COLECȚIA

Iubiri de poveste

SARAH MACLEAN

Cucerirea unui libertin

SERIA „SCANDALURI ȘI TICĂLOȘI“

Sophie, cea mai mică dintre faimoasele surori Talbot, este considerată și cea mai puțin interesantă, căci nu apare niciodată în paginile ziarelor de scandal. Asta până în ziua când șochează întreaga protipendadă a Londrei prezentă la petrecerea familiei Liverpool, împingându-l pe imoralul ei cumnat într-un bazin ornamental. Transformată în ținta disprețului înaltei societăți pentru comportamentul ei lipsit de discreție, singura opțiune a Sophiei este să fugă din Londra, jurând să înceapă o nouă viață departe de ipocrizia aristocrației – și face asta deghizată în valet, în spatele unei trăsuri. Însă trăsura se va dovedi a fi mult mai mult decât un mijloc de scăpare aflat la îndemână... Căci ea aparține lui Kingscote, marchizul de Eversley, un libertin cunoscut nu doar pentru numeroasele logodne stricate, ci și pentru faptul că nu a întâlnit vreo femeie care să-i poată rezista. Reputația este departe de adevăr, dar îi servește scopului de a sta departe de un tată despotic pe care nu-l poate ierta pentru suferințele din trecut. Chemat de urgență la domeniul strămoșesc, Eversley face tot posibilul să amâne momentul, dar descoperirea fugarei Sophie transformă călătoria într-o aventură foarte plăcută. Atracția ce se naște între ei este de netăgăduit, însă fiecare are propriile temeri legate de celălalt. Dar lunga călătorie în intimitatea trăsurii scoate la iveală tentații greu de refuzat...

Sarah MacLean și-a publicat primul roman istoric de dragoste în 2010, iar de atunci cărțile ei au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today*, fiind traduse în mai mult de 12 limbi și distinse cu numeroase premii.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0781-2
9 786063 307812

Alma®

SARAH MACLEAN

Cucerirea unui libertin

The Rogue Not Taken
Sarah MacLean
Copyright © 2015 Sarah Trabucchi

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cucerirea unui libertin
Sarah MacLean

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACLEAN, SARAH
Cucerirea unui libertin / Sarah MacLean.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0781-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SARAH MACLEAN

Cucerirea unui libertin

Traducere din limba engleză
Adela Crăciun/Graal Soft

Alma

Pentru dr. Howard Rüna și pentru soția pe care o iubește.
Veșnica mea recunoștință.

Scandaluri și ticăloși

Vol. 1 / Prima ediție, duminică, 10 iunie 1833

Duce în pragul morții?

Se zvonește că solitarului și faimosului duce de Lyne i se apropie sfârșitul. Mai mult, din surse sigure ale ziarului Scandaluri și ticăloși, *am aflat că moștenitorul său (nemernicul și nestatornicul supranumit Libertinul Regal) a fost chemat de urgență în nord, pentru o ultimă confruntare cu plăpândul său tată. Va reuși oare Eversley să se extragă din îmbrățișarea ultimei sale achiziții din lumea aristocrată pentru a goni spre casă? Așa se pare, ceea ce ne duce cu gândul că moștenirea e mai presus de îndrăgostească.*

Mai multe în ediția viitoare.

Capitolul 1

Marele pleosc al Sophiei în înalta societate
Londra, iunie 1833

În situația în care contesa de Liverpool n-ar fi fost o admiratoare atât de mare a creaturilor acvatice, poate că lucrurile ar fi urmat un cu totul alt curs.

Poate că nimeni nu ar mai fi fost martor la evenimentele petrecute în cea de-a treisprezecea zi a lui iunie, cu prilejul ultimei și legendarei petreceri de grădină a sezonului 1833. Poate că Londra s-ar fi mulțumit să se retragă în mii și mii de trăsuri care să se împrăștie precum cărăbușii prin satele Angliei într-o idilă de vară.

Poate.

Doar că, în urmă cu un an, contesa de Liverpool primise în dar șase peștișori simpatici, alb cu portocaliu, despre care se spunea că ar fi urmașii direcți ai îndrăgiților pești ai shogunului Japoniei. Sophie considerase că întreaga poveste era exagerată – era un fapt clar că Japonia era izolată de restul lumii –, dar Lady Liverpool se mândrea peste măsură cu animăluțele ei de companie, de care se îngrijea cu o pasiune soră cu fanatismul. Din șase se înmulțiseră, ajungând la doisprezece, iar vasul extrem de încăpător în care îi fuseseră livrate vietățile fusese schimbat cu un recipient care putea fi descris doar ca un heleșteu în miniatură.

Oricum, peștii stârniseră imaginația contesei, iar Serata de vară Liverpool avea, oricât de curios ar părea, ca tematică China, în pofida faptului că Lady Liverpool știa la fel de puține despre China, cât știa și despre Japonia. Lady Liverpool își întâmpinase oaspeții învești mântată într-o mătase diafană și elaborată de culoare albă-portocalie, prin care intenționase în mod vădit să aducă un omagiu neprețuiților ei peștișori, ba chiar își și explicase excentricitatea.

– Nu știe nimeni nimic despre Japonia. Este înfiorător de absconsă, motiv pentru care e cam complicat să o transferi într-o temă. Iar China e poziționată foarte aproape... practic este același lucru.

Când Sophie îi spusese contesei că de fapt Japonia și China nu aveau nici o legătură una cu alta, contesa începuse să chicotească și gesticulase larg din mâna bogat împodobită cu aripioare de mătase.

– Nu-ți face griji, Lady Sophie, sunt sigură că și în China sunt pești.

Sophie îi aruncase mamei sale o privire la auzul unui răspuns așa ignorant, dar aceasta nu păru să o bage în seamă. Săptămâni în șir insistase că China și Japonia nu erau deloc același lucru, dar nimeni nu-și plecase urechea la spusele ei – mama ei fiind mai mult decât recunoscătoare pentru invitația la un asemenea eveniment elaborat. Adevărul era că surorile Talbot se pricepeau de minune să producă lucruri elaborate. Atât ele, cât și restul aristocrației, își făcuseră apariția într-o gamă de nuanțe de roșu și auriu, cu brocarturi care mai de care mai sofisticate, peste care tronau niște pălării absolut scandaloase, la care probabil modistele din Londra munciseră zi și noapte începând din clipa în care invitațiile fuseseră lansate.

Cu toate acestea, Sophie opusese rezistență în fața insistențelor mamei ei de a participa la această farsă și, spre dezaprobarea familiei ei, venise îmbrăcată într-o rochie în cel mai obișnuit ton de galben.

Și iată de ce în această frumoasă zi din mijlocul lui iunie, Lady Liverpool fusese cuprinsă de milă față de ștearsa și neinteresanta Sophie – fiica lui Talbot, care nu era nici cea mai drăguță, nici cea mai amuzantă, nici cea care cânta cel mai bine la pian dintre surori – căreia îi sugerase că ar putea fi interesată să vadă peștii în mediul lor natural. Sophie acceptase cu bucurie propunerea, recunoscătoare că poate pleca de la petrecerea aristocraților clevetitori cu priviri ambigue – care le evitau cu grijă și pe ea, și pe familia ei. Oricum, era știut că cea mai ostentativă privire era cea care evita cu grijă subiectul. Acest fapt era adevărat mai ales în cazul în care subiecții respectivi erau imposibil de ignorat.

Privirile insistente care le urmăreau pe tinerele familiei Talbot de când își făcuseră debutul în societate – eveniment petrecut de cinci ori în ultimii patru ani – erau din ce în ce mai puțin binevoitoare, fiind însoțite de-a lungul anilor de din ce în ce mai puține invitații.

Sophie își dorise întotdeauna ca mama ei să renunțe la visul de a-și transforma fiicele în preferatele societății, dar asta nu avea cum să se întâmple vreodată. Drept consecință, Sophie se afla aici, ascunzându-se din când în când în grădina englezească a proprietății familiei Liverpool și pretinzând că nu aude insultele șoptite cu regularitate despre surorile ei, care numai șoapte nu erau.

Așa că Sophie se simți peste măsură de ușurată când dădu curs indicațiilor gazdei ei și ajunse în sera legendară a reședinței Liverpool, enormă și cu pereți de sticlă, plină cu o varietate impresionantă de plante și unde erau șanse mari să nu audă bârfe. Căută iazul cu pești, croindu-și drum printre lămâi și ferigi de dimensiuni impresionante în ghivece, până auzi sunetul – un fel de țipăt ritmic și tulburător, ca și cum printre rododendroni ar fi fost torturată o biată creatură.

Sophie era o persoană cu conștiință, iar făptura în discuție avea în mod evident nevoie de ajutor, așa că investigă mai departe să vadă despre ce era vorba. Din nefericire, după ce ajunse la sursa zgomotului, constată că femeia cu pricina nu avea nevoie de ajutor. Era deja cineva lângă ea. Cumnatul lui Sophie.

Remarcă fără să vrea că femeia nu era sora ei. Acesta fu și motivul pentru care, odată ce își reveni în urma șocului inițial, Sophie se simți perfect îndreptățită să intervină.

– Excelența Voastră, zise ea, deloc cu sfială, vorbele fiindu-i pline de dispreț pentru această situație, pentru acest bărbat și față de această lume care îi conferise atât de multă putere.

Cei doi încremeniră. De după brațul lui se iți un căpșor blond, acoperit cu o pagodă înaltă de mătase roșie, cu ciucuri aurii care îi atârnau din toate colțurile și i se bălăngăneau pe lângă urechi. Ochii ei mari și albaștri sclipiră șocați.

Ducele de Haven nici nu catadicsi să se uite spre Sophie.

– Du-te și lasă-ne.

Cel mai mult și mai mult pe lumea asta Sophie ura aristocrația.

– Sophie? Te caută mama... Îl pândește pe căpitanul Culberth pe terenul de crochet, săracul, și l-a lovit cu evantaiul enorm pe care a insistat să-l ia cu ea. Ar trebui să-l salvezi pe bietul om.

Sophie închise ochii la auzul acestor cuvinte, sperând că poate vor dispărea. Sperând ca și persoana care le rostise să dispară odată cu ele. Se roti pe călcâie, încercând să-și stăvilească sora.

– Nu, Sera...

– Oh, Seraphina, ducesă de Haven, născută Talbot, își făcu parțial apariția de după colț, pătrunzând în crângul de plante în ghiveci cu mâinile fluturându-i în jurul abdomenului abia rotunjit, acolo unde creștea viitorul duce de Haven. Oh.

Sophie văzu strălucirea de uimire din ochii surorii sale în momentul în care înregistră scena, urmată rapid de tristețe și imediat de un calm calculat.

– Oh, repetă ducesa de Haven.

Ducele nu făcu nici o mișcare. Nu privi spre soția lui, mama viitorului lui copil. Își vârî o mână în buclele blonde și rosti aproape de curbura gâtului concubinei sale:

– Am spus să te duci de aici.

Sophie se uită la Seraphina, înaltă, puternică și ascunzându-și toate emoțiile care o încercau cu siguranță. Sophie o înțelegea prea bine. Își dorea ca sora ei să spună ceva. Să protesteze cumva. Pentru copilul ei nenăscut. Seraphina se întoarse cu spatele.

Sophie nu mai rezistă.

– Sera! Chiar n-ai de gând să zici nimic? Cea mai mare dintre surorile Talbot scutură din cap, iar resemnarea din gestul ei învolbură la culme furia și indignarea Sophiei. Se întoarse spre cumnatul ei. Dacă nu zice ea, o să zic eu. Ești dezgustător. Infatuat, nesuferit și grețos.

Ducele îi aruncă o privire plină de dispreț.

– Să mai continui? îl ațâță Sophie.

Blonda din brațele lui scoase un icnet.

– Zău așa! Cum poți vorbi așa cu un duce... N-ai nici un pic de respect.

Sophie rezistă cu greu tentației de a-i smulge pălăria caraghioasă de pe cap ca să-i pocnească pe amândoi cu ea.

– Ai dreptate. În situația asta, eu sunt cea care dă dovadă de lipsă de respect.

– Sophie, zise Seraphina cu blândețe, iar Sophie dibui nuanța imploratoare din tonul ei, care îi cerea să plece.

Ducele oftă foarte afectat, se descolăci de pe domnișoara în discuție, îi lăsă poalele rochiei la loc și o dădu jos de pe masa pe care o cocoțase.

– Fugi.

– Dar...

– Am zis să fugi.

Femeia își dădu seama că nu putea rămâne și făcu ce i se spusese, dar nu înainte de a-și îndrepta ciucurii și de a-și netezi rochia.

Ducele se întoarse, cu mâna încă pe nasturii de la pantaloni. Ducesa își mută privirea. Sophie nu o făcu, și se postă în fața surorii ei, vrând parcă să o protejeze pe Seraphina de omul acesta groaznic cu care se măritase.

– Dacă-ți închipui că ne sperii cu bădărănia ta, să știi că n-are nici un efect.

El ridică o sprânceană.

– Sigur că n-are nici un efect. Familiei voastre îi prieste bădărănia.

Voise să jignească și reușise.

Familia Talbot reprezenta un scandal la adresa aristocrației. Tatăl Sophiei era un conte parvenit, care își primise titlul în urmă cu un deceniu de la regele de atunci. Deși tatăl ei nu îi confirmase niciodată acest zvon, se cam știa că averea lui Jack Talbot – obținută din exploatarea cărbunelui – fusese cea care îi cumpărase acest titlu. Alții ziceau că și-l câștigase la un joc de faraon; alții că fusese răsplătit pentru faptul că se ocupase personal de o datorie extrem de jenantă în contul regelui. Sophie nu știa adevărul și nici nu-i păsa prea tare. La urma urmei, titlul tatălui ei nu avea nici o legătură cu persoana ei, și ea, una, nu și-ar fi ales de bunăvoie această lume a aristocrației.

Da, ar fi ales oricare altă lume în afară de asta, în care oamenii le judecau atât de greșit și se purtau atât de urât cu surorile ei.

Își înălță bărbia, decisă să își înfrunte cumnatul.

– Dar de deranjat nu te deranjează să ne cheltuiești banii.

– Sophie, interveni din nou sora ei, de data asta pe un ton dezaprobator.

Sophie se întoarse spre Seraphina.

– Sper că nu ai de gând să-i iei apărarea. Ăsta-i adevărul, nu? Înainte să te cunoască pe tine era un sărăntoc. La ce bun un titlu de duce dacă ducatul e în sapă de lemn? Ar trebui să-ți mulțumească în genunchi că i-ai apărut în cale și i-ai salvat numele.

– M-a salvat, zici... Ducele își aranjă o mânecă. Mintea ți-e încețoșată rău dacă așa crezi că s-au întâmplat lucrurile. Eu i-am trimis tatălui vostru pe toți investitorii din lumea bună. Își datorează existența clientelei furnizate de mine. Și da, cheltuiesc cu plăcere banii, se răsti el, după ce m-am trezit captiv în mariajul cu *târfa de soră-ta* și am ajuns de râsul lumii.

Sophie simți un nod în gât în fața unei asemenea insulte. Cunoștea istorisirile despre cum îl momise sora ei pe duce, știa cum se lăudase mama lor în stânga și-n dreapta când fata ei cea mare devenise ducesă. Dar asta nu însemna că jignirile erau justificate.

– Îți poartă copilul în pântece.

– Asta susține ea.

Trecu pe lângă ele și se îndreptă spre ieșirea din seră.

– Te îndoiești că-i gravidă? strigă șocată după el, după care își întoarse ochii mirați spre Seraphina, care își privea palmele încleștate peste abdomenul în creștere, de parcă ar fi vrut ca pruncul să nu afle că tatăl lui era un monstru.

Apoi Sophie își dădu seama în sfârșit ce anume voise ducele să sugereze. Se luă după el.

– Doar nu te îndoiești că este copilul tău?

Se roti pe călcâie, cu o privire rece și plină de dispreț. Nu se uită însă spre Sophie. O privi îndelung pe soția lui.

– Mă îndoiesc de orice cuvânt ieșit de pe buzele ei mincinoase.

Se întoarse cu spatele, iar Sophie se uită la sora ei, înaltă, mândră și plină de cumpătare calculată. Singurul lucru care o trăda era lacrima care i se scurgea pe obraz în timp ce își privea soțul plecând.

Iar în acel moment Sophie nu mai putu suporta această lume a regulilor, ierarhiei și disprețului. Lumea aceasta în care nu se născuse. Lumea în care nu alesese niciodată să trăiască.

Lumea aceasta pe care o ura.

Porni după cumnatul ei, hotărâtă să își răzbune sora. El se întoarse, poate pentru că auzise disperarea cu care sora o strigase,

poate probabil din cauză că fusese luat prin surprindere de zgomotul pașilor unei femei care alerga după el sau poate pentru că Sophie nu-și putuse stăvili frustrarea din glas, iar vocea îi răsunase cu ecou și aproape sălbatic în construcția de sticlă.

Îl împinse cu toată forța.

Dacă nu l-ar fi surprins în mișcare, deja dezechilibrat...

Și dacă nu ar fi fost atât de avântată...

Și dacă podeaua n-ar fi fost atât de alunecoasă din cauza grădinarilor care își executaseră cu răspundere sarcinile cu puțin timp în urmă...

Și dacă Lady Liverpool n-ar fi fost atât de atașată de peștii ei...

– Scorpie ce ești! țipă ducele din mijlocul bazinului, acolo unde aterizase, cu genunchii ridicați, părul brunet lipit de cap, ochii năpădiți de furie, făcându-i o promisiune pe care nici nu mai trebuia să o exprime, dar căreia îi dădu totuși glas: O să te distrug!

Sophie trase adânc aer în piept – fiind cât se poate de sigură că dacă tot mersese până aici nu mai conta – și rămase pe loc cu mâinile în șold, fixându-l cu privirea pe cumnatul ei, cel de obicei foarte impunător.

Acum nu mai era deloc impunător.

Nu se putu abține să nu rânjească.

– Hai s-o văd și p-asta.

– Sophie, zise sora ei, și Sophie sesiză din nou exasperarea, regretul și mâhnirea în vocea ei.

– Oh, Sera, răspunse și îi zâmbi surorii, ignorând sunetele plăcute auzului ei produse de spumele de furie ale cumnatului. Zi-mi că nu ți-a plăcut.

De când era în Londra, Sophie nu mai avusese parte de un moment așa de încântător.

– Ba da, recunoscu sora ei. Dar din păcate n-am fost singura.

Ducesa arătă cu degetul peste umărul lui Sophie, care se întoarse împietrită de groază ca să constate că toată Londra se holba la ea prin peretele enorm de sticlă al serei.

Rușinea o năpădi aproape instantaneu.

Nu mai conta că soțul surorii ei meritase cu vârf și îndesat să-și ude hainele, să-și strice cizmele și să se facă de râs. Nu mai conta nici că bărbatul care se fălea cu escapadele sexuale în fața

soției gravide și a surorii ei nemăritate era cea mai josnică bestie. Nici măcar că de fapt scandalul ar fi trebuit să se spargă în exclusivitate în capul lui și doar al lui.

Scandalurile nu se lipeau însă niciodată de duci.

În schimb, de tinerele domnișoare Talbot se lipeau ca mierea de coama calului.

Odată ce Jack Talbot devenise conte de Wight și toată Londra își îndreptase atenția și disprețul asupra familiei de necioplți, needucați și atât de ne-aristocrați, scandalul trenase și rămăsese viu în memoria colectivă. În același timp, averea noului îmbogățit pe spuza cărbunelui iscase cu mare ușurință tot felul de glume – surorile fuseseră poreclite Soioasele S, o găselniță destul de isteață, de vreme ce fetele familiei Talbot fuseseră botezate, în ordine, Seraphina, Sesily, Seleste, Seline și Sophie.

Cu toate acestea, Sophie tot ar fi preferat să fie apelate cu Soioasele S decât cu celelalte porecle, și mai puțin flatante – șoptite prin săli de bal și saloane și mai ales prin cluburile dedicate bărbaților, nu încăpea nici o îndoială. Fusese ca un avertisment chiar de când Seraphina reușise cu atâta pricepere să îl prindă în mreje pe ducele ei perfect, devenit ulterior soț. Însemnătatea lui fusese limpede; banii îi cumpăraseră titlul de conte, casa din Mayfair, hainele frumoase – chiar dacă extravagante –, cei mai buni cai de rasă, trăsurile aurite în exces, dar nu putuseră niciodată să cumpere și ascendența necesară, iar fetele trebuiau să facă absolut orice ca să se mărite cu cineva din cercurile tradiționale aristocrate.

Fiicele Periculoase.

Eticheta le fusese atribuită din cauza celor trei surori mai mari care rămăseseră nemăritate, fiecăreia făcându-i-se asiduu curte într-o manieră extravagantă de către un pețitor la fel de extravagant – și care curte friza tot timpul latura scandaloasă, prezentând un risc constant de a rămâne nefinalizată așa cum se cuvine. Despre Sesily se știa foarte bine că era muza lui Derek Hawkins, artist renumit, proprietarul și vedeta teatrului Hawkins. Hawkins nu deținea nici un titlu nobiliar, dar în schimb era dotat în toate celelalte privințe, iar asta fusese suficient pentru a cuceri inima lui Sesily – deși Sophie nu putea nici în ruptul capului să înțeleagă ce anume văzuse sora ei, sau oricine altcineva din înalta societate, la omul acela nesuferit.

Seleste era implicată într-o relație profund emoțională, cu urcușuri și coborâșuri, aflată mereu în atenția publicului, cu îngrozitor de chipeșul și din păcate pauperul conte de Clare. Alcătuiau cel mai dramatic cuplu pe care și-l putea imagina Sophie, certându-se în mijlocul sălilor de bal la fel de des pe cât se și aruncau unul în brațele celuilalt. Seline, cea de-a doua soră mai mică, era curtată de Mark Landry, proprietarul de la Landry's Bloodstock, un competitor serios al companiei Tattersall's[1]. Landry era un bădăran zgomotos, fără strop de sânge nobil, dar dacă o lua de nevastă pe Seline – iar Sophie credea că șansele erau foarte mari – aceasta urma să devină de departe cea mai bogată dintre surori. De fiecare dată când erau curtate, tinerele domnișoare Talbot atrăgeau constant atenția și comentariile publicului și adorau să fie băgate în seamă, întrecându-se care să apară mai des în ziarele de scandal – spre disperarea mamei lor. Surorilor le pria de minune cenzura societății și fiecare plescăit dezaprobator de buze din spatele evantaiului unei matroane bătrâne le provoca să se comporte și mai revoltător.

Toate surorile se purtau așa cu excepția lui Sophie. La cei douăzeci și unu de ani, Sophie fusese întotdeauna fiica pe care scandalul o evitase. Presupusese întotdeauna că motivul era că nu-i păsa mai deloc de societate, de dictatele și de părerile ei și, cumva, societatea părea că a înțeles asta.

Dar acum, când ducele de Haven era căzut în bazinul cu pești, cu câteva plante acvatice agățate de ceea ce până atunci fuseseră pantalonii lui impecabili, se părea că societatea nu mai era dispusă să o lase pe Sophie Talbot – considerată a fi „cea liniștită" dintre Surorile Periculoase – în pace.

Sophie ieși cu capul sus din seră, dar și cu obrajii în flăcări, nu înainte de a scruta mulțimea când ajunse în dreptul pragului. Toată lumea era aici. Ducese, marchize și contese care o sfredeleau cu privirile de la adăpostul evantaielor pe care și le fâlfâiau înaintea fețelor și ale căror șoapte se îngrămădeau ca un roi de greieri în aerul de vară, devenit dintr-odată foarte greu de respirat.

[1] Tattersall's, actualmente Tattersalls – companie fondată în 1766 în Marea Britanie de către Richard Tattersall, ce se ocupă cu vinderea la licitație a cailor de rasă (n.tr.)

Dar nu reacția doamnelor vizavi de acțiunile ei i se păru șocantă. Avusese de-a face de ani buni cu bârfele care alimentaseră tot felul de scandaluri.

Reacția bărbaților o frapă.

Din experiența ei, gentlemenii din Londra erau prea puțin interesați de bârfe – pe care le lăsau în sarcina soțiilor lor în timp ce ei își îndreptau atenția către niște versiuni mult mai bărbătești. Se dovedea acum că situația stătea cu totul diferit când afectat era unul de-al lor. Și ei se holbau – conții, marchizii și ducii – unul mai venerabil ca altul. Iar în ochii lor, în forța atâtor perechi de ochi, Sophie zări mai mult decât cenzură.

Sila era de cele mai multe ori descrisă ca o senzație de răceală; astăzi, era la fel de fierbinte ca soarele. Își ridică mâna fără să realizeze, ca și cum ar fi putut bloca toată acea fierbințeală furioasă.

– Sophie!

Mama ei veni în grabă, zâmbind larg și cu vocea suficient de sonoră pentru a acoperi valul de șoapte ale petrecăreților. Contesa purta o rochie într-o nuanță aprinsă de purpuriu, care era în sine scandaloasă, dar care se continua cu o construcție ridicolă în aceeași culoare, așezată peste chipul ei micuț și care îi minimaliza frumusețea „în cel mai pur stil chinezesc", după cum o asigurase cineva.

Cu toate acestea, momentan contesa nu era interesată de pălărie. Veni repede lângă cea mai mică dintre fiicele ei, cu ochii plini de ceea ce ar fi putut fi descris doar ca panică, urmată de cele trei surori mijlocii ale Sophiei, care semănau cu niște pui de rață îmbrăcați extravagant.

– Sophie! exclamă contesa. Ce scenă ai provocat!

– S-ar putea chiar crede că ești ca noi, zise sec Sesily, privindu-și decolteul impresionant, care amenința să lase sânii să se reverse peste tivul rochiei nerușinate – extraordinar de strâmtă și excesiv de împopoțonată. Desigur, Sesily avea curaj să îmbrace acest gen de ținute și să fie extrem de atâtătoare. Mi se pare că Haven ar vrea să te ucidă dacă ar putea.

„Te voi distruge."

– Cred că chiar m-ar ucide dacă nu s-ar uita toată lumea la noi, răspunse Sophie.

– Din *nefericire*, se uită toată lumea la noi, șuieră mama ei.

Sesily ridică întrebător o sprânceană și își șterse o picătură invizibilă de pe piept.

– Și dacă n-ar fi atât de ud.

– Nu-i nevoie să ne arăți sânii și nouă, Sesily. Avem și noi așa ceva, o repezi Seleste din spatele unui voal din fir de aur care i se revărsa peste chip și gât dintr-o drăcie în formă de coroană.

Seline începu să chicotească.

– Fetelor! șuieră contesa.

– A fost magnific, Sophie, zise Seline. Cine ar fi crezut că ești în stare de așa ceva?

Sophie o săgetă cu o privire tăioasă pe sora ei mai mare.

– La ce te referi, mai exact?

– Nu-i momentul potrivit, fetelor, interveni mama lor. Nu vă dați seama că asta ne poate distruge familia?

– Nici vorbă, replică Sesily. De câte ori mai trebuie să fim la un pas de dezastru până să înțelegi că de fiecare dată cădem ca pisicile, în picioare?

– Până și viețile pisicilor sunt limitate. Trebuie s-o dregem cumva. Imediat, zise contesa de Wight înainte să-și aducă aminte unde erau, și anume în vizorul întregii Londre, după care continuă tare, cât să fie auzită de tot orașul: Cu toții am văzut ce s-a întâmplat! Un moment stânjenitor pentru Excelența Sa!

Sophie încremeni, fiind luată prin surprindere de cuvintele ei.

– Stânjenitor?

– Sigur că da! Impasibilă, vocea contesei mai urcă o octavă.

Sophie tresări.

– Mai bine o lași așa, rosti Seline senină în timp ce se înghesuiau în jurul ei precum niște cormorani măreți și poleiți cu aur, agitându-și evantaiele și bălăngănindu-și ciucurii. Altfel, mama o să înnebunească de frică să nu fie exilată.

– Nu există nici un risc din punctul ăsta de vedere, spuse Seleste. Că doar nici unul dintre ei n-ar putea să ne exileze de-adevăratelea. De abia pot ține pasul cu noi.

Sesily încuviință din cap.

– Așa e. Le plac la nebunie scenele aiurite provocate de noi. Ce s-ar face fără noi?

Asta nu era neadevărat.

– Și o să ajungem oricum mai sus decât ei. De exemplu, Seraphina.

– Da, numai că Seraphina e măritată cu un idiot adevărat, sublinie Sophie.

– Sophie! Atenție la limbaj! răsună vocea mamei ei, părând la un pas să leșine de panică.

Surorile ei îi ținură isonul, încuviințând din cap.

– Ar trebui să încercăm să evităm această eventualitate, zise Sesily.

– Este limpede că a alunecat și a căzut în iaz! strigă cu disperare contesa, iar ochii ei albaștri se făcură atât de mari, încât Sophie se întrebă dacă nu era posibil să-i iasă cu totul din cap. Parcă o și vedea bâjbâind pe peluza perfect tunsă după globii oculari, cu pălăria strâmbă într-o parte sub povara propriei greutăți.

Ce mai scenă! Fu rândul ei să chicotească.

– Sophie! șuieră contesa printre dinți. Să nici nu-ți treacă prin cap!

Chicotul se transformă în pufnit.

Contesa de Wight continuă să vorbească după ce-și lipi mâna de piept:

– Bietul, sărmanul Haven!

Asta puse capac răbdării Sophiei. De râs nu râse, pentru că era prea încordată de furie. Familia ei se schimbase complet odată cu primirea titlului prin care mama ei devenise contesă, iar surorile ei nu doar putred de bogate, ci niște lady putred de bogate, drept pentru care înalta societate nu avusese de ales și trebuise să le accepte. Și uite cum, dintr-odată, femeile acestea, despre care nu crezuse niciodată că vor cădea în capcana întinsă de titluri și de bani, erau acum foarte interesate. Nu pricepuseră niciodată adevărul – chiar dacă membrele familiei Talbot se măritau cu capete încoronate, tot n-ar fi fost primite cu brațele deschise în înalta societate. Societatea le tolera prezența doar pentru că voia să beneficieze de sfaturile și de inteligența noului conte sau de fondurile care veneau cu fiecare dintre fete. Mariajul era, la urma urmei, cea mai importantă afacere în Marea Britanie.

Familia Sophiei știa acest lucru mai bine ca oricine. Adora acest joc. Toate uneltirile din spatele lui. Sophie însă nu voia să participe. Niciodată nu voise. În primul deceniu al scurtei ei vieți,

dusese un trai idilic, avusese bani, dar nu și titluri. Se jucase pe dealurile verzi din Mossband. Învățase să facă plăcinte de la bunica ei în bucătăria casei familiei Talbot, pentru că erau preferatele tatălui ei. Gonise pe spinarea calului până în oraș ca să cumpere carne de la măcelar și brânză de la negustorul de brânzeturi. Nu visase niciodată să aibă un soț de viță nobilă. Își plănuise un viitor solid și rezonabil alături de fiul brutarului.

Iar apoi tatăl ei fusese ridicat la rangul de conte. Totul se schimbase atunci. Nu mai fusese la Mossband de zece ani, de când mama ei închisese casa ca să-și preia cu bucurie noua reședință din Mayfair. Bunica nu mai era, murise la nici un an după ce părăsiseră casa. Se dovedise că plăcintele erau un preparat nedemn pentru conți. Măcelarul și negustorul de brânză își livrau acum marfa pe la intrarea din spate a reședinței lor impresionante din Mayfair. Iar fiul brutarului... nu mai era decât o amintire îndepărtată, încețoșată.

Nimeni altcineva din familie nu avusese probleme de adaptare în această lume pe care Sophie nu și-o dorise niciodată. La care nu visase niciodată.

Nimănui din familie nu-i păsa că Sophie o ura.

Așa că acum și aici, în grădinile proprietății familiei Liverpool, când toată Londra era cu ochii ațintiți asupra ei, Sophie se sătură să se mai prefacă vreun pic că aparținea acestei lumi. Că locul ei era aici. Că avea nevoie să fie acceptată. Avea bani. Avea picioare care o puteau duce de aici.

Se uită la surorile ei, fiecare extrem de hotărâtă, fiecare sigură că într-o bună zi va ajunge să conducă lumea. Își dădu seama că nu avea să fie niciodată ca ele. Ei nu-i plăcea scandalul. Nu-și dorise niciodată această lume și capcanele ei.

Așa că ce rost avea să țină cont de părerea ei?

Oricum, lumea bună nu avea să o primească cu brațele deschise după ce se întâmplase astăzi; nu mai bine își asuma acest scandal și spunea adevărul, măcar de data asta?

Unde merge mia, merge și suta, după cum spunea tatăl ei.

Își întoarse privirea către grupul lor.

– Sigur că da. E o batjocură că bietul Excelența Sa a umilit-o atât de tare pe sora noastră, încât nu mi-a mai rămas decât să fac pe eroina ca să-i salvez onoarea, de vreme ce nici unul dintre

așa-zișii gentlemeni aici de față nu a găsit de cuviință să intervină, zise ea, suficient de tare cât să fie auzită de întreaga Londră. Biata sa Excelență, cum a fost el crescut în lumea asta care s-a autoamăgit și l-a amăgit și pe el când a lăsat să se înțeleagă că acordarea unui titlu te face automat un gentleman, când el – și majoritatea confraților săi, dacă este să fim cinstiți – este doar un bădăran. Și încă ceva, mult mai rău. Ceva ce rimează cu bădăran.

Mama ei făcu ochii mari.

– Sophie! O lady nu vorbește în felul acesta!

De câte ori fusese mustrată că nu se comportă ca o lady? De câte ori se mulase pe imaginea perfectă a acestei lumi aristocratice care nu avea să o accepte niciodată? Care nu le-ar fi acceptat pe nici una dintre ele, dacă n-ar fi avut nevoie de banii lor?

– Eu, una, nu mi-aș face griji, răspunse ea în fața întregii Londre. Ei oricum nu ne consideră deloc niște lady.

Surorile ei înlemniră.

– Sophie, zise Seline, cuvântul fiindu-i încărcat de uimire și cu o cantitate semnificativă de respect.

– Ia te uită. La asta nu m-am așteptat, rosti și Sesily.

Contesa își coborî vocea până la cea mai firavă șoaptă:

– Ce ți-am spus eu în legătură cu exprimarea opiniilor personale? Te distrugi! Și le distrugi și pe surorile tale odată cu tine! Să nu faci ceva ce-o să regreți mai târziu!

Sophie nu își coborî vocea nici când continuă:

– Singurul meu regret este că bazinul nu a fost mai adânc. Și plin cu rechini.

Sophie nu știa la ce reacții să se aștepte. Poate la niște icnete. Sau la șușoteli. Sau poate la niște țipete ascuțite din partea unor femei. Sau la niște dregeri de glas mai puternice, masculine. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi înregistrat pe ici, pe colo, câte un leșin.

La liniște însă nu se așteptase.

Nu se așteptase la un dezinteres plin de răceală și sever, la felul în care toți invitații la petrecerea din grădină își abătură atenția de la ea și își văzură de ale lor, ca și cum n-ar fi zis nimic până acum. De parcă nici n-ar fi fost acolo.

De parcă nici n-ar fi existat.

Drept pentru care îi veni destul de ușor să întoarcă spatele și să plece.

Capitolul 2

Evadarea lui Eversley;
Plecarea pe ascuns îl enervează pe conte

La scurt timp, Sophie află că a întoarce spatele membrilor aristocrației la o petrecere prezenta și dezavantaje. Sărind peste aspectele evidente – și anume că implica distrugerea completă a persoanei în cauză, lucru pe care mulți îl considerau ca fiind principalul dezavantaj – era cazul să înceapă să-și facă griji imediat. Cu alte cuvinte, dacă cineva îi trata cu un dispreț vehement pe invitații la respectiva petrecere, nu mai putea rămâne acolo. Era obligatoriu să plece acasă de unul singur, mai precis să se ascundă în trăsura familiei, sperând că astfel ieșirea din scenă ar fi fost trecută mai ușor cu vederea.

Pe de altă parte, nu era perfect convinsă că mama ei n-ar fi ucis-o dacă o găsea în trăsura familiei. Trebuia să găsească o cale de scăpare care să nu aibă legătură cu familia Talbot. Asta până când era gata să-și ceară scuze. Presupunând că ar fi venit și momentul acesta.

Ura această lume, îi ura pe oamenii aceștia cu tot cu apropourile lor meschine la lipsa de rafinament a familiei Talbot, la banii familiei ei, la felul în care tatăl ei își cumpărase titlul și la modul în care presupuneau că a pus sora ei mâna pe unul. Le ura chipurile acelea îngâmfate, felul în care își băteau joc de familia ei și de stilul lor de viață. Își trăiau viețile de parcă toți erau buricul pământului.

Îi ura parcă și mai mult decât ura faptul că familia ei nu părea deloc deranjată. Dimpotrivă, părea că se complace de bunăvoie.

Nu, nu era pregătită să-și ceară scuze pentru că spusese adevărul.

Și nu era pregătită nici să-și audă surorile apărând cu seninătate aristocrația, ori de câte ori venea vorba despre acest subiect.

Așa că Sophie nu se ascunse în trăsura familiei, ci în cel mai îndepărtat colț al casei Liverpool, unde se gândea la următoarea

mișcare, când evită la milimetru să-i pice în cap o cizmă mare și neagră.

Își ridică privirea la timp cât să evite următorul proiectil hessian[1], și nu mică îi fu mirarea când văzu haina gri-închis și lavaliera lungă din pânză care însoțeau încălțămintea aruncată de la o fereastră de la etajul al doilea, lavalieră ce se încurcă în trandafirii cățărați pe împletitura de nuiele lipită de zidul casei.

Asta înainte să-și facă apariția în toată splendoarea și împricinatul.

Ochii lui Sophie se căscară și mai mult în timp ce un picior lung acoperit de pantaloni ieși din casă, iar piciorul cu șosetă se cățără pe grătarul de zăbrele, chiar înainte ca și restul bărbatului îmbrăcat cu o cămașă de pânză să apară. Încălecă pervazul ferestrei, iar Sophie constată că fixa cu privirea forma clasică a unei coapse în partea ei superioară, unde trona o altă formă curbă la fel de clasică, dar despre care știa că ar fi trebuit să se abțină să o observe. Adevărul gol-goluț era că orice bărbat care cobora pe un spalier acoperit de trandafiri două etaje ar fi trebuit să își anunțe în prealabil prezența. Pentru siguranța celorlalți.

Nu era vina ei că ochii îi alunecaseră taman pe zona aceea care nu se cădea a fi remarcată.

După care celălalt picior, la fel de bine conturat, își găsi loc pe una dintre grinzi, dându-i impresia că bărbatul era priceput la astfel de lucruri. Sophie îi analiză aspectul exterior și concluzionă că nu era prima dată când escalada grilaje pentru trandafiri.

Ateriză chiar în fața ei, dar cu spatele, și îngenunche să își strângă hainele aruncate, taman în momentul în care un alt bărbat își scoase capul pe geam. Sophie făcu ochii cât cepele spre contele de Newsom.

– Fir-ai să fii de ticălos! Te prind eu!

– Nu mă prinzi și o știi foarte bine, i-o întoarse rapid bărbatul proaspăt aterizat, după care se ridică în toată splendoarea cu hainele și o cizmă în mână ca să își descâlcească lavaliera din grilaj. Dar bănuiesc că trebuia să mă amenințI oricum.

Bărbatul de la geam bolborosi ceva și mai aruncă și alte vorbe nedeslușite, după care dispăru.

[1] Cizme înalte peste genunchi (n.tr.)

– Lașule, murmură noul tovarăș al Sophiei în timp ce scutura dezaprobator din cap, după care își abătu atenția asupra solului în căutarea celeilalte cizme.

Sophie i-o luă înainte și se aplecă să recupereze articolul aflat la picioarele ei. Când se ridică, se trezi față în față cu el și cu expresia lui parțial curioasă, parțial amuzată.

Trase grăbită o gură de aer.

Sigur, bărbatul care evadase din camerele de la etaj ale conacului familiei Liverpool nu era nimeni altul decât marchizul de Eversley. Nu degeaba era poreclit Haimanaua Regală. Ceva mai târziu, considerase că replica ei fără menajamente „tu erai" se datorase zilei încărcate pe care o avusese.

Iar rânjetul lui lățit pe toată fața și plecăciunea sofisticată, urmate de „Chiar eu", le atribuise aroganței lui bine-cunoscute.

Strânse cizma la piept.

– Da' ce-ai făcut? Își înălță bărbia spre etajul al doilea al casei. Chiar era cazul să fii defenestrat?

Ridică mirat din sprâncene.

– Să fiu ce?

Oftă.

– Defenestrare. Aruncarea unui obiect pe fereastră.

Începu să-și lege cu pricepere lavaliera, plimbând fâșia lungă de pânză în sus și în jos. Preț de o clipă, Sophie fu captivată de faptul că nu avea nevoie de un valet sau de o oglindă pentru așa ceva. Apoi îi vorbi:

– În primul rând, nu am fost aruncat. Am plecat din proprie inițiativă. În al doilea rând, orice femeie care folosește cuvinte precum defenestrare este suficient de inteligentă încât să intuiască cu ce anume mă ocupam înainte să plec.

Era exact cum bănuise că e. Scandalos. Păcătos. Un ticălos desăvârșit. Întruchiparea a tot ce calomnia înalta societate, asta în timp ce o ridica în slăvi. Copia fidelă a cumnatului ei.

Și a multor altor membri, bărbați și femei, ai aristocrației engleze. Un exemplu fidel pentru cea mai întunecată zonă a lumii în care se născuse. Aceeași lume în care și ea fusese târâtă cu forța.

Îi deveni antipatic în secunda următoare.

Întinse mâna să-și ia cizma. Ea se feri și se dădu mai în spate.

– Așadar, bârfele despre tine din ziare sunt adevărate.

El își semeți capul.

– Depun toate eforturile să nu citesc ziarele de scandal, dar îți garantez că nu-i adevărat nimic din ce scriu despre mine.

– Zic că te ocupi cu destrămarea căsniciilor.

Își îndreptă mânecile.

– Fals. Nu mă ating de femei măritate.

În acea clipă, capul coafat al unei femei răsări de la fereastra de deasupra lor.

– Acum coboară!

Avertismentul care îi atrăgea atenția că adversarul său venea să îl înfrunte îl urni din loc pe marchiz.

– Mie mi-a zis. Întinse o mână spre Sophie. Oricât mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dumneata, milady, am nevoie de cizmă.

Sophie strânse și mai tare cizma la piept, cu privirea ațintită asupra femeii.

– E Marcella Latham.

Logodnica contelui de Newsom – deja fostă logodnică, Sophie era sigură – îi făcea fericită cu mâna.

– Mulțumesc, Eversley!

Se întoarse spre ea și îi făcu cu ochiul.

– A fost plăcerea mea, dragă. Să-ți fie de bine.

– Sper că nu te deranjează dacă le spun și prietenilor mei, nu-i așa?

– De-abia aștept să aud vești de la ei.

Lady Marcella dispăru de la geam. Sophie se gândi că schimbul de replici fusese cam ciudat și cam... prietenos... pentru doi oameni surprinși într-o ipostază compromițătoare de viitorul soț al femeii, un om bogat și nobil.

– Milady, zise prompt marchizul de Eversley.

Sophie se uită la el.

– Mariajul lor s-a încheiat din cauza ta.

– Logodna, mai bine spus. Întinse iar mâna. Am nevoie de încălțăminte, drăguță. Te rog.

Făcu abstracție de rugămintea lui.

– Carevasăzică te încurci doar cu femei logodite.

– Întocmai.

– Mare diferență. Nu există nici măcar un singur reprezentant al aristocrației care să fie bun de ceva? Ești un om de nimic.

– Mi s-a mai spus.

– O haimana.

– Așa-mi zice toată lumea, răspunse el, cu privirea concentrată peste umărul ei.

– N-ai nici un fel de scrupule.

În capul lui se contură o idee.

Își concentră atenția asupra ei, de parcă acum o vedea pentru prima dată. Ridică din sprâncene.

– Arăți de parcă ai fi dat nas în nas cu o insectă uriașă.

Își dădu seama că își încrețise nasul. Și-l descreți jenată.

– Scuze, minți ea.

– Nu face nimic.

Și cum îl studia cu atenție, îmbrăcat în hainele lui sumare de vară, fără o cizmă, realiză că, oricât de odios i s-ar fi părut, în acel moment era exact ceea ce avea nevoie. Dacă avea tăria să-l suporte trei sferturi de oră, putea ajunge acasă.

– Va trebui să pleci de aici destul de repede dacă nu vrei să te iei la harță cu lordul Newsom.

– Mă bucur că în sfârșit ai înțeles. Dacă mi-ai înapoia cizma, aș putea s-o iau din loc repejor. Se întinse iar să-și ia încălțămintea. Ea se retrase din nou un pas ca să nu ajungă la ea. Milady, rosti el pe un ton hotărât.

– Se pare că ești într-o situație mai specială. Făcu o pauză. Sau poate eu sunt cea într-o situație specială.

Privirea lui se îngustă.

– La ce fel de situație specială te referi?

– La situația în care îmi permit să negociez.

El era biletul ei către casă.

De după colțul casei răsună un strigăt, iar atenția lui se scurse pe lângă ea, spre locul în care dușmanul lui avea să-și facă apariția. Ea profită de ocazie să fugă cu cizma în mână către spatele casei, acolo unde un șir de copaci și tufe ascundea un zid jos de piatră, după care se aflau trăsurile ce-și așteptau proprietarii care erau gata să plece de la petrecere către casă.

Se luă după ea. Nu avea încotro. Ce să facă, cizma lui era la ea. Iar el avea o trăsură.

Afacerea perfectă. Ajunsă la adăpostul copacilor, se întoarse spre el.

– Am o propunere pentru tine, Lord Eversley.

Ridică mirat din sprâncene.

– Mă tem că mi-au ajuns propunerile pe ziua de azi, Lady Sophie. Nici măcar eu nu mă las păcălit să mă implic într-un aranjament public cu una dintre Surorile Periculoase.

Deci știa cine e. Se înroși, furia și jena cotropindu-i obrajii. Mai mult furie decât jenă.

– Sper că îți dai seama că, dacă erai femeie, ai fi fost exilat din înalta societate de mulți ani.

Ridică un umăr.

– Ah, dar nu sunt femeie. Și-i mulțumesc lui Dumnezeu că nu-s.

– Mda, vezi tu, unii dintre noi n-au avut norocul ăsta. Unii dintre noi nu se bucură de aceeași libertate.

Îi întâlni privirea și deveni brusc serios.

– Nu știu o iotă despre ce-nseamnă să fii liber.

Nu se dădu bătută.

– Știu că ai parte de mai multă libertate decât o să am eu vreodată. Și știu că, neavând parte de ea, va trebui să recurg la...

Căută cu grijă cuvântul.

– Ceva infam? o ajută el, renunțând din nou la aura de seriozitate a discuției cu o asemenea repeziciune, încât Sophie chiar apucă să se gândească la varianta asta. Asta până când își reaminti că era o ființă mult prea enervantă ca să vină cu o soluție constructivă.

– Propunerea mea nu are nimic infam.

– Amândoi suntem pe un teritoriu minat, milady. Dacă intenționezi să pui capăt situației în aceeași manieră în care sora ta l-a tratat pe fostul iubit, actualmente soț, atunci află că e ceva infam.

Un lucru mai supărător nu putuse spune. Sophie bătu cu piciorul în pământ.

– Deja m-am săturat să mai aud de bietul Haven cel calomniat și de cum l-a atras sora mea într-o cursă ca să se mărite cu el.

– Nu dăduse nicăieri în scris că o ia de nevastă, zise Eversley.

– Păi atunci n-ar fi trebuit să se joace cu penița ei! declară ea cu hotărâre.

El izbucni în râs, iar Sophie nu îl mai consideră enervant. Era groaznic.

– Ți se pare de râs?

Își duse mâna la piept.

– Îmi cer scuze. Chicotul se transformă din nou într-un hohot. Păi dacă s-a jucat cu penița ei!

Se încruntă la el.

– Era o metaforă.

– Dar se potrivește la țanc. Crede-mă, dacă ai fi priceput sensul abscons al metaforei, ai fi râs și tu.

– Mă îndoiesc.

– Oh, sper să nu mă înșel. Nu mi-ar plăcea deloc să cred că n-ai simțul umorului.

– Ba am cel mai ascuțit simț al umorului! zise ea.

– Serios? Ești Sophie, cea mai mică dintre surorile Talbot, așa-i?

– Eu sunt.

– Cea mai nedistractivă.

Simți că o ia amețeala. Asta credeau oamenii despre ea? Nu-i plăcea aluzia tristă emanată de aceste cuvinte. Ezitarea. Sâmburele micuț al temerii că avea dreptate.

– Nedistractiv nu e în dicționar.

– Până acum cinci minute, nici defenestrare nu era.

– Ba sigur că e! proclamă ea.

Se clătină pe călcâie.

– Asta susții tu.

– Ba e un cuvânt, declară ea pe un ton poruncitor, înainte să-și dea seama că o tachinează. Oh. M-am prins.

El își întinse larg brațele, ca și cum tocmai își demonstrase punctul de vedere.

– Nedistractivă.

– Ba sunt foarte distractivă, rosti ea cu jumătate de gură.

– Ba nu prea cred, replică el repede. Uită-te și tu la tine. Nici o legătură cu Orientul.

Se încruntă.

– E o temă ridicolă pentru o petrecere de grădină la care au fost invitați oameni care nici n-au habar și nici nu le pasă de China.

Zâmbi compătimitor.

– Ai grijă. Poate te aude Lady Liverpool.

Își îndreptă umerii.

– Atâta vreme cât Lady Liverpool este îmbrăcată ca un pește japonez, nu cred că-mi poate comenta mie gusturile.

Pe fruntea lui răsări o cută.

– Ai făcut o glumă, Lady Sophie?

– Este doar o observație.

Țâțâi din buze.

– Așa deci. Nedistractivă.

– Păi și eu cred că tu ești dezagreabil. Alt cuvânt care chiar există, spuse ea.

– Ai fi prima femeie care crede asta despre mine.

– Sunt sigură că nu-s prima femeie cu capul pe umeri pe care ai întâlnit-o.

Chicoti iar amuzat, un sunet cald și... ciudat de ademenitor. Plăcut. Un sunet aprobator.

Alungă acest gând. Nu-i păsa dacă era sau nu de acord cu ea. Nu-i păsa ce credea el despre ea. Sau ce credea restul acestei lumi caraghioase, insipide și oribile despre ea. Serios acum, chiar dacă toată societatea ar fi considerat-o nedistractivă – cuvântul îi provocă o grimasă interioară –, ce-i păsa ei? El era doar mijlocul prin care își putea atinge scopul.

– Gata cu chestiile astea, anunță ea, revenind la chestiunea presantă. Avusese nenumărate prilejuri de-a lungul vieții să-și urmărească tatăl negociind și știa când e momentul să vorbească deschis pentru a încheia o afacere. Pot să presupun că vei pleca de la petrecere?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Eversley.

– La drept vorbind, da.

– Ia-mă și pe mine cu tine.

Scoase un singur sunet aspru de uimire.

– Ah. Nu.

– De ce nu?

– Dintr-o grămadă de motive, drăguță. Dintre care menționez, și e destul de important, că n-am de gând să mă potcovesc cu vreuna dintre Soioasele Surori S.

Încremeni la auzul poreclei. Majoritatea oamenilor nu le-ar fi pomenit-o în față. Dar la ce altceva s-ar fi putut aștepta din partea acestui om, absolut groaznic.

– Nu intenționez să mă dau bine pe lângă tine, Lord Eversley. Fii sigur că chiar dacă mi-ar fi trecut așa ceva prin cap, această interacțiune – flutură o mână de la ea spre el – m-ar fi lecuit de o asemenea idee. Trase adânc aer în piept. Trebuie să scap de aici. Sunt sigură că asta poți înțelege. Mai ales că și tu ești în aceeași situație.

Se concentră asupra ei.

– Dar ce s-a întâmplat?

Își mută privirea de la el, aducându-și aminte de uitătura rece cu care o primise societatea. Răutatea aceea o durea.

– Nu contează.

El ridică iar din sprâncene.

– Dacă e cazul să iei calea codrului cu mine, iubire, aș zice că ba contează.

– Nu-i nici un codru, doar niște copăcei.

– Ești cam năzuroasă pentru cineva care are nevoie de mine.

– N-am nevoie de tine.

– Atunci dă-mi cizma și am șters-o de-aici.

Sophie apucă și mai strâns cizma.

– Am nevoie de trăsura ta. E cu totul altceva.

– Trăsura mea va avea altceva de făcut, răspunse el.

– Am nevoie de un mijloc de transport care să mă ducă acasă.

– Ai patru surori, o mamă și un tată. Du-te cu ei.

– Nu pot.

– De ce nu poți?

Mândria.

Ei bine, asta n-avea de gând să recunoască în fața lui.

– Va trebui să ai încredere în mine.

– Repet, femeile din familia ta nu și-au clădit o reputație pe încrederea pe care o emană.

Nu se mai prefăcu a nu îi înțelege aluzia.

– Oh, pe când tu erai întruchiparea respectabilității.

Râni.

– Nu respectabilitatea e punctul meu forte, iubire.

Deja îl ura.

Încuviință scurt din cap.

– Bine atunci. Nu-mi dai de ales și va trebui să recurg la măsuri extreme. Sprâncenele lui se ridicară. Ori mă iei cu tine, ori rămâi fără cizmă.

O privi îndelungat, iar ea își dori să rămână la fel de hotărâtă și sub asediul privirii lui. Încercă să își mute gândul de la frumoasa nuanță de verde a ochilor lui; de la linia lungă și dreaptă a nasului său aristocratic; de la frumoasa curbură a buzelor lui.

Înghiți în sec, iar privirea lui alunecă către locul în care gâtul ei o trăda. Strâmbă din buze.

– Păstrează cizma.

Sophiei îi luă o clipă să-și readucă aminte care fusese subiectul discuției.

Până să se gândească ea la o replică, deja dispăruse în spatele copacilor și sărise gardul, iar acum se îndrepta spre trăsura lui într-o șosetă.

Când ajunse la zid, el se afla deja în fața unei trăsuri spațioase și arătoase negre și se fâțâia pe lângă cai. Sophie îl privi câteva clipe bune, rugându-se să calce pe ceva care să-i provoace durere. Părea că își controla fiecare cal în parte, că le verifică hamurile și frâiele, îndeletnicire tare nelalocul ei, pentru că sigur avea o grămadă de rândași care să-i facă treaba.

După ce termină inspecția celor șase cai, urcă în trăsură, iar Sophie văzu cum un călăreț tânăr, îmbrăcat în livrea, trântește portiera și aleargă înainte pentru a face loc trăsurii să iasă din aglomerarea de vehicule.

Oftă.

Marchizul de Eversley habar n-avea de norocul cu care fusese binecuvântat, de libertatea de care se bucura datorită banilor și a faptului că era mascul. Și-l închipuia deja lăfăindu-se pe bancheta trăsurii luxoase, simbol al trândăvelii tipice aristocraților, cu gândul la un pui de somn după activitatea epuizantă de mai devreme.

Leneș și de neclintit.

Nu avea nici o îndoială că deja uitase de ea. Nu-și imagina că făcea vreun efort să-și aducă aminte de majoritatea oamenilor pe care îi întâlnea – nici n-ar fi avut vreun rost, ținând cont de șirul constant de femei din viața lui. Se îndoia că-și amintea măcar de servitorii lui.

Privirea îi căzu în treacăt pe un valet, care părea totuși prea tânăr să fie valet. Mai degrabă paj. Băiatul stătea pe marginea trăsurii, cu ochii la birjarii care își reluau locurile pe capre ca să își mute vehiculele din calea lui Eversley. Simți cum săculețul i se îngreunează în mână din cauza banilor dinăuntrul ei. „Să nu pleci niciodată de-acasă fără o sumă suficientă de bani care să te ajute să ieși din orice situație." Cuvintele tatălui ei erau adânc întipărite în mințile tuturor surorilor Talbot – nu că niște domnișoare din înalta societate s-ar fi găsit adeseori în ipostaza de a scăpa dintr-o bătaie cu pumnii.

Dar Sophie nu era vreo naivă și știa că nu ar fi putut ajunge într-o situație mai combatantă decât conflictul pe care îl avusese mai devreme cu societatea. Nu avea nici o îndoială că tatăl ei ar fi considerat că cel mai bun lucru era să se folosească de bani pentru a scăpa de aici.

Odată decizia luată, îl abordă pe valet.

– Nu te supăra, domnule...

Servitorul se întoarse, vădit surprins, spre tânăra de lângă cotul lui care ținea în mână cizma unui domn. Făcu repede o plecăciune în fața ei.

– Mi... milady?

Era pe cât de tânăr pe cât arăta. Mai tânăr ca ea. Sophie îngână rapid o rugăciune de mulțumire Creatorului ei.

– Cât mai durează până când trăsura poate să plece? se interesă ea pe un ton pe care îl dorea cât se poate de senin.

Tânărul părea recunoscător că i se adresase o întrebare la care putea răspunde:

– Nu mai mult de un sfert de oră, milady.

Trebuia să acționeze repede.

– Și ia spune-mi, lucrezi pentru marchiz?

Încuviință din cap, iar privirea îi alunecă către cizma din mâinile ei.

– Astăzi, da.

Piti cizma la spate, dar nu reuși să-și mascheze tonul surprins din voce.

– Nu permanent?

Băiatul scutură din cap că nu.

– Am căpătat o slujbă nouă. În partea de nord a țării.

Chipul îi fu brăzdat de o umbră – poate de tristețe. Sau poate de regret?

Sophie se agăță de asta în timp ce în minte i se contura o idee căreia nu avu timp să-i studieze toate aspectele.

– Dar ai vrea să rămâi în Londra?

Băiatul părea că își dă seama că nu se cădea deloc să stea de vorbă cu o lady din înalta societate. Își înclină capul.

– Îl servesc cu bucurie pe marchiz de câte ori e nevoie de mine, milady.

Sophie dădu repede din cap că a înțeles. Servitorii inferiori își alternau slujbele de la un stăpân la altul cu o frecvență prea mare. Era sigură că lui Eversley nici nu-i trecuse prin cap că angajaților săi nu le făcea plăcere să fie înlocuiți după bunul lui plac. Nu părea deloc genul de om care să se gândească la sentimentele celorlalți.

Drept urmare, Sophie se hotărî să-și ducă planul la îndeplinire fără nici o părere de rău.

– Mă întreb totuși dacă ai fi dispus să servești un conte.

Privirea lui uimită se intersectă brusc cu a ei.

– Milady?

– Tatăl meu este contele de Wight.

Tânărul tresări.

– Aici. În Londra.

Băiatul părea zăpăcit de o asemenea ofertă și, la o adică, Sophie nu se mira. Presupunea că nu se întâmpla prea des ca pajilor să li se ofere șansa unei slujbe în timpul unei petreceri.

Insistă mai departe:

– Și-a început viața în zona minieră. La fel ca tatăl lui și ca tatăl tatălui său. Nu e un aristocrat obișnuit. Tot nimic. Sophie îi vorbi cu sinceritate: Își plătește bine servitorii. O să te plătească dublu față de cât te plătește marchizul. Făcu o pauză. Ridică valoarea ofertei. Și mai mult.

Băiatul își înclină capul.

– Și poți rămâne în Londra, mai adăugă Sophie.

Sprâncenele băiatului se unir㠖 De ce io?

Îi zâmbi.

– Cum te cheamă?

– Matthew, milady.

– Uite ce-i, Matthew, cuiva trebuia să-i răsară astăzi steaua norocoasă, nu crezi?

Băiatul era sceptic în continuare, dar Sophie își dădea seama că lua în calcul această variantă chiar când se uită peste umărul ei la trăsura marchizului de Eversley și spuse:

– Dublu, ziceți?

Dădu aprobator din cap.

– Auzii io că camerele servitorilor de la conacul Wight sunt cele mai frumoase din toată Londra, zise el, și Sophie fu sigură că îl convinsese.

Continuă să-l pistoneze:

– Te poți lămuri și singur. În seara asta.

El își miji ochii.

– Treci pe acolo, după ce se termină petrecerea. Cere să vorbești cu domnul Grimes – asistentul tatălui meu. Să-i spui că eu te-am trimis. O să-ți pun și eu o vorbă bună după ce ajungi. Băgă mâna în săculeț, de unde scoase un petic de hârtie și un creion, apoi îi notă repede instrucțiunile pentru a ajunge la casa familiei din Mayfair, după care mai adăugă câteva cuvinte prin care se asigura că era primit în casă. Vârî iar mâna în săculeț și scoase două monede. Îi dădu băiatului banii și scrisoarea. Ți-am dat zece șilingi.

Băiatul rămase cu gura căscată.

– Astea-s paralele p-o lună de muncă!

Sophie se făcu a nu auzi remarca lui obraznică referitoare la bani. La urma urmei, se bizuise taman pe asemenea lipsă de educație.

– Iar tatăl meu te va plăti și mai bine. Îți promit.

Băiatul strânse buzele.

– Nu mă crezi, zise ea.

– Cum să cred o fată?

Îi ignoră tonul jignitor și îl privi direct în ochi.

– Cât vrei să-ți dau ca să mă crezi?

Sprâncenele lui se uniră și zise, mai mult întrebător decât cu hotărâre:

– O liră?

Era o sumă enormă, dar Sophie cunoștea puterea banilor și lucrurile care puteau fi cumpărate cu ei – inclusiv încrederea – mai

bine ca oricine. Băgă iar mâna în geantă și scoase toți banii pe care îi avea la ea. Îi dădu fără nici o șovăire băiatului, știind că-și va reface provizia de cum se va întoarce acasă.

Palma băiatului se strânse cu forță în jurul monedelor, iar Sophie știu că a câștigat.

– Îți cer un singur lucru, zise ea încet, simțind un mic junghi de vinovăție.

Cel mai nou și mai loial servitor al tatălui ei nu stătu pe gânduri.

– Orice doriți, milady.

– Orice? întrebă ea, neputând să-și ascundă speranța din voce.

Încuviință din cap.

– Orice.

Trase adânc aer în piept, știind că odată planul pus în practică nu mai era cale de întors. Știind și că, dacă era prinsă, reputația ei era iremediabil distrusă.

Se uită în spatele ei, spre casa familiei Liverpool care se înălța precum porțile iadului deasupra copacilor. Își aduse aminte de ce se petrecuse în grădinile ei și o cotropiră frustrarea, tristețea și furia. Petrecerea. Sera. Porcul de cumnat.

La felul în care toată Londra se raliase în sprijinul lui. Împotriva ei. La felul în care o evitaseră. O batjocoriseră.

Trebuia să plece de aici. Acum. Înainte ca ei să-și dea seama cât o durea rușinea suferită.

Nu avea decât o cale.

Se întoarse spre Matthew.

– Am nevoie de livreaua ta.

Capitolul 3

S-a găsit rochia Sophiei!
Oare s-a petrecut o mârșăvie?

Dură mai mult decât ar fi trebuit până când Sophie își dădu seama că trăsura nu se îndrepta spre Mayfair. Dacă ar fi știut asta

înainte să se strecoare clandestin în livreaua lui Matthew și înainte să-și vâre părul sub bereta lui, poate ar fi avut prezența de spirit să se întoarcă. Cu siguranță și-ar fi asumat riscul să șadă pe capră lângă birjar, în loc să-i refuze invitația.

Din nefericire, nu observase – în ciuda expresiei de mirare și a scepticului „cum vrei" aruncate de birjar – și își ocupase locul de însoțitor în spatele trăsurii, în picioare pe ultima treaptă, ținându-se bine, și destul de încântată, de mânere. Nu văzuse nici că trăsura străbătuse drumul lung din jurul casei familiei Liverpool și cotise la stânga, și nu la dreapta.

Nu remarcase nimic nici când peisajul pe lângă care treceau devenise mai pastoral. În schimb, trăsese câteva guri zdravene de aer, „aer sănătos", după cum ar fi zis tatăl ei, și simți – pentru prima dată de când fusese trimisă pachet împreună cu surorile ei la Londra – o oarecare doză de libertate.

Și cu siguranță distractivă.

„Să te văd acum ce-ai zice, sinistră Haimana Regală."

Râse cu gândul la marchizul de Eversley care nu bănuia nimic în interiorul trăsurii în care se strecurase ea. Cam asta se alegea de părerea lui că ea nu era în stare să obțină ce-și dorea. Mai că-i părea rău că trebuia să sară din trăsură și să plece acasă înainte ca el să știe ceva.

Ar fi dat mult să-i vadă expresia aceea îngâmfată preschimbându-se în stupefacție.

Chicoti în sinea ei cu privirea spre cerul albastru și la pășunile verzi, împestrițate de turme de oi, pâlcuri de copaci și căpițe. Se făli cu faptul că scăpase fără ajutorul sau intervenția cuiva din înalta societate. Din păcate, nu putea povesti niciodată această pățanie. De îndată ce se întorcea la casa familiei Talbot din Berkeley Square, trebuia să scape de articolele împrumutate de la Matthew – chiar dacă îi fuseseră de mare ajutor, hainele nu i se potriveau – și să inventeze o poveste despre drumul de întoarcere. Și să-i ceară proaspătului tânăr valet al tatălui ei să jure că-i va păstra secretul.

Dar deocamdată, până când acoperișurile Londrei apăreau în zare ca să-i reamintească de cele petrecute în această după-amiază – și de rușinea suferită în public, de care n-avea să scape prea curând –, putea să se bucure de victoria ei.

Și se bucură până când obrajii o dureră din pricina rânjetului lățit pe toată fața, până când începu să conștientizeze și durerile din picioare și de brațe.

La început le ignoră. Era suficient de puternică cât să le mai suporte cei câțiva kilometri rămași până în Mayfair. Pe străzile Londrei trebuiau să se oprească la intersecții, să meargă mai încet, iar ea trebuia să-și țină capul plecat și ascuns cel mult o oră, până ajungea acasă.

După care începu să-și simtă tălpile, încă în condurii de mătase căci cizmele lui Matthew fuseseră prea mici pentru „labele ei de rață", după cum le numea tatăl ei, întotdeauna prea lungi, refuzând să admită că o comparație cu creaturile acvatice nu era deloc măgulitoare.

Condurii de mătase nu erau, după cum se dovedi, făcuți pentru mersul în afara trăsurii. Și nici – și asta ieși acum la iveală – Sophie nu era.

În nici jumătate de oră avea probleme, brațele o dureau la fel de tare din cauză că trebuise să se țină zdravăn de mânerele de la spatele trăsurii. Nu se așteptase ca rolul ei de însoțitor să fie atât de epuizant. Scrâșni din dinți și ținu să-și reamintească că pe lumea asta existau situații mult mai dificile. Oameni care construiseră poduri. Familii întregi care se mutaseră în colonii. Ea însăși era fiica unui miner. Nepoata unui miner. Sophie Talbot se putea ține trei kilometri de o trăsură pentru a ajunge acasă.

Trăsura accelera, de parcă universul însuși îi auzise gândurile și hotărâse să-i demonstreze neghiobia. Își coborî privirea spre pământ și se gândi să sară și să parcurgă pe jos restul drumului. Se răzgândi când observă repeziciunea cu care solul i se perinda prin fața ochilor.

Intenționase să o șteargă de la o petrecere în aer liber, nu de pe fața pământului.

– Oh, la dracu'.

„Sophie. Ai grijă cum vorbești." Auzea mustrarea mamei ei în colțul acela minuscul din creier care încă nu se panicase, dar era sigură că dacă ar fi fost vreodată momentul potrivit pentru a înjura, acesta era – îmbrăcată ca un servitor, agățată de o trăsură, la un pas de moarte.

După care trăsura trecu pe lângă o diligență plină de oameni, iar un copilaș agățat de acoperiș îi rânji de la înălțime.

Atunci își dădu seama Sophie că direcția spre care se îndrepta această trăsură și bărbatul din interiorul ei nu era în nici un caz Londra.

– Oh, la dracu', repetă ea. Mai tare.

Copilul îi făcu cu mâna.

Sophie nu îndrăzni să-și dezlipească palma ca să-i întoarcă gestul. Se apucă și mai strâns, își propti fruntea de lemnul rece al trăsurii și-și intonă litania la nesfârșit. „La-dracu-la-dracu-la-dracu-la-dracu!"

Ca pedeapsă parcă pentru insolența ei, o roată lovi o brazdă din drum, iar trăsura se clătină, zdruncinându-i bine spinarea și aproape azvârlind-o din spatele vehiculului. Țipă de frică și disperare. Se agăță mai strâns, iar durerea din palme se accentuă.

Nu avea decât o soluție. Trebuia să evadeze din trăsura asta. Imediat. Mai avea doar trei-patru kilometri până la reședința Talbot. Putea merge pe jos dacă reușea să scape acum din această situație ridicolă.

Birjarul strigă spre ea:

– Ți-am zis să stai lângă mine!

Sophie închise ochii.

– Cât mai avem până oprim?

Avu de așteptat câteva momente până să primească răspunsul înfricoșător.

– E vreme bună, așa că eu zic că-n trei ore suntem acolo. Patru, poate!

Gemu, iar sunetul se desprinse dintr-un cuvânt mult mai grav decât „la dracu". Deja săritul din mers i se părea o variantă cât se poate de viabilă.

– Să-nțeleg că te-ai răzgândit și nu mai vrei să stai în spate? strigă birjarul.

Păi sigur că se răzgândise. Nu s-ar fi încumetat niciodată la așa ceva. Dacă nu și-ar fi pus în minte să fugă de la stupida petrecere din grădină, la ora asta ar fi fost acasă. Nu aici – la câteva minute distanță de o moarte iminentă.

– Vrei să opresc ca să te urci lângă mine?

De abia auzi restul întrebării de după cuvântul „opresc".

„Doamne apără și păzește. Da. Te rog să oprești."

– Da, te rog!

Trăsura începu să încetinească și simți cum o cuprinde o ușurare ce înlocuia orice alt sentiment, făcând-o să uite de panică și durere o secundă. O secundă foarte scurtă.

– Mi s-a părut mie ciudat că voiai să mergi toată amiaza în spatele trăsurii.

Păi sigur, ar fi putut s-o prevină măcar. N-ar mai fi ajuns în situația asta neplăcută. Sophie n-ar fi pus piciorul în trăsură dacă ar fi știut că există cea mai mică șansă ca marchizul de Eversley să nu se îndrepte spre Mayfair. Oricum, acum n-avea rost să mai piardă timp enervându-se că făcuse această greșeală, când putea valorifica timpul reparând-o. Își eliberă mâinile, își îndreptă umerii și își înălță capul, trase adânc aer în piept și se pregăti să coboare ca să anunțe că Matthew nu voia să îi însoțească în călătoria aceasta, care se îndrepta cine știe unde. Și nici ea.

Libertatea e un lucru minunat.

Întru câtva de-abia aștepta să-l lase pe marchiz cu gura căscată când descoperea că evadase cu trăsura lui. I-ar fi prins bine un șoc acum care să-i mai taie din atitudinea arogantă, și era încântată că avea posibilitatea să i-l ofere.

Până în momentul în care picioarele îi cedară și se prăbuși la pământ într-o grămadă dezonorantă, lipsită de grație.

– La dracu'. Deja devenise expresia ei preferată.

Birjarul făcu ochii cât cepele de la înălțimea caprei și era de înțeles, atâta vreme cât și Sophie știa că însoțitorii aveau de îndeplinit o singură responsabilitate – și anume să nu cadă din trăsură.

– Ridică-te, hahaleră împiedicată, strigă birjarul, care probabil credea că vorbele lui răsunaseră ca o mustrare fermecătoare. Doar n-o să stau toată ziua după tine!

Gata cu victoria ei. Gata cu libertatea ei.

Se împinse în palme și genunchi ca să se ridice, simțind durerea în mușchi după efortul de a se ține de trăsură pe drumurile cu hurducături. Se ridică încet și rămase cu spatele la trăsură cât își îndreptă spinarea și umerii.

– Mă tem că va trebui să mai aștepți, zise ea, pentru că solicit o audiență la marchiz.

Birjarul avu nevoie de o clipă ca să îi priceapă cererea, care îl luă bine de tot prin surprindere, câtă vreme nu se cădea ca un valet să ceară să vorbească cu stăpânul lui.

Dar să vezi surpriză când avea să constate că marchizul de Eversley nu era stăpânul valetului. Că de fapt nici nu era valet.

Simți cum o înțeapă niște remușcări la gândul că vizitiul va trebui să facă cale întoarsă la Londra de îndată ce ea avea să-și dezvăluie identitatea – precis și trupul lui protesta în fața efortului depus la fel ca și al ei.

– Ai înnebunit? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Sophie își ridică privirea spre el.

– Deloc. Se apropie de trăsură și bătu în portieră. Deschide, milord.

Din interiorul compartimentului nu se auzi nimic. Portiera rămase închisă.

– Ba ai înnebunit! declară birjarul.

– Jur că nu, zise ea. Eversley! strigă ea, ignorând valul de durere provocat de ciocănitul insistent în portiera uriașei trăsuri negre. Adormise probabil, ca orice alt aristocrat leneș. Deschide portiera!

Avea să se înfurie când o vedea, dar nu-i păsa. Adevărul era că Sophie simțea o dorință arzătoare, aprigă, să îi dea o lecție viciosului și îngrozitorului nobil. Era sigură că nimeni nu mai îndrăznise vreodată să facă așa ceva – nimeni nu i se pusese vreodată de-a curmezișul marchizului de Eversley, cunoscut în cercurile restrânse drept Regele – de parcă n-ar fi fost suficient de pompos oricum, confiscase cel mai înalt titlu din Anglia ca să-l folosească drept nume propriu.

Iar toată Londra îl acceptase. Toată Londra i se adresa cu porecla aceasta ridicolă. Sau cu cealaltă – Haimanaua Regală – de parcă ar fi fost un compliment, nu o blasfemie desăvârșită.

Iar ea fusese exilată pentru că îi aruncase adevărul în față unui duce. O năpădi furia, combinată de încă ceva – de ceva ce nu îi plăcea și nici nu voia să-i spună pe nume.

Sophie se încruntă la trăsură ca la o întrupare a omului dinăuntrul ei. A lumii care îl crease, găunos și aristocrat, imperios și enervant. O ființă care nu putea fi în veci sfidată.

Până acum. Până la ea.

– Nu e aici.

Își înălță privirea spre vizitiu.

– Ce-ai spus?

Era exasperat – măcar atât era clar – și din ce în ce mai puțin dispus să îi înghită nebunia.

– Marchizul nu e înăuntru, iar drumul te-a zăpăcit de tot. Vino sus pe capră. Suntem departe de orice și pierdem timp din cauza ta, nemernic nebun.

Sophie se uită la portieră, refuzând să creadă că trăsura era goală.

– Cum adică nu e înăuntru?

Birjarul se holbă cătrănit la ea.

– Marchizul. Nu-i. Înăuntru. Ce cuvânt ți-e neclar din astea?

– Dar l-am văzut urcându-se!

Vizitiul îi vorbi ca unui copil.

– O să ne întâlnim acolo cu el.

Tresări.

– Unde acolo?

Exasperarea puse stăpânire pe ei, iar vizitiul întoarse înapoi la drum oftând.

– Și doar le-am zis să nu mă potcovească cu un băiat pe care nu-l știu. Faci ce vrei. N-am timp s-aștept să-ți vină mintea la cap, dacă ai așa ceva.

Caii o luară din loc odată cu trăsura la o zvâcnire a încheieturilor lui.

Iar ea rămase în mijlocul drumului.

Singură.

La cheremul oricui ar fi trecut pe-acolo.

La dracu'!

– Nu! Așteaptă! strigă ea.

Trăsura se opri puțin, cât să apuce să se cocoațe pe capra vizitiului înainte să o ia din nou din loc. Cântări o clipă dacă era cazul să-i povestească tot vizitiului. Să-i spună cine era. Să se lase la mila lui și să spere că o duce acasă.

Acasă. Avu o viziune – pământ bogat înverzit cât vedea cu ochii peste munți și văi, asfinturi sălbatice în nord. Nu în Londra. Cu siguranță nu în Mayfair, unde singurul lucru strălucitor erau

rochiile de mătase pe care era obligată să le poarte zilnic, în caz că aveau invitați la ceai.

Iar tatăl ei avea suficienți bani, astfel încât întotdeauna se găsea cineva care să vină la ceai.

Nu se simțea acasă în Londra. Niciodată nu se simțise acasă acolo – nici măcar o dată în zece ani. Niciodată cât trăise în casa aceea perfectă din Mayfair pe care mama și surorile ei o adorau, uitându-și parcă total trecutul. De parcă și-ar fi urât viața dusă cu mulți ani în urmă. De parcă ar fi putut șterge cu buretele tot ce fusese, dintr-o singură mișcare. De parcă ar fi uitat tot.

O podidiră lacrimile, pe neașteptate și nepoftite, și și le șterse, dând vina pe briza de vară și pe viteza trăsurii.

Era singură pe capra unei trăsuri, îmbrăcată ca un valet, și se îndrepta Dumnezeu cine știe unde. Și cumva gândul întoarcerii în Londra o întrista.

Așa că rămase tăcută, știind că era o nebunie, dorindu-și ca birjarul să nu o bage în seamă, ascultând zgomotul roților și copitelor cailor în timp ce trăsura își continuă drumul spre nord.

Câteva ore mai târziu, după ce soarele apusese, era limpede că Sophie nu era în apele ei. Deși crezuse că cea mai dificilă parte a acestei șarade va fi să se îmbrace în livreaua unui valet, să pretindă că e băiat, să meargă în spatele trăsurii, se dovedea acum că astea erau nimic în comparație cu sosirea la han.

Îl urmări pe birjar de pe capră cum coboară ca să aranjeze adăpostirea cailor în grajduri și, aparent, și a trăsurii.

Gândul îi mai abătu atenția de la ale ei. Ce se întâmpla cu trăsurile când nu erau folosite? Nu își pusese niciodată această întrebare înainte.

– Ai de gând să rămâi acolo sus ca un zeu? Sau ai de gând să cobori să faci ceva treabă?

Cuvintele o smulseră din gândurile ei și-și coborî privirea spre vizitiul care se holba la ea, exasperarea de mai devreme transformându-se în cu totul altceva. În suspiciune.

Bine. Asta nu se putea. Cel puțin nu acum, înainte de a decide următorii pași ai planului ei.

Plan era un termen impropriu pentru situația aceasta atroce. *Dezastru* se potrivea mai bine.

– Unde suntem? întrebă ea, coborându-și special vocea – acum nu mai voia să-l lase să își dea seama că era femeie – în timp ce coborî din trăsură, gata să parieze (deși nu știa ce ar face un valet autentic în acel moment) că făcuse un prim pas excelent. Odată ajunsă pe pământ, își lăsă capul în jos și se opri la timp să nu facă o reverență. Lacheii nu făceau reverențe. Măcar atât știa și ea.

– Tot ce contează este că am ajuns aici înaintea marchizului.

– Dar el unde e?

Întrebarea îi scăpă înainte să o poată opri. Nu era nevoie de privirea rece și critică a birjarului ca să știe că își depășise limitele, dar avu parte oricum și de ea.

– Zău că nu știu ce-i cu tine, băiete, zise el, dar ar fi bine să-ți revii. Servitorii nu își pun întrebări despre ocupația stăpânilor, nici nu pun întrebări la care n-au nevoie de răspunsuri. Servitorii servesc.

Asta era și problema ei, desigur. Sophie habar n-avea ce face un servitor.

– Da, domnule. O să mă limitez la asta.

El încuviință din cap și se întoarse cu spatele, aruncându-i peste umăr:

– Ai grijă să faci ce trebuie.

Nu avea încotro și trebui să strige după el.

– Adică... ce... ce ar trebui să fac?

Bărbatul încremeni, apoi se întoarse încet spre ea. Se uită chiorâș, apoi îi vorbi ca unui copil:

– Pentru început, fă-ți treaba ta.

Asta nu-i era de nici un ajutor.

Luă o gură sănătoasă de aer în timp ce el se întorcea la cai, trecând în revistă toate lucrurile pe care le văzuse că le fac lacheii.

Privirea îi poposi asupra trăsurii mari, negre și goale.

Dar n-avea cum să fie goală. Eversley n-ar fi călătorit o distanță atât de mare fără să se pregătească în prealabil. Trebuia să aibă ceva genți. Bagaj.

Iar lacheii cărau bagaje.

Având un nou scop, deschise portiera și urcă în trăsură, pregătită să colecteze orice obiect lăsat de marchiz pentru a fi dus în camera lui de servitori, după care rămase tăcută în interior, zgomotele hanului agitat de afară fiind amortizate aici,

ca să studieze compartimentul trăsurii masive. Chiar că masive. Era una dintre cele mai mari trăsuri particulare pe care le văzuse vreodată – de-a dreptul enormă – în care ar fi încăput lejer trei rânduri de banchete. Nu erau trei rânduri. Era unul singur, așezat în spatele vehiculului, ceea ce lăsa un spațiu vast și generos în care se putea întinde ușor un om. Câțiva oameni.

Oricum, spațiul nu era ocupat de oameni. În schimb, era plin de roți mari de lemn. Zece, poate douăsprezece roți. Nu le putea număra cu precizie în spațiul întunecat, dar tot cercetă cu atenție încărcătura. De ce transporta marchizul de Eversley roți de trăsură? Era penurie de rotari în nordul Londrei?

Într-adevăr, singura dovadă a existenței marchizului de Eversley o reprezenta grămada de haine protocolare – hainele pe care le văzuse zburând de la etaj când fugise de conte.

Unde dispăruse?

– Băiete!

Sophie oftă exasperată. Vizitiul se transforma rapid într-un companion nedorit. Îi răspunse printre dinți:

– Da, domnule?

– Ești la fel de inutil în interiorul trăsurii pe cât erai și pe acoperișul ei!

Iar apoi, spre revolta ei, pe posterior îi apăru o mână care o trase de betelie și o smulse cu totul afară din trăsură. Scoase un țipăt ascuțit în timp ce vizitiul o depuse pe picioare și închise portiera cu un declic ușor. Nu i se întâmplase să fie tratată cu o grosolănie atât de... ei bine... grosolană.

Când vizitiul se întoarse spre ea, îi trecu prin minte că până aici îi fusese. Într-adevăr, era perfect că Matthew urma să fie angajat de tatăl ei, pentru că era sigură că cei de la reședința Eversley sau Lyne l-ar fi dat afară. La fel de ușor.

– Chiar ai luat-o...

Evaluarea referitoare la facultățile ei mentale – sau a lipsei lor – fu întreruptă de un zgomot – un zăngănit asurzitor, acompaniat de tropote de copite, de răsuflarea grea a cailor și de strigăte exuberante din piepturi masculine. Sophie se întoarse la țanc să vadă o primă cabrioletă înaintând ca furtuna spre ea, amenințând să frângă atât osii, cât și gâturi, de parcă s-ar fi aflat pe o porțiune bună de drum, nu în fața unui han plin până la refuz.

Cu un țipăt, Sophie sări în spate și se lipi de peretele exterior al trăsurii cu ochii mari, în timp ce cabrioleta din față se clătină pe o singură roată, periculos de aproape să se prăbușească înainte să revină pe pământ, o spiță a ei zburând prin curte în timp ce birjarul executa o jumătate de curbă perfectă ca să se întoarcă cu fața spre vehiculele care îl urmau. Vizitiul stătea drept pe picioarele care ar fi trebuit să fie obosite de efort, dar care păreau incredibil de puternice, tronând peste cal și vehicul, cu mâinile în șold spre tovarășii lui, fără nici un dubiu la fel de maniaci ca și el. O bună parte din chip îi era ascuns de borul jos al pălăriei, dar lumina de la han era oricum atrasă de rânjetul lui larg și hain.

Sophie constată că și ea era atrasă de acel rânjet.

- Băieți, se pare că eu am câștigat. Se opriseră și ceilalți, iar din multitudinea de cabriolete se ridică un cor de gemete când adăugă: Din nou.

Și pentru că era prima dată când Sophie se afla în curtea unui han după lăsarea întunericului, își închipuia că era doar o întâmplare obișnuită - dar sigur nu îi trecuse prin cap că bărbații se întreceau cu cabrioletele pe Marele Drum al Nordului doar pentru a se distra.

Distracție.

Cuvântul răsună cu ecou, amintindu-i de discuția de mai devreme cu Eversley, în care îi spusese că nu are umor.

Începea să se enerveze. Avea foarte mult umor.

Păi era aici, nu? Îmbrăcată ca un băiat, într-o curte plină cu bărbați care lăsau impresia că știau să se distreze din plin.

Gândurile îi fură întrerupte de mișcarea bărbatului, care sări din cabrioletă și se duse să îi laude pe cei doi armăsari grozavi pentru izbânda lor. Se duse cu pas legănat în fața animalelor care gâfâiau și pufneau din greu și ale căror coaste se umflau și dezumflau de efort după cursă, dar care tânjeau după mângâierea apăsată a stăpânului lor.

Sophie era vrăjită de prezența lui - de grupul al cărui conducător părea că este. Nu mai văzuse niciodată o asemenea alăturare de oameni îmbrăcați toți în negru, de o mare simplitate - vestoane negre peste cămăși negre de pânză, fără nici o lavalieră. Pantalonii străluceau la lumina felinarelor înșirate de-a lungul drumului - se gândi la ținuta lor. Ce era... piele?

Foarte ciudat. Și foarte fascinant.

Privirea îi alunecă spre lider, spre curba lungă a coapsei sale, strâns învelită în haine. Insistă asupra liniei acelui mușchi mai mult decât s-ar fi cuvenit. Un bărbat extraordinar de bine constituit. În cel mai empiric mod cu putință.

A doua coapsă la care se uitase în acea zi.

O apucă tusea, căldura îi inundă obrajii, iar zgomotul produs îi atrase atenția bărbatului, care întoarse imediat capul spre ea. Deși ochii îi rămâneau mascați, Sophie nu se mai simțise niciodată atât de studiată și se surprinse mulțumind în sinea ei pentru livreaua lui Matthew, care îi păzea secretul – și anume că nu mai fusese nicicând într-o asemenea situație și că nu avea ce căuta aici.

Își lăsă privirea spre încălțările lui, dorindu-și să dispară pe loc. Atunci observă că el nu era încălțat.

Mai precis, nu în ambele picioare.

La dracu'!

Sosise marchizul de Eversley.

Iar din felul în care venea direct spre ea – fanfaronul pe care tocmai îl identificase după cizma lipsă – și el era pe cale să constate că și ea sosise. Nu-și ridică privirea spre el, ci și-o pironi asupra tălpilor lui, sperând că o va ignora. Nu-i reuși mișcarea.

– Băiete, rosti el tărăgănat în timp ce veni mult prea aproape de ea. Tulburător de aproape.

Se mută de pe un picior pe altul, doar-doar l-o face să plece. Nici asta nu avu efect.

– M-ai auzit? insistă el.

Se mișcă din loc, oprindu-se la jumătate de centimetru înainte de a face o reverență. Și dacă n-ar fi fost îmbrăcată ca un bărbat, el tot n-ar fi meritat nici un gest de respect, distrugătorul acesta de femei care reprezenta tot ce ura ea mai mult la societatea care îi întorsese fără menajamente spatele. Și el îi întorsese spatele. Dacă i-ar fi sărit în ajutor când avusese nevoie de el, n-ar mai fi ajuns în situația asta ridicolă.

– De auzit, auzi? răcni el.

Se îndreptă de spate, tuși și-și împinse bărbia în piept, după care își îngroșă vocea.

– Da, milord.

Adresarea politicoasă i se împotmoli în gâtlej.

Fu salvată de continuarea discuției, oricare ar fi fost aceea, de sosirea unuia dintre tovarășii lui.

– Fir-ar să fie, Rege, ești dat dracului de curajos. Credeam că o să-ți rupi gâtul în ultima tură.

Trase aer în piept, dar nu din cauza limbajului neașteptat de scârbos – copilărise în preajma minerilor, ceea ce o făcuse imună la profan – ci din pricina vocii neașteptate cu un pronunțat accent scoțian. Privirea i se ridică fulgerător și se trezi față în față cu ducele de Warnick, o canalie legendară în toată măreția lui – un scoțian incult care căpătase în mod surprinzător un ducat, producând panică în întreaga Londră. Ducele era arareori zărit în Londra și și mai rar bine primit în Londra, dar acum stătea la jumătate de metru de ea, râzând și bătându-l pe umăr pe marchizul de Eversley ca să-l felicite că nu murise în drum spre han, că altă explicație Sophie nu găsi. Eversley îl răsplăti cu un rânjet la fel de larg, îngrozitor și plin de aroganță.

– Două spițe mi-am rupt de la roata din dreapta, se lăudă el – o explicație pentru trăsura lui plină cu roți de cabriolete. Dar curajul mi-a fost recompensat cu o victorie binemeritată.

Warnick izbucni în râs.

– Mă bătea gândul să te împing de pe drum pe ultima sută de metri.

– Chiar dacă ai fi reușit să mă prinzi din urmă, se făli Regele, ești prea laș să fi făcut ceva.

După părerea Sophiei, a nu ucide un om era un act mai degrabă onorabil decât laș, dar se abținu să le atragă atenția, preferând să se îndepărteze subtil de cei doi, vrând cu tot dinadinsul să evite ca marchizul să o recunoască în spațiul acesta deschis, unde ar fi putut să îi distrugă reputația în fața unor oameni care precis ar fi putut să o identifice ca fiind una dintre surorile Talbot.

Ducele se apropie de Eversley și-și coborî vocea până la un ton amenințător.

– M-ai făcut laș?

– Așa te-am făcut. Când ai fost ultima dată în Londra? îl luă Eversley la rost înainte să observe mișcarea Sophiei. Stai pe loc, zise el în timp ce-i făcu semn cu degetul, fără să-și ia privirea de la duce, nelăsându-i altă variantă Sophiei decât să încremenească acolo până când își încheiau discuția.

Până acum nu băgase niciodată de seamă cât de obraznic se poartă aristocrații cu servitorii lor. La urma urmelor, ea avea treabă de făcut acum. Nu îi era ei prea clar ce fel de treabă anume, dar era sigură că putea găsi ceva în loc să stea să se holbeze la capetele astea pătrate.

Ducele își înclină capul.

– Te pricepi tu să eviți locurile neplăcute.

Remarca îl făcu pe Eversley să rânjească.

– Sunt ditamai expertul.

Auzind asta, Warnick băgă mâna în haină și scoase o monedă.

– Uite-ți și câștigul.

Aruncă moneda pe care Eversley o prinse din aer și o vârî în buzunar.

– Îmi face plăcere să te curăț de bani.

– Bani, îl luă ducele peste picior. Ce-ți pasă ție de juma' de penny. Îți pasă doar să câștigi.

Sophie se abținu cu greu să nu-și dea ochii peste cap. Sigur că nu-l interesa decât să câștige. Nu avea absolut nici o îndoială că marchizului de Eversley nu-i păsa decât să iasă învingător. Trebuia să se asigure că acest bărbat va pierde, și încă să-l usture.

Nu mai apucă să se bucure de fantezia ei privată referitoare la pierderile marchizului, că ducele își aruncă înțepătura finală.

– Oricum, nu cred că ți-ai recuperat nici pe departe banii pentru cizma pierdută. Zi-mi că ai lăsat-o drept suvenir la locul ultimei tale întâlniri.

Inima Sophiei începu să bată cu putere când își aduse aminte de reputația lui Eversley și de propria nesăbuință de a se afla aici – habar n-avea unde –, departe de casă, și fără nici un plan pus la punct.

Ce mai urma?

Trebuia să se bazeze pe amabilitatea cuiva de la han ca să ajungă înapoi acasă. Trebuia să se milogească de cineva să o ducă până în Londra – treabă deloc ușoară. Trebuia să promită o recompensă, pe care urma să o plătească la sosire, și știa cât de dificil va fi să convingă pe careva.

– Cred că o să-mi fie ușor să-mi recuperez cizma.

Vorbele lui o smulseră din gânduri, iar semnificația lor o determină să-i caute privirea, mascată în continuare de borul pălăriei. Oare o recunoscuse?

– Poate-l trimit pe băiat să mi-o aducă.

Îngheță, încât nici aerul din plămâni nu-l mai dădu afară. O recunoscuse.

Ducele râse, neștiind ce se întâmpla chiar sub nasul lui, după care se îndreptă spre cabrioleta proprie, aruncând peste umăr:

– Cred că băiatul o să tragă cu ochiul în budoarul doamnei.

Sophie nu-și putu opri pufnetul de indignare. Sigur, Marcella era criticată pentru acțiunile ei, în vreme ce marchizul era lăudat pentru ale lui de tovarășii lui la fel de bădărani.

Eversley îi aruncă o privire rapidă.

– Sper că cizma mea e-n trăsură.

Sophie se stăpâni cu greu să nu-i spună ce ar putea face cu cizma cu pricina și reacționă ca un servitor model.

– Din nefericire nu, milord.

El ridică întrebător o sprânceană.

– Nu?

Sophie ar fi vrut să-i întâlnească privirea. Firește, ochii lui verzi și strălucitori erau extrem de tulburători, dar cel puțin i-ar fi văzut și și-ar fi putut face o idee despre impresiile lui legate de această situație. Alese însă calea riscantă și își semeți bărbia, iar el remarcă sfidarea gestului ei.

– Nu.

Își coborî glasul:

– Păi și unde e?

Își coborî și ea vocea la același nivel:

– Bănuiesc că acolo unde am lăsat-o. În gardul viu de la reședința Liverpool.

O unse pe suflet felul în care el înghiți în sec în momentul de tăcere de după afirmația ei.

– Mi-ai lăsat cizma Hessian în gard.

– Iar tu m-ai lăsat *pe mine* în gard, îi sublinie ea.

– N-aveam ce face cu tine.

– Păi nici eu n-aveam ce face cu cizma.

Reflectă câteva momente bune la spusele ei, după care schimbă subiectul:

– Arăți ca o caraghioasă.

Sigur că era adevărat. Ridică dintr-un umăr, indiferentă.

– E livreaua *ta*.

– E livrea de valet! Nu pentru o fată răzgâiată care vrea să joace o farsă.

Simți că o cuprinde furia.

– Nu mă cunoști deloc. Nu sunt o răzgâiată. Și nu am vrut să joc nici o farsă.

– Oh? Atunci sper că ai o explicație extrem de verosimilă pentru furtul livrelei de la valetul meu și pentru că te-ai ascuns în trăsura mea.

– Dacă chiar vrei să știi, am. Și nu m-am ascuns în trăsură. Am stat pe trăsură.

– Lângă vizitiul meu orb, după câte se pare. Și ce-ai căutat acolo sus?

Îi zâmbi afectat.

– Lacheii nu călătoresc în interiorul trăsurii, milord. Și chiar dacă ar sta înăuntru, tot n-aș fi putut, pentru că trăsura e plină cu roți. De ce, mă rog?

– În caz că am nevoie să o înlocuiesc, răspunse el fără să stea pe gânduri. Și chiar așa, valetul meu unde e? I-ai tras una-n cap și l-ai lăsat dezbrăcat în gardul ăla viu, lângă cizmă?

– Firește că nu. Matthew n-a pățit absolut nimic.

– Și e-mbrăcat cu rochia ta?

Se înroși.

– Nu. Și-a cumpărat un rând de haine de la unul dintre grăjdarii casei Liverpool.

Nu se opri nici acum cu întrebările.

– Iar tu? Te-ai dezbrăcat în fața întregului oraș?

– Bineînțeles că nu! Era din ce în ce mai indignată. Nu-s nebună.

– Oh, nu, zise el. Sigur că nu ești.

– Nu sunt! insistă ea printre dinți, ca să nu atragă atenția asupra lor. M-am schimbat de haine în trăsura familiei mele. Și i-am dat banii pe livrea lui Matthew înainte să-l trimit la tatăl meu pentru o altă slujbă.

El înmărmuri.

– Mi-ai furat valetul.

– Nu ți l-am furat.

– De dimineață aveam valet. Acum nu-l mai am. Asta nu se cheamă furt?

– Nu e furt, persistă ea. Că doar nu era proprietatea ta.

– Îl plăteam!

– Uite că eu îl plătesc mai bine.

Rămase fără replică, iar ea îi sesiză frustrarea din priviri înainte să scuture agale o singură dată din cap.

– Foarte bine atunci.

Se întoarse cu spatele.

Ia te uită! La asta nu se așteptase. Și nu era deloc bine pentru că nu avea nici un ban, iar el era singura persoană de aici care ar fi putut avea bunăvoința să o ajute să ajungă acasă, pornind de la premisa că ar fi vrut să o gonească definitiv din viața lui.

Sări peste amănuntul că ascunsul în trăsura lui i se întorsese împotrivă.

Sophie oftă. O fi fost el insuportabil, dar și ea era suficient de inteligentă ca să-și dea seama când avea nevoie de cineva.

– Așteaptă! strigă ea, atrăgând atenția vizitiului și a altor câțiva tovarăși de-ai lui, dar nu și a persoanei căreia i se adresase.

O ignora. Dinadins.

Alergă după el, ignorând durerea provocată de pietrișul care îi intra în talpa condurilor.

– Milord, strigă ea, un pachet de nervi, mai e ceva.

El se opri și se întoarse spre ea. Sophie veni mai aproape, conștientă dintr-odată de înălțimea lui, de felul în care fruntea ei ajungea la nivelul buzelor lui ferme, drepte și neînduplecate.

– Nu ți se potrivește.

Tresări.

– Poftim?

– Livreaua. E prea strâmtă.

Mai întâi o caracterizase ca nedistractivă, iar acum îi zicea că plesnesc hainele pe ea.

O știa și ea, dar nu era cazul să-i sublinieze el că nu era cea mai mlădioasă dintre femei. Își înghiți nodul pus în gât și îl înfruntă în continuare:

– Scuză-mă, Perfecțiunea Ta, dar n-am mai avut timp să trec și pe la o modistă.

El nu se scuză pentru mojicia lui – nu că o mira –, dar nici nu plecă, așa că insistă:

– Solicit să fiu dusă acasă.

– Da, mi-ai mai zis și în după-amiaza asta.

Când refuzase să o ajute, drept pentru care aterizase în acest haos.

„Nu este singurul vinovat că ai aterizat în haosul ăsta." Ignoră acest gând.

– Da, păi situația nu s-a schimbat.

– Și, la fel ca și mai devreme, nu-i problema mea.

Răspunsul o luă prin surprindere.

– Dar... se opri, neștiind ce să spună. Dar eu...

Nu mai așteptă ca ea să-și găsească cuvintele.

– Mi-ai furat cizma și valetul, presupun că într-o încercare nechibzuită de a-mi atrage atenția și de a-mi lua titlul, asta dacă e să menționăm în treacăt și câteva dintre acțiunile anterioare ale familiei tale. Sunt convins că mă înțelegi perfect când spun că sunt mai puțin decât dispus să te ajut în vreun fel. Făcu o pauză, iar când văzu că ea nu zice nimic, adăugă: Ca s-o spun p-aia dreaptă, ești o problemă *colosală*, Lady Sophie. Dar nu problema *mea*.

Cuvintele o durură destul de tare, iar felul în care îi întoarse spatele, ca și cum ar fi fost nimeni, ca și cum n-ar fi valorat nimic – nici măcar un gând – o izbi cu o forță mai mare decât ar fi resimțit-o într-o altă zi, când toată societatea și familia ei nu ar fi procedat într-o manieră foarte asemănătoare.

Revăzu într-o strălucire evenimentele petrecute în acea după-amiază, când aristocrația, în bloc, o repudiase, favorizându-l pe duce în defavoarea adevărului. În defavoarea dreptății.

Îi dădură lacrimile. Nu voia să plângă.

Nu trebuia să plângă.

Își ținu respirația, doar-doar s-o opri din plâns.

Nu trebuia să plângă în fața lui.

Lacrimile îi înțepară nasul, moment în care scoase un smiorcăit cât se poate de nedemn de o lady.

Marchizul se întoarse brusc spre ea.

– Dacă ai de gând să apelezi la bunăvoința mea, te previn să te abții. Nu am așa ceva.

– Nu-ți face griji, replică ea. Nici nu mi-a trecut prin cap că ai vreo brumă de așa ceva.

O privi îndelung, fără să zică nimic, până când vizitiul care desfăcea hamurile de trăsură interveni:

– Milord, vă supără băiatul?

Marchizul nu-și desprinse privirea de la ea.

– Încearcă.

Bărbatul se încruntă la ea.

– Du-te la grajduri și fă rost de mâncare și apă pentru cai. Vezi să nu faci vreo dandana și pe-acolo.

– Eu...

Eversley o întrerupse:

– Eu aș face ce zice John Vizitiul, i-o reteză el. Nu vrei să ai de-a face cu el la supărare.

Își mută privirea de la unul la celălalt.

– Iar după ce termini treaba, găsește-ți un pat, băiete, zise vizitiul. Poate după ce dormi te mai deștepți și tu.

– Să-mi găsesc un pat, repetă ea cu privirea la marchiz, oripilată de felul în care tresăriră buzele lui.

– Vezi că e loc în șură. Exasperarea birjarului era de neconfundat când vorbea cu ea – ca și cu o imbecilă – după care reveni la treburile lui cu patru picioare, pe care le despriponi ca să le ducă la grajd, lăsându-i pe Sophie și pe Eversley în mijlocul curții care se golea cu repeziciune.

– Cred că șura e confortabilă, zise marchizul.

Sophie se întrebă dacă marchizul ar considera o lovitură peste ureche drept „confortabilă", dar se abținu să o zică cu voce tare.

– Atât de confortabilă, continuă el, încât cred că mă duc și eu să-mi caut un pat. Unul din picioarele mele s-a cam răcit. Mi-ar plăcea să intru în han și să mă încălzesc în fața focului.

Și picioarele ei erau reci și o dureau. Condurii de mătase nu erau făcuți pentru mersul pe lângă trăsuri care străbăteau Anglia și nici pentru treburile pe care trebuia să le facă un valet. Se gândi la focul plăcut care ardea cu siguranță în vatra din han.

Nu prea știa la ce să se aștepte de la o șură, dar dacă stătea bine să se gândească, șura însemna fân... cu alte cuvinte nu se putea face focul acolo.

Ar fi putut să-și dezvăluie identitatea. Acum era momentul. Ar fi putut să-și smulgă bereta de pe cap și să-și arate încălțămintea ridicolă. Ar fi putut să se prezinte drept Lady Sophie Talbot, ca apoi să se bazeze pe amabilitatea unuia dintre ceilalți indivizi care năvăliseră în Vulpea și Șoimul în cabrioletele lor ciudate și pe care să-l implore să o conducă acasă.

Eversley păru că îi înțelege intențiile chiar înainte ca ea însăși să și le formuleze.

– O idee excelentă. Du-te și prinde în mreje pe altcineva. Vezi că Warnick e duce.

Nu pretinse că nu înțelege.

– Nu m-aș mărita cu tine nici dac-ai fi ultimul om de pe fața pământului.

– Zici așa doar pentru că ți-am dejucat planul idiot.

– Nu a fost nici un plan.

– Sigur că nu, cum de-aș putea crede așa ceva despre una dintre Fiicele Periculoase? o luă el peste picior, iar ea simți că chiar îl urăște. Că îl urăște pentru că pomenise de porecla asta ridicolă. Pentru că era exact la fel ca toți ceilalți. Pentru că își închipuia că ea își dorise viața în care fusese obligată să intre.

Pentru că își închipuia că viața merita ceva. Că merita mai mult decât viața care îi fusese dăruită la naștere. Pentru că refuza să înțeleagă – exact la fel cum și restul Londrei refuza să înțeleagă – că Sophie era altfel. Și că înainte fusese cât se poate de fericită. Înainte să aibă titluri, case de oraș, ceaiuri și accesorii la modă.

Înainte ca toate acestea să o prindă în capcană.

Încercă să își stăpânească frustrarea.

– Am crezut că te duci la Mayfair, zise ea, disprețuindu-și tonul plin de umilință.

El îi arătă drumul fără nici o ezitare.

– Cincizeci de kilometri spre sud. Poate ai noroc și găsești vreo diligență să te ia.

Cuvintele îi reamintiră de situația curentă.

– Nu am bani să plătesc o diligență.

– Mare păcat că i-ai dat pe toți valetului meu.

– Nu și pentru băiat, bănuiesc, răspunse ea, neputând să-și stăpânească țâfna din voce. Bine măcar că l-am salvat de la o viață în care trebuia să te servească pe tine.

El pufni ironic.

– Vezi că ai ceva de mers. Dacă pornești acum, până mâine-seară ești acolo.

Groaznic om! Nici ea nu era cea mai blândă ființă, dar totuși. El era și mai rău.

– E adevărat tot ce se spune despre tine.

– Care parte?

– Că nu ești un gentleman.

Privirea lui insistă asupra trupului ei, asupra livrelei șui și prea strâmte, evocându-i cu fiecare zăbovire că făcuse o greșeală teribilă.

– Iartă-mă, drăguță, dar nici tu nu-mi pari vreo lady în seara asta.

După care dispăru în han, lăsând-o cu gândul la următoarea mișcare – spre grajd sau spre drum.

Din lac în puț.

Capitolul 4

O Soioasă S a fost răpită!
Suspectul e un ticălos!

Câteva ore mai târziu, după ce peste han se așternu întunericul și liniștea, Kingscote, marchiz de Eversley, viitor duce de Lyne, haimanaua celebră care se mândrea cu reputația lui de ticălos, era treaz și întins pe pat.

Treaz și foarte, foarte iritat.

Ea îi sabotase victoria.

Dintre toate lucrurile de pe lumea asta care îi plăceau Regelui, cea mai mare plăcere îi făcea să câștige. Nu conta ce câștiga – femei, lupte, curse, jocuri de cărți. Conta doar ca victoria să fie a lui.

Relația Regelui cu victoria nu era lucru simplu. Nu și-o dorea doar pentru că îi făcea plăcere, deși mulți așa credeau. Avea puțin de-a face cu distracția sau cu recreația. În timp ce altora le plăcea

să câștige, Regele *voia* să câștige. Emoția victoriei avea pentru el aceeași însemnătate ca mâncarea și aerul. Când câștiga era liber ca pasărea cerului.

De câte ori câștiga, uita că pierduse.

Iar el câștigase cursa de cabriolete, întrecând lejer șase concurenți, unul mai bun ca celălalt, gonind pe Marele Drum al Nordului cu o viteză amețitoare, cu caii care rupeau pământul, plin de entuziasm și euforie, cu mintea golită de scopul călătoriei în nord. La ce anume îl aștepta când ajungea la destinația finală.

Cu mintea golită de trecut.

Depusese un mare efort ca să își asigure victoria.

Ceilalți conduseseră cu mare pricepere, atentând la victoria lui, periclitându-i-o în permanență. Dar Regele câștigase, iar succesul fusese dulce și îl satisfăcuse pe deplin. Simțise gustul libertății, evaziv și trecător.

În timp ce își ținuse respirația sus pe vehiculul ce avea nevoie de roți noi înainte de a porni a doua zi la drum, se gândise la fericirea pură de a dormi bine în această seară, înainte ca lumina zilei să-i reamintească de adevăr și de datorie.

Doar că nu apucase să se bucure de această seară.

Nici măcar de victorie.

Pentru că primul lucru pe care îl văzuse când se oprise pe aleea de la Vulpea și Șoimul fusese Lady Sophie Talbot, lipită de trăsura lui, îmbrăcată ca o caraghioasă în livreaua Eversley.

Și uite cum se alesese praful de victoria lui.

Inițial refuzase să creadă că era adevărat. La urma urmei, dintre toate lucrurile scandaloase pe care le văzuse în comportamentul femeilor, acesta era de departe cel mai prostesc. Dar nici așa nu era cazul să se panicheze. Știa cât de disperate sunt fetele uneori. Știa cât de departe pot merge ca să pună mâna pe ce vor. O știa mai bine ca oricine.

Bineînțeles că nici ea nu făcea excepție. Lady Sophie, cea mai tânără dintre Soioasele Surori S, în fața căreia își exprimase cu claritate refuzul de a o duce acasă, refuzase să îl lase în pace.

Așa că se ascunsese în trăsura lui.

Iar pentru că era îmbrăcată ca un valet, își închipuia că nu călărise în interiorul trăsurii, unde ar fi fost în siguranță. Probabil

că stătuse sus pe capră, lângă vizitiu. Dumnezeule! Ar fi putut să cadă. Ar fi putut să moară, și vina ar fi căzut pe el.

Închise ochii și avu o viziune ce reprezenta o fată rănită și inertă, cu părul bălai răsfirat de jur împrejur în colbul drumului.

Doar că nu pe Sophie Talbot o vedea neînsufletită și rănită. O altă fată, din alte vremuri.

Înjură încet și cu obidă în camera tăcută, trase cuvertura grea la o parte, se ridică și traversă încăperea ca să-și toarne ceva de băut pentru a-și alunga această amintire. Își turnă niște scotch, ignorând tremurul mâinilor, și bău cu sete în timp ce se întoarse cu fața spre fereastră ca să se uite în curtea pustie a hanului.

Ceea ce nu făcuse și mai devreme, când constatase că locul valetului fusese luat de Sophie Talbot, care făcuse ochii mari, șocată că o recunoscuse. Poate mort să fi fost ca să n-o recunoască.

Dumnezeule! Cum de n-o recunoscuse nimeni altcineva?

Și unde se dusese?

Nu-i păsa. Sophie Talbot nu era problema lui. Măcar atât îi spusese clar.

Iar ea plânsese.

Își ignoră și acest gând. Și felul în care lacrimile îi scoseseră cumva în evidență albastrul ochilor înconjurați de genele acelea groase și negre, și mai albaștri în lumina gălbuie a lămpilor din han. Special o făcuse, ca să îl manipuleze. Nu cu acest gen de lucruri se ocupau surorile Talbot? Cu prinderea în mreje a aristocraților, care le luau de neveste?

Cea mai mare dintre ele se făcuse ducesă, de ce să nu se facă și cea mai tânără tot ducesă?

Ei bine, nu-și găsise fraierul cu el.

Ajunsese aici după ce mituise un valet și supraviețuise drumului cu trăsura. Sophie Talbot nu era vreo floricică delicată, indiferent de reputația ei. Știa puține despre ea – doar că era cea mai serioasă dintre surorile Talbot –, sarcină deloc grea, ținând cont de cât de flușturatice și de nerespectuoase la adresa bunei-cuviințe erau celelalte membre ale familiei.

Acțiunile ei însă nu îi confirmaseră seriozitatea. Mai degrabă o făcuseră să pară cât se poate de nesăbuită.

Bine. Ea n-avea decât să fie nesăbuită, el nu era așa. Nu avea de gând să zăbovească în preajma ei.

Nu era problema lui.

Se descurcase să ajungă aici; era în stare și să se întoarcă acasă. El avea altele pe cap. De exemplu, trebuia să se înapoieze în Cumbria, înainte ca tatăl lui să se țină de cuvânt și să moară. Regele mai luă o gură de scotch, incapabil să-și mute gândul de la ideea că tatăl lui era pe moarte. Moartea era destinată de fapt creaturilor cu inimă, iar ducele de Lyne era prea sever și prea rigid pentru a-i putea curge sânge prin vene. Categoric.

Veniți de urgență. Tatăl dumneavoastră e bolnav.

Un mesaj simplu, scris citeț de mâna lui Agnes Graycote, intendentă la castelul Lyne încă de pe vremea când Regele era doar un copil. Femeia aceasta îl servise cu credință pe duce zeci de ani. Rămăsese și după plecarea Regelui, după ce ducele pusese capăt drumurilor la Londra, după ce renunțase să mai încerce să se împace cu Regele.

De parcă ar mai fi fost posibilă o împăcare. De parcă nu i-ar fi distrus deja viața Regelui cu mândria lui înverșunată de aristocrat. De parcă Regele nu i-ar fi răspuns fiecărei încercări de stabilire a unei întâlniri cu aceleași cuvinte – singura pedeapsă decentă la care apelase.

Aproape că Regele nu dăduse curs chemării lui Agnes.

Aproape.

Iar acum era aici, la un han de pe Marele Drum al Nordului, la cincizeci de kilometri de Londra, îndreptându-se spre granița cu Scoția ca să-și vadă tatăl muribund și să rostească și cu glas tare ce avea pe suflet.

„Eu sunt ultimul urmaș al acestei familii."

Mai trase o înjurătură în întuneric înainte să bea tot scotch-ul, după care lăsă paharul pe pervaz și se întoarse în pat, unde închise ochii și își propuse să adoarmă. Nu reuși decât să picotească; Regele nu găsi nimic în mintea lui decât o mare învălmășeală. Își reprimă amintirile despre copilăria și tatăl lui, știind că îl vor conduce pe un drum întunecat pe care n-avea chef să-l exploreze, și preferă să se concentreze asupra unei amintiri mai sigure. Ziua care tocmai trecuse. Cursa. Victoria lui. Și distrugerea acelui moment.

Nu.

Încercă să nu se gândească la ea. La cererea ei de mai devreme, la apariția ei. La felul în care livreaua îi cădea cât se poate de prost – pantaloni prea strâmți, butonii de la jachetă gata să plesnească peste pieptul ei amplu, curbele drăguțe din dreptul șoldurilor. Dumnezeule! Încă era încălțată în conduri de mătase.

Clar, încălțările valetului nu intraseră în preț.

Se lăsă pe spate și-și odihni o palmă grea pe pieptul gol. De ce nu avusese încălțări potrivite? Și cum de vizitiul lui nu-i remarcase pantofii galbeni caraghioși?

Pentru că și vizitiul lui era un prost, desigur.

Regelui nu-i păsa de încălțămintea nepotrivită. O meritase, ba bine că nu. Asta pentru că-l lăsase într-o singură cizmă.

Probabil o dureau picioarele.

Dar la fel ca persoana ei, nici picioarele ei nu îl priveau în nici un fel. Nici patul în care dormea ea acum.

Nu erau problema lui.

Asta dacă dormea. În șură. Înconjurată de tot felul de bărbați, printre care s-or fi găsit unii să remarce imediat că nu era bărbat.

Asta dacă bărbații dormeau.

Îl trecură transpirațiile, acut și nedorit.

Vină. Teamă. *Panică.*

– Fir-ar să fie! Se scuă iar și se întinse să-și ia pantalonii de piele înainte ca ecoul înjurăturii să se evapore din cameră.

N-o fi fost ea responsabilitatea lui, dar nu putea sta cu mâinile în sân în timp ce ea suferea Dumnezeu cine știe ce din partea cine știe cui. Își trase și cămașa pe el, dar fără să-și bage tivul în pantaloni sau să se încheie la gât, după care deschise ușa camerei și se duse să caute fata.

În han domnea liniștea, în bucătărie lumina era închisă, băutura epuizată, focul din sala principală stins. Privirea îi alunecă pe ceasul din capătul îndepărtat al încăperii. Două dimineața – ora asta n-aducea nimic bun pentru cei încă treji.

Ieși din han, liniștea ciudată a satului englezesc noaptea transmițându-i o stare de neliniște, și se duse direct la grajduri, în timp ce își imagină toate scenariile cu care se confrunta Sophie Talbot la această oră.

Intră în clădire aproape alergând, când auzi voci de bărbați. Jumătate de duzină, asta dacă numărase bine corul de voci, care

râdeau, strigau și glumeau – se opri chiar lângă o rază de lumină aurie și ascultă, încercând să se adune și să înțeleagă ce spuneau.

Și, ca și cum întreg universul ar fi știut ce anume voia să asculte, o auzi pe ea prima, îi auzi vocea clară și curioasă, plutind pe deasupra amalgamului de sunete:

– Și ce fac, o dau peste cap?

King încremeni pe loc când auzi răspunsul.

– Exact.

– Nu cred că are gust prea bun.

Dumnezeule!

– O să-ți placă, o să vezi, insistă bărbatul. Toată s-o bei. O dai peste cap. O să-ți placă.

– Dacă zici tu, spuse ea, iar scepticismul din vocea ei se risipi sub corul de îmbărbătări răgușite care îl puse pe Rege în mișcare fără să-i mai pese că n-avea șanse prea mari în fața a șase bărbați, mai ales când cei șase în discuție erau beți și ahtiați după sex.

– Lăsați-o-n pace pe această lady, le ordonă el pe cel mai amenințător ton și în timp ce intră în camera din mijloc a grajdului, speriind de moarte nu doar grupul de bețivi și pe infamii care stăteau la masa din centrul lungului coridor dintre boxe, dar și pe domnișoara în discuție, încă îmbrăcată cu livreaua.

Cel puțin, el presupuse că din cauza șocului se înecase cu halba de bere pe care tocmai o bea cu înghițituri mari. Își smulse halba de la gură, ocazie cu care berea i se revărsă pe haine, după care o trânti cu o asemenea forță, încât vărsă și restul conținutului pe masă, peste teancurile de cărți de joc cu care până atunci se jucase faraon.

Se ridică repede în timp ce alți doi bărbați țâșniră din scaune ca să nu fie udați, iar din halbă se rostogoli un păhărel care căzu de pe masă și reuși printr-un miracol să nu se spargă, după care își continuă drumul pe scândurile podelei ca să se oprească, destul de teatral, la picioarele Regelui.

Își ridică privirea de la pahar, iar în minte îi răsunară cuvintele ei de adineaori. „Nu cred că are gust prea bun."

O învățau să bea – îi puseseră un shot de whisky într-o halbă de bere – băutura bărbaților care voiau să adoarmă repede și să doarmă bine. Nu fusese deloc vorba de altceva.

Regele își drese glasul.

– Sunt sigur că nu te-am auzit bine, Rege, hurui ducele de Warnick cu accentul lui scoțian. Aș putea să jur că i-ai zis băiatului „lady".

Warnick era și el în grajd, bineînțeles. Omul acesta își petrecuse toată viața departe de lumea bună. Dacă existase vreodată cineva pentru care titlul să reprezinte o povară, de duce era vorba. Indiferent însă de disprețul lui față de societate, ducele nu era martorul ideal pentru deghizarea nebună și planul nechibzuit al lui Lady Sophie.

De ce naiba nu-și găsise un culcuș de îndată ce văzuse că ducele era în grajduri?

Privirea Sophiei se intersectă brusc cu a lui, iar obrajii ei, deja roșii din cauza experienței alcoolice, se înroșiră ca focul de jenă. Îi putea citi stăruința din ochii mari și albaștri, pe care o ignoră. Se săturase până peste cap de femeia asta și de problemele pe care le isca. O voia cât mai departe de el.

– Ai auzit bine. E femeie. Oricine are ochi poate să vadă.

Judecând după gurile căscate din jurul mesei, s-ar fi putut trage concluzia că tocmai cine avea ochi nu putea să vadă. Numai că urechile lor nu-i înșelară, era sigur, când ea își dădu drumul la gură și se repezi asupra lui.

– Cum ai putut face una ca asta? zise ea, furioasă din cauza unei asemenea frustrări, cu pumnii înfipți în șolduri și cu fața spre el, rigidă ca o scândură. Ai distrus totul!

– *Eu* am distrus totul? repetă el, mai mult decât scandalizat. Tu ești cea care și-a închipuit că poate să scape din idioțenia asta.

– Stai așa. E fată? întrebă unul dintre ceilalți bărbați de la masă.

– E bine că te-ai prins și tu, rosti afectat ducele, foarte amuzat.

– Dar are livrea, insistă bețivul.

– Are, da, zise și Warnick în timp ce o analiză din priviri. Dar dacă mă uit mai bine...

– Ajunge! țipă Sophie, ridicând o desagă din pânză de sac de pe podea pe care o aruncă peste umăr, după care trecu ca o furtună pe lângă Rege în drum spre ieșire.

Regele se întoarse spre duce.

– Gata cu măsuratul din priviri.

– Doar un pic m-am uitat.

– Te-ai uitat ore întregi. N-ai fost în stare să observi nici măcar că n-are cizme.

Sprâncenele ducelui se înălțară brusc, în timp ce din piepturile celorlalți bărbați din grajd se înălță un cor de strigăte neîncrezătoare.

– Asta am fi putut observa! zise râzând unul dintre ei.

– Văd că nu, sublinie Regele. Văd că nu sunteți în stare să vedeți decât ce vreți. Oricum, nici în ruptul capului nu putea pricepe cum de le scăpase faptul că Lady Sophie Talbot nu era decât... o lady.

– Și cine e? se interesă Warnick.

Regele n-avea de gând să-i spună.

– N-ai tu treabă.

Ducele pufni afectat.

– Ba cred că am.

– Mă rog, va trebui să te obișnuiești cu ideea că n-ai.

Regele n-avea timp de împunsături verbale cu un scoțian. Se întoarse pe călcâie și ieși din grajd, vrând să dea de fată.

O prinse din urmă când ajunsese pe drum, la zece metri de intrarea în han. Ea mărșălui în continuare, cu spatele drept și capul sus.

– Lasă-mă!

– E miezul nopții. Unde vrei să pleci?

– Credeam că e evident, răspunse ea. Departe de tine.

– Și ai de gând să mergi pe jos până acolo?

– Mă țin picioarele, mulțumesc de grijă.

– N-o să te mai ținã după un sfert de oră pe drumul ăsta. Totuși, de ce n-ai luat cizmele?

Nu răspunse.

– N-ai avut suficienți bani?

– Ba am avut bani, bombăni ea.

– Păi și?

Nu căpătă nici un răspuns, deoarece Sophie taman ce călcă pe o piatră și icni de durere.

– Vezi? zise el, neputând să-și mascheze aroganța din ton.

Sau poate nici nu voise. Oricum, asta o făcu să se întoarcă spre el.

– Pe durata a douăsprezece ore, m-ai făcut stupidă și nebună, m-ai acuzat că încerc să te păcălesc să te însori cu mine, mi-ai zis că-s neinteresantă și mi-ai scos în evidență defectele corporale.

Ce?

– Nu ți-am scos niciodată în evidență defectele corporale.

Sophie își încrucișă brațele.

– Livreaua, milord. Că nu mi se potrivește.

Tresări.

– Păi *nu* ți se potrivește.

Ea scoase un sunet de frustrare și tăie aerul cu mâna.

– Nu contează. Acestea fiind spuse, nu înțeleg de ce simți nevoia să te ții după mine tocmai când fac exact ce mi-ai spus să fac de când ne-am întâlnit – să te las în pace.

Cu toată sinceritatea, nici el nu pricepea de ce. Dar cumva era necesar.

– Și nu ți-am zis niciodată că ești neinteresantă.

– Nu. Ai folosit termenul nedistractivă, cu atât mai jignitor cu cât a trebuit să inventezi un cuvânt special pentru mine, atât de plictisitoare sunt.

– Nu-i deloc același lucru. Își chinui creierii să găsească un epitet mai puțin adecvat descrierii lui Lady Sophie Talbot decât neinteresant.

– Și uite cum revenim la mine cea neinteligentă.

Îi întoarse spatele și-și continuă drumul. El observă că șchiopăta, ceea ce nu era de mirare – pe drumurile astea de-abia se puteau deplasa roțile trăsurilor și potcoavele cailor.

Îl deranja că șchiopăta, un semn de slăbiciune care îi trezi anumite sentimente față de ea pe care ar fi preferat să nu le știe, pentru că acum îi era imposibil să o lase singură, pradă lupilor care pândeau pe drum. Indiferent de cât își jurase în sinea lui că nu era responsabilitatea lui.

Avea să o trimită pachet acasă în prima diligență care apărea la răsăritul soarelui. Precis putea cumpăra o rochie de la o servitoare de la han. Trebuia să fie darnic cu banii, dar merita cu vârf și îndesat ca să o trimită pe enervanta femeie înapoi în Londra.

– Hai înapoi în han, spuse el. O să găsim un pat, și mâine o să pleci acasă.

– Mă descurc și singură să ajung acasă, zise ea. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Oftă cu toată exasperarea.

– Ai putea avea bunăvoința să-mi accepți oferta de ajutor.

– Iartă-mă că nu cad în genunchi pentru că un aristocrat s-a milostivit să mă tolereze doar după ce a aflat că își riscă reputația.

Atinsese o coardă interesantă, se părea. Nu se putu abține și o atinse din nou.

– Cineva trebuie să-și asume responsabilitatea pentru tine. Altfel sigur vei provoca o scenă.

Asta o făcu să se oprească. Se întoarse spre el.

– Eu nu provoc scene.

Sprâncenele lui se ridicară brusc.

– Numai asta faci, drăguță, provoci scene.

– Nu-s drăguța ta, zise ea și-și încordă pumnii pe lângă corp.

– Aici ai perfectă dreptate, fu el imediat de acord. Pe mine mă atrag specimenele mai feminine.

Umerii ei căzură pentru o clipă – abia imperceptibil –, iar Regele ar fi vrut să-și retragă cuvintele. Nu era adevărat. Era foarte feminină. Chiar acum, când primise lovitura dată de cuvintele lui, avea o aură extrem de feminină, care ar fi putut scăpa la prima vedere.

Oricum nu-i păsa. Nu era interesat de feminitatea ei. Era al dracului de îndărătnică și dădea prea multe bătăi de cap. Și dacă era ceva care nu-i plăcea, acelea erau femeile care dădeau bătăi de cap.

Dar îi rănise sentimentele. Asta îl tulbura într-o oarecare măsură, pentru că ea nu era genul care să se simtă jignită prea ușor. Într-adevăr, și acum pornise din nou la drum cu spatele și umerii drepți și cu garda ridicată.

Era un subterfugiu. Scopul acestui subterfugiu era să-l împiedice să înțeleagă adevărul.

O știa și el, pentru că apelase la un subterfugiu similar.

„Nu are absolut nimic neinteresant."

Strigă după ea:

– N-ai cum să mergi pe jos până în Londra.

– Vezi că nu știi nimic, zise ea, fără să încetinească pasul. Nu mă întorc în Londra. Merg spre nord.

– Nu și dacă mergi în direcția asta, zise el, până să priceapă exact ce zisese. Ia stai așa. Spre nord? De ce?

Sophie se opri.

– *Aici* e spre nord.

– Nu, răspunse el. E spre sud.

Ea privi de-a lungul drumului întunecat.

– Ești sigur?

– Foarte. De ce vrei să mergi spre nord?

Se roti pe călcâie și își începu marșul în direcția opusă.

– Pentru că mă duc acasă.

Era probabil cea mai frustrantă femeie pe care o întâlnise vreodată.

– Londra e în sud.

– Da. Am și eu câteva cunoștințe generale de geografie.

– Da, în schimb nu prea le ai cu direcția.

Nici asta nu o făcu să se răzgândească. Merseră câteva minute în tăcere, până când ajunseră iar în dreptul luminilor de la Vulpea și Șoimul. Regele nu se mai putu abține:

– Dacă zici că Londra nu e acasă, unde e casa ta?

– În Cumbria.

Îngheță. Ce fel de joc juca? *El* mergea în Cumbria. Acasă la el.

Fiicele Periculoase.

Porecla îl bântui cu un sentiment acut al zvonurilor despre surorile Talbot – bogate, dar nu neapărat de calitate. Fie își cumpărau mariajele cu nobili, fie furau titluri, iar cea mai rapidă cale de a fura un titlu era să își distrugă reputația în brațele unui nobil.

O trăsură care să meargă în Cumbria putea contribui cu ușurință la ruinarea unei reputații.

Chiar că periculoase.

Dumnezeule! Chiar avusese dreptate mai devreme. Fata voia să pună mâna pe el. Vina pe care o simțise că o lăsase pradă bărbaților din grajduri dispăru, fiind înlocuită de furie oarbă.

– Așadar, ăsta ți-a fost planul. Să pui mâna pe mine.

Se încruntă brusc la el.

– Poftim?

– De unde ai știut că merg spre Cumbria? Tot de la valet ai aflat?

– Mergi în Cumbria? întrebă ea, foarte surprinsă.

Miji ochii spre ea.

– Sfiala asta nu te prinde deloc bine, Sophie. Îi omisese dinadins titlul cu care ar fi trebuit să i se adreseze.

– Iar eu, care eram atât de disperată să te fac să mă placi.

Ridică o sprânceană.

– Spune-mi adevărul.

– E destul de simplu. Merg în Cumbria. Primii zece ani de viață mi i-am petrecut la Mossband.

Râse, dar fără să fie amuzat.

– N-am auzit în viața mea o minciună mai gogonată.

– E adevărat. Nu că aș înțelege de ce te preocupă.

– Bine. Îți intru în joc, se răsti el. Pentru că și eu mi-am petrecut copilăria în Longwood. Dar deja știai asta.

Scutură din cap că nu.

– Nu-i nici o moșie Eversley acolo.

Pufni enervat.

– Nu. Dar există castelul Lyne.

Se pricepea de minune să pară surprinsă.

– Și ce-are asta de-a face cu povestea?

– Mare păcat că pleci din Londra. Ar fi trebuit să te faci actriță. Făcu o pauză, după care spuse: Iar acum ar fi trebuit să-ți dau replica aia că tatăl meu este ducele de Lyne?

– Poftim? Chiar era bună la simulat ignoranța.

– Da. Ce surpriză, rosti el tărăgănat. Se săturase de ea. Crezi că sunt așa de prost încât să cred că una dintre Fiicele Periculoase nu știa că marchiz de Eversley este un titlu de curtoazie?

– Prost sau nu, ăsta e adevărul. Habar n-aveam că o să fii duce.

– Orice lady nemăritată din Londra știe că o să fiu duce.

– Îți garantez că doar cele interesate sunt la curent.

Făcu abstracție de replica ei acidă.

– Sunt considerat de departe cea mai bună partidă.

Ea pufni în râs.

– Sigur că da, cu o așa autosuficiență. Ca să-ți fie clar, milord, ești o partidă groaznică.

– Iar tu ești o mincinoasă groaznică. Pot să trag concluzia că alegerea destinației în nord avea menirea să mă atragă să-ți ofer transport, de vreme ce ne îndreptam amândoi în aceeași direcție?

– Concluzia ta e incorectă.

– Nu face pe nevinovata cu mine, zise el, băgându-i un deget în față. Îți înțeleg perfect toate planurile astea bizare. Voiai neapărat să mă faci să mă implic.

Sophie clipi nedumerită.

– Să te implici? În ce?

Îi aruncă un zâmbet compătimitor.

– Sunt sigur că-ți dai seama și singură. Femeile din familia ta sunt mai mult decât pricepute.

Acum înțelegea.

– De parcă te-aș lăsa prin preajma mea. Nici măcar nu-mi placi.

– Dar cine-a zis ceva despre plăcut? Rămase cu gândul la felul în care și-ar fi petrecut timpul în călătoria spre nord. Nu contează. Nu-mi pasă unde vrei să ajungi. N-ai să mă păcălești să mă însor cu tine. Sunt mai deștept decât restul bărbaților din Londra, drăguță. Iar tu nu ești nici pe departe la fel de apetisantă ca surorile tale.

Cuvintele rămaseră suspendate în aerul de noapte târzie, iar singurul indiciu că le auzise fu îndreptarea ușoară a spatelui. El răsuflă cu obidă și rezistă tentației de a înjura din tot sufletul. Ultimul lui comentariu fusese crud. Își dăduse seama de asta din secunda în care cuvintele îi ieșiseră din gură. Era cea mai ștearsă dintre surorile Talbot, era adevărat. Iar asta îi scădea drastic șansele de măritiș. Avea avere și cam atât.

Surprinzător era însă că... acum nu i se părea deloc ștearsă, îmbrăcată în livreaua șuie și cu pantofii stâlciți, stând pe Marele Drum al Nordului cu raze de lună prin păr.

Urmă o tăcere prelungă, pe parcursul căreia Regele deveni din ce în ce mai neliniștit, cu aceleași cuvinte repetate la nesfârșit în cap. Ar fi trebuit să-și ceară scuze înainte ca ea să facă ceva oribil, ca de exemplu să plângă.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Pentru că Lady Sophie Talbot nu începu să plângă acolo, pe Marele Drum al Nordului în toiul

nopții, la kilometri buni depărtare de orice loc sau persoană care ar fi putut să o ajute, alături de un om care o antipatiza și o jignea fără să merite. Nu făcu deloc așa ceva.

În schimb izbucni în râs.

În hohote de râs.

Regele tresări. Ia te uită. La asta nu se așteptase.

Nu-i păsa de nota disprețuitoare din râsul ei și îi păsă și mai puțin când ea îi spuse:

– Singurul lucru pe care l-am vrut vreodată de la tine a fost să mă conduci la Mayfair, rosti ea rar, ca și cum s-ar fi adresat unui copil. Pentru că m-ai refuzat, a trebuit să iau lucrurile pe cont propriu și cred că – își ridică ușor vocea ca să nu-l lase să intervină – lucrurile nu au luat deloc o întorsătură în favoarea mea. Dar până la urmă au început să se îmbunătățească și fără amestecul tău. Acum am un plan. Un plan care nu te include pe tine, ajutorul tău sau bunăvoința ta. Din fericire, pentru că oricum nu te-ai oferit să mă ajuți și nici n-am văzut vreun semn al bunăvoinței tale.

Deschise gura să răspundă, dar ea îl opri din nou.

– Vreau să fiu cât se poate de clară. Mă duc în nord ca să scap de absolut tot ceea ce ești și reprezinți tu. Ești întruchiparea a tot ceea ce urăsc eu la aristocrație – ești arogant, insipid, n-ai nici un scop în viață, te bazezi doar pe titlul și pe averea ta, care ți-au parvenit fără nici un efort din partea ta. N-ai nici o idee-n cap – de parcă ți-ai folosi inteligența doar pentru a seduce femei și a câștiga curse stupide de trăsuri. În caz că nu ai remarcat, mă descurcam de minune în grajduri până când ai apărut tu și m-ai dat de gol. Iar după ce am plecat, hotărâtă să mă duc singură în nord, *tu* ai venit după *mine!* Și tot eu sunt cea care vrea să te păcălească să te însori cu mine? Făcu o pauză. Nu știu cum altfel aș putea să ți-o zic mai direct. Lasă-mă în pace!

Știa și el ce reputație are. Se spetise să și-o cultive – Haimanaua Regală, mult prea mult farmec și mult prea puțină ambiție, un bărbat care înflorea pe seama scandalurilor și în jurul căruia se stârneau mereu bârfe. Asta îl ajutase enorm să păstreze distanța față de femeile cărora nu le putea promite mai mult de o noapte, pentru că nu avusese niciodată intenția să se însoare.

Și chiar și așa, stătea aici, în drumul unui han, ascultând tirada Sophiei Talbot care îi ataca legenda construită cu grijă, iar cuvintele ei îl dureră mai mult decât ar fi trebuit.

N-ar fi trebuit să îi pese ce credea fata asta simplă și neimportantă despre el.

Nu îi păsa.

Într-adevăr, cel mai bine era dacă mergea fiecare pe drumul său și nici că se mai întâlneau vreodată. El trebuia să se gândească la tatăl muribund. Îl aștepta un viitor plin de responsabilități nedorite. Un trecut despre care spera că nu va trebui să și-l mai confrunte. Trebuia să o lase aici. Să uite că se întâlniseră vreodată. Și exact asta avea de gând să facă de îndată ce îi spunea tot ce mai avea de spus.

– Ai avut un noroc chior că am venit după tine, că altfel ai fi mers toată noaptea către sud.

Privirea i se îngustă spre el.

– Oh, da. Mi-ai adus noroc cu carul din clipa în care aproape m-ai pocnit cu cizma în cap.

Dacă n-ar fi fost atât de furios, poate replica ei – rostită pe un ton la fel de sec ca vinul – i s-ar fi părut amuzantă. În schimb, mai aruncă o privire lungă către ea, poposind asupra tălpilor.

– O să-ți dorești tu să-mi fi acceptat ajutorul când am avut chef să ți-l ofer.

– Nu ți-aș accepta ajutorul nici dac-aș muri de foame, iar tu ai trece pe lângă mine cu un căruț plin de ceai și prăjiturele.

Se întoarse pe călcâie, gata să o lase singură pe afurisita asta de femeie pe afurisitul de drum ca să-și vadă de afurisitele ei de planuri. Nu era problema lui. De câte ori trebuia să și-o mai repete? Dacă voia să fie lăsată în pace, atunci avea să o lase în pace. Cu plăcere.

Fără bani.

Fără haine.

Fără încălțări.

Ezită și se urî pentru asta. Se urî și mai tare când se întoarse către femeia asta nerecunoscătoare și o întrebă dintr-o suflare:

– Și cum ai să ajungi acolo?

– Ca orice om normal, răspunse ea foarte calm. Cu trăsura.

– Ai uitat că ai nevoie de bani ca să-ți cumperi bilet?

Sigur avea să-i ceară bani. Iar el avea să-i dea. Nu înainte de a o lăsa să se înjosească.

În loc să se arate surprinsă sau dezamăgită, Lady Sophie Talbot zâmbi, arătându-și dinții albi în lumina lunii.

– N-am nevoie de așa ceva.

Zâmbetul ei îl neliniștea. Tresări.

– Acum șase ore n-aveai nici o lețcaie.

Ridică din umeri.

– Lucrurile s-au mai schimbat.

Îl apucă groaza.

– Ce-ai mai inventat?

– N-oi fi eu la fel de apetisantă ca surorile mele, milord, replică ea, făcându-l să urască apropoul la insulta lui de mai devreme. Dar mă străduiesc și eu.

Ce naiba mai însemna și asta?

Își înălță bărbia în direcția hanului.

– Somn ușor.

Cu ocazia asta se descotorosi de ea și o părăsi definitiv, spunându-și pentru ultima dată că nu era problema lui.

De abia a doua zi de dimineață constată Regele ce problemă uriașă era, când ieși din han, frustrat și obosit, și trecu pe lângă ceilalți șase concurenți care-și vedeau de cabrioletele lor, pe care le pregăteau pentru cursa din acea zi. Planul lui era simplu: înlocuirea roții avariate, priponirea cailor și apoi să-i dea bice până în nord, departe de locul acesta, de noaptea petrecută aici și de femeia care i se băgase cumva pe sub piele precum un spin invizibil.

Deschise portiera trăsurii și nu găsi roțile de rezervă pe care se așteptase să le zărească. Locul era cât se poate de gol și spațios. Nici măcar o roată.

Simți un gol în stomac și se întoarse la țanc cât să-l vadă pe ducele de Warnick traversând curtea spre cabrioleta sa imaculată, cu un mare rânjet pe chip.

– Ai pierdut ceva, Eversley?

King mijii ochii spre scoțian.

– Unde sunt?

Ducele se prefăcu a nu ști nimic.

– Unde sunt ce?

– Știi la ce mă refer, scoțian imbecil. Ce-ai făcut cu roțile mele?

– Cred că vrei să zici roțile *mele*. Warnick zâmbi. Le-am cumpărat.

– Imposibil, pentru că nu le-am vândut.

– Valetul zicea altceva. Ducele se opri. Ce e ea, valetă? Sau altceva? Valetă sună aiurea. Mai făcu o pauză, în care zâmbi răutăcios. Sună cam pervers, după părerea mea.

Fir-ar să fie.

– Nu-i nicicum, zise el cu un nod de furie în gât. Dă-mi roțile.

Ducele scutură din cap.

– Nu. Am plătit pentru ele. O sumă frumușică.

– Suficient cât să poată urca în prima diligență, cred.

Warnick râse.

– Suficient cât să poată urca în prima sută de diligențe. Femeia a negociat la sânge.

Regele scutură din cap.

– Nu erau ale acelei lady ca să le poată vinde, și o știi și tu.

– Lady, zici... Regele simți o dorință aprigă să pocnească ceva în timp ce ducele se cățără pe bancheta cabrioletei. Oricum, e problema ta, Eversley. Nu mă privește. Eu am dat niște bani pentru niște roți de trăsură și cu asta afacerea mea a început și s-a încheiat.

– Nici măcar nu le poți folosi, încercă Regele să îl convingă. Sunt făcute de comandă pentru cabrioleta mea. Afurisita asta de mașinărie e făcută centimetru cu centimetru la comandă. Warnick n-ar putea face nimic cu roțile dacă nu avea întregul vehicul.

– Asta-i doar o consecință minoră, serios. Ba chiar aș zice că am făcut o investiție bună ca să te țin departe de cursă, răspunse Warnick înainte să se întoarcă să se uite la ceilalți călăreți. Așa-i, flăcăi? Primi drept răspuns un cor de răspunsuri aprobatoare.

– Doar n-ai de gând să mă lași aici fără roți.

– Oh, ba chiar asta am de gând. Ducele salută scurt din cap și apucă hățurile. Ai o trăsură minunată cu care o să ajungi la următorul han.

Regele simți un bolovan în stomac. Era îngrozit de trăsura întunecată și cavernoasă. Începu să urle.

– Ți-e frică că o să câștig din nou. De asta refuzi să mă ajuți.

Warnick scutură din umărul lui solid.

– Nu a zis nimeni nimic că trebuie să jucăm cinstit.

Se puse în mișcare cu un „ihaaa" din toți rărunchii, cu care ieși ca din pușcă din curtea hanului împreună cu cei șase călăreți în spatele lui, lăsându-l pe Rege într-un nor de praf. Alături de o cabrioletă stricată, o trăsură goală și o dorință aprigă de răzbunare. Se întoarse pe călcâie și porni să-și caute vizitiul.

Încă nu-și încheiase socotelile cu Lady Sophie Talbot.

Capitolul 5

Dilema diligenței:
Drumul Nordului? Sau Nordul Drumului?

Era la un pas să declare cu mâna pe inimă că diligențele nu erau deloc confortabile. Sophie se foi pe locul ei, încercând din răsputeri să evite contactul vizual cu mulțimea îngrămădită în ceea ce odinioară părea un mijloc de transport imens, iar acum doar un spațiu extrem de neîncăpător. Din nefericire, avea prea puțin loc la dispoziție să se foiască și încă și mai puțin ca să evite contactul vizual.

Spațiul era plin de femei și de copii, nici unul interesat în mod particular de conversație, deși atmosfera ar fi permis acest lucru. Sophie întâlni privirea unei femei tinere pe deasupra spațiului restrâns dintre banchetele trăsurii. Femeia își coborî instantaneu privirea în poală.

– Au! țipă un băiat în momentul în care Sophie îi trase un cot din greșeală când își scoase un ceas din buzunarul interior al livrelei.

– Îmi cer scuze, zise ea.

El se uită chiorâș la ea, apoi la ceas.

– Ce-i ăla?

Se uită surprinsă la el.

– E un ceasornic.

– Și la ce-i bun?

Nu prea știa ce să-i răspundă.

– La măsurarea timpului?

– De ce? Întrebarea veni de la fetița care stătea pe podea, la picioarele Sophiei. Își lungi gâtul ca să se uite la cadranul ceasului.

– Ca să știm cât timp a trecut de când am plecat.

– De ce?

Sophie își reîndreptă atenția către băiat.

– Ca să știm cât timp mai e până ajungem la destinație.

Fata de pe podea rămase perplexă.

– Dar ajungem acolo când ajungem, nu?

– Îhî, zise băiatul, încrucișându-și brațele și sprijinindu-se de spătarul banchetei. E pierdere de vreme să te mai gândești cât durează.

Sophie nu mai întâlnise niște copii atât de fataliști în viața ei.

Deși, trebuia să recunoască, nu era chiar adevărat ce le spusese. Nu era doar curioasă să știe când vor opri data viitoare pe traseu – mai calcula și distanța dintre ea și marchizul de Eversley, care precis se înfuriase când constatase că îi vânduse roțile de trăsură ca să aibă bani de drum.

Avea mari îndoieli că el era convins că o meritase.

Nici nu i-ar fi păsat că nu fusese furt, propriu-zis. Intenționa să-i înapoieze toți banii.

Dar mai întâi trebuia să ajungă în nord.

Nord.

Luase această decizie forțată de împrejurările din noaptea trecută, în timp ce încercase să adoarmă în șura prea puternic luminată, sub niște ziare vechi din care își încropise o pătură. Neputând să adoarmă, se ridicase în capul oaselor, ocazie cu care descoperise că foile aparțineau unui ziar de scandal, vechi de câteva luni. „Una dintre Fiicele Periculoase găsită cu Derek Drury" era unul dintre titlurile mari, iar articolul se referea la un moment extrem de scandalos, când se presupunea că Sesily se aflase în podul teatrului lui Derek Hawkins. „Sesily l-a scandalizat în secret pe starul scenei?" se întreba cel de-al doilea articol. Părea că erau multe de spus despre acea după-amiază.

Nu așa se petrecuseră lucrurile.

Sesily nu făcuse nimic scandalos în acea zi. Sophie știa pentru că o însoțise și ascultase alături de ea nesfârșitele monoloage monotone ale lui Derek Hawkins în care își lăuda talentul neasemuit, alternând formulări precum „sunt cel mai bun artist al vremurilor noastre" cu „sunt un geniu al epocii". La un moment dat, omul acela îngrozitor chiar sugerase că ar putea să joace foarte bine și rolul de prim-ministru. Și vorbise la modul serios.

Cel mai obraznic lucru pe care îl făcuse Sesily fusese să-l întrebe pe Hawkins dacă o considera muza lui. La care el răspunsese că el era atât de sus deasupra tuturor, încât nici de muză n-avea nevoie; muza lui venea din sinea lui. Își era propria muză, odioasă și nesuferită.

Iar dacă ar fi fost rost de scandal în acea după-amiază, experiența ar fi fost mult mai savuroasă pentru Sophie. Articolele de ziar însă nu erau interesate de adevăr. Le păsa de „Cancanurile Talbot", rubrica în care își publicau articolele despre surorile ei. Iar surorile ei se dădeau în vânt după așa ceva. Și-o amintea pe Sesily citind exact acest articol cu voce tare.

Sophiei însă nu-i plăcea deloc. Mototolise nervoasă ziarul și meditase la opțiunile pe care le avea. Nu la opțiuni. La o opțiune. Singura. Pentru că adevărul era că femeile din Anglia nu aveau opțiuni în anul 1833. Aveau de urmat doar calea pe care fuseseră îndrumate. Pe care fuseseră obligate să o urmeze. Pentru care trebuiau să fie recunoscătoare că fuseseră obligate să o urmeze.

După care stătuse pe drumul pietruit din fața hanului Vulpea și Șoimul, uitându-se la marchizul de Eversley, întruchiparea aroganței, plecând cu pas grăbit de lângă ea, arătând oarecum impecabil, chiar dacă avea o cizmă lipsă. Iar acel bărbat – de o aroganță atât de mare încât se autointitulase Regele – luase decizia în locul ei.

Nu avea de gând să revină pe acel drum. Își croia singură unul.

Spre nord.

Către locul în care nu fusese judecată niciodată, unde trăise departe de amenințări cu insulte, ofense sau distrugerea reputației. Către locul în care putea fi ea însăși, nu cea mai șteasră, cea mai puțin interesantă și *nedistractivă* dintre surorile Talbot,

ci doar Sophie, o fetiță care visa să fie proprietăreasa unei prăvălii de cărți.

Avea să-și ducă traiul departe de strălucirea și bârfele sălilor de bal din Londra, departe de ziarele de scandal, departe de aristocrație. Urma să fie foarte fericită. Fără bărbați precum odiosul marchiz de Eversley, care să îi stabilească vreun standard de corectitudine.

Urma să-și anunțe familia de decizia de a se stabili în Cumbria. Cu bucurie. Tatăl ei avea să-i trimită bani și ar fi putut începe o viață nouă, odată scăpată de lumea bună.

Cu bucurie.

Se sprijini de o valiză foarte neprietenoasă, al cărei colț i se înfigea în ceafă. Nu-i păsa. Era prea ocupată să viseze cu ochii deschiși la noua și revigoranta ei viață. Departe de ochii reci și nepăsători ai societății.

Urma să închirieze camerele de deasupra uneia dintre prăvăliile înșirate pe șoseaua principală din Mossband. Sigur își aminteau de ea – aveau să o primească cu brațele deschise. Negustorul de mărunțișuri, măcelarul, brutarul. Se întrebă dacă doamna și domnul Lander mai țineau brutăria – el cu zâmbetul lui larg, iar ea cu șoldurile ei late – și dacă încă mai coceau chifle umplute cu scorțișoară și miere. Se întrebă dacă Robbie mai era încă acolo.

Fiul brutarului se lungise și se subțiase, cu zâmbetul lui cuceritor și lucirea jucăușă din priviri. Era cu doi ani mai mare decât ea și îi fusese tovarăș de joacă după-amiezile, când fura de la brutărie una dintre acele chifle lipicioase și dulci, când își lingeau zahărul de pe degete, iar orele până la cină zburau în timp ce își făceau planuri de viitor.

Urmau să se căsătorească, așa îi promisese Robbie pe când erau prea tineri ca să înțeleagă adevărata însemnătate a cuvântului. Într-o bună zi, el avea să fie brutarul de la Mossband, iar ea femeia care conducea librăria. S-ar fi trezit înainte de răsăritul soarelui și ar fi muncit cu bucurie toată ziua, iar mirosul acelor chifle le-ar fi înmiresmat părul, hainele și cărțile.

Sophie își dăduse seama imediat că dacă nu existau cătușe care să o țină legată de Londra și de lumea bună, librăria era ca și a ei. Tatăl ei trebuia să-i trimită bani, iar ea avea să transforme Mossbandul în cel mai cult oraș din Ținutul de Nord. Era singura

librărie din zonă – cărțile soseau cu poșta de la Londra când era ea copil sau fuseseră cumpărate în vrac când tatăl ei călătorise la Newcastle ca să negocieze prețul cărbunelui. Întotdeauna își amintea de „fetițele lui", cum își alinta el fiicele, și le aducea cadouri – panglici de păr pentru Seraphina, haine sofisticate pentru păpușile Selestei, ațe de mătase în toate culorile posibile pentru Sesily, dulciuri pentru Seline. Pentru Sophie cărți.

Tatăl ei nu era un cititor – nu învățase niciodată să citească, deși mintea lui avea o înclinație stranie către numere – așa încât lăzile cu cărți pe care le aducea cu el erau întotdeauna eclectice: texte despre zootehnie, dizertații economice, cataloage de călătorii, manuale de vânătoare, patru versiuni diferite a *Cărții de rugăciuni obștești*. Odată venise acasă cu o colecție obscură de gravuri din India, pe care guvernanta ei o luase rapid și nici că o mai adusese înapoi.

Pentru oricare altă fetiță, cutiile tatălui ei n-ar fi prezentat nici un interes. Pentru Sophie însă erau magice. Cărțile fuseseră ca niște aventuri legate în coperte de piele, cu mii de pagini despre lumi îndepărtate, oameni deosebiți și pline de lucruri înțelepte. Și ca o fericire pură, nealterată. Le strânsese în dormitorul ei, mai întâi pe rafturi, apoi pe podea, pentru ca în final mama ei să îi instaleze niște dulapuri în care să-și ascundă cărțile. Livrările de cărți nu se opriseră însă niciodată, așa că Sophie își imaginase întotdeauna că pe mama ei nu o deranjaseră prea mult părerile ei. Asta până la serata de vară de la casa Liverpool, când mama se arătase oripilată de opiniile ei. La fel ca restul Londrei.

Amintiri reci se instalară în sufletul ei – cei mai puternici membri ai Londrei îi întorseseră pur și simplu spatele, de parcă nici n-ar fi existat. O exilaseră. Mai rău. O făcuseră invizibilă.

Nu putea să se întoarcă; nu putea decât să meargă înainte. Și avea să-și creeze propriul viitor revenind la cele mai dragi amintiri din trecut.

Iar dacă Robbie era încă acolo, poate că avea să-și respecte promisiunea făcută odinioară. Poate urma să o ia de nevastă. Gândul acesta îi provocă o durere în piept – la ideea de a fi măritată. De a fi iubită. Robbie avea un zâmbet minunat. Iar el o ascultase întotdeauna când îi povestise despre cărțile și ideile ei.

Dacă se căsătoreau - ei bine, erau lucruri mai groaznice decât măritișul cu un prieten vechi. Iar dacă nu - tot va avea librăria. Și erau lucruri mult mai groaznice decât asta.

Deschise ochii și întâlni privirea tinerei mame care stătea vizavi de ea. În loc să-și mute privirea jenată, de data asta tânăra femeie își înclină ușor capul, trădându-și curiozitatea. Privirea femeii alunecă de-a lungul chipului și gâtului Sophiei și se opri asupra locului în care nasturii hainei plesneau peste piept, iar Sophie nu se abținu să nu se uite și ea.

Văzu un nasture care se deschisese, dezvăluind o cămașă albă de batist și o umflătură care nu era deloc masculină.

Sophie își strânse brusc haina, încheie încă o dată nasturele și se uită din nou în ochii femeii. Aceasta făcu semn din cap spre bereta Sophiei.

- Vezi că-ți stă într-o rână.

Sophie întinse mâna și găsi o șuviță lungă șatenă care îi evadase din agrafe.

Deschise gura să îi ofere o explicație, dar o închise pentru că nu-și putu găsi cuvintele. Scutură din umeri. Femeia îi zâmbi, înțelegându-i secretul, apoi se apropie spre ea ca să-i șoptească:

- Mă întrebam de ce un servitor dichisit circulă cu diligența.

Nu îi trecuse prin cap că livreaua ar putea atrage atenția în lumea aceasta, când în lumea din care venea o făcuse invizibilă.

- Cred că e evident că nu sunt servitor.

- Doar pentru cineva care e atent. Majoritatea oamenilor nu sunt, zise tânăra, înainte de a se uita spre băiatul care stătea lângă Sophie. Dă-i-l înapoi, John.

Sophie se uită spre băiat care rânjea la ea în timp ce legăna ceasul între degete.

- N-aveam de gând să-l iau.

- N-avem de unde să știm, zise femeia. Și ai promis să nu mai buzunărești pe nimeni.

- Nu ești mama, să știi.

Femeia se încruntă la el.

- Doar ființa cea mai apropiată de o mamă pe care ai avut-o.

Băiatul îi înapoie ceasul.

- Mulțumesc, zise Sophie, realizând ulterior că nu trebuia să își exprime recunoștința pentru înapoierea unui obiect personal.

– Cu plăcere, răspunse John cu un zâmbet, după care se aplecă în față și adăugă: Dacă ar fi să fur ceva, aș încerca să-ți șutesc tolba.

Sophie se aplecă și ridică tolba de la picioare în poală.

– Mulțumesc pentru avertisment.

John o salută cu mâna la șapcă.

Femeia de vizavi își așeză una din bucle după ureche și râse scurt și stins, aducându-i aminte Sophiei că nu prea era nimic amuzant într-o diligență aglomerată. Întâlnind privirea Sophiei, femeia se prezentă:

– Eu sunt Mary. Își întinse bărbia spre fata de pe podea. Ea e Bess. Bess zâmbi, iar Mary arătă spre băiat. Iar pe John l-ai cunoscut.

Sophie încuviință din cap și dădu să se prezinte și ea, dar femeia ridică o mână.

– Iar tu ești un servitor dintr-o casă bună.

Asta ca să-și readucă aminte că pentru ceilalți călători era doar un valet. Sophie încuviință din cap.

– Matthew, zise ea, cerându-și scuze în gând valetului căruia îi fura identitatea.

Mary se lăsă pe spate pe locul ei.

– Încântată de cunoștință.

Dacă făcea abstracție de miros și de aglomerație, călătoria cu diligența nu era atât de groaznică pe cât își imaginase. Poate că lucrurile aveau să se îndrepte până la urmă.

În momentul în care gândul acesta i se înfiripă în minte, trăsura începu să încetinească. Fata de la picioarele ei se ridică.

– Am ajuns!

– Nici măcar nu știi unde tre' să ajungem, se răți John.

Fata se uită urât la el.

– Știu că dacă oprim înseamnă că am ajuns *undeva,* răspunse ea repede.

– Ia faceți liniște, șopti Mary în timp ce își lungi gâtul să se uite peste cele două femei adormite care blocau fereastra trăsurii.

Sophie îi urmări privirea și văzu cum copacii de pe marginea drumului nu se mai mișcă.

– N-am ajuns nicăieri.

De afară se auzi o conversație înfundată în timp ce femeia se uita pe celălalt geam, după care se întoarse spre Sophie.

– E posibil să fii căutată?

Ținând cont de faptul că împrumutase o sumă semnificativă de bani fără ca el să știe, Sophie își imagină că era posibil ca marchizul de Eversley să o caute. Se aplecă spre geam.

– Sper că nu.

– Ieși afară! tună o voce de bărbat.

– Dumnezeule, mormăi cealaltă femeie.

– Știu că mă auzi!

Sophie simți un junghi în piept. Eversley o găsise. Iar de îndată ce punea mâna pe ea, își putea recupera banii și o putea trimite fără să stea pe gânduri înapoi în Londra. Dacă era mărinimos, ar fi trimis-o direct la Londra, își dădu ea seama. Dacă era furios, ar fi putut să o lase cu ușurință pe marginea drumului să se descurce singură. Din nou. Iar la ultima lor întâlnire nu păruse deloc din cale afară de mărinimos.

Sigur, și ea îl făcuse arogant, anost și lipsit de inteligență. Epitetele acestea nu aveau darul de a-i cultiva latura mărinimoasă.

– Hai să mergem, fato! N-avem toată ziua la dispoziție!

După părerea Sophiei, „fato" fusese un termen obraznic și inutil, dar din propria ei experiență știa că Eversley nu se dădea în lături de la obrăznicii.

În interiorul trăsurii se agitau femei și copii, puneau întrebări despre cine se afla afară și ce se întâmpla. Nu aveau de gând să o ascundă pe Sophie. La urma urmei, putea să nu fie lașă.

Își îndreptă umerii și se ridică, ocolind-o cu băgare de seamă pe fetița de pe podea, ca să apese pe mânerul portierei.

– Stai! strigă Mary.

Sophie se întoarse.

– Nu-i nimic de făcut. După mine a venit.

– Nu deschide ușa, zise amenințător femeia. Dacă o deschizi, n-o mai poți închide.

Sophie încuviință din cap, cuprinsă de tristețe la gândul că femeia aceasta, pe care n-o cunoștea decât de un sfert de oră, încerca să o protejeze.

– Știu. Dar i-am greșit. De mai multe ori. Iar acum vrea să se răzbune.

După care deschise portiera ca să se predea lui Eversley.

Doar că bărbatul de afară nu era Eversley.

Nici unul dintre bărbații de afară nu era Eversley.

Sentimentul de ușurare fu rapid înlocuit de neliniște. Cei trei nu erau pe urmele ei, dar bărbații aceștia erau cu certitudine mai sărăcăcios îmbrăcați decât marchizul și cu siguranță arătau mai infam decât el. Tresări.

– Cine sunteți?

– Eu pun întrebările, băiete, îl anunță bărbatul aflat la cea mai mare distanță. Frumos din partea ta că vrei să faci pe eroul, dar mai bine dă-te din calea noastră și lasă-ne să luăm ce vrem.

Acum pricepu.

– Sunteți tâlhari.

– Nu chiar, zise el.

– Ați oprit o diligență care mergea spre nord cu intenția de a ne jefui și, din câte-mi pare mie, să ne omorâți, insistă ea, ignorând icnetele și țipetele provocate de vorbele ei, provenite din interiorul trăsurii. Sunteți tâlhari. Își înălță privirea spre capră. Ce-ați făcut cu vizitiul?

– A fugit ca un laș, așa cum fac întotdeauna vizitiii.

Oh, Doamne. Nu era cea mai roz dintre situații.

– Nu-i lăsa să ne omoare! se auzi un scâncet din diligență.

Șeful făcu un pas spre el.

– Nu aveam de gând să vă omor. Dar acum m-ai enervat. Și mie nu-mi place să mă enervez. Îi susținu privirea cu ochii lui de un albastru crud și glacial. N-am de gând să-l las pe curierul unui nobil să stea între mine și ceea ce vreau. Dă-te din fața mea înainte să te omor ca să-mi iau singur ce vreau.

Sophie nu știa de unde până unde era așa de curajoasă.

– Și ce vrei?

– Pe mine mă vrea. Răspunsul veni din interiorul trăsurii, din partea lui Mary. Privirea ei trecu pe lângă Sophie și se îndreptă asupra bărbatului de afară, apoi continuă pe un ton calm: Să nu rănești pe nimeni, Bear.

Sophie îi sesiză însă teama din priviri.

– Nu pe tine te vreau, rosti dezgustat bărbatul numit Bear. Pe băiat îl vreau.

John.

Privirea Sophiei trecu rapid în spatele femeii, spre locul unde stătuse copilul. Spațiul de lângă locul în care stătuse ea era gol – iar băiatul, nicăieri. Mary coborî din trăsură.

– Nu-i aici.

– Rahat! se răsti Bear, iar lui Sophie i se tăie respirația când îl auzi cum vorbește. Tu l-ai luat. Iar eu am încă nevoie de el. E cel mai bun ciorditor al meu.

– Crede-mă, nu-i cu mine.

Bărbatul se apropie de ea.

– Dar aia mică e.

Sophie sesiză amenințarea din tonul lui, aluzia glacială că, dacă nu obținea ce voia, avea să o rănească pe Bess. Coborî din trăsură și veni lângă Mary ca să îl înfrunte pe acest monstru.

– Îți sugerez să nu te apropii.

Se întoarse mirat spre Sophie.

– Sau ce?

Sophie era complet depășită de situație, dar în minte îi răsunară cuvintele tatălui ei – „laudă-te până îi convingi". Își încordă umerii.

– Altfel o să-ți pară rău.

Bear zâmbi, își mută privirea în sus și într-o parte, după care se întoarse spre ea, furios la culme.

– Ba cred că ție o să-ți pară rău.

Lovitura căzu rapid, furioasă și pe neașteptate, iar Sophie văzu stele verzi și simți cum durerea îi explodează în tâmplă. Fu trântită la pământ înainte să poată înțelege ce se întâmplă. Mary se dădu mai în spate, lipindu-se de portiera deschisă a diligenței.

– La naiba, Bear, am zis să nu rănești pe nimeni.

– Data viitoare să-ți găsești un protector care-i destul de puternic să încaseze un pumn, veni răspunsul. Ți-am zis. O să-mi recuperez pungașul.

Sophie deschise ochii când îl auzi, iar de unde căzuse îi era imposibil să nu vadă trupușorul pitit sub trăsură. John. Stătea cu ochii larg deschiși și plini de teamă și lacrimi, cu privirea fixată asupra tălpilor lui Mary.

– Iar eu ți-am zis, spuse Mary, că nu e aici.

Sophie auzi sunetul produs de palma lui Bear; căzu cu un zgomot asurzitor pe obrazul lui Mary, care, deși scoase un țipăt

de durere, nu se clinti din loc. Din diligență se auzi și țipătul lui Bess, iar John își închise ochii.

– Ți-am spus, nenorocitule, repetă Mary în încercarea ei de a-l proteja pe băiat. Nu-i aici.

Bestia numită Bear o lovi din nou pe Mary, mai tare, iar de data asta reuși să o doboare.

Sophie îl văzu cu coada ochiului pe John care se mișca de la locul lui și înțelese ce avea de gând să facă. Voia să iasă de acolo și să se predea ca să o salveze pe Mary. Sophie nu putea permite așa ceva.

– Stai! strigă ea.

John se opri. Slavă Domnului.

Sophie se chinui să se ridice în picioare, înainte ca bărbatul să treacă peste Mary ca să caute în trăsură. Bărbatul se întoarse cu spatele la ea.

– Băiete, nu mai încerca să faci pe eroul. N-ai să câștigi.

Sophie se apropie și se interpuse între ticălos și Mary, care zăcea inconștientă, cu mâinile în șolduri, neavând nici măcar o idee vagă despre cum îl putea opri, știind doar că nu-l putea lăsa să mai rănească pe cineva.

– O să încetez să mai fac pe eroul când și tu o să încetezi să mai faci pe monstrul. Făcu o pauză și-și semeți bărbia. Dar asta n-o să se întâmple prea curând, așa-i?

Bărbatul izbucni din nou în râs.

– Cre' că vrei să mori.

Sophie îi aruncă o privire plină de ură.

– Ba cred că tu vrei să mori.

Bear plecă de lângă ea gesticulând larg, cu privirea spre cei doi tovarăși ai lui și chicotind, pentru ca imediat să-și scoată pistolul de la centură și să își reîndrepte atenția asupra ei.

Sophie îngheță.

– M-am săturat de tine, mai zise el înainte să ridice brațul ca să țintească spre capul ei.

Sophie închise ochii în așteptarea terorii care să o copleșească.

Nu simți deloc teroare. Era inundată de un singur gând calm.

„Ce bine ar fi fost dacă lui Lady Liverpool nu i-ar fi plăcut atât de mult peștișorii."

*

Nimic nu ura mai mult pe lumea asta Regele decât trăsurile.

Trase de lavalieră, disperat să respire mai bine în spațiul închis, și adăugă această călătorie la lista lungă de lucruri pentru care trebuia trasă la răspundere Lady Sophie Talbot. După cum se prezenta situația, îi complicase serios planurile – o cursă până în Cumbria alături de tovarășii lui cu cabriolete, urmată de o ultimă și scurtă audiență la tatăl care îi distrusese viața. Avusese viziuni în care se apropia de patul de moarte al ducelui, se apleca peste el și își obținea victoria finală la capătul unei lupte de decenii. „Eu sunt ultimul urmaș al acestui neam."

După care își putea îngropa demonii. În sfârșit.

Iar acum, grație lui Lady Sophie Talbot, scandalagioaică și hoață, nu mai gonea spre nord. Se afla într-o trăsură masivă și goală în care se simțea ca într-un coșciug. Dacă n-ar fi auzit hurducăielile roților pe drumul extrem de prost, Regele ar fi făcut o criză de panică.

Se sprijini de tapițeria de pluș a trăsurii și răsuflă adânc, enervat la culme de felul în care se simțea în spațiul acesta restrâns.

Ar fi trebuit să pună șaua pe un cal și să călărească. Da, ar fi trebuit să schimbe mai mulți cai și să riște să se confrunte cu vremea capricioasă a Angliei, dar măcar ar fi avut parte de aer curat. Din ce în ce mai stingherit, Regele își scoase haina și lavaliera deodată. Închise ochii, trase câteva guri adânci de aer și se lăsă purtat de legănatul trăsurii.

– E o trăsură, idiotule, bombăni el în beznă. Se mișcă.

Preț de o clipă chiar crezu că planul va funcționa, că dacă va sta cu ochii închiși își va putea păstra calmul. Iar apoi trăsura se izbi de-un făgaș din drum azvârlindu-l într-o parte și deschise ochii în spațiul acela strâmt și prost iluminat.

Aveau să se ciocnească de ceva.

Ea avea să moară.

Și era doar vina lui.

Îl cuprinse panica și se ridică să bată în tavanul trăsurii, neputând să se abțină. Nu apucă să atingă tavanul, că trăsura încetini, de parcă masa imensă și butucănoasă de lemn și metal i-ar fi înțeles nebunia. Deschise portiera și sări afară înainte ca vehiculul să oprească.

Vizitiul își coborî privirea spre el, curiozitatea transformându-i-se rapid în mirare, iar Regele se enervă când obrajii îi fură inundați de căldură. N-ar fi vrut ca omul acesta să-l vadă cât de prost se simțea și cât de panicat era.

– De ce ne-am oprit? se răsti el, vrând cu tot dinadinsul să-i abată atenția de la nebunia lui.

Vizitiul nici nu tresări.

– E cineva în mijlocul drumului, milord.

Regele se întoarse în direcția privirii birjarului și zări un bărbat cu răsuflarea tăiată care își agita cu disperare mâinile.

– Milord, vă rog! Am fost prădați de tâlhari!

Regele avu o ezitare – știa precis că asta era metoda prin care erau jefuiți călătorii care se încumetau pe acest drum. Păcăleai pe careva care voia să facă pe eroul și îi goleai trăsura de bunuri. Nu conta că Regele n-avea nimic de valoare în trăsură. Avusese grijă Sophie Talbot de asta.

Oricum, fie bărbatul din fața lui era un actor colosal, fie era speriat de-a binelea.

– Diligența e plină cu femei și copii, rosti el printre gâfâieli. O să fie răniți. Sau și mai rău.

Diligența.

Dumnezeule!

Chiar dacă ar fi putut ignora condamnarea iminentă a câtorva femei și copii, era gata să-și pună la bătaie jumătate de avere că Sophie Talbot se afla fix în acea diligență. Întâlni privirea bărbatului care gâfâia.

– E și un servitor cu voi? Îmbrăcat într-o livrea?

Bărbatul fu surprins.

– Că veni vorba...

Regele se puse în mișcare înainte ca vizitiul să-și termine propoziția. Femeia îl scosese al dracului de tare din minți, era adevărat, dar nu o putea lăsa pradă atacurilor infame ale tâlharilor care prădau pe Marele Drum al Nordului. Ce naiba, era o lady dintr-o familie de nobili. Dintr-o familie dubioasă de nobili, era cert, dar indiferent de sorgintea lor, doamnele din înalta societate nu făceau față cu brio tâlharilor, cel puțin asta era părerea lui. Probabil că începuse să țipe ca nebuna din momentul în care diligența fusese oprită. Asta dacă nu leșinase deja din pricina șocului.

Cu ceva noroc, poate leșinase.

Așa măcar nu se putea vârî în nici un bucluc.

Era puțin probabil ca criminalii să omoare femei inconștiente și mai probabil să le ucidă pe cele dificile și băgărețe.

Iar dacă era să fie o femeie cu adevărat dificilă și băgăreață...

Regele goni și mai tare.

Trebuia să ajungă la ea, își promise. Trebuia să ajungă la ea să se asigure că n-a pățit nimic. Iar după ce o salva de acolo, avea să-l implore să o ajute să ajungă înapoi în Londra. Asta era singura rază de soare în toată ceața asta afurisită.

La un moment dat, după ce luă o cotitură, zări diligența oprită în mijlocul drumului, ocazie cu care constată că nu exista nici măcar o rază firavă de soare. Iar ceața era de fapt un ditamai uraganul.

Lady Sophie Talbot nu zăcea inconștientă nici în interiorul trăsurii care se îndrepta spre nord, nici nu țipa isteric din interiorul ei. Nu era nici urmă de ea în trăsură.

Lady Sophie Talbot se afla în centrul scenei cu criminali, îmbrăcată cu livreaua Eversley și încălțată cu condurii ei galbeni ridicoli, cu mâinile în șolduri de parcă ar fi fost o după-amiază cât se poate de obișnuită.

De parcă bărbatul acela n-ar fi îndreptat calm un pistol spre căpățâna ei.

Fir-ar să fie!

Regele acceleră și mai tare, cu mintea golită de orice altceva – trebuia să ajungă la ea.

– Nu! strigă el, sperând doar să distragă atenția răufăcătorului cât Sophie să poată fugi de acolo, dar înainte ca bărbatul înarmat să apuce să se întoarcă spre el, de sub trăsură țâșni spre Sophie o creatură în miniatură.

Regelui i se păru că strigătul „Nu!" al copilului îl continuase ca un ecou pe al lui, dar nu putea fi sigur de nimic, de vreme ce nu prea mai auzea nimic din pricina bătăilor propriei inimi și a sângelui care îi pompa cu putere în timpane.

La fel de bine se putea să fi auzit „Nu!"-ul Sophiei, care se întorsese imediat, ignorând faptul că avea un pistol îndreptat spre capul ei, și prinsese proiectilul uman, după care se interpusese

ghemuită între ființa aceea micuță și armă, de parcă ar fi fost impermeabilă la gloanțe.

Exclamația Regelui se transformă într-un urlet incoerent în timp ce se apropie. Și mai repede. Dar tot nu putea ajunge acolo la timp. Își dădu seama de asta în momentul în care țeava armei o urmări spre pământ. Lucrurile începură să se miște cu încetinitorul, iar mai târziu revăzu cocoșul pistolului mișcându-se parcă minute sau ore înainte ca pocnetul armei să răsune, sfâșiind liniștea rurală a Angliei și înghițind tot aerul din jur.

Și tot nu avea cum ajunge la ea.

Cineva țipă. Poate chiar mai multe persoane.

Nu află niciodată ce se întâmplase, dar sosi la scena crimei o fracțiune de secundă mai târziu, când îl trânti cu un răcnet la pământ pe bărbatul masiv, după care îl asaltă cu câteva lovituri rapide peste față până când îl lăsă inconștient.

Se ridică și se întoarse către tovarășii victimei, îl prinse și termină rapid pe unul, iar celălalt o rupse la fugă. Regele se gândi să se ducă după el, dorindu-și doar să îi bată măr pe toți trei pentru ce făcuseră. Pentru că amenințaseră femei și copii. Trăseseră în ei.

Doamne, Dumnezeule!

Trăseseră în ei.

Fusese împușcată? Regele reveni la scena de la baza trăsurii, ignorând chipurile care se zgâiau prin portieră acum, când pericolul imediat dispăruse. Alergă spre adunătura de trupuri de acolo – o femeie întinsă pe jos care părea că își recapătă cunoștința și alte două siluete complet încolăcite. Sophie se ghemuise la baza diligenței și ținea strâns în brațe ceea ce Regele putu recunoscu acum ca fiind un băiețel care n-avea mai mult de șapte–opt ani.

– Ești rănit? o auzi el întrebându-l în timp ce se apropia de ei, iar cuvintele Sophiei – simplul fapt că Sophie putea pronunța cuvinte – fu suficient pentru a simți o senzație de ușurare care îl cutremură. În scurt timp, ușurarea îi fu înlocuită de furie.

Făcu o pauză, încercând să controleze mânia irațională care îl cotropise în timp ce ea își plimba mâinile peste brațele și picioarele băiatului.

– Ești sigur? Nu te-a nimerit?

Băiatul scutură din cap că nu.

– Nu ești rănit? repetă ea, iar Regele înțelese de ce. Și el repeta în minte o litanie similară. Era îngrijorată pentru băiat, ceea ce însemna că nici pe ea n-o nimerise glonțul.

De îndată ce-și trase sufletul, Regele îl instrui rapid pe vizitiul său și pe cel al diligenței să-i lege pe cei doi bărbați pe care-i lăsase fără suflare, după care reveni la Sophie și la puștiul care se vânzolea în brațele ei, jenat de atâta atenție.

– Gata! țipă băiatul și se smulse de lângă ea. N-am nimic!

– Să nu îndrăznești să ridici vocea, Jonathan Morton, interveni la timp femeia de pe jos în timp ce se ridica. Ea ți-a salvat viața.

Băiatul se uită chiorâș la Sophie.

– Ea?

Sophie zâmbi.

– Și tu mi-ai salvat viața. Acum că ne-am împrietenit, cred că e corect să-mi știi secretul.

Fruntea băiatului se acoperi de cute.

– Ești fată.

Ea încuviință din cap.

– Așa e.

Sentimentul de respect alungă confuzia din mintea lui.

– L-ai înfruntat pe Bear, zise el, uitându-se spre bărbatul încă inconștient care zăcea lângă Rege. Ca să ne iei apărarea.

Se uită și ea în direcția privirii lui, până când zări cizmele Regelui și își ridică privirea spre ochii lui. Pielea din jurul ochiului ei drept era umflată, deja în nuanțe de albastru și violet, iar ochiul aproape închis. O lovise. Se înfurie din nou, de data asta pe altcineva. Ar fi vrut să-l doboare din nou la pământ pe nemernic.

Făcu un pas spre ea. Ea își mută atenția de la el la băiat.

– Așa am făcut.

– Dar nici măcar nu ne cunoști.

– Nici tu nu mă cunoșteai și ai încercat să mă salvezi, nu-i așa? Sophie se uită îndelung la el. Nu-i nevoie să cunoști pe cineva ca să te porți frumos cu el.

Părea că băiatul i-a înțeles tâlcul cuvintelor, pentru că după câteva momente încuviință din cap și se ridică în picioare ca să o ajute pe tânăra care fusese lovită rău în cap.

Regele nu se mai putu stăpâni. Veni spre ea și zise primul lucru care îi veni în minte, alimentat de panică și furie:

– Mare tâmpenie ai făcut.

Sophie se forță să se ridice încet în picioare.

– Începuse să-mi fie dor de insultele tale. El se făcu că nu observă sentimentul de vină inoculat de afirmația ei. După o clipă îndelungă, Sophie oftă. Bănuiesc că ai venit după bani.

„Am venit să te salvez, nebuno", îi răsări în mod irațional pe limbă. „Am venit să mă asigur că nu pățești nimic."

Dar nu era adevărat. Venise să-și recupereze banii. Să se răzbune până la capăt pentru comportamentul ei copilăresc de noaptea trecută.

Venise cu gândul că nu era responsabilitatea lui.

Și, din fericire, era întreagă și în continuare nu reprezenta problema lui.

– Printre altele.

Ea scutură din cap.

– Nu pot să ți-i dau pe toți. Am nevoie de o parte. Ca să ajung în nord. Ca să pot trăi până când tata îmi va mai trimite. Se opri. O să ți-i dau înapoi. Cu dobândă.

Își încrucișă brațele.

– O să mi-i dai pe toți înapoi chiar acum. Iar eu o să-ți plătesc drumul înapoi în Londra. Astăzi. Gata cu diligențele. Vreau să te știu în siguranță într-o trăsură și nu vreau să pui piciorul pe pământ până nu ajungi la marginea orașului. Departe de mine.

Își ridică bărbia.

– Nu.

El clătină din cap.

– N-ai de ales. M-ai furat. O să chemăm un magistrat pentru idioții ăștia, zise el, arătând spre bărbații legați fedeleș la picioarele lui. Împușcăm trei iepuri dintr-odată, la o adică. Se aplecă și șopti: Mă întreb oare ce-or păți hoții în mijlocul acestei pustietăți?

Ea încremeni.

– N-ai curaj.

El mijii ochii.

– Ia încearcă-mă.

– Îmi strici socotelile.

El își desfăcu larg brațele, satisfăcut de paloarea adusă de amenințarea lui.

– Cu asta mă ocup, drăguță.

Ea se împiedică, iar el remarcă că nu era doar palidă. Era albă. Îl cuprinse groaza și se repezi să o prindă, în timp ce privirea ei își pierdu limpezimea câteva momente, apoi reveni la el.

– Sophie?

Clătină din cap.

– Nu ți-am dat... voie... să fii atât de familiar.

– Atunci precis n-o să-ți placă ce-o să fac acum. O sprijini cu un singur braț și îi desfăcu nasturii de la livrea.

Îi dădu peste mâini.

– Ai înnebunit?

N-o băgă în seamă și îi trase haina la o parte.

– Rahat.

– Iar acum înjuri în fața mea. Închise iar ochii. Nu mă simt bine.

– Te cred, că văd că ai fost împușcată.

– Poftim? Ba nu. Se luptă cu el cât încercă să o pună la pământ ca să-i scoată haina. Îl apucă strâns de mână, obligându-l să se uite în ochii ei. Nu am fost împușcată.

– Bine, zise el, reîntorcându-și atenția la ce făcea. N-ai fost împușcată.

– Aș ști dacă aș fi fost împușcată.

– Sunt sigur.

Apucă ambele margini ale cămășii de pânză și rupse materialul ca să ajungă la rană.

– Oprește-te! scânci ea, încercând să-și acopere pielea dezvelită. Ticălosule! Nu poți avea acces la sânii femeilor oricând ai tu chef!

Ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de îngrijorat.

– Crede-mă că se întâmplă foarte rar să trebuiască să rup hainele de pe femei ca să am acces la sânii lor.

Sophie își coborî privirea. Tăcu.

– Sângerez.

– Asta pentru că ai fost împușcată, zise el și scoase o batistă curată din buzunar, pe care o apăsă cu fermitate pe rana din

umărul ei. O împinse în față ca să se uite la spatele ei. Glonțul e încă înăuntru. Va trebui să găsim un doctor.

Ea nu răspunse, iar când el își ridică privirea văzu că leșinase.

– Rahat, repetă el. Fir-ar să fie. Sophie. O bătu ușor peste obraz. Sophie. Trezește-te.

Își deschise ochii un moment, după care îi închise din nou.

Fir-ar să fie!

– Nu! țipă tânăra femeie, care între timp își revenise. Nu se poate să fie rănită! Se simțea bine! Vorbea!

Curgea cam mult sânge pentru o persoană care n-avea nimic.

Iisuse!

Acum era responsabilitatea lui.

– Nu poate să moară! țipă fata.

Nu avea să moară.

– N-o să moară, zise Regele și o trase spre el, o apucă în brațe și se îndreptă spre trăsura lui în timp ce calcula distanța până la cel mai apropiat oraș. Până la cel mai apropiat chirurg.

– Hei! strigă femeia în urma lui. Nu se întoarse. Se luă după el, cu pași răsunători în colbul de pe drum. Unde o duci?

– Are nevoie de un doctor.

– E prietena noastră. O luăm noi.

Se întoarse să se uite la fată, care deja ajunsese lângă el.

– Nu o cunoști pe această femeie.

– O cunosc îndeajuns cât să știu că i-a salvat viața lui John. Și pe-a mea.

– Nu-ți face griji. O să am grijă de ea.

– De unde putem ști că e-n siguranță cu tine?

Nu era vreme să se simtă jignit de aluzia că ar fi fost un infractor. Că nu era de încredere. Sophie avea nevoie de îngrijirile unui doctor.

– E în siguranță cu mine.

– Da. Dar cum putem fi siguri?

Se uită la femeia inconștientă din brațele lui, care nu-i făcuse decât probleme de când o cunoscuse, și spuse singurul lucru despre care știa că va pune capăt acestei discuții. Singurul lucru care îi putea împăca. Nu conta că era o minciună sau că se putea întoarce împotriva lor, distrugându-i pe amândoi.

– Pentru că este soția mea.

Capitolul 6

Sophie împușcată
În căutarea unui doctor

Se trezi dezbrăcată pe jumătate într-o trăsură care gonea mâncând pământul pe probabil cel mai prost drum al lumii creștine.

Trăsura se lovi de o ieșitură extrem de proeminentă din drum și tot vehiculul se scutură, transmițându-i o durere groaznică în umăr. Deschise ochii, iar scâncetul de durere se transformă într-un țipăt de mirare.

Se afla în brațele marchizului de Eversley. În poala lui. Într-o trăsură slab luminată.

Se chinui să se ridice în capul oaselor, dar el o ținti cu brațe de oțel.

– Nu te mișca.

Încercă din nou să se miște.

– Nu e chiar... Simți un alt junghi de durere, așa că restul propoziției îl rosti icnind: ... potrivit.

El trase o înjurătură.

– Ți-am zis să nu te miști. Îi lipi o sticlă de buze. Bea.

Sophie bău fără să mai stea pe gânduri, până când realiză că nu era apă. Scuipă lichidul care amenința să-i ardă gâtlejul.

– E alcool.

– E cel mai bun scotch din Anglia, zise el. Nu-ți mai bate joc de el.

Scutură din cap.

– Dar nu vreau să beau.

– O să-mi mulțumești când doctorul va începe să-ți scotocească prin umăr în căutarea glonțului.

Cuvintele îi stârniră alte amintiri. Diligența. Copiii. Bruta care venise să-i caute. Pistolul. Eversley care îi rupea hainele. Se uită spre mâna lui sprijinită de umărul ei gol, plin de sânge.

Of, Doamne!

Luă sticla și bău până când i-o smulse el din mână.

– O să mor?

– Nu.

Nu exista nici umbră de îndoială în răspunsul lui. Nici o fărâmă.

Își reîndreptă atenția către locul în care palma lui îi stătea ferm pe umăr, mânjită de sângele ei.

– Se pare că o să mor.

– N-o să mori.

Îi citi cuvintele pe buze, răspândite cu ecou în jurul ei în trăsura enormă. Era ceva în atitudinea lui care sublinia această siguranță. Maxilarul încordat, buzele drepte, atingerea rigidă. De parcă ea n-ar fi îndrăznit să moară doar pentru că voia el.

– Doar pentru că te-ai autointitulat Rege nu te face automat conducătorul meu.

– De data asta sunt conducătorul tău, replică el.

– Ești atât de arogant. Mai că-mi vine să mor doar ca să-ți dau peste nas.

Se uită în ochii ei, ochii lui verzi fixându-se asupra ei surprinși și, s-ar fi putut spune, îngroziți. O privi îndelung înainte de a-i răspunde pe un ton calm și totodată amenințător:

– Dacă așa vrei să demonstrezi că n-ai nevoie de un conducător, nu te descurci prea bine.

În trăsură se lăsă liniștea, iar ea reflectă asupra viitorului ei.

Posibil scurt. Posibil lung. Era posibil să nu-și mai vadă niciodată surorile. Ar fi putut muri aici, în trăsură, în brațele acestui bărbat care nu dădea doi bani pe ea.

Cel puțin nu o lăsase singură.

I se puse un nod în gât și-și trase nasul, sperând că lacrimile nu vor începe să-i curgă.

– Ce-i în nord? întrebă el, încercând în mod vădit să-i distragă atenția.

Îi luă o secundă să se concentreze.

– În nord?

– Da. De ce te duci în Cumbria?

Pentru un viitor. Departe de trecutul ei.

– Londra nu mă mai suportă.

El se uită pe geam.

– Asta nu cred.

– Nici eu nu mai suport Londra.

– Asta mi se pare mai plauzibil, zise el. Există și un motiv pentru care ai ales exact acum acest moment?

Se gândi că nu conta dacă îi povestea evenimentele petrecute în grădină, că oricum avea să moară.

– L-am insultat pe ducele de Haven. În fața tuturor invitaților.

Nu îi răspunse cu privirea gravă la care se așteptase. Râse, iar zgomotul hohotelor vibrară sub trupul ei.

– Oh, cred că s-a înfuriat tare.

Vru să-i povestească și restul evenimentelor petrecute în după-amiaza aceea, dar universul interveni și împinse trăsura într-un șanț uriaș, care o făcu să salte prin aer, ca apoi să se trântească înapoi pe drum. Simți o durere fulgerătoare – atât de vie și de ascuțită încât țipă. Eversley trase o înjurătură pe întuneric și o trase spre el, strângând-o bine în brațe.

– Aproape am ajuns, îi promise el printre dinți ca și cum ar fi resimțit și el durerea, iar conversația se încheie aici, făcând loc realității.

– Unde am ajuns? întrebă ea după ce durerea se mai domoli și fu în stare să vorbească.

– Sprotbrough.

Habar n-avea ce era aia Sprotbrough, dar nici nu conta. Tăcură din nou, iar Sophie căută un subiect de discuție ca să-și mute gândul de la o moarte iminentă.

– Este adevărat că ai dezvirginat-o pe Lady Grace Masterson într-o trăsură?

O săgetă cu privirea.

– Credeam că nu citești ziarele de scandal.

– Am surori, zise ea. Ele mă țin la curent.

– Dacă-mi aduc bine aminte, Lady Grace Masterson a devenit între timp Lady Grace, marchiză de Wile.

– Da, spuse ea. Dar ar fi trebuit să fie Lady Grace, ducesă de North.

– Ducele de North ar fi putut să-i fie bunic.

– Iar marchizul de Wile e sărac ca un șoarece de biserică.

El își înclină capul și se gândi câteva momente la ea.

– Ținea oricum la el.

– Nu cred că tatălui ei i-a plăcut că n-avea bani.

– Nu cred că tatăl ei avea dreptul să-și dea cu părerea în această privință.

Trecură câteva secunde, după care Sophie spuse:

– I-ai distrus relația cu ducele.

– Nu crezi că se poate să-i fi distrus relația cu marchizul?

Ar fi trebuit să înțeleagă mesajul cuvintelor lui, dar durerea din umăr o împiedică. Încercă să se ridice și-și înfipse mâna în coapsa lui, distrată o clipă de pielea pantalonilor.

Studie materialul lucios.

– Ce pantaloni ai.

El o privi mirat, iar ea se înroși.

– Iartă-mă. N-ar trebui să mă uit la pantaloni.

– Nu?

– Nu se cade.

Îi aruncă o privire sfredelitoare.

– Stai în poala mea, rănită de glonț. Momentan putem uita de etichetă.

– Sunt de piele, zise ea.

– Așa e.

– Par indecenți.

– În cele mai minunate moduri, drăguță, rosti el tărăgănat, ceea ce o făcu să se înroșească, apoi continuă: Ai nevoie de încălțări.

Schimbarea bruscă de subiect o ameți.

– Eu...

El întinse mâna spre picioarele ei încălțate în pantofi și-și plimbă degetele peste mătasea ruptă și zdrențuită.

– N-ar fi trebuit să pleci fără cizme. Trebuia să le fi luat de la valet.

Sophie scutură din cap, cu privirea spre condurii de mătase galbenă murdari.

– Nu mi se potriveau. Din cauza mea. Am tălpi prea mari.

I le trase mai aproape de el.

– O să-ți găsim o pereche de încălțări când ajungem.

– Ție ți-ai găsit?

– Norocul meu este că am un valet foarte conștiincios.

– Și el de ce nu-i aici?

Se uită pe geam.

– Nu-mi place să am tovarăși de drum. Trebuia să ne întâlnim cu el la următorul han.

– Oh. Asta însemna și că îi displăcea și situația de acum. Unde e Sprotbrough?

El acceptă schimbarea de subiect.

– În pustietate.

– Pare locul ideal unde putem găsi o echipă întreagă de doctori calificați, gata să treacă la treabă.

Își coborî privirea spre ea, și în alte circumstanțe, s-ar fi declarat mulțumită de expresia surprinsă de pe chipul lui.

– Ți-a mai zis cineva vreodată că ai limba ascuțită?

Îi oferi un surâs.

– Vezi că nu-s chiar așa de plictisitoare.

Deveni extrem de serios.

– Nu. Nu te-aș descrie deloc ca plictisitoare. Deloc.

Ceva îi pâlpâi în piept, ceva care n-avea legătură cu durerea provocată de glonțul adânc înfipt în umăr și nici cu teama – în ciuda asigurărilor lui asidue – că era posibil să moară. Dar era ceva ce nu înțelegea.

– Dar cum m-ai descrie?

Părea că timpul a încremenit în trăsură; o pată de soare roșie-aurie aduse lumini și umbre pe chipul lui, iar Sophie își dori cu disperare să-i audă răspunsul. Buzele lui se întinseră într-o linie dreaptă cât medită la răspuns. Când rosti în final unicul cuvânt, acesta fu direct și rigid:

– Proastă.

Icni. Nu știuse la ce să se aștepte, dar cu siguranță nu la asta.

– Ba s-avem iertare. Omul acela îngrozitor voia să-l ia pe băiat ca să facă Dumnezeu cine știe ce cu el. Am făcut ce era bine.

– N-am zis că n-ai fost și extraordinar de curajoasă, continuă el.

Cuvintele o încălziră în timp ce resimțea o oboseală istovitoare care o împresura. Trase adânc aer în piept, dar îi fu dificil să-și umple plămânii. Nu avu încotro și-și rezemă capul de umărul lui, unde stătuse și înainte să-și recapete cunoștința.

– Am detectat oare și o notă de respect?

Pieptul lui se înălță și coborî într-un ritm ispititor, după care răspunse încet:

– O notă foarte, foarte discretă. Se prea poate.

Se lăsase întunericul înainte ca trăsura să ajungă la Sprotbrough, care cu greu putea fi considerat târg, ținând cont de jumătatea de duzină de clădiri din șindrilă și o piață centrală, mai mică decât bucătăria casei lui din Mayfair.

Dar trebuia să aibă și un medic. Chiar dacă ar fi trebuit să-l scoată din pământ, din iarbă seacă, târpitura asta ridicolă de localitate trebuia să aibă un medic.

El înjură, iar cuvântul pluti aspru și colțuros în întuneric când deschise portiera și azvârli treapta afară. John Vizitiul se materializă cu un felinar în mână, la lumina căruia se întrezări chipul inert și tulburător de palid al Sophiei.

– Eu tot nu cred că e fată.

Regele o ținuse în brațe mai mult de o oră în care îi oprise sângerarea și îi privise îndelung genele lungi, buzele pline și curbele trupului. Nu-i venea să creadă că ceilalți nu-și dădeau seama imediat că era fată. Dar nu spuse nimic, ci o așeză mai bine în poală pentru următoarea etapă a călătoriei lor.

– E... continuă vizitiul, ezitând asupra cuvântului despre care amândoi știau că fusese destinat să termine propoziția.

Regele nu voia să-l audă.

– Nu.

Îi promisese că n-o va lăsa să moară. Iar de data asta avea să se țină de cuvânt. Nu mai putea accepta să mai moară o fată pentru că nu era în stare să aibă grijă de ea. Pentru că fusese prea nesăbuit cu ea.

O strânse și mai aproape și dădu să iasă din trăsură, dar se dezechilibră ușor din cauza greutății ei. Birjarul vru să-l ajute.

– Nu, repetă el. Nu voia să lase pe nimeni să o atingă. Nu voia să riște nimic. O țin bine.

Odată coborât din trăsură, se îndreptă de spate și zări privirea curioasă a unui tânăr care stătea la câțiva metri distanță, surprins vădit că cineva reușise să găsească locul acesta, ba chiar venise și cu o lady inconștientă.

– Avem nevoie de un doctor, zise el.

Băiatul dădu scurt din cap și arătă în lungul șirului de case.

– După colț. Căsuța cu acoperiș de paie de pe stânga.

Acolo era doctorul. Regele se puse în mișcare înainte să audă toate indicațiile, iar în același timp îi spuse vizitiului cât se poate de hotărât:

– Găsește un han. Închiriază niște camere.

– Camere? repetă servitorul.

Regele înțelese aluzia din întrebare. Celălalt se îndoia că va fi nevoie de o a doua încăpere. Se îndoia că Sophie va trece cu bine noaptea. Regele îl săgetă cu privirea.

– Camere. Două.

Apoi o luă după colț și-și goli mintea de absolut orice – cu excepția femeii din brațele lui și a unui doctor.

Nu avea cum să ciocăne cu Sophie în brațe, așa că își anunță sosirea cu câteva șuturi în ușă – fără să-i pese că gestul lui era prea sonor și mitocănesc și pe de-a-ntregul nepotrivit, având în vedere că avea nevoie de ajutorul medicului. Banii puteau îmbunătăți lucrurile. Întotdeauna o făcuseră.

Văzând că nu primește nici un răspuns, încercă din nou și izbi și mai tare, furia și frustrarea făcând să se acumuleze forța necesară scopului acestui tip de lovituri – ușa se rupse din țâțâni și se prăvăli în casă.

Regele trecu stricăciunea pe nota de plată și păși peste pragul ușii, unde în fața ochilor îi apăru un bărbat cu ochelari. Bărbatul era mai tânăr decât își închipuise Regele, de abia avea douăzeci și cinci de ani, mai mult nu-i dădea. Și extraordinar de chipeș.

– Am nevoie de un doctor.

Pierzând timp prețios, tânărul își scoase ochelarii și începu să-i șteargă.

– Mi-ai spart ușa.

Nu era suficient de matur să aibă păr pe față, d-apoi să salveze vieți.

– O s-o plătesc, răspunse Regele și se apropie de el. E rănită.

Doctorul aruncă o privire în treacăt spre Sophie.

– Aș fi preferat să n-o spargi. Făcu semn spre masa de lemn din camera alăturată. Pune-o acolo.

Regele făcu ce i se spusese, ignorând senzația de disconfort resimțită când îi dădu drumul Sophiei. Îi așeză capul și picioarele și se îndepărtă pentru a-l lăsa pe doctor să îi studieze rana, dar nu se putu abține să nu-și plimbe degetele de-a lungul piciorului ei,

de parcă, cumva, atingerea ar fi menținut-o în viață. Doctorul își puse ochelarii pe nas și se aplecă peste ea.

– A pierdut mult sânge. Ce s-a întâmplat?

– A fost împușcată.

Doctorul dădu din cap că a înțeles, apoi o întoarse pe-o parte ca să-i cerceteze și spatele. O întoarse la loc, moment în care capul Sophiei se bălăngăni inert.

– Glonțul a rămas înăuntru. Se duse la o geantă mare de piele din apropiere, de unde scoase o sticlă și un instrument lung și subțire, cu un aspect care nu-i inspiră deloc încredere Regelui. Nu-mi place că e inconștientă.

– Nici mie, răspunse Regele cu ochii la doctorul care îndepărta materialul textil ca să studieze rana.

Tânărul făcu semn către bufetul din apropiere.

– Sunt niște cârpe curate acolo. Și deasupra un lighean cu apă. Adu-le aici. O să sângereze mult după ce-i scot glonțul.

Regelui nu-i plăcea deloc ce auzea. Aduse cârpele și ligheanul, iar după ce reveni lângă masă, întrebă:

– Ești singurul doctor din oraș?

Asta îl făcu să-și ridice privirea.

– Sunt singurul doctor pe o rază de treizeci de kilometri.

Regele se încruntă.

– Unde ai învățat meserie?

– Domnule, mi-ai spart ușa. Nu cred că te afli în poziția de a-mi pune abilitățile sub semnul întrebării.

Regele înghiți în sec, știind că avea dreptate.

– Ești foarte tânăr.

– Nu-s prea tânăr să-mi dau seama că... Se opri cu privirea spre hainele dubioase ale Sophiei. ... Valetul?

– Soția, completă regele fără nici o ezitare.

– Desigur. Doctorul își împinse ochelarii sus pe nas. ... că soția dumitale are împlântat un glonț în umăr care trebuie scos. Ai vrea să aștepți afară, poate între timp apare un doctor mult mai pregătit?

Întrebarea lui nu avea nevoie de un răspuns.

– O să moară? Nu-i plăcea deloc nici întrebarea și nici doza de nesiguranță din vocea lui. Nu putea să moară. Nu-i așa?

– Umărul nu-i un organ vital, zise doctorul. Din punctul acesta de vedere a avut noroc.

– Atunci n-o să moară, zise Regele.

– Nu din cauza împușcăturii. Dar după cum spuneam, nu-mi place că e inconștientă. Doctorul ridică sticla peste umărul Sophiei. Ar trebui să o ajute.

– Ce-i acolo?

– Gin.

Regele făcu un pas spre el.

– Ce mama naibii de doctorie mai e și asta?

– Genul care doare al dracului de tare. Până să apuce Regele să-l oprească, doctorul turnase deja jumătate din cantitatea din sticlă pe umărul Sophiei.

Ochii ei se deschiseră brusc și simultan se ridică în fund pe masă cu un urlet.

– La dracu'!

Doctorul zâmbi.

– Ei da. Asta da formulă de salut.

Ochii Sophiei erau pustii și încețoșați.

– Doare.

– Doare, da, zise doctorul. Dar acum ești cu noi. Ceea ce mă bucură.

– Tu cine ești? se interesă ea.

– Doctorul, răspunse Regele.

Sophie se uită spre el.

– Nu seamănă cu un doctor.

– Nu știu ce știe să facă.

Ea își îndreptă din nou atenția către doctor.

– Domnule, să nu încerci să mă ucizi.

Bărbatul dădu din cap că a înțeles.

– O să fac tot ce-mi stă în putință.

– Și e neapărată nevoie să-mi torni chestia aia pe rană? adăugă ea. M-aș putea lipsi.

– Se zice că alcoolul ar ajuta la prevenirea infecțiilor, replică doctorul. Sper că e adevărat, că n-aș vrea să aflu că am irosit jumătate de sticlă de gin.

Nici Sophie și nici Regele nu găsiră gluma amuzantă. Pe doctor nu îl afectă în nici un fel, ci profită de moment ca să ridice instrumentul ciudat și să-i spună Regelui:

– Te rog s-o ții lipită de masă, după care i se adresă Sophiei: Mă tem că și asta o să te doară.

De abia apucă Regele să-și pună mâinile pe ea, că doctorul și începu extracția glonțului, Sophie urlă, sângele țâșni, iar Regele se simți de o mie de ori un dobitoc pentru că toate astea se întâmplau din cauza lui. Ea încercă să se smulgă din strânsoarea lui, se contorsionă sub el, iar Regele avu nevoie de toată energia rămasă ca să o țină nemișcată și să nu îl ia pe doctor de acolo ca să-i pună capăt durerii.

– Am terminat, zise doctorul în cele din urmă în timp ce scoase forcepsul și îi arătă glonțul Regelui, după care șterse șuvoiul de sânge pe care îl provocase și se duse din nou la geantă.

Regele era concentrat asupra Sophiei, care se întinsese din nou pe masă cu ochii închiși și oftând atât de încet, încât aproape îi sfâșie inima. Se opuse din răsputeri tentației care îl mâna să-l sugrume pe bărbatul-copil chipeș care se autointitula medic. Ar fi făcut-o poate, dacă doctorul nu s-ar fi întors cu ac și ață.

– Doamnă, doriți un păhărel înainte să vă cos? Mai ia din durere.

Sophie, palidă deja, se albi și mai tare și încuviință din cap.

Doctorul făcu un semn cu bărbia în direcția bufetului.

– E niște whisky acolo.

Cu asta Regele putea să se descurce. Înșfăcă sticla și îi scoase dopul.

– Ținând cont de faptul că e-n scop de afaceri și nu de plăcere, nu mai torn în pahar, zise el și-i duse sticla la gură. Ea își dădu capul pe spate și luă o gură zdravănă. Bună fată, rosti el încet înainte ca ea să înceapă să tușească din cauza alcoolului care o ardea pe gât.

Scutură cu putere din cap.

– La dracu'!

Zâmbi.

– Rostești această expresie cu cea mai mare naturalețe din lume.

Sophie se uită la ac.

– Ca o fată de miner și nu ca o lady din înalta societate.

El râse, dar râsul i se curmă brusc când îi auzi icnetul de durere în momentul în care doctorul începu să o coasă. Regele făcu tot posibilul să-i distragă atenția.

– Nu-ți lipsește?

Ochii ei albaștri se intersectară cu ai lui.

– Viața de dinainte de Londra?

El încuviință, iar ea își întoarse privirea să se uite spre ac.

– Ba da. Nu m-am simțit niciodată în largul meu acolo. Acum nu mă mai pot întoarce. Nu m-ar mai primi cu brațele deschise după ce am fost împușcată.

El zâmbi iar, imaginându-și că dacă Sophie Talbot s-ar fi hotărât să se întoarcă în Londra, i-ar fi putut convinge să o primească.

– Ce s-a întâmplat la petrecerea de la reședința Liverpool?

Îl privi în ochi.

– O să-ți spun ce mi s-a întâmplat dacă-mi spui și tu ce ți s-a întâmplat.

Sprâncenele i se ridicară.

– Știi ce mi s-a întâmplat.

– Înainte.

– Cred că poți să ghicești și singură, răspunse el în doi peri.

– Cred că da, rosti ea cu o nuanță blajină în voce. Blam. Dezamăgire.

Nu era vorba că Regele nu mai fusese tratat niciodată cu un asemenea dispreț; mai fusese. Doar că nu-i păsase. Își construise întreaga reputație pe baza lui. Dar cumva, femeia aceasta îl făcea să se simtă ca o insectă, deși nu făcuse nimic rău.

– Excelent, zise doctorul, neatent la discuția din jurul lui, în timp ce tăia ața cu care cususe perfect rana, după care îi abătu complet atenția Regelui de la gândurile lui când apăru cu un borcan cu miere.

– Ăsta pentru ce-i? întrebă Regele.

– Pentru rană, răspunse el simplu, după care începu să întindă lichidul auriu peste rană de parcă ar fi fost ceva perfect normal.

– Da' nu-i pâine prăjită.

– Vechii egipteni o foloseau ca să se ferească de infecții.

– Și asta ar trebui să mă convingă că-i un motiv suficient de bun să o folosești acum?

– Ai o idee mai bună?

Regelui nu-i plăcea de omul acesta.

– Are efect?

Doctorul ridică din umeri.

– Rău n-are cum să-i facă.

Regele tresări.

– Ești nebun.

– Asta e și părerea Colegiului Regal al Medicilor.

– Ce știu ei despre tine?

– Anul trecut mi-au retras autorizația de membru. De ce crezi că sunt în Sprotbrough?

– Am înțeles acum că ești la fel de nebun ca și numele acestui loc. Regele îl apucă de gât. Vreau să mă fac bine înțeles. Să nu cumva să moară.

– Nu se schimbă nimic nici dacă mă omori, răspunse doctorul pe cel mai calm ton cu putință.

Fir-ar să fie! Regele îi dădu drumul și spuse din nou:

– Să nu cumva să moară.

– Nu din cauza împușcăturii.

Regele sesiză că se repeta.

– Nu din cauza împușcăturii. Ai mai zis.

– Ăsta-i adevărul. N-o să moară din cauza împușcăturii.

– Ci...?

Urmă o tăcere lungă cât doctorul pansă rana. După ce termină se duse să se spele pe mâini în lighean și zise:

– Nu-ți pot garanta că n-o să moară din cauza a ceea ce va urma.

Sophie își deschise ochii și se concentră asupra doctorului cu un zâmbet pe chip.

– Asta n-o să-i placă.

Doctorul se uită spre ea cu un surâs.

– Cred că nu.

Clipi.

– Ești foarte chipeș pentru un doctor.

Bărbatul izbucni în râs.

– Mulțumesc, doamnă. Sigur, aș fi preferat complimentul fără „pentru un doctor".

Îl studie câteva clipe bune, după care încuviință din cap.

– Așa-i. Ești foarte chipeș. Punct.

Regelui îi veni să spargă ceva când doctorul râse iar.

– Mult mai bine.

Ce aiureală, bineînțeles. Regelui nu-i păsa dacă flirta cu afurisitul de doctor. Putea rămâne să trăiască de-a pururi aici, dacă voia. Așa îi mai simplifica și lui viața. El va pleca în nord, unde putea trăi fără problemele iscate de ea...

Doctorul își puse palma pe fruntea ei, iar Regelui îi veni să pocnească rău pe cineva. Pe cineva anume.

– Chiar e nevoie să pui mâna atât de des pe ea?

Imperturbabil, doctorul răspunse:

– Dacă vreau să verific dacă are febră, mă tem că da.

– Și are?

– Nu. Doctorul se întoarse și ieși din cameră fără să mai spună ceva.

Nu se întâmpla prea des ca Regele să fie ignorat atât de ușor și mai că-i venea să se ducă după el și să-i spună cu cine avea de-a face. Dar se uită spre Sophie. Și totul se schimbă. Se uita la el, iar ochii ei albaștri vedeau tot.

Buzele i se strâmbară într-un simulacru de zâmbet.

– Vezi? Universul nu se pliază după toate capriciile tale. Aș putea chiar muri.

– N-ai decât să faci pe grozava.

– Mai bine fac pe grozava decât altceva.

N-ar fi trebuit să întrebe. Mai târziu, se minunase de ce-l apucase să întrebe.

– Decât ce altceva?

Emoția din ochii ei era limpede și tulburătoare.

– Speriată.

Cuvântul îl izbi din plin, aducându-i aminte de un alt moment. De o altă fată. La fel de speriată stând în fața lui, implorându-l să o salveze. Pe atunci însă era doar un băiat, nu bărbat în toată firea. Iar fata aceea murise, iar Sophie nu murea.

– N-o să...

Scutură din cap, întrerupându-l:

– N-ai de unde să știi.

– Eu...

Îl privi din nou în ochi, foarte sigură pe ea.

– Nu. Nu știi. Știu ce înseamnă febra, milord.

El tăcu, iar privirea îi coborî spre bandajul de pe umărul ei, spre sângele uscat de pe haine, spre pielea ei – pielea aceea netedă și tulburător de moale. Nu ar fi trebuit să fie pătată de sânge. Era tânără și bogată, fiica unui conte. Ar fi trebuit să fie curată și nevătămată. Ar fi trebuit să râdă cu surorile ei, undeva departe de locul ăsta. Departe de el.

Își mută atenția de la ea, enervat de sentimentul de vină care încolțise în el, ca să înmoaie o bucată lungă de pânză în ligheanul cu apă, colorată acum de sângele ei. O stoarse și începu să-i curețe petele de pe piele.

Sophie tresări când o atinse prima dată, iar el își închipui că s-ar fi ferit dacă ar fi avut puterea. Că ar fi plecat din cameră. În schimb, își ridică brațul bun și îl prinse de încheietură cu niște degete reci și mult mai puternice decât ar fi bănuit, ținând cont de cele petrecute în ultimele ore.

– Ce faci?

– Ești plină toată de sânge, îi sublinie el. Te spăl.

– Pot să mă spăl și singură.

– Nu poți să te speli fără să te miști.

Se uitară unul la celălalt câteva clipe, în timp ce el se întrebă dacă o să-l lase să o ajute. Își reținu cuvintele pe care ar fi vrut cu disperare să le rostească. „Lasă-mă să am grijă de tine."

Nu i-ar fi plăcut. La dracu'! Nici lui nu-i plăceau. Dar al naibii să fie dacă nu voia să le rostească. Al naibii să fie dacă nu-i venea să o implore să-l lase să aibă grijă de ea.

Din fericire, nu fu nevoit să o spună cu glas tare. Îi dădu ea voie. Și începu să o spele cu atingeri atente, curățându-i brațul și pieptul de sângele uscat, dorindu-și să i-l poată înapoia. Dorindu-și să dea timpul înapoi. Dorindu-și să schimbe prezentul.

– Ar trebui să pleci, zise ea încet.

Imediat își mută privirea spre chipul ei.

– Cum adică?

– Ar trebui să mă lași aici. Trebuie să-ți vezi de viața ta. Plecași într-o călătorie înainte să-ți dau eu planurile peste cap.

– O călătorie care m-a adus aici.

– Vreau doar să spun că mă descurc și singură, îl contrazise ea. Nu sunt responsabilitatea ta.

Cuvintele îl dureră – de câte ori și le zisese în sinea lui? De câte ori i le repetase și ei?

– Nu te las singură.

– Doctorul pare om bun, zise ea. Sunt sigură că mă va lăsa să stau aici până când...

Peste cadavrul lui.

– Nu stai la doctor.

Trase aer în piept, iar el îi sesiză extenuarea.

– Nu ai bani.

– Ce vrei să spui?

– Dacă de asta vrei să rămâi. Erau în geantă. Am lăsat-o în diligență. S-au dus acum.

Nu-i păsa de bani.

– De asta ai venit după mine, nu? După bani.

– Nu, o corectă el. Din principiu. Nu-i normal să furi roțile de trăsură oamenilor. Ar putea avea nevoie de ele.

– De ce aveai atât de multe?

– În caz că fac pană în timp ce salvez o femeie nevinovată de tâlhari.

Ea râse încet, dar râsetul i se preschimbă într-un oftat când mișcarea o făcu să-și reamintească de umăr. El se aplecă spre ea, dorindu-și imediat să poată face ceva să-i alunge durerea aceea teribilă.

– Sophie...

Ea se întoarse în partea cealaltă.

– Ar fi mai bine să pleci.

Clătină din cap că nu.

– Nu plec de lângă tine.

– De ce nu? Nici măcar nu mă placi.

Fusese ca un ghimpe în coasta lui din momentul în care o întâlnise și îi furase cizma. Îl costase roțile de trăsură, șase călăreți și o bună parte din sănătatea mintală. Cu o zi în urmă o implora să-l lase în pace. Astăzi însă...

– Nu plec de lângă tine.

Doctorul alese exact acest moment ca să revină în cameră cu o cană într-o mână și cu un săculeț în cealaltă.

– Faptul că n-ai febră acum nu înseamnă că n-o să faci, i se adresă ei Sophiei de parcă Regele nici n-ar fi fost de față. Îi întinse săculețul. S-ar putea ca plantele astea să-ți fie de folos.

– S-ar putea? întrebă Regele. Care-i exact motivul pentru care ai fost dat afară din Colegiul Regal?

– Am răspândit ideea nepopulară că există niște creaturi invizibile pentru ochiul omului care provoacă infecțiile. Regele ridică o sprânceană, iar doctorul zâmbi. E tardiv să-mi refuzi ajutorul. Deja i-am scos glonțul. Se aplecă să o ajute pe Sophie să se ridice. E posibil ca plantele să te ajute la uciderea lor și să te faci bine. Toarnă apă fiartă peste ele și bea de trei ori pe zi. Iată prima doză. Sophie bău din cana aburindă, după care doctorul se întoarse spre Rege. Până și un doctor în toate mințile ți-ar sugera ca ea să mai stea aici câteva zile.

Regele încuviință cu privirea spre Sophie.

– Tocmai îi spuneam pacientei tale că intenționez să rămân.

Îi evită special privirea și se concentră asupra doctorului, care aprobă din cap.

– Excelent. Vei avea nevoie de o cameră.

Regele făcu semn din cap.

– Deja m-am ocupat.

Asta atrase atenția Sophiei, mai ales când doctorul adăugă:

– Soțul dumitale este un om extrem de competent, doamnă.

Sophie scuipă brusc tot ce-avea în gură.

– So... poftim?

Nu așa ar fi vrut Regele să-i descopere minciuna. Dar universul ținu cu el de data asta, pentru că doctorul nu avu ocazia să repete.

– Doamna Matthew?

Numele răsună cu ecou în căsuță, zbierat din pragul ușii dărâmate de un băiat care se materializă în urma sunetului, urmat de o fată nu cu mult mai mică decât el.

– John, noi nu intrăm în casele oamenilor, îl mustră o tânără care apăru din spate.

Regele îi recunoscu instantaneu ca fiind copiii care aproape o văzuseră pe Sophie ucisă în drum. Privirea femeii căzu asupra doctorului și imediat făcu ochii mari.

– Uau! exclamă ea. Ce chipeș ești!

Chiar toată lumea trebuia să-l remarce pe doctorul ăsta blestemat?

Doctorul zâmbi.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, răspunse femeia stupefiată.

– Ușa era deschisă, zise John.

– Ușa nu era nici măcar acolo, spuse sec doctorul. Să-nțeleg că ați venit în vizită la pacientă?

– Doamnă Matthew! repetă băiatul când o zări pe Sophie. Ești în viață!

Cine naiba era doamna Matthew?

Sophie îi surâse copilului.

– Așa e, John. Grație în mare parte ție și acestui doctor bun.

– Credeam că ai murit, zise și fetița, după care își lipi fața de obrazul Sophiei. A curs o groază de sânge.

– După cum vezi, n-am murit, o asigură Sophie.

– Dar încă ai putea muri, sublinie John și veni mai aproape, împingându-l pe Rege, care rămăsese cu gura căscată.

– John! îi atrase atenția femeia care venise cu ei. Nu-i frumos.

– E adevărat, Mary, insistă John și se întoarse să-i explice Sophiei. Mama mea a murit de febră după ce a fost înjunghiată. Se mai întâmplă. Nu-i așa, doctore?

– E posibil.

Doamne, Dumnezeule! Regele trebuia să preia controlul asupra acestui circ.

– Cum de ne-ați găsit? interveni el venind spre copii.

– Ușor, zise Mary. Ea era rănită, iar dumneata ai gonit în căutarea unui doctor. Adică în cel mai apropiat târg.

– Și uite c-am venit! anunță John, mândru nevoie mare.

– Minunat, zise Sophie și îi înmână cana acum goală doctorului, care o puse pe masă.

– De ce? nu se abținu Regele să întrebe.

Mary își mută privirea de la el la Sophie, apoi la doctor.

– Pentru că ne făceam griji pentru soția dumitale.

– Pentru cine? întrebă Sophie, uitându-se în ochii lui.

– Soția mea, zise cu simplitate Regele, după care schimbă brusc subiectul: Nu-i nevoie să vă faceți griji pentru ea, că s-a ocupat doctorul.

Doctorul se băgă și el în vorbă:

– I-am scos glonțul și am îngrijit rana. Domnul și doamna Matthew vor rămâne câteva zile aici ca să pot supraveghea evoluția rănii.

Mary încuviință din cap.

– Excelent. Ar trebui să rămânem și noi.

– Nu, zise Regele.

– Vai, *dragule,* răspunse Sophie cu ochii la el. Cred că ar fi minunat dacă ar rămâne și ei. Pentru un neavizat, privirea Sophiei părea inocentă și dulce ca melasa. Doar Regele îi vedea enervarea din ochii albaștri când continuă: Mary, te rog să-l lași pe soțul meu să-ți plătească camera.

Chiar și împușcată în umăr, tot îi ardea să-l jupoaie de bani.

– Nu, nu putem, zise Mary.

– Oh, ba da. E foarte bogat. Iar tu ai avut un rol semnificativ în salvarea vieții *soției* lui.

Fir-ar să fie!

– Da, zise el, strâns cu ușa. O să plătesc. Sigur că da.

– Excelent, zise Sophie abia șoptit, după care adormi.

Regele ar fi zis că zâmbetul de pe chip îi era plin de aroganță dacă n-ar fi fost luat prin surprindere de somnolența ei. Își întoarse privirea îngrijorată către medic.

– Plantele conțin și ceva care să o ajute să doarmă, explică el. Ai nevoie de ajutor să o transporți la han?

– Nu. Răspunsul Regelui fusese tăios. Putea să-și care și singur impostoarea de nevastă, fir-ar să fie! Și voia să plece din preajma acestui medic nebun oricum. Ia zi-mi, doctore, cât îți datorez pentru serviciile acordate azi?

Doctorul nu răspunse, concentrat fiind asupra lui Mary.

– Ai o vânătaie urâtă rău în partea asta a capului, domnișoară.

Tânăra își duse palma la locul cu pricina și obrajii îi căpătară o nuanță de roz.

– Nu-i nimic.

Doctorul se întoarse și deschise un sertar.

– Ba sunt sigur că e ceva. Reveni cu un borcănaș pe care îl deschise și i-l întinse. Ea se feri, iar el se opri și-și coborî tonul: Nu-ți fac rău.

Obrajii roz se făcură roșii, iar Regele avu sentimentul ciudat că n-ar trebui să se uite la doctor când îi dă cu pomada aceea albă pe față lui Mary.

Regele își drese vocea și se întinse să-și ia punga ca să-l plătească pe doctor... dar dispăruse. Se uită la centură, unde o ținuse până acum nici o oră.

– V-ați pierdut săculețul, milord? întrebă John, legănându-se pe călcâie.

– John! exclamă Mary, retrăgându-se rapid de sub atingerea doctorului, cu vocea oarecum sugrumată. Frumos din partea dumitale că ții cont de dorințele soției, domnule Matthew, adăugă ea, cuvintele pătrunzând dincolo de șocul provocat de dispariția banilor. Sper că nu-ți vei schimba părerea nici după ce-ți voi spune că John ți-a luat banii.

John îi întinse săculețul.

– N-aveam de gând să-l păstrez.

Un doctor nebun și o ceată de hoți. Sigur că din cauza ei îi picase pe cap gașca asta veselă. Sophie Talbot atrăgea probleme oriunde se ducea. Și de câte ori auzise că i se spune plicticoasa fiică periculoasă? Era periculoasă, asta era clar. Dar lui nu-i păsa de reputația lui. Îi păsa de liniștea lui sufletească.

Regele ridică o sprânceană spre băiat.

– Ești primul hoț de buzunar pe care l-am întâlnit care nu are de gând să-și păstreze prada.

Băiatul își coborî privirea spre încălțări.

– Așa am obiceiul.

– E un obicei prost, spuse Regele.

John se uită la doctor și îi oferi un lanț lung de aur.

– Uite-ți ceasu'.

Doctorul duse imediat mâna la buzunarul de la vestă.

– N-am simțit nimic.

John rânji.

– Sunt cel mai bun din Londra. Mare păcat că îmi schimb meseria.

Regele nu se arătă impresionat.

– Schimb-o mai repede.

Vărsă câteva monede în palmă și-l plăti pe doctor, după care-și băgă săculețul în buzunar și se duse să o ridice în brațe pe Sophie.

Ceilalți din cameră se dădură la o parte din calea lui, dar fetița își pironi privirea asupra Sophiei și zise:

– Zici că-i Frumoasa din pădurea adormită.

Regele își coborî privirea, remarcându-i ochii închiși și tenul palid. Era de acord că semăna cu prințesa din povești. Medită o clipă și la subînțelesurile acestei comparații. O fi fost ea prințesă, el nu era prinț.

– Spre deosebire de Frumoasa, doamna aceasta se va trezi, zise el, mai mult pentru el decât pentru copil.

– Sigur că da, veni și răspunsul. Doar că va trebui să o săruți.

Dacă n-ar fi fost atât de sătul de gașca asta pestriță, ar fi râs. Nu avea de gând să o sărute pe Sophie Talbot. Ar fi intrat în alt fel de belele.

Capitolul 7

Frumoasa adormită se trezește.
N-a fost nevoie de drăgălășenii

Sophie se trezi a doua zi, când soarele după-amiezii bătea prin geamul murdar și făcea praful să danseze în lumină, iar un miros oarecum dubios scotea în evidență camerele deloc lună de deasupra cârciumii Pitulicea Gureșă.

– S-a trezit.

Vocea se auzi de pe un scaun din celălalt capăt al camerei, așezat în umbre astfel încât nu vedea cine vorbise. Oricum, nu era nevoie să-l vadă. Știa precis cine era.

Rămăsese cu ea.

Se făcu a nu băga de seamă senzația de confort adusă de acest gând.

Sophie nu voise ca el să stea cu ea. Nu avea nevoie ca el să stea cu ea. Era un desfrânat și un ticălos. Iar dacă n-ar fi fost el, nici ea n-ar fi ajuns aici.

Dar totuși rămăsese aici.

Se ridică fără să mai gândească, iar durerea îi înțepă umărul atât de tare încât țipă. Imediat o mână îi zbură la bandaj – mare greșeală, întrucât și cea mai mică atingere o cutremura.

Marchizul de Eversley ajunse într-o clipită lângă ea.

– Ce naiba, femeie! Chiar nu poți avea grijă?

Îi puse o mână pe spate.

– Întinde-te!

Nici nu-i băgă în seamă ajutorul oferit.

– Ba am grijă. În cazul în care o lady se trezește și găsește un desfrânat în camera ei, atunci trebuie să se dea jos din pat.

Răspunsul lui veni cât se poate de sec:

– Din experiența mea, se întâmplă exact invers.

– Da, păi nici nu mă mir la ce companie ai de obicei. Umărul începu să-i pulseze. Cât am dormit?

– Optsprezece ore, mai mult sau mai puțin, zise el. Mai știi că te-ai trezit să-ți bei ceaiul?

Își amintea ceva ca prin ceață. Mary aplecată deasupra ei cu o cană.

– Vag.

– Și durerea?

Se suci un pic, dar își ascunse crisparea.

– Suportabilă.

– Interesant. Aș fi putut paria că doare ca dracu'.

Așa era, dar n-avea de gând să recunoască.

– N-ar trebui să vorbești astfel în prezența unei lady.

– Nu? Sper că ești la curent cu faptul că și tu folosești un limbaj foarte colorat.

Se înroși.

– O singură expresie.

– Nici nu-i nevoie de mai mult.

Ea își coborî privirea în poală.

– Te doare?

Ca dracu'.

– Se știe că femeile îndură bine durerea.

– Hmm. Și când te gândești că sunteți considerate sexul slab.

Îl săgetă cu privirea.

– O etichetă pusă în mod evident de un bărbat care n-a asistat la nici o naștere.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet discret.

– Văd că te simți mai bine.

Ceva din căldura cuvintelor lui îi transmise și ei un mic fior de plăcere. Îi fu recunoscătoare că îi lăsă ceva timp să se reculeagă atunci când se ridică și se duse să deschidă ușa ca să vorbească cu cineva pe care ea nu-l vedea, după care o închisese și se întorsese la ea.

– Am trimis după doctorul ăla nebun, deși mi-am călcat pe inimă. Și după ceai.

Sophie se gândi la doctor.

– Nu mi se pare nebun.

– Te-a îmbibat cu gin și te-a uns cu miere. N-am nimic împotriva unei prăjituri cu ingredientele astea, dar mi s-au părut cam ciudate pentru un tratament medical. Veni mai aproape. Dacă tot te-ai trezit, vreau să mă uit mai bine la umăr.

Își întoarse capul și adulmecă delicat. Gin și miere. Nu hanul era vinovat de mirosul ciudat. Of, Doamne!

Se feri de el și ridică o palmă.

– Nu!

Eversley încremeni cu ochii mari.

– Poftim?

Avea de gând să o miroasă.

– Să nu te apropii mai mult!

– De ce?

– Nu se cade.

– Ce nu se cade?

– Tu. Să fii aici. Atât de aproape. În timp ce eu stau în pat.

Una dintre sprâncenele lui negre se ridică.

– Crede-mă pe cuvânt, milady, n-am nici cea mai mică intenție să tabăr pe tine.

N-avea nici o îndoială că era adevărat, ținând cont de situația ei actuală, dar nu-i putea spune adevărul.

– Nu contează, trebuie să insist să fiu tratată cu tot respectul.

– Cine crezi că a avut grijă de tine în ultimele ore?

La dracu'! Avea dreptate. Stătuse aproape de ea. Precis îi remarcase și mirosul. Dar asta nu însemna că trebuia să îl mai remarce încă o dată. Își îndreptă umerii, ignorând jena din stângul.

– Trebuie să am grijă de reputația mea.

Se uită chiorâș la ea.

– Ai fost împușcată pe Marele Drum al Nordului, îmbrăcată într-o livrea furată...

– De câte ori trebuie să-ți mai spun că am plătit livreaua?

– Bine. Ai fost împușcată pe Marele Drum al Nordului când erai îmbrăcată cu o livrea cumpărată de la un valet furat, asta după ce te-ai ascuns în trăsura unui gentleman burlac.

– Cam exagerezi cu gentlemanul, nu crezi?

Îi ignoră comentariul.

– Așa că explică-mi cum nu ți-e reputația făcută fărâme deja?

Reputația ei fusese făcută fărâme de mai multe ori pe parcursul ultimelor patru zile, dar nu despre asta voia să discute acum. Mai ridică mâna o dată, curioasă să afle cum ar putea face o baie fără cineva alături, care să-i inhaleze miasmele.

– Este vorba doar de stricăciuni aparente. Nu iremediabile.

El ridică din nou din sprâncene.

– Și cât ziceai că ai locuit în Londra?

– Zece ani.

– Și încă mai crezi că e vreo diferență între adevăr și minciună când vine vorba de scandal. Ce frumos.

Tonul lui sec o făcu să se încrunte la el.

– Ce vreau eu să subliniez, milord, este că aș aprecia dacă ai păstra distanța.

Părea că avea de gând să se ia la harță cu ea, dar preferă să spună, mai mult pentru sine decât pentru ea:

– Oricum va ajunge și doctorul în câteva minute.

Iar, din fericire, doctorul își făcu apariția chiar în acea clipă, de parcă Eversley l-ar fi invocat special, cu Mary cu o cană aburindă de ceai după el.

Doar atunci își aminti Sophie că și doctorul era chipeș. Bineînțeles. O nenorocire nu vine niciodată singură, iar Sophie – care nu atrăsese atenția unui gentleman arătos mai mult de o fracțiune de secundă până să-și dea seama că nu era deloc o lady cum

și-ar fi dorit – era țintuită la pat și nespălată, dar avea în preajmă doi bărbați deodată. Ce blestem pe capul ei!

– Doamnă Matthew! zise doctorul, plin de veselie. Sper că te-ai odihnit cum se cuvine.

Uitase că o botezaseră astfel.

– Așa se pare, doctore... Făcu o pauză. Îmi cer scuze, am uitat cum te numești, domnule.

– N-am spus niciodată cum mă cheamă, răspunse el cu simplitate în timp ce luă ceaiul de la Mary cu un zâmbet cuceritor. Mulțumesc.

Mary se înroși.

– Sigur, doctore.

Eversley pufni enervat. Sau avea alt motiv? Era posibil să fie gelos pe efectul pe care îl avea doctorul asupra femeilor?

Nu. Eversley era și el un bărbat cât se poate de atrăgător.

Nu că ea ar fi remarcat. Ar fi trebuit să-l placă pentru a observa asta, iar ea nu-l plăcea.

Doctorul se apropie de pat și îi dădu Sophiei cana cu ceaiul de plante medicinale. Așteptă să bea mai mult din el, după care întrebă:

– Cum te simți?

Sophie realiză în treacăt că bărbatul tot nu spusese cum îl cheamă. Nimeni din încăpere nu părea deranjat, așa că Sophie răspunse la întrebare, conștientă pe deplin de privirea atentă a marchizului de Eversley.

– Foarte bine.

– Mda. Sunt sigur că nu-i adevărat. Doctorul îi luă cana de ceai și i-o dădu înapoi lui Mary, după care se așeză pe pat și-și puse ochelarii. Ia să ne uităm.

Sophie se făcu mică în perne, cu mintea doar la felul în care mirosea.

– Aș vrea să...

O ignoră și-i puse mâna pe frunte.

– Excelent. N-ai febră. Sophie nu apucă să se bucure de diagnostic, că doctorul adăugă: Am mirosit chestii mult mai urâte, doamnă. Nu-și coborâse vocea, iar cuvintele răsunară ca o bubuitură în toată camera.

Sophie se făcu roșie ca focul, în timp ce Eversley își ridică frustrat privirea în tavan.

– De asta nu mă lăsai să mă apropii de tine.

– Tu ești cel care a ținut morțiș să-mi spui că am fost îmbibată în gin și miere, se apără ea.

– Ca să-ți spun despre nebunia *lui,* nu ca să-ți scot ochii cu duhoarea!

Mary rămase cu gura căscată.

Sophie își imagină că la fel ar fi făcut și ea dacă n-ar fi fost atât de furioasă.

– *Duhoarea?* Îl fixă cu privirea.

Începu să se legene pe călcâie, calculându-și următoarea mișcare.

– N-am vrut să...

Gata, ascultase destul!

– Dintre toate mojiciile pe care mi le-ai spus, milord – și mi-ai spus o grămadă –, asta-i de departe cea mai oribilă.

Părea că ar fi vrut să zică ceva, dar se stăpâni. Din fericire, pentru că doctorul își alese fix acel moment ca să-i scoată bandajul, iar Sophie scoase un urlet de durere.

Eversley păși spre ei.

– O doare.

– Da. Am observat, zise doctorul fără să-și ridice privirea de la ce făcea. Nu-s semne de infecție.

Sophie simți o mare ușurare.

– Înseamnă că o să supraviețuiesc?

Doctorul o privi în ochi.

– Astăzi.

– Doamne, bombăni Eversley. Ce de încurajări din gura ta.

Doctorul se întoarse spre el.

– Am spus doar adevărul. E un lucru pozitiv că la o zi după rănire nu se înregistrează febră și infecție. Dar medicina e mai mult artă decât știință. În continuare e posibil să moară. Se întoarse spre Sophie. Tot ai putea să mori.

Nu știa ce să-i răspundă, așa că se mulțumi cu un „Oh".

Scoase niște ceai din geantă și îl puse pe noptieră.

– Nu eram sigur dacă o să ai nevoie de el pentru mai multe zile. Acum mă simt mult mai încrezător.

Sophie își imagină că asta ar trebui să o facă să se simtă mai sigură de viitor. Dar dacă ținea cont și de cealaltă declarație a lui, nu mai era așa de sigură.

Doctorul continuă:

– Să mai bei ceai – amestecul ăsta te va ține treză mai mult decât celălalt – și ai grijă ca rana să fie curată. Așeză un borcan de miere lângă plante și se întoarse spre Eversley. Mierea e esențială. Să se ungă după fiecare baie.

Ar fi avut ceva de obiectat legat de sarcina care fusese atribuită bărbatului care se înfipsese ca un ghimpe în sufletul ei, dar atenția îi fu atrasă de un alt cuvânt, mult mai tentant.

– Pot să fac baie?

Doctorul se întoarse spre ea.

– Sigur. De preferat zilnic, în apă curată și fierbinte. Și să trimiți imediat după mine dacă începi să te simți rău sau dacă rana își schimbă aspectul.

Cu alte cuvinte, nu erau șanse să poată pleca.

– Când putem pleca?

Toate privirile se întoarseră spre ea, una mai șocată ca alta.

– Ești liberă să faci ce vrei, doamnă Matthew, zise doctorul. Eu totuși sper să te țin prin zonă cel puțin o săptămână.

– O săptămână, bombăni ea. Plănuise să ajungă în nord într-o săptămână. Să-și înceapă viitorul.

– Nu vă place târgul nostru?

Privirea ei se îndreptă spre Eversley. Și el voia să ajungă în nord.

– E cam mult o săptămână, zise ea. Soțul meu – ignoră avertismentul din ochii lui – și cu mine avem o grămadă de lucruri de făcut în Cumbria.

Doctorul ridică dintr-un umăr slăbănog.

– Atunci plecați.

– Nu plecăm până nu se face bine, interveni Eversley. Când știm că s-a însănătoșit?

Doctorul se ridică și începu să-și strângă lucrurile.

– După ce se vindecă rana și încă n-a murit.

Eversley părea că vrea să-l strângă de gât pe doctor.

Sophie zâmbi.

– Mulțumesc, doctore.

El îi întoarse amabilitatea.

– Sper că, indiferent de când vei pleca, te voi revedea la un moment dat, doamnă Matthew. Dădu se plece, dar se opri ca să-l salute scurt din cap pe Eversley. Domnule Matthew.

– Te conduc eu, zise Mary cu candoare, urmându-l îndeaproape.

Sophie se uită spre ușa închisă.

– Mda. N-am mai cunoscut pe nimeni care să te facă să fii atât de recunoscător că ești încă în viață.

Eversley se încruntă la ea.

– De ce ni se adresează cu numele de Matthew?

– După valetul meu.

Ultimul cuvânt se pierdu într-un căscat pe care se grăbi să și-l ascundă.

Eversley tresări.

– Valetul *meu,* vrei să spui.

Sophie flutură o mână prin aer.

– Oricare. Îl cheamă Matthew. M-am folosit de nume când eram în diligență.

– Iar eu am declarat că suntem căsătoriți.

– Un lucru foarte prostesc din partea ta.

– Da, acum îmi dau și eu seama, când am aflat că port numele unui valet.

– Unul bun, zise ea, căscând din nou. Părea că oboseala își spune cuvântul.

– Unul foarte prost, replică el în timp ce se apropie ca să o ajute să se rezeme de perne. Dacă ar fi fost bun de ceva, ți-ar fi zis că nu vorbește cu o lady din înalta societate și și-ar fi văzut de treabă. Mă gândesc serios să-i dau de urmă să-l împușc în umăr, că dacă nu era el erai întreagă la ora asta.

Chiar își făcea griji pentru ea?

– Sunt întreagă, zise ea încet, ignorând plăcerea provocată de o asemenea idee. Ignorând întreaga idee. Deși am nevoie de o baie.

– Dumnezeule, mormăi el. N-am vrut să zic că puți.

Închise ochii și oftă.

– Ai grijă, milord. N-ai decât două variante. Prima, mă jignești. A doua, minți.

Urmă o pauză în care ea ațipi, după care se trezi doar cât să-l audă:

– De ce te duci în nord? Ce-i acolo?

– Prăvălia mea cu cărți, răspunse ea, iar cuvintele se desprinseră ca un fulg de pe buzele ei. Mossband... chifle lipicioase... Robbie.

– Robbie?

– Hmm? Îi era dificil să țină pasul cu conversația.

– Cine-i Robbie?

Își aminti încețoșat și cu bucurie de părul blond și obrajii rumeni. Prietenul ei. Singurul prieten pe care îl avusese vreodată. „O să ne căsătorim", îi promisese el cu mult timp în urmă. Zâmbi. Ar fi fost frumos să se mărite cu un prieten. Poate că ar fi iubit-o. Ar fi fost frumos să fie iubită. Poate se căsătoreau. Poate ar fi fost fericiți.

Așa își promiseseră acum mulți, mulți ani. Și ea spusese la fel.

– O să ne căsătorim.

Repetă cuvintele cu voce tare, în timp ce marchizul de Eversley veghea la căpătâiul ei.

Capitolul 8

Programul unei Soioase:
Trezirea... Spălarea... Petirea?

Veni noaptea, iar Regele o lăsă să doarmă câteva ore înainte să ceară o cadă și apă rece, iar după aceea, de îndată ce o văzu că începe să se agite în așternut, ceru și apă fierbinte. De îndată ce aburii începură să se ridice din cada de cupru și femeile care căraseră gălețile fură plătite, așteptă ca Sophie să se ridice din pat.

O privi de la locul lui, sprijinit de peretele încăperii micuțe, concentrat pe chipul ei în lumina lumânărilor când se trezi din somnul adânc, când plăcerea moțăielii îi fu alungată de durerea din umăr. De durerea revenirii la realitate.

Se întrebă dacă tatăl lui nu murise între timp.

Misiva lui Agnes avusese un caracter urgent. Era posibil ca Regele să fi devenit deja duce de Lyne. Era posibil să fi ratat ultima

șansă de a-i arunca un ultim cuvânt disprețuitor omului care îi aruncase numai astfel de cuvinte toată viața.

Care îi distrusese șansa de a avea o familie. De a fi fericit. De a iubi.

Îl străfulgeră o amintire nepoftită, Regele în labirintul de gard viu de la Lyne, tatăl în spatele lui, împărtășindu-i secretul:

– De două ori la stânga și dreapta, apoi o dată la stânga și o dată la dreapta. Până în centru, zisese ducele, grăbindu-l să înainteze. Du-te. Până în centru.

Regele mersese în față, iar când ajunseseră în centru, tatăl lui îi spusese povestea lui Tezeu și a Minotaurului.

– Noi cine suntem? întrebase Regele.

– Noi suntem Tezeu, firește! se umflase în pene ducele. Mari eroi.

Regele se desprinse de perete.

Eroi. Ce balivernă nenorocită!

Se apropie de Sophie. Nu mai putea pierde timp pentru fata asta, un ciclon de scandaluri, nu altceva. Londra o numise fiica Talbot cea simplă și plicticoasă. Îl bufni râsul. Dacă ar fi văzut-o acum, cu o rană de glonț în umăr, dormind la adăpostul unei identități false într-un han de te miri unde. Sophie Talbot nu era nici pe departe plicticoasă.

Urma să se căsătorească.

De ce naiba nu spusese așa încă de la început?

Regele știa ce le poate pielea femeilor care voiau să se mărite din dragoste.

Fusese și el îndrăgostit, o singură dată.

Cine era dragostea Sophiei? Dacă evadase din Londra special să-și urmeze planurile de viitor alături de acest Robbie – deși Regele punea la îndoială bărbăția unui adult pe care-l chema Robbie – de ce nu îi spusese și lui?

Robert era un nume mai bun de soț. Mult mai cinstit. Potrivit unui ins care să aibă grijă de ea.

Oricum, ce-i păsa lui!

Odată cu acest gând, fruntea ei se acoperi de cute, iar respirația i se acceleră. În curând avea să se trezească și nu-i va plăcea deloc să dea piept din nou cu realitatea.

Regele se așeză pe pat lângă ea. Încercând să se convingă că voia doar să-i verifice temperatura, își lipi dosul palmei de fruntea ei rece, pentru ca imediat să răsufle ușurat. Cuta dintre sprâncene se adânci, iar el nu se putu abține să nu i-o netezească cu degetul mare.

Mângâierea o liniști, iar el ignoră sentimentul de mândrie care vibra în el când îi prinse obrazul în palmă. Nu voia să-i aducă nici un fel de alinare. Îi dăduse doar bătăi de cap și avea parte de destule și fără ea.

Dar mâna nu și-o retrase.

– Sophie, îi rosti el încet numele, spunându-și în sinea lui că voia s-o trezească pentru mult dorita baie, nu ca să se uite în ochii ei albaștri-închis.

Ea oftă și se întinse după atingerea lui, dar nu se trezi.

– Sophie, repetă el, fără să se gândească că îi plăcea cum îi răsuna numele pe buzele lui, fără să se gândească că n-ar fi trebuit să o mai mângâie, asta chiar în timp ce o mângâia. Se minună de moliciunea pielii ei, de sprâncenele ei mătăsoase, de lungimea întunecată a genelor peste obrajii palizi, de rozul buzelor... Își retrase palma ca ars și sări în picioare.

Nu era treaba lui să remarce ce culoare aveau buzele ei.

Voise să facă o baie, iar el îi îndeplinise dorința. Acesta era scopul interacțiunii din acest moment. Trebuia să-și țină mâinile – și remarcile – doar pentru el.

– Sophie, rosti el mult mai ferm și mai tare.

Ea deschise imediat ochii și se uită direct spre el.

– Baia, spuse el.

Privirea ei zbură spre cealaltă parte a camerei și în același timp își trase așternutul până sub bărbie.

– Au adus-o când dormeam?

– Da.

Vocea îi coborî la nivelul unei șoapte:

– Și m-au văzut?

El zâmbi.

– Contează?

Ochii ei se măriră brusc.

– Bineînțeles!

– Nu te-au văzut. Am tras paravanul lângă pat.

Dădu aprobator din cap.

– Mulțumesc.

– Dar eu te-am văzut, mai zise el, nerezistând să n-o necăjească. Nu te deranjează?

– Tu nu contezi, răspunse ea.

Nu-i picară bine cuvintele ei.

– Poftim?

– Ție nu-ți place oricum de mine.

– Nu?

Scutură din cap că nu.

– Nu. Și mi-ai enumerat motivele de o grămadă de ori. Se forță să se ridice și se crispă. Dar din fericire te-ai străduit să-l elimini pe cel mai ofensator.

– Îmi place de tine.

– Și încă o declarație mincinoasă, zise ea sec.

Adevărul era că îi plăcea de ea când nu era enervantă. Schimbă subiectul:

– Ți-am făcut rost și de o rochie.

Privirea ei căzu pe rochia simplă și gri agățată peste paravan. Dădu aprobator din cap.

– Ai putea s-o chemi pe Mary?

– De ce?

– Am nevoie de ajutor.

– Te pot ajuta eu.

Sophie scutură din cap.

– Nu cu asta.

– Cu care asta?

Se înroși.

– Milord, nu pot să fac baie de față cu tine.

Nu intenționase să îl tenteze cu vorbele ei. Dumnezeule, era plină toată de rămășițele aventurii ei – sânge, gin, praf și Dumnezeu mai știe ce altceva. Iar baia presupunea dezbrăcatul de haine. Dintr-un motiv misterios, aluzia la nuditatea ei îl făcu să se excite și îi dădu imediat o stare de neliniște.

Mai avea puțin și se mărita, fir-ar să fie!

– Te pot ajuta eu, se răți el, deși știa că n-avea nici un motiv să fie grosolan.

Scutură din cap.

– Nu.

– De ce nu?

Îi aruncă o privire de parcă ar fi avut de-a face cu un imbecil.

– Pentru că ești bărbat.

– Parcă nu contam.

Când îi auzi replica, Sophie își dădu ochii peste cap.

– La treaba asta contezi.

Ar fi trebuit să facă ce îl rugase. Să se ducă să cheme fata și să le lase singure. Ultimele zile însă îl făcură să acționeze exact pe dos.

– Nu e disponibilă.

Sophie tresări.

– Unde e?

– În camera plătită de mine la cererea ta.

– Așa-ți trebuie dacă te-ai apucat să spui că suntem căsătoriți fără să mă întrebi și pe mine.

– Dar ce trebuia să fac, să aștept până te trezeai din leșin ca să ne definim împreună relația?

– Ai fi putut spune adevărul, zise ea.

– Serios? replică el. Și crezi că te-ar fi ajutat în situația aceea?

Sophie oftă, iar el știu că câștigase.

– E miezul nopții, iar fata are grijă de cei doi copii, continuă el pe un ton firesc. Dacă vrei să faci baie, va trebui să te bazezi pe ajutorul meu.

Își mușcă buzele, cu privirea ațintită asupra băii aburinde.

– Să nu care cumva să te uiți.

– Nici nu-mi trece prin cap. Probabil că asta fusese cea mai gogonată minciună pe care o spusese în viața lui.

Printr-o minune ea îl crezu, încuviință din cap și azvârli pătura cât colo ca să se dea jos din pat. Se ridică în picioare, ajungându-i cu creștetul capului sub bărbie, iar el rezistă tentației de a o ajuta să traverseze camera.

– Cum te simți? se interesă el cu un nod în gât.

Își drese vocea.

– De parcă aș fi fost împușcată.

Ridică o sprânceană.

– Foarte inteligent.

Zâmbi.

– Mă doare umărul și mă simt de parcă am dormit o săptămână.

Se duse la focul care ardea în șemineul din spatele căzii și agăță un ceainic deasupra flăcărilor.

– Mai ai ceai după ce faci baie, zise el și se întoarse la ea. Ai și ceva de mâncare.

Cuvintele lui îi provocară un chiorăit de mațe, iar palmele îi zburară spre abdomen. Obrajii i se înroșiră, iar el zâmbi.

– Să-nțeleg că ți-e foame.

– Așa se pare, spuse ea.

– Mănânci după ce te speli. După aia bei ceai. După aia dormi.

Îl privi în ochi.

– Ești foarte dominator.

– E unul dintre talentele mele.

– Ăsta și faptul că te cheamă Rege.

– Numele îți pune pecetea destinului.

Nu-i răspunse, ci trecu pe lângă el ca să se ducă la cada înaltă de cupru. Se întoarse spre el.

– Mulțumesc.

El își reluă locul de lângă perete, își încrucișă brațele și o studie cu atenție.

– Cu plăcere.

Se aplecă și-și trecu degetele lungi prin apa fierbinte, oftând de încântare. Sunetul răsună în încăpere ca o împușcătură – o plăcere pură, nealterată. Delicios.

Regele se crispă. Nu era interesat să știe care-i erau plăcerile.

Ce bine ar fi fost să știe și trupul lui lucrul acesta.

Ce bine ar fi fost să-i spună cineva că nu era interesat de felul în care cămașa de noapte împrumutată îi cădea pe sâni, i se mula pe șolduri și i se lipea de curbele coapselor. Și nici de locul în care s-ar mai fi putut plimba degetele ei.

Regele își smulse privirea și constată că se holba la el. Tuși.

– Nu ziceai că faci baie?

Își ridică sprâncenele.

– Ba da, de îndată ce te-ntorci cu spatele.

Nu voia să se întoarcă cu spatele.

– Păi și dacă ai nevoie de ajutor să te bagi în cadă?

Scutură din cap.

– N-am.

Miji ochii spre ea.

– Ba poate ai.

– Atunci o să fii la un metru distanță. Gata să mă salvezi, în pofida părerii tale despre mine.

Se încruntă, dar făcu ce i se spuse. Ar fi dat dovadă de masochism dacă s-ar fi uitat la ea cum se dezbracă, pentru că el, unul, n-avea de gând să o atingă pe Sophie Talbot. Cel mai bine era să se întoarcă cu spatele.

Ba nu era.

Era chin curat.

Sesiză imediat ce greșeală făcuse, din clipa în care ea începu să se dezbrace și auzi sunetul pânzei alunecându-i pe piele, respirația accelerată când își studie rana, sunetul acela abia imperceptibil pe care probabil îl scosese când făcuse o mișcare greșită cu brațul.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă el, cuvintele răsunând cu asprime în camera tăcută.

Nu îi răspunse imediat, ci după o clipă.

– Nu.

Își drese vocea.

– Ai grijă cu brațul.

– Am avut.

La trecut. Dumnezeule. Însemna că avea umerii goi.

Simultan avu parte și de dovada sonoră, de șuierul pânzei alunecând pe coapsele ei, de sunetul ritmic care îl făcea să bănuiască că trăgea de haine să le scoată mai ușor. Că se unduia.

Își încleștă pumnii și se sprijini de perete, dar imaginația i-o luă razna.

Și respirația ei se acceleră puțin, dar nici pe departe așa de tare ca a lui. Nici pe departe în același ritm în care îi bătea lui inima. Nici pe departe la fel de repede pe cât îi zvâcneau lui și alte părți ale corpului. După care auzi hârșâitul scăunelului de lemn pe podea când îl așeză ca să-și pună talpa pe el pentru a se urca și apoi se cufundă în apă cu un oftat amețitor și victorios, de parcă s-ar fi cufundat în cea mai pură și nealterată plăcere.

Era de departe una dintre cele mai urâte nopți din viața lui.

Făcu toate eforturile din lume ca să nu se întoarcă. Să nu se ducă la ea. Să nu se holbeze la afurisita aia de cadă și să se repeadă la carnea ei înroșită și rozalie din pricina căldurii. Din pricina privirii lui.

Dumnezeule! Nu o dorea.

Ba o dorea.

Urma să se mărite.

Cu un țopârlan pe nume Robbie.

Unde mama naibii îl întâlnise? Cum de-și făcuse planul să se mărite cu cineva din Cumbria? Își înfipse mâinile în buzunare. Nu-i păsa.

Era o ființă simplă, cuviincioasă și neinteresantă.

„Mincinosule!"

Iar apoi începu să se spele, iar el se abținu să nu-și urle frustrarea ca să acopere sunetul apei pe pielea ei, pe cadă, plescăind și lovind în timp ce se spăla. Își imagină brațe și picioare care se zăreau peste marginea căzii, cârpa udă cu care se spăla alunecându-i pe pielea albă și perfectă. Capul ușor dat pe spate când își spăla gâtul și pieptul, brațele mișcându-se încet și cu o plăcere infinită peste tot corpul, deasupra și în apă, peste curbe și văi, jos, jos, până când cârpa dispărea și nu mai rămânea nimic decât palma ei, degetele lungi care se înfundau în tot felul de zone umede...

– De ce ți se spune Rege?

Mai avea puțin și făcea infarct, așa de tare îl speriară cuvintele ei.

Închise ochii, încleștă pumnii și reuși să-și găsească cuvintele:

– Așa mă cheamă.

Apa făcu valuri.

– Părinții tăi te-au botezat Rege?

El expiră adânc, nevrând să-i prelungească statul în cadă.

– Kingscote.

– Ah, zise ea, după care tăcu și nici nu se mișcă câteva momente. Ce nume extravagant.

– Familia mea se mândrește cu extravaganța.

– Odată am fost pe domeniul castelului Lyne.

Nu-i făcea plăcere să-și aducă aminte de casa copilăriei lui. Nu-i răspunse, dar ea continuă oricum:

-Ducele a deschis porțile pentru vizitatori. Era un labirint acolo. El putu auzi zâmbetul evocat de amintirea acelui loc de care și el își amintise cu foarte puțin timp în urmă. Eram cu surorile mele și am petrecut jumătate de zi pierdute în el - eu am găsit centrul și am stat o oră-două să citesc acolo. Nu m-au găsit.

- Este considerat unul dintre cele mai dificile labirinturi din Anglia, zise el. Sunt impresionat că ai găsit drumul. Câți ani aveai?

- Șapte? Opt? E magic. Probabil că-ți plăcea la nebunie să îl ai în curte când erai copil.

Fusese acolo de generații întregi, perfect întreținut și arareori folosit, iar Regele își petrecuse nenumărate după-amiezi explorându-i ascunzișurile și pierzându-se fără nici o problemă de guvernanta, profesorii și bonele lui. Singura persoană care îl putea găsi în labirint fusese întotdeauna tatăl lui.

Își drese vocea.

- Era locul meu preferat de pe moșie.

- Te cred și eu. Era magic.

Cuvintele fuseseră rostite cu respect și, deși nu voia, începu să și-o închipuie acolo, lângă fântâna din centrul labirintului, cu statuia din marmură a Minotaurului ridicându-se amenințător asupra ei. Îi trecu prin cap că dacă ar fi fost în centrul labirintului chiar acum, cu siguranță nu s-ar fi ocupat cu cititul.

Își trecu mâna prin păr. Nu avea cum s-o posede acolo. Niciodată.

De îndată ce se însănătoșea trebuia să scape de ea. Pentru totdeauna.

- Te duci des acasă?

De ce simțea nevoia să facă conversație? Îi era greu să audă plescăitul apei pe corpul ei. Scrâșni din dinți.

- Nu.

- Oh, exclamă ea, sperând ca el să-i fi spus mai mult. Când ai fost ultima dată acasă?

- Acum cincisprezece ani.

- Oh, repetă ea, mai încet, mai surprinsă. Și acum de ce te duci?

- Tu chiar nu citești ziarele de scandal? întrebă el. Nu cu asta se ocupă o lady din Londra când nu brodează sau nu ia ceaiul?

– Un adevăr care pe mama o neliniștește foarte tare, răspunse ea, iar el îi sesiză tonul glumeț. Ar fi vrut să se întoarcă să vadă dacă într-adevăr zâmbea. Dar mie nu-mi place ce se scrie despre surorile mele.

– Ești foarte loială.

– N-ar trebui să mă deranjeze atât de tare. Surorile mele adoră „Cancanurile Talbot". Tot timpul fac concurs între ele care are cel mai scandalos articol.

– Și cine câștigă?

Plescăitul se opri, semn că își schimba poziția.

– Zilele astea Seline. Cea logodită cu Mark Landry. Îl cunoști?

– Îl cunosc.

– Ei bine, acum câteva săptămâni, *Jurnalul de scandal* a anunțat că domnul Landry a învățat-o pe Seline să călărească pe spinarea unei iepe negre minunate, după care i-a făcut cadou iapa, îndemnându-l pe tata să insiste să se căsătorească.

– Pentru că i-a făcut un cadou extravagant?

– Pentru că pe iapă o cheamă Godiva[1*]. Adică se sugera că chipurile Seline învățase să călărească goală în grajdurile private de pe proprietatea Landry.

– Sună cam tras de păr.

În vocea ei se auzi un surâs.

– Sună incomod.

El râse.

– Nu-i nevoie să mai spun, adăugă ea râzând, că lui Seline i-a plăcut la nebunie povestea asta ridicolă. Și domnului Landry la fel.

– Și nu se poate spune că lui Mark Landry nu-i plac lucrurile obscene.

– Poate de aceea se și potrivește atât de bine cu sora mea, răspunse ea. Tu ai cumpărat cai de la el, cred.

– Da, și avem și un club împreună.

[1] Godiva sau Lady Godiva – nobilă anglo-saxonă, soția lui Leofric, conte al Merciei, care, conform legendei, a călărit goală pe străzile din Coventry pentru a obține reducerea taxelor impuse de soțul ei. (n.tr.)

– Îmi vine greu să cred că Landry este bine-venit la clubul White, rosti ea sec. Nu l-am auzit rostind niciodată o propoziție care să nu conțină ceva șocant.

– Nu la White, zise Regele. Frecventăm același tripou.

– Oh, zise ea încet. Nu știu prea multe despre tripouri.

– Ți-ar plăcea, zise el. Sunt pline de bârfe și scandaluri și din când în când se mai trag și focuri de armă.

Râse.

– Sunt sigură că n-aș fi bine primită. După cum am mai spus, nu știu suficiente bârfe cât să mă descurc. Făcu o pauză, apoi continuă: Drept pentru care revin la discuția noastră. De ce te întorci la castelul Lyne?

Frivolitatea care plutea în cameră dispăru odată cu această întrebare, și el rămase tăcut minute bune, căci n-ar fi vrut să piardă acel moment. Dispăruse oricum.

– Tata e pe moarte.

Din cadă nu se mai auzi nici un zgomot. Liniștea se întinse între ei, grea și asurzitoare.

– Oh, făcu ea din nou. Îmi pare rău.

Sinceritatea ei îl făcu să revină la realitate.

– Mie nu.

De ce îi era așa de ușor să-i spună adevărul?

Ea tăcu minute în șir, și nici apa în care stătea nu scoase vreun zgomot.

– Nu?

– Nu. Tata e un ticălos.

– Dar te întorci acasă oricum?

El medită la cuvinte și la întrebarea pusă, apoi se gândi la tatăl său, omul care îi distrusese viitorul în urmă cu atât de mulți ani. Care îi luase singurul lucru pe care Regele și-l dorise și îl distrusese. Viața Regelui avusese un singur scop de atunci, răzbunarea – distrugerea singurului lucru pe care îl voia ducele.

Ulterior, nu putuse înțelege de ce îi spusese:

– M-a chemat. Iar eu am ceva să-i spun.

Și mai multă tăcere.

– Am terminat, se auzi într-un final.

Slavă Domnului!

El nu se întoarse când ea se ridică din cadă și nici măcar când auzi apa plescăind în jurul ei când reveni în cadă cu un țipăt firav. Nici măcar când se întâmplă și a doua oară. Făcu apel la resurse imense de stăpânire de sine pentru a-și păstra atitudinea de gentleman.

– S-a întâmplat ceva? preferă el să întrebe.

– Nu, zise ea, iar sunetul se auzi din nou.

Riscă și aruncă o privire peste umăr.

Greșeală.

Îi vedea doar capul peste marginea vanei adânci de cupru, dar dacă îi lua în considerare obrajii, era curată, roz și perfectă.

– Nu te uita! țipă ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu... Ezită. Nu pot să ies.

Asta ce mai însemna?

– Cum adică?

– Alunec prea tare, zise ea deznădăjduită. Iar umărul – nu pot să mă sprijin pe mâna asta.

Bineînțeles. Era sigur că întreg universul complota împotriva lui. Se întoarse și-și apucă din zbor haina.

– Nu te întoarce! țipă ea și se cufundă și mai mult în apă.

N-o băgă în seamă și veni spre ea, frustrarea transformându-i-se în iritare în timp ce își suflecă mânecile.

– Crede-mă, milady, sunt la fel de dornic să te ajut pe cât ești și tu să fii ajutată.

Era adevărat, chiar dacă oarecum nesincer.

Sophie aruncă o privire peste marginea căzii.

– Bine. Nu-i nevoie să fii obraznic.

Un altul ar fi simțit un junghi de remușcare la gândul că îi interpretase vorbele ca pe o insultă și nu ca pe o dovadă a instinctului de conservare. Deși își amplasase palmele în poziții strategice ca să-și ascundă cele mai intime zone, efectul nu fu cel scontat. Într-adevăr, atenția lui fu atrasă de o șuviță lungă și rebelă de păr care se curba, neagră și tentantă, pe umăr și atingea în treacăt apa, stârnindu-i dorința intensă de a o muta de acolo. Și de a o înlocui cu buzele lui.

Nebunie curată.

Regele își ținu privirea fixată pe chipul ei – era nevoit, pentru că altfel și-ar fi pierdut mințile.

– O să te ridic eu.

Făcu ochii mari.

– Dar sunt...

– Știu foarte bine cum ești, milady.

Poate că dacă i se adresa cu formula de politețe nu-i mai venea să sară lângă ea în cadă.

– Închide ochii, zise ea.

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că nu vreau să te scap în cap. Dacă vrei să închizi niște ochi, închide-i pe-ai tăi.

Nu mai apucă să-l contrazică, că el se și aplecă și o ridică cu tot cu apa care i se scurse pe cămașă și pe pantaloni, formând o băltoacă pe podea. Ea chiți când o ridică și chiar își închise ochii, după care îl apucă bine de umeri ca să-și țină echilibrul. O reacție normală când erai luat pe sus, Regele era convins de asta, dar o mare greșeală, de vreme ce palmele de pe umerii lui nu îi mai acopereau unele zone.

Cele moi și roz.

Deja nu se mai uita la chipul ei.

Ea deschise ochii și observă, iar pielea ei roz se făcu mai roșie ca racul.

– Lasă-mă jos! O lăsă de parcă îl arsese la mâini, iar ea se acoperi imediat cu un prosop. Ai zis că nu te uiți!

– Nu, zise Regele. Am zis că n-aș vrea să mă uit.

Se îndepărtă de el și se duse de cealaltă parte a patului. Mintea i se întunecase de tot, iar amintirea pielii ei înroșite în combinație cu patul nu îi distrăgea în cel mai fericit mod atenția de la aceste gânduri.

Oricum n-avea să le dea curs. Nu o dorea pe Lady Sophie Talbot, fir-ar să fie de treabă!

Ba nu, o dorea. Dar nu voia să o dorească.

– E o chestiune de semantică.

Vorbise tare? Nu. Ea se referise la uitat.

– Doamnă, zise el pe cel mai serios ton cu putință. Nici un bărbat zdravăn la cap nu s-ar putea ține de promisiunea asta.

Sophie își strânse prosopul și mai tare în jur.

– Un gentleman, da.

Râse, iar frustrarea din glas îi îngroșă vocea.

– Ba crede-mă pe cuvânt că nu. Nici cel mai pios preot din lume.

Buzele ei se întinseră într-o linie subțire.

– Ești ud. Îți sugerez să-ți găsești niște haine uscate.

Era dat afară din cameră. De o domnișoară arogantă care avea pe ea doar o bucată de pânză.

Un muritor de rând ar fi plecat. Și Dumnezeu îi era martor că la fel ar fi trebuit să facă și Regele. Ar fi trebuit să-i lase timp să se îmbrace și să se vâre înapoi în pat. Să-i acorde câteva momente să se bucure că e curată. Să mănânce. Să se simtă decent.

Așa ar fi făcut un gentleman.

Dar Regele nu era gentleman. Nu fusese destul că trebuise să suporte tentațiile provocate de sunetele băii ei, după aceea mai trebuise și s-o țină, dezbrăcată, și să pretindă că nu-l impresionase cu nimic, când adevărul era că fusese foarte impresionat, iar pantalonii uzi nu-l ajutau mai deloc.

Nu o căutase cu lumânarea.

Și nici pe ea.

Îl scotea din sărite. Iar acum, deși știa că ar fi fost mai bine să se abțină, voia să o scoată și el din minți.

– Haine uscate să fie, zise el, bucurându-se de felul în care ea încuviință din cap și ochii albaștri îi sclipiră victorioși, asta doar până când el își trase cămașa din pantaloni și și-o scoase peste cap, iar victoria se preschimbă în șoc.

– Ce faci? țipă ea.

– Îmi iau haine curate.

– Ce-ai zice să te duci să te schimbi în camera ta!

El îi făcu semn către cufărul mic lipit de perete.

– Asta e camera mea.

Sophie făcu ochii mari.

– Ai dormit la mine în cameră?

– Nu numai atât, o ațâță el și mai tare. E un singur pat.

Se încruntă la el.

– Ba nu.

– Ba nu, îi făcu el pe plac. Duhoarea, mai știi?

Mințea. Fusese atât de îngrijorat că ea nu se va trezi că nici nu-i trecuse prin cap să se culce. Dar nu trebuia să știe și ea. Îl enerva prea tare ca să-i spună. În schimb, își duse mâinile la prohab, încântat de felul în care privirea ei îi urmărea mâinile.

– O lady nu se uită, Sophie.

Imediat își mută atenția către fața lui, cu obrajii stacojii. Dacă nu i-ar fi provocat atâta frustrare, ar fi fost chiar vesel acum.

– Cred că-i rândul tău să te întorci cu spatele.

Nu se întoarse, iar Regelui îi trecu prin cap că era mai puternică decât lăsa de înțeles, fata asta despre care se spunea că e șteарsă și neinteresantă. Se încruntă amarnic spre el.

– Nu mă întorc cu nici un spate, ticălos oribil și arogant ce ești! Ăsta e dormitorul meu, în care ți-ai permis atât de multe libertăți nemernicești.

Ridică mirat o sprânceană.

– Nemernicesc nu înseamnă nimic.

Nu stătu pe gânduri cu răspunsul:

– Sunt sigură că cei care se ocupă cu inventarea de cuvinte ar trebui să te întâlnească ca să îl inventeze. La fel cum îmi imaginez că și prezența mea i-ar convinge să strecoare „nedistractiv" în dicționar. Se opri din vorbit și își îndreptă spatele cât putu de mult. Îți sugerez să-ți cauți o altă cameră, milord. Aici nu ești bine-venit.

Femeia asta ciudată și plină de surprize se înfuriase. Stătea în fața lui, udă și rănită, dar cu nimic mai prejos de o războinică.

O dorea.

Iar asta era mult prea periculos. Pentru amândoi.

Se afla aici ca să o țină în viață. Atât și nimic mai mult.

Se duse la șemineu și îi turnă ceai, lăsând liniștea să se instaleze între ei înainte să vină spre ea, să ocolească patul și să micșoreze distanța până la ea; acum stătea neclintită, cu umerii drepți și încheieturile degetelor albite de cât de tare strângea pumnii care îi lipeau pânza de corp. Trecu pe lângă ea, înlocui borcanul de miere de pe noptiera de lângă pat cu cana cu lichid aburind, aproape atingând-o cu pieptul lui gol. Și dădu dovadă de mare voință ca să nu o atingă.

Dar nici atunci ea nu se clinti din loc, deși Regele știa că și inima ei bătea cu aceeași repeziciune ca a lui. Își ridicase bărbia spre

el, dar nu spuse nimic, în ciuda emoțiilor din priviri. Neîncredere. Iritare. Și încă ceva ce nu îndrăznea să definească.

– Stai jos, rosti el cu asprime, iar cuvintele se sparseră cu ecou în toată camera.

Se uită neîncrezătoare spre pat.

– De ce?

– Pentru că ți-am jurat că n-o să mori în grija mea. Ridică borcanul. Și vreau să mă țin de promisiune.

Atenția i se îndreptă pe rana de pe umăr, care, slavă Domnului, nu prezenta semne de infecție. Doctorul cel nebun era fie foarte norocos, fie foarte deștept.

– Mă descurc și singură, milord.

O ignoră.

– Așază-te.

Se așeză, strângând bine de tot prosopul în jurul ei în timp ce el își vârî degetele în miere. Se așternu liniștea, după care amândoi se uitară la mișcările degetelor, la mierea cea lipicioasă în contrast cu moliciunea pielii ei. Regele bănuia că folosise o cantitate suficientă de leac, dar nu se putea opri să nu o atingă, să îl întindă încet, încet pe umăr. Dorindu-și să nu se limiteze doar la umăr. Dorindu-și să o ungă cu miere peste tot, peste toată pielea aceea imaculată, frumoasă, roz și incredibil de moale.

Deja o lua razna, așa că alese un subiect sigur.

– Cine e Robbie?

Urmă o pauză.

– Robbie?

Regele n-ar fi vrut să discute despre el. Nu acum, când ea era aici, curată, goală și proaspăt îmbăiată, mirosind a vară.

– Da. Robbie. Logodnicul tău.

Privirea ei îl încolți imediat. Oare confuzie vedea acolo? Licărirea dispăru înainte ca el să-și dea seama ce văzuse.

– Ah, da. Robbie. Ne știm de când eram copii, zise ea indiferentă.

– Și cine e? insistă el.

– E brutarul din Mossband.

Un brutar. Cel mai probabil scund și efeminat.

– Și vei fi proprietăreasa unei librării.

Terminase. Trebuia să se oprească. Sophie încuviință scurt din cap.

– O să am o librărie.

Viața perfectă pentru ea. Măritată și cu o librărie. Și-o imagină șleampătă și plină de praf, iar imaginea îi făcu mult prea multă plăcere.

Își ridică degetele și se uită la ele cum luceau de miere. Se uită și ea.

– Ar trebui să te speli, zise ea încet.

Ar fi trebuit. Avea o cadă plină cu apă la nici un metru. Un lighean și apă curată și mai aproape. Dar nu se duse nicăieri. Își duse mâna la gură și își linse mierea de pe degete, ochi în ochi cu ea. Dorindu-și ca ea să se uite în altă parte.

Sophie făcu ochii mari și se încruntă. Dar nu își mută privirea. Atunci își dădu seama.

Dacă o săruta, n-avea să-l oprească. Iar dacă o săruta, nu s-ar fi putut opri.

Într-adevăr, o Fiică Periculoasă.

– Uite-ți rochia, zise el.

– Po... poftim?

– Rochia, repetă el, după care se întoarse pe călcâie și-și trase cămașa pe el înainte de a adăuga: Și încălțări. Deschise larg ușa. Să faci bine să te încalți.

Și ieși din cameră.

Capitolul 9

Zăriți în Sprotbrough?

Taverna de la Pitulicea Gureșă era mai înțesată de lume decât era normal la orele la care se servea micul dejun, constată Sophie în timp ce cobora din camera ei de la etaj trei dimineți mai târziu, îmbrăcată în rochia gri simplă pe care marchizul de Eversley o găsise pentru ea înainte de a dispărea.

Nu-l mai văzuse din seara în care se întâmplase ceea ce acum numea „dezastrul cu baia". Dacă nu l-ar fi cunoscut deja destul de bine, ar fi zis că o părăsise exact așa cum îi sugerase, ca să se ducă în nord la tatăl lui. Conform spuselor lui Mary și doctorului, care fusese să-și verifice pacienta în zorii următoarelor două zile, marchizul rămăsese în oraș, dar fără să se mai intereseze de starea de sănătate a Sophiei.

Ceea ce Sophiei îi convenea de minune.

Ignoră mica împunsătură de dezamăgire pe care o simțise când aflase. De fapt, nega chiar că se simțea dezamăgită în vreun fel. Se simțea pur și simplu mai bine, iar stomacul gol i se trezise, la fel ca în fiecare dimineață.

De cum intră în tavernă îl zări în cealaltă parte a încăperii, mâncând micul dejun lângă geam. El nu-și ridică privirea, iar ea se uită imediat în altă direcție. Nici măcar nu erau prieteni. Erau doar niște cunoștințe.

„Ți-a salvat viața."

Sophie încremeni. El nu părea să dea doi bani pe asta, așa că ei de ce să-i pese?

„Ai vrut să te sărute."

Își alungă gândul trădător. Dorința aceea fusese provocată strict de oboseală și de recunoștința pentru baia oferită. Momentul fusese depășit complet.

De-abia îl băga în seamă.

De-abia îi băgase în seamă cămașa cu mâneci suflecate până la coate, antebrațele frumos bronzate, doar tendoane și mușchi, sau felul în care șuvițele negre îi cădeau pe frunte. Felul în care ochii lui verzi vedeau tot ce se întâmpla pe geamul cârciumii.

Zău așa, era ca și invizibil pentru ea.

Își reluă drumul cu un scop precis. Se apropie de bărbatul impunător care manevra berea de la butoi și spuse:

– Mă scuzați, domnule, dar aș avea nevoie de un curier care să-mi ducă o scrisoare la Londra.

Barmanul mormăi ceva.

Nu se dădu bătută.

– Sunt dispusă să plătesc foarte bine.

Mary îi înapoiase săculețul cu o zi în urmă, plin ochi cu toți banii. John îl șterpelise înainte ca trăsura să se oprească. Slavă

Domnului pentru obiceiul nepotrivit al băiatului, că altfel Sophie n-ar fi avut nici un ban.

Nu erau banii ei. Erau ai lui.

O cuprinse iarăși vina și nu se abținu să nu arunce o privire spre el. Își desfăcuse un ziar și citea, de parcă nici n-ar fi văzut-o. De parcă nu s-ar fi cunoscut niciodată. Își înăbuși sentimentul, jurându-și să-i ramburseze până la ultimul bănuț.

Dar trăia vremuri disperate și așa mai departe.

Reveni la așa-zisa conversație cu barmanul. Își coborî vocea.

– Domnu'. O să vă răsplătesc regește și pe tine, și pe curier.

Bărbatul nu se uită spre ea, dar răspunse:

– Două lire.

Sophie tresări.

– E o sumă enormă.

Barmanul ridică un umăr.

– Atâta costă.

Sophie așteptă o clipă, apoi spuse:

– Mai vreau și să rezerv un loc la diligență. Cea care merge în nord.

Mai scoase un mormăit.

– Sigur.

– Gratis, zise ea.

Se uită chiorâș la ea.

– Adică pe degeaba, îl lămuri ea.

Încuviință din cap.

– Pe degeaba.

Bine. Măcar rezolvase ceva. Puse banii pe tejghea, alături de plicul sigilat.

– Iar dacă tot plătesc două lire, mă aștept ca scrisoarea să fie livrată mâine.

Bărbatul părea ofensat.

– Sigur.

Sophie ridică o sprânceană.

– Îmi cer iertare, domnule. Nu ar fi trebuit să sugerez că ați putea da o altă întrebuințare banilor mei, pentru că îmi păreți foarte de încredere și deschis.

Nu îi sesiză sarcasmul din voce.

– Așa și sunt.

– Asta ziceam și eu. Când sosește următoarea diligență?

– Mâine trebuie să vină.

Excelent. Nu avea nici un motiv să o rateze.

Ignoră durerea din umăr, aproape la fel de enervantă ca omul din partea cealaltă a sălii căruia nu-i păsa de prezența ei.

– Vreau să-mi rezerv loc.

Bărbatul băgă mâna sub tejghea și puse un tichet pe bar. Sophie băgă bucata de hârtie în buzunar și se gândi la următoarea mișcare.

– Am trei întrebări.

Cuvintele răsunară încet și calm în urechea ei, trimițându-i un fior prin tot corpul. Rezistă tentației de a se sprijini pe el. De a se uita la el.

– Oh. Hei, milord.

Ridică o sprânceană.

– Bună.

– Te-ai hotărât să mă bagi în seamă.

– Milady, crede-mă, dacă nu te-aș băga în seamă, n-aș mai sta să pierd vremea prin Sprotbrough.

Buzele ei se întinseră într-o linie dreaptă. Pentru el, ea nu era decât o problemă dificilă. Era evident.

– Ce întrebări aveai?

– De ce îi dădeai bani barmanului?

Îl împinse ca să treacă de el și să-și ia un biscuit tare și o ceașcă de ceai de pe tejghea, mulțumită că nu o întrebase iar de Robbie, care îi devenise, nu se știa cum, logodnic în zilele de după ce fusese împușcată.

Ar fi trebuit să-i spună Regelui adevărul despre Robbie. Dar naiba s-o ia de treabă dacă nu voia să-l lase să creadă că avea o legătură. Să creadă despre ea că era în stare de așa ceva.

Să creadă că era dorită.

Să o dorească și el.

Respinse ultimul gând în secunda îi care îi apăru în minte. Doamne, Dumnezeule! Nu voia ca el să o dorească. Doar nu era nebună. Nici măcar nu-i făcea plăcere compania lui. Și cu siguranță nici lui nu-i făcea plăcere prezența ei.

Își luă farfuria și cana și se întoarse, găsindu-l în imediata ei apropiere. O apucă de cot ca să o conducă la masa pe care

o ocupase și pe care se afla micul lui dejun și un ziar, probabil vechi de câteva săptămâni.

– Deci? o îndemnă el să răspundă. Ce-i cu banii dați barmanului?

– Dar de ce te interesează?

– Curiozitate de soț.

Sorbi din ceai.

– Din fericire pentru amândoi, nu ai nici un drept asupra treburilor mele, milord.

– Nu? întrebă el ca fapt divers. Cu ce bani l-ai plătit?

Obrajii Sophiei se încălziră.

– Asta era cea de-a doua întrebare?

– Da, dar să zicem că era retorică. Să-nțeleg că micul nostru erou pungaș ți-a înapoiat geanta și banii mei?

Biscuitul uscat avea gust de nisip în gura ei.

Înghiți și puse săculețul cu bani pe masa dintre ei.

– Lipsesc câteva lire, șopti ea. O să ți le dau înapoi.

Nu se atinse de sac.

– Din ce? Singurii bani pe care îi ai sunt ai mei.

Sophie se aplecă spre el.

– Nu pentru mult timp. Barmanul o să trimită o scrisoare acasă la tatăl meu, în care îi aduc la cunoștință situația mea actuală și îi cer ajutor financiar.

Se aplecă și el mai în față.

– Nu crezi că tatăl tău te caută deja?

– N-ar avea nici un motiv.

Sprâncenele lui negre se înălțară.

– Nu?

Scutură din cap.

– Eu nu sunt ca surorile mele.

– Ce vrei să spui?

Mai că putea băga mâna în foc că Regele era iritat.

– Doar că ele sunt mult mai interesante decât mine. Toate se vor mărita bine și vor face copii frumoși și sănătoși, care să se cațăre pe spalierele aristocrației mai ceva ca glicina. Se uită pe fereastră. O pereche de boi trăgea o căruță imensă, iar doi călăreți își priponeau caii în partea cealaltă a străzii. Nu sunt o arivistă. El o privi un moment lung și tăcut, până când ea simți nevoia să adauge. Înțelegi? Ți-am spus că nu te vânam să mă mărit cu tine.

– Dacă-mi aduc bine aminte, mi-ai spus că nu te-ai mărita cu mine nici dac-aș fi ultimul bărbat de pe pământ.

– O exprimare cam dură, dar mă tem că așa stau lucrurile.

– Te-aș întreba de ce, dar mi-e frică să nu mă rănești cu sinceritatea ta. Se retrase. Vrei să facem un pariu?

– Ce fel de pariu?

– Fac pariu că tatăl tău te caută deja.

Zâmbi.

– Sunt convinsă că nu e adevărat. Matthew m-a văzut în trăsura ta. Tata știe că n-am pățit nimic.

Regele ridică o sprânceană.

– În cel mai bun caz, tatăl tău crede că ți-am distrus reputația.

Sophie scutură din cap.

– Nu-ți face griji cu asta. E un om rezonabil, care va înțelege tot când îi voi explica. Nu te vei potcovi cu o nevastă.

– Oh, dar nici nu-mi făceam griji că o să mă potcovesc cu o nevastă.

Sophie se gândi la afirmația lui.

– Te cred că nu. Ai mai evitat însurătoarea și până acum, deși le-ai distrus reputația acelor fete.

– E mai mult eschivare decât evitare. Eu, unul, n-o să mă însor niciodată. Să-i ia naiba pe toți tații supărați.

– De ce nu? Nu se putu abține să nu întrebe, dar când îl văzu cât de tare se înnegri la față, regretă instantaneu. Lasă. Nu trebuia să întreb.

După o pauză, el spuse:

– Tatăl tău te caută deja, milady. Ăsta e pariul.

Sophie se simți triumfătoare. Chiar dacă tatăl ei începuse să o caute, a doua zi avea să-i primească scrisoarea și putea anula căutările. N-avea cum să piardă. Zâmbi și se bucură în taină de acest moment.

– Crede-mă, nu mă caută. Ce-mi dai dacă o să câștig?

– Ce-ai vrea?

– Librăria. Cea de pe drumul mare din Mossband.

– S-a făcut. Iar *când* o să câștig, o să-mi aleg ce vreau.

Sprâncenele ei se lipiră.

– Mi se pare un preț cam mare.

– Mai mare decât costurile unei librării?

Își înclină capul într-o parte.

– Nu cred. Bine. Sunt de acord.

El surâse cu superioritate și se întinse să îi fure o bucățică din biscuit.

– Vreau să spun că ești naivă să crezi că tatăl tău n-a angajat două duzini de bărbați care să scotocească toate satele din Anglia și să te aducă acasă.

– Dar eu chiar mă duc acasă, zise ea.

– Acasă în Londra.

– Asta e. Londra nu-i casa mea.

– Și Mossband e?

– Da. Trebuia să fie. Era singura ei șansă.

– Nici nu-ți aduci aminte cum e acolo.

– Ba mi-aduc aminte perfect, insistă ea. Mi-aduc aminte de piața centrală, de brutar, de negustorul de la țesături și de grajduri. Mi-aduc aminte de Armindeni, de stâlpul împodobit cu panglici, de felul în care zilele de vară erau mai lungi până apunea soarele peste dealuri și râu. Mi-aduc aminte că era mult mai frumos, mult mai interesant și mult mai... Căută cuvântul potrivit. ... *sincer* decât orice din Londra.

– Foarte romantic. De târg vorbești? Sau de logodnicul tău?

Își îngustă privirea spre el, neplăcându-i deloc felul în care își bătea joc de ea și o făcea să treacă în defensivă, deși nu știa ce făcuse sau de ce.

De parcă ar fi fost foarte nesăbuită. De parcă ar fi avut de ales.

– În comparație cu tine și Londra, de amândouă.

Nu fusese o decizie pripită să se ducă acasă. Nu avusese de ales. În Londra n-ar fi fost niciodată acceptată. De la început n-o dorise. Nu putea decât să spere că Mossbandul o dorea. El își termină ceaiul.

– Știi, ținând cont de faptul că îți petreci zilele în confort grație largheței mele, Lady Sophie, s-ar zice că ar trebui să te comporți mult mai frumos în prezența mea.

Ea îi aruncă un zâmbet fals.

– Din păcate, milord, nu sunt la fel ca femeile cu care te înhăitezi tu de obicei.

Regele se întinse să-și ia ziarul.

– N-ai vrea să discutăm în contradictoriu pe tema asta.

Odios om! Pufni enervată.

– Și care e a treia?

El își ridică privirea.

– A treia?

– Ziceai că ai trei întrebări.

– Ah, zise el și-și coborî privirea înapoi în ziar. Am și-a treia.

– Da?

– Ce naiba i-ai făcut ducelui de Haven?

Of, Doamne.

– Cum ai... începu ea, după care realiză că el știa deja ce făcuse. Schimbă tactica. Ți-am spus.

El clătină din cap.

– Nu. Mi-ai spus că l-ai insultat în fața tuturor invitaților.

– Așa am făcut, zise ea.

Regele aruncă ziarul peste biscuitul ei cu gust grețos.

– Și înainte de asta ce-ai făcut, Sophie?

Se uită la ziar, iar privirea îi căzu pe un titlu mare, scris cu caractere groase. „Fiica Periculoasă îl bagă la apă pe duce!"

Nu era, așa cum crezuse, un ziar vechi.

– Ziarul a fost tipărit și livrat cu o viteză uluitoare la Sprotbrough.

– Cine s-ar fi gândit că-i așa o metropolă? răspunse el.

– Semnul exclamării nu are nici un rost, rosti ea încet.

– Ar trebui să-i scrii o reclamație editorului. Deci ce-ai făcut?

Sophie ridică ziarul și i-l dădu înapoi.

– Sunt sigură că poți să citești și singur.

– Zice că mai aveai puțin și-l înecai. Se sugerează că ai încercat să-l omori.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! A căzut în fund într-un bazin cu pești de jumătate de metru.

El izbucni în râs. Un hohot cald de râs care o surprinse cu sinceritatea lui. O făcu să-și dorească ca el să râdă mai mult. O făcu să uite de discuție până când el fu din nou în stare să vorbească și să întrebe, mirat peste poate:

– Și tu l-ai împins?

– A meritat-o, în caz că ar conta, bombăni ea.

– Sunt sigur că a meritat-o, nemernicul ăla pompos, zise Eversley. Dar ce ți-a făcut?

– Mie nu mi-a făcut nimic, zise ea. N-aș fi reacționat așa dacă ar fi fost vorba de mine.

O studie cu atenție.

– Dar cui?

– Era ascuns în seră. Cu o femeie.

– Și?

Voia s-o facă să detalieze.

– Femeia nu era sora mea.

– Ah, făcu el.

Asta fu tot. Nici urmă de critică în exclamația lui. Dar deopotrivă nici urmă de înțelegere.

– Nu crezi că a meritat.

– N-am zis asta.

– Dar nici nu ai zis că da. El nu răspunse, drept pentru care se enervă. Bănuiesc că toți sunteți într-un fel de club secret.

– Toți? întrebă el.

Se încruntă la el.

– Niște Casanova cărora nu le pasă că distrug căsnicii.

– Ți-am spus doar, nu mă încurc cu femei căsătorite.

– Doar cu cele aproape să se căsătorească.

– E o diferență.

De fiecare dată când credea că e un om decent, el ținea morțiș să-i aducă aminte de adevăr. Aruncă cu ziarul în el.

– Nu. Nu e. Făcu o pauză, apoi adăugă: Lady Elizabeth, fiica marchizului de Twillery.

– Îmi sună cunoscut numele.

– Ar trebui. I-ai distrus planul de a se căsători cu contele de Exeter.

– Ah. Da. Acum încep să-mi amintesc, zise el, relaxându-se în scaun.

– S-a măritat cu administratorul grajdului tatălui ei.

– Și e fericită, dacă-mi aduc bine aminte.

– N-a mai avut de ales după ce a trebuit să pună capăt logodnei din cauza ta.

– Dragostea a învins. Nu asta e cel mai important? Nu părea deloc afectat.

– Sigur că pentru tine-i un fleac, zise ea. Doar ești bărbat.

– Și ce-are asta a face?

– Nu faci decât să-ți sporești reputația cu fiecare dintre acțiunile astea. Biata Lady Elizabeth a fost distrusă pentru totdeauna.

– Cred că Lady Elizabeth nu ar fi de acord cu această evaluare a situației. Își reîndreptă atenția către articolul de ziar în care era descrisă altercația ei cu Haven. Dar tu te distrugi singură, văd.

– Cei prezenți n-au fost amuzați.

Zâmbi cu superioritate.

– Nici nu-mi închipuiam c-au fost. Deci acum știm.

Îl privi nedumerită.

– Ce știm?

– De ce fugi.

– Nu fug, insistă ea. Oricum, nu mai trebuie să te deranjezi în nici un fel; mi-am cumpărat bilet la diligența de mâine. De-abia aștept să scap de tine și sunt sigură că și tu simți la fel.

– Nu pleci nicăieri cu diligența, rosti el simplu, de parcă ea i-ar fi cerut permisiunea.

Îl săgetă cu privirea.

– Te porți de parcă numele tău ar avea vreo putere specială asupra mea. Iar. Nu mă interesează părerea ta.

Cuvintele îi fură întrerupte de ușa de la intrare care se deschise în spatele ei, iar Eversley își mută privirea peste umărul ei ca să vadă cine intra, în timp ce întorcea ziarul. Se uită atât de insistent la nou-veniți, încât Sophie de-abia rezistă tentației de a se întoarce și a vedea ce se întâmplă.

– Să nu-mi spui c-a venit *adevăratul* Rege...

Îi aruncă o privire aspră.

– Ți se pare amuzant să râzi de numele meu?

Ea îi surâse afectat.

– Da, chiar mi se pare.

– N-ar trebui să muști mâna care te hrănește, zise el.

– Dar ce sunt eu, câine?

– Nu, răspunse el. Câinii sunt mult mai docili și mai obedienți decât o să fii tu vreodată.

Tocmai se pregătea să-i spună care dintre ei era o javră, când el îi luă palma peste masă de parcă era cel mai normal lucru din lume, se uită adânc în ochii ei și îi zâmbi.

Sophiei i se tăie respirația. Doamne ferește, ce bărbat frumos, viguros și puternic și ce zâmbet avea – nu era de mirare că i se dusese buhul că e crai. Mai că uita că nu-i plăcea de el și era gata să-i permită tot felul de libertăți. Să o țină de mână, de exemplu. Pulsul i se acceleră când îi simți pielea caldă lipită de ea și regretă și se bucură simultan că nici unul dintre ei nu purta mănuși. Încercă aproape instantaneu să-și retragă mâna, știind prea bine că, și dacă ar fi fost căsătoriți, tot nu se cădea să se atingă așa în public.

El o ținu ca un clește în clipa în care încercă să se miște și îi spuse destul de tare, cât să audă jumătate de tavernă:

– Am câștigat, draga mea.

Pe fruntea Sophiei apăru o cută. Ce câștigase? *Draga mea?* Se aplecă spre el.

– Te-ai amețit de cap, domnule?

Îi zâmbi din nou, cu o expresie încărcată de subînțeles și promisiuni, ca și cum nu doar că s-ar fi plăcut reciproc, dar și-ar fi cunoscut și secretele de-o viață. Îi duse palma la buze și îi sărută pe rând toate degetele. Sophie deschise gura, apoi o închise la loc, cu inima bătându-i nebunește și atenția îndreptată către locul în care curgeau sărutările.

Ce se întâmpla?

– Îmi cer scuze că vă întrerup.

Preț de o secundă, nici nu auzi cuvintele acelea în concentrarea față de bărbatul ciudat și seducător de la masă. Eversley le auzise pentru amândoi și răspunse fără să-și desprindă privirea din ochii ei:

– Ce-i?

– Căutăm o fată dispărută.

Veniseră după ea.

Eversley nu-și slăbi strânsoarea, iar acea strânsoare fermă îi reprimă un icnet de uimire. Îl privi în ochi, îi citi întrebarea din ei. Știu că îi dădea șansa de a se deconspira. Se uită la oamenii aceia, constatând că erau cei doi călăreți prăfuiți pe care-i remarcase mai devreme.

– O fată dispărută, zise ea și îl apucă pe Eversley de mână de parcă era un far călăuzitor în vreme de furtună. Groaznic.

Poate nu pe ea o căutau.

De-abia îi trecu prin cap și varianta asta, când unul dintre ei spuse:

– Lady Sophie Talbot.

O găsiseră.

Planurile îi fuseseră date peste cap. Eversley avusese dreptate – tatăl ei trimisese oameni să o caute. Aveau să o târască înapoi în Londra, în sânul familiei, unde să fie dichisită și împopoțonată ca să poată fi trimisă înapoi în lumea bună, spre marea și mortala ei rușine.

Trebuia să redevină Sophie, *nedistractiva* Fiică Periculoasă.

Cu câteva zile în urmă, s-ar fi împăcat și cu ideea asta... dar acum aflase că mai exista și o altă variantă. Libertatea. Mossband. Exista chiar și varianta cu Robbie, în care își respecta promisiunea de îndată ce descoperea că venise în oraș și că era disponibilă. Poate că o așteptase toți anii aceștia. Poate că o dorise cu disperare în tot acest răstimp.

Poate nu.

Și mai era și Eversley.

Privirea i se intersectă cu a lui și după aceea coborî. Cu cine se mai ciorovăia ea dacă bărbații aceștia o luau în custodie? Oare avea să-l mai vadă vreodată?

Ar fi deranjat-o dacă nu?

Răspunsul îi reverberă prin tot corpul, iar ea se urî pentru simplul fapt că se lăsase purtată de val. Dar nu mai era cale de întors. Era șansa ei să evadeze complet. Spre o viață simplă și fericită, departe de Londra și de un viitor pe care nu-l dorise niciodată.

Și care îi fusese distrus.

„Recunoaște când ai fost mai slabă", îi repetase tatăl ei de atâtea și atâtea ori. „Redu din pagube. Bate palma. Și revin-o să îi distrugi într-o altă zi."

Cu mintea la sfaturile din trecut, Sophie tăcu, dar încercă să-și adune curajul. Făcu abstracție de litania „nu vreau să mă întorc" care îi răsuna în minte, când nou-venitul adăugă:

– Călătorește, se pare, împreună cu marchizul de Eversley.

Rămase fără cuvinte. De unde știau?

Matthew.

Mai mult ca sigur că valetul se dusese la reședința Talbot cu scrisoarea de la Sophie – iar tatăl ei îl luase imediat la întrebări

pe bietul băiat. Rezistă ispitei de a se interesa dacă Matthew pătise ceva.

– Oh? făcu Eversley calm, de parcă nu avea nici o legătură cu el. Au fugit împreună?

– Dacă nu intervenim la timp, poate. Bărbatul se aplecă spre ei și zise. Cum vă numiți? Sper că nu vă supărați că întreb. Eversley o strânse și mai tare de mână, iar ea își mută privirea spre chipul lui, în timp ce el se uita la acel bărbat. Își dori să mintă. Să o protejeze, chiar dacă știa că nu-i era îndatorat în nici un fel. *Nu era problema lui.* De câte ori i-o repetase?

Nu mai conta că parcă și-ar fi dorit să fie problema lui.

Apoi veni și răspunsul:

– Matthew, zise el cât se poate de calm. Domnul și doamna Matthew. Îi aruncă musafirului lor un zâmbet orbitor. Proaspăt căsătoriți.

Bărbatul îi privi câteva momente bune, până când Sophie își puse și cealaltă mână peste palmele împreunate și îi aruncă și ea cel mai călduros zâmbet.

Nu știa de ce, dar o salvase. Din nou.

Și cel mai rău era că începea să-i placă de el.

Sophie avea un zâmbet frumos.

Nu era momentul potrivit pentru o asemenea constatare, dar o observase toată dimineața – din clipa în care pășise în tavernă îmbrăcată cu rochia veche, luată de la soția proprietarului tavernei. Rochia nu era deloc atrăgătoare, dar tot nu-și putuse dezlipi privirea de la ea.

Apoi se luase la ceartă cu el – nimic surprinzător, de vreme ce părea că asta făceau tot timpul. Și era o ocupație mult mai interesantă decât orice altceva făcuse cu o femeie de foarte mult timp.

Iar când sosiseră bărbații, știuse imediat că pe ea o căutau. Și fusese gata să o predea – să le explice că Lady Sophie Talbot nu era decât o mare pacoste și să scape de femeia asta și de viața ei complicată, când făcuse greșeala să se uite la ea.

O văzuse măcinată de gânduri, cu ochii albaștri scăldați de tristețe și resemnare. Și o ultimă fărâmă devastatoare de speranță.

Speranța că el ar putea să o ajute să iasă din încurcătura asta.

Așa că asta făcuse. Perpetuase ca un nebun mitul căsniciei lor ce îi mai ținea împreună o vreme, până când vânzătorii de recompense plecau. Era o idioțenie, firește, ținând cont de faptul că ea tocmai trimisese un curier la tatăl ei în care precis îi descrisese întreaga situație. Toate planurile, cu care contele de Wight n-ar fi fost niciodată de acord, oricât de ștearsă, plictisitoare sau neimportantă se credea cea mai mică dintre fiicele sale.

Se subaprecia foarte tare, iar Regele își propusese să-i scoată această idee din cap. Oricât de nebunesc ar fi fost.

Zâmbetul ei frumos era de vină.

Pe care îl remarcase, bineînțeles, în cel mai nepotrivit moment.

Fir-ar să fie de treabă!

Se ridică în picioare în secunda în care bărbatul plecă de la masa lor și se așeză la bar, știind că nu îl convinseseră pe deplin că erau proaspăt căsătoriți, îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Știind că acum îl mituia pe barman să-i dea informații despre ei. Știind că Sophie tocmai plătise o livrare urgentă în Londra. Înjură în barbă și, fără să-i dea drumul la mână Sophiei, o trase de pe scaun în picioare, după care se aplecă să-i șoptească la ureche.

– Ne bănuiesc. Prefă-te îndrăgostită.

Se întoarse mirată spre el.

– Cum aș putea să mă prefac îndrăgostită?

Era atât de afurisit de inocentă. Asta îl omora de-a binelea. Se aplecă din nou și își lipi buzele de urechea ei, savurând modul în care ea se undui sub atingerea lui.

– Prefă-te că sunt Robbie al tău.

Confuzia îi încețoșă privirea, iar el își dădu seama de adevăr, în sinea lui încolțind mugurii scepticismului și ușurării. Nu îl iubea pe Robbie.

Dar ce-i păsa lui, oricum.

O scoase din încăpere, apelând la forță pentru a o ține mai aproape de el, deși nu se cuvenea. De îndată ce păși pragul ușii din spate a cârciumii, o trase pe coridorul întunecat din spatele ușii, ezitând când auzi un zgomot de pași ce se îndreptau spre camerele de la etaj.

Se gândi că nu aveau mult timp la dispoziție, așa că o lipi de zid fără prea mare gentilețe.

– Cum te simți cu umărul? întrebă el, realizând că nu o mai întrebase până acum.

Vorbise cu Mary și cu doctorul nebun în fiecare zi, dar pe Sophie nu o mai văzuse de trei zile. Și ar fi trebuit să se intereseze de rană.

Ar fi trebuit să se intereseze de soarta ei, punct.

Întrebarea o nedumeri, dar răspunse:

– Bine, mulțumesc. E înțepenit, dar nu s-a infectat.

Dădu scurt din cap.

– Excelent.

– Știai că sunt aici, șuieră ea. De-aia ai făcut pariul.

Nu știuse, dar nu o corectă.

– N-ar fi trebuit să faci pariu cu mine.

– Pentru că ești un ticălos?

– Pentru că eu nu pierd.

În tavernă se auzi hârșâitul unui scaun. Bărbatul se apropia. Regele se lipi de ea și îi cuprinse talia în palme. Ea icni de mirare când îl văzu că se lasă pe ea. Nu avea timp să o pregătească sufletește. Nu era timp să-și schimbe planul. Nu fu timp decât de un „E vremea să-mi încasez câștigul. Vezi să pară real, doamnă Matthew", rostit repede și încet. După care își lipi buzele de gura ei.

Preț de o clipă, îngheță sub el, buzele i se întinseră într-o linie dreaptă, palmele țepene pe umerii lui îl împinseră, iar din gât i se desprinse un sunet firav de protest.

El își puse o mână pe gâtul ei, degetul lui mare i se plimbă pe linia maxilarului, degetele îi alunecară în părul de la ceafa ei, unde o masară până când se relaxă și începu să ofteze de plăcere.

Nu intenționase să-i placă să o sărute pe Sophie Talbot.

Nu intenționase decât să o mângâie cât se poate de superficial – doar pentru a-i convinge pe urmăritori – și gestul să fie cât se poate de mecanic, doar pentru a face ce avea de făcut.

Dar oftatul îl făcu să se răzgândească. Îl prinse cu buzele lui, își găsi o poziție mai confortabilă, o trase și mai aproape de el și își transpuse toată experiența în această atingere – știind instinctiv că, chiar dacă ea mai sărutase vreodată pe cineva, nu se compara cu ce simțea acum. Pentru că dacă era ceva ce îi plăcea mai mult și mai mult Regelui era să sărute. Adora senzația de intimitate

pe care o transmitea un sărut. Modul minunat în care testa, tachina și tenta și în cele din urmă prevestea un act mult mai măreț și mai intens.

Gura ei era întredeschisă, buzele ei pline lipite de gura lui, iar el luă lucruri pe care ea nici nu știa că le oferă, mușcându-i ușor frumoasa buză de jos, după care i-o mângâie cu limba, gustând tot mai profund din ea, din aroma de bergamotă a ceaiului ei și din ceva mai dulce și mai delicios decât își imaginase vreodată.

Ea oftă din nou, iar el o trase și mai aproape, savurând felul în care ea icnise înainte de a se preda cu totul lui, înfășurându-și brațele în jurul gâtului lui și încolăcindu-și degetele în părul lui. Dumnezeule! Era bine.

Se simțea bine. Se simți și mai bine când limba ei o întâlni pe-a lui.

Era o elevă excelentă.

Iar acest sărut scăpa de sub control.

Își desprinse buzele de ale ei, încercând să pună capăt acestui moment înainte de a-i lua cu totul pe sus. Dar ochii ei rămaseră închiși și pumnii încă strânși în părul lui, iar el constată că nici nu se punea problema să-i dea drumul. În schimb, își puse buzele pe pielea ei, le plimbă pe pomeți, pe maxilar, își trecu dinții de-a lungul gâtului și poposi în spațiul în care se întâlnea cu umărul.

O sărută acolo, o linse delicat înainte de a suge locul până îi stârni un minunat țipăt discret.

Un țipăt accentuat de mârâitul lui.

Îl strânse și mai tare și îi șopti numele. Nu titlul – numele de care râdea de fiecare dată. „Rege".

Cuvântul îi produse plăcere și zâmbi, lipit de pielea ei.

– Cum mi-ai zis?

Atunci își deschise ochii – de un albastru străveziu și plini de dorințe. Îi luă o clipă să înțeleagă întrebarea. Nota de tachinare din ea.

– Să nu-ți vină idei.

– Cam târziu.

Avea mii de idei. Și îi plăceau absolut toate. Își strecură o palmă pe spatele ei, peste curbura posteriorului, ca să o apuce de coapsă și să o ridice ca să fie și mai aproape de el.

Ea rămase fără grai, dar nu se feri. Mai mult, se arcui spre el cu un geamăt jos și vibrant. Sophie Talbot își luă revanșa cu vârf și îndesat pentru lipsa de experiență cu pasiunea nestăpânită. Regele s-ar fi sechestrat cu bucurie împreună cu ea într-una din camerele de la etaj și ar fi petrecut o săptămână întreagă explorând toate lucrurile care o făceau să icnească, să se arcuiască, să ofteze și să geamă.

Dar la câțiva metri de ei era un bărbat care o căuta. Nu era nici momentul și nici locul potrivit ca Regele să fie intrigat de această lady. Idee confirmată prin apariția bărbatului care îi luase la întrebări, care păși în spațiul slab iluminat și îi privi insistent și fără nici o jenă.

Regele se întoarse astfel încât să o mascheze pe ea, foarte interesat ca starea ei actuală să rămână vizibilă doar pentru el.

– O cauți cu lumânarea, mârâi el spre nou-venit, care nu se mișcă din loc – stătea de prea mult timp, iar Regelui nu-i plăcea deloc. Se întoarse cu fața spre el. Nu înțelegi ce-ți spun?

– Ba da, zise celălalt. Doar că soția dumitale seamănă cu Lady Sophie.

– Pe soția mea o cheamă doamna Louis Matthew. M-am exprimat foarte clar. Iar atenția pe care mi-o acorzi mă enervează mult mai tare decât cred că ai vrea să mă enerveze.

Privirea bărbatului insistă asupra Sophiei, care, pentru prima dată în viața ei, stătea unde fusese pusă. Din fericire. Bărbatul își ridică pălăria.

– Doamnă Matthew, îmi cer scuze că v-am deranjat.

– Mulțumesc, zise încet Sophie.

Bărbatul se uită la Rege.

– Mai bine v-ați găsi un loc mai ferit. Chiar dacă sunteți proaspăt căsătoriți...

Regele nu-și dorise niciodată mai mult ca atunci să pocnească pe cineva. Ar fi fost cazul să primească un premiu pentru că reușea să se abțină.

– Mulțumesc de sfat, replică Regele, pe un ton care exprima orice numai apreciere, nu.

De îndată ce bărbatul se întoarse în tavernă, Regele o apucă pe Sophie de mână și o trase sus pe scări până în camera ei, vrând să o știe departe de canalia aceea.

Ea se lipi de perete, cu brațele încrucișate strâns peste piept.

– Știe.

Regele își frecă fața cu palma.

– Cred că știe, da.

Se uită la el.

– De ce nu i-ai spus adevărul?

– Că suntem doar niște tovarăși de drum cărora nu le pasă unul de celălalt? O lăsă fără replică și se simți ca un ticălos fiindcă spusese așa ceva când încă îi mai simțea gustul pe buze. Sophie...

– Nu, zise ea, fluturând o mână. E adevărat. Și nici nu ne-ar fi crezut.

Nu era adevărat, dar nu voia să o forțeze și mai tare.

– Nu, n-ar fi crezut.

Ea încuviință din cap.

– Mulțumesc. Mai am de așteptat încă o zi doar. Până la sosirea diligenței.

El își ridică privirea în tavan.

– Fir-ar să fie, nu iei nici o diligență. Mai ales acum.

– De ce nu? Nu o să mă caute prin diligențe.

Probabil adevărat, dar deja se săturase de femeia asta și de neglijența cu care își trăia viața.

– Pentru că ai obiceiul să fii împușcată în diligențe.

– Nu s-a întâmplat *în* diligență.

– Acum cine se leagă de semantică? Sophie închise gura. O să am eu grijă să ajungi la Mossband. Nu se putu abține să nu continue, acum când era aproape sigur că îl mințise încă de la început. Drept în brațele de aluat ale brutarului tău.

– Vai, ce spiritual ești!

– Chiar sunt.

Era gata să-și parieze toată averea că nu exista nici un brutar. Ceea ce însemna că era o fugară, iar el singurul care o putea ajuta. La fel cum fusese și pentru o altă fată, acum o veșnicie.

Și al naibii să fie dacă avea de gând să o dezamăgească și pe asta.

Cineva ciocăni scurt la ușă, iar când deschise în prag apărură Mary, John și Bess. Intrară fără să fie poftiți înăuntru. Mary începu să vorbească repede:

– Jos e un om care pune întrebări despre o fată dispărută.

– Da, l-am întâlnit, zise Regele.

Mary se uită la Sophie.

– Zice că pe fată o cheamă Sophie. Și că e nobilă.

Sophie o studie cu atenție, dar nu spuse nimic. Mary se uită la Rege.

– Ziceau că e cu un alt nobil.

Acesta nu răspunse.

John adăugă:

– Noi credem că de voi e vorba.

Regele interveni în acest moment:

– I-ai spus de bănuielile tale?

– Nu, zise John. Noi suntem loiali prietenilor și secretelor lor.

Sophie încuviință din cap.

– Mulțumesc.

– Ce-ai făcut să meriți să fii vânată?

Sophie zâmbi, cam stins și oarecum cu tristețe, iar Regelui îi veni brusc să se ducă la ea să o ia în brațe.

– Am fugit de o viață pe care nu o doresc.

– Nu putem să ne prefacem că nu înțelegem, zise Mary punându-și o mână pe umărul lui Bess ca să o tragă mai aproape.

Dumnezeule! Trebuia să aibă grijă și de aceștia trei. Nu îi putea lăsa să se descurce singuri. Mary era tânără și cu doi copii după ea. Copii inteligenți, dezghețați, pungași, dar tot copii.

– Trebuie să plecați, zise Mary. Și repede.

Regele băgă mâna în buzunar și scoase săculețul ca să-i dea un pumn plin de monede lui Mary.

– Veniți după noi. În trăsura mea.

Mary ridică mirată din sprâncene.

– De ce?

Regele se pricepea să recunoască mândria, și exact asta văzu în ochii tinerei fete. Știa că nu putea accepta ceva din milă nici în ruptul capului. Trebuise să insiste mult până acceptase camera pe care Sophie insistase să le-o plătească.

– Pentru că o să mai tocmim o trăsură. Și pentru că oamenii aceia vor crede că voi trei sunteți de fapt noi. În trăsura mea. Grăbindu-ne să ajungem în nord, în Scoția.

– Să vă căsătoriți pe ascuns! vorbi Bess pentru prima dată.

Sophie se uită spre fetiță.

– Ce știi tu despre căsătorii pe ascuns?

– Nu știu nimic, răspunse cu sinceritate Bess. Doar că mulți fug în Scoția[1] ca să se căsătorească.

– La drept vorbind, îi spuse el fetiței, cred că ne-ar putea bănui că am fugit împreună.

– Și asta faceți? întrebă Mary.

– Nu! răspunse Sophie fără să mai stea pe gânduri.

El se întoarse spre ea.

– Un altul s-ar simți ofensat de repeziciunea cu care mi-ai pus la îndoială eligibilitatea.

Ridică sprâncenele în direcția lui.

– Un altul n-ar fi atât de bădăran ca tine, milord.

Se gândi la evenimentele din sala publică de la parter și se abținu să se certe cu ea.

– Unde vă veți duce? întrebă Mary.

– În nord. Și repede.

Mary își mușcă buza, cu gândul la amândoi.

– Nu știu dacă se cade să te las fără o însoțitoare, milady.

Regele era sigur că n-a auzit bine. Sophie clătină din cap.

– O prefer pe doamna Matthew.

– Dar nu ești doamna Matthew. Ești fiica unui conte. Ar trebui să ai o însoțitoare.

– Îl am pe marchiz.

Mary îl săgetă cu privirea.

– N-oi fi eu de familie bună, dar până și eu știu că nu-i un însoțitor acceptabil.

Dacă ar fi știut fata tot adevărul...

– O să se descurce, zise Sophie. Marchizului nici nu-i pasă de mine.

Mary se uită de la Sophie la Rege, iar el avu impresia clară că nu o credea.

– Milord, trebuie să înțelegi că ne-am atașat destul de tare de această lady. Ne-a salvat viețile.

---

[1] Aluzie la satul Gretna Green din sudul Scoției, faimos pentru numărul record de căsătorii oficiate în rândul minorilor care nu aveau acordul părinților pe vremuri. (n.tr.)

Regele dădu o singură dată din cap că a înțeles.

– Da.

– Atunci trebuie să înțelegi și că dacă îi faci vreun rău o să te tai.

Tresări, recunoscător că fata nu știa nici jumătate din ce se întâmpla între ei. Pentru că era convins că îl amenințase cu toată seriozitatea și nici măcar nu era sigur dacă nu cumva chiar avea curajul și priceperea să se țină de cuvânt.

– Înțeleg.

Mulțumită, Mary dădu din cap în semn de aprobare.

– Ce să facem?

– Stați aici. Încercați să-i derutați câteva ore, cât să apucăm să ne îndepărtăm. Rămâneți câteva zile, dacă vreți. Îi dădu un pumn de monede din săculeț. O să vă ajungă câteva săptămâni. După ce sunteți gata, vizitiul meu vă va aduce împreună cu bagajul meu la casa mea de la țară.

Mary nu era convinsă.

– Noi mergeam în Yorkshire. Avem noi un loc acolo. Cred că o să fim în siguranță.

Regele clătină din cap.

– Aveți unde să stați și în Cumbria. Sau în Țara Galilor. Sau în alte câteva locuri. Mă refer și la John, și la Bess. Veți beneficia de protecția ducelui de Lyne.

– Hait! exclamă John.

– Un duce! zise și Mary.

În curând. Și avea să facă tot posibilul să-i protejeze pe cei care nu se puteau apăra singuri. Poate în sfârșit era în stare.

Sophie se uită la Rege.

– Mulțumesc.

– Să-mi mulțumești la sfârșit, spuse el, împingând-o spre cel mai apropiat cufăr. Trebuie să te îmbraci. Pleci de aici la fel cum ai venit.

– Împușcată și leșinată? se interesă John.

Ridică livreaua pătată, dar curată de pe bagaj și i-o înmână Sophiei.

– Ca valet.

Capitolul 10

Chinina: leacul împotriva răului de trăsură

Sophie și Regele porniseră la drum de mai puțin de o oră, iar Mary și John își dădeau toată silința să distragă atenția oamenilor care îi căutau, în timp ce Sophie se ținea de spatele trăsurii închiriate, recunoscătoare pentru experiența deja acumulată.

După câteva minute de mers, trăsura se opri și ea se strecură înăuntru, iar Regele bătu cu forță în acoperiș ca să pornească mai repede.

– Până în Cumbria, zise el, ne oprim doar ca să schimbăm caii. Și să stai ascunsă. În cel mai bun caz ai câteva zile avans până te vor găsi oamenii tatălui tău. Dacă cred că ești cu mine, deja se îndreaptă către castelul Lyne.

Sophie scutură din cap.

– Tata va primi mâine biletul în care l-am înștiințat de planul de a mă muta în Mossband. Nu te va mai deranja după aceea.

Regele ridică din sprâncene.

– Ba cred că o să vrea să-mi scarmene pielea. Cu atât mai mult când o să afle și că ai fost împușcată când erai cu mine.

– Aiurea! Nici nu erai acolo. Nu mă supravegheai tu.

– Ar fi trebuit să o fac, zise el în timp ce se rezemă pe spetează, dar înainte ca ea să-i răspundă în vreun fel, mai întrebă: Ți-ai luat ceaiul?

Încuviință din cap.

– Da.

– Și mierea?

– Da.

– Și bandaje curate?

– Nu-s copil, milord. Înțeleg ideea de a-ți lua lucrurile importante când pleci de undeva.

El își mută privirea spre geam, iar ea se rezemă pe bancheta de vizavi de el, încercând să nu se gândească la acea zi. La nici un moment al ei.

Nu rezistă.

– M-ai salvat din nou.

– Nu te-am salvat.

– Ba da. Știai că nu vreau să mă întorc în Londra.

Nu răspunse câteva minute bune. Într-un final vorbi:

– Într-o bună zi, o să plec și o să te las să te descurci singură.

Dar nu astăzi.

Astăzi o salvase de la a fi luată pe sus și dusă înapoi la viața din Londra. Astăzi, îi oferise o șansă la libertate. Astăzi, o sărutase. Pe coridorul întunecat din spatele cârciumii, cu vânătorii de recompense trimiși de tatăl ei pe urme. Nu era clar la ce se așteptase ea de la primul ei sărut.

În afară de faptul că fusese minunat.

Nu voia să se mai gândească la asta.

El părea complet neimpresionat de sărut, așa că ea de ce să se arate altfel? Era clar că se sărutaseră doar pentru că erau urmăriți. Suspectați. Aproape deconspirați. O sărutase ca să dea șaradei un aspect de legitimitate. Cu siguranță *păruse* legitim.

Oricum nu conta.

Cel mai bine era să nu se mai gândească niciodată la el.

Mai trase o dată cu ochiul la el, cum stătea cu ochii închiși, cu brațele încrucișate și picioarele lungi aruncate cu aroganță prin toată trăsura, înghesuind-o într-un colț. Ca și cum ar fi deținut tot spațiul.

Își rearanjă poziția în spațiul restrâns pe care i-l lăsase.

Îi era ușor să uite de sărut dacă el continua să se poarte așa.

Deschise un ochi.

– Stai bine?

– Da, zise ea și-și trase special picioarele și mai aproape de lada banchetei.

O studie o clipă, zise „bine" și închise ochii la loc.

Sophie tuși.

Regele deschise din nou ochii, iar ea îi remarcă iritarea.

– Îmi cer scuze, milord, zise ea cu toată candoarea. Te-am deranjat?

– Nu, răspunse el tăios și închise iar ochii. Minciună. Ce trebuia să facă? Să dispară? Se oferise să călătorească cu diligența. El fusese cel care insistase cu planul acesta nebun.

Își ridică picioarele și și le întinse pe bancheta alunecoasă de lemn. Trăsura alese exact acest moment să lovească un șanț de pe drum, obligând-o să se apuce de niște canturi ca să nu cadă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sophie! Găsește-ți un loc și stai acolo. De data asta nu mai deschise ochii.

Îi aruncă o privire mirată la culme.

– Tu nu vezi că trăsura asta nu se compară cu ditamai matahala cu care călătorești tu de obicei? De vreme ce ai ocupat toată podeaua, milord, n-am încotro și trebuie să ridic picioarele pe banchetă. Și, după cum poate-ți aduci aminte, am o rană nevindecată de glonț în umăr, iar amenințarea de a cădea de pe banchetă pe podeaua trăsurii este... cel puțin neliniștitoare.

El îi aruncă o privire piezișă.

– Te-am întrebat dacă stai bine. Mi-ai zis că da.

Se încruntă la el.

– Am mințit.

Se ridică exact în momentul în care vehiculul lua o curbă.

– Dumnezeule, bombăni el și-și duse mâna la cap. Se înverzise la față.

Sophie își coborî picioarele pe podea.

– Ești bolnav?

Scutură din cap că nu, dar se sprijini cu cealaltă mână de trăsura care se bălăngănea cu putere.

– Ai rău de trăsură? se interesă ea. Văzând că nu-i răspunde, adăugă: Sora mea, Sesily, are rău de trăsură.

– Care e ea?

Dacă n-ar fi arătat atât de tulburat, ar fi discutat în contradictoriu cu el, i-ar fi spus că surorile ei nu semănau una cu cealaltă și că nu era greu să le deosebești. De data asta însă îi oferi lămuriri:

– E a doua ca vârstă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Ca un crai ce ești, sunt sigur că ai auzit cum i se spune când nu-i de față.

– Cum i se spune?

– Nu te mai preface că nu știi. Știu și eu, așa că sigur ai aflat și tu.

O săgetă cu privirea.

– Ți se pare că de obicei te mint?

Bine. N-avea de gând să-i spună. Se înroși.

– Nu contează.

– Ba trebuie să-mi spui.

Scutură din cap.

– Nu-i frumos.

– Sunt convins că nu-i dacă nu i se spune în față.

Sophie se uită pe fereastră.

– O cheamă Sesily.

– Da. Mi-ai mai spus.

Îl privi cu insistență.

– Ses-ily.

Ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic.

– Nu vrei decât să mă auzi pe mine zicând cu voce tare.

El își închise ochii.

– Deja nu mă mai interesează, serios.

– Sexily, zise ea sec. Îi zic Lady Sexily. Pe la spate.

Preț de o clipă, nu răspunse nimic. Nu se clinti din loc. Iar apoi deschise ochii și o fulgeră cu o privire furioasă.

– Oricine îi zice așa e un dobitoc sinistru. Și oricine îi spune așa în față merită un pumn în mutră. Se întinse spre ea. Cine ți-a zis cum i se zice?

Surprinsă, răspunse:

– Nu-i ceva important.

– Ba crede-mă că este, zise el. Ar trebui să fii tratată cu mai mult respect.

Respect. Ce concept străin. Își mută privirea în altă parte.

– Surorile Periculoase nu impun respect, milord. Tu ar trebui să știi foarte bine.

Înjură în gând.

– Îmi pare rău pentru lucrurile pe care le-am spus.

– Serios?

– N-ar trebui să te miri prea tare.

– Doar că... pe surorile mele nu le deranjează să fie tratate astfel, așa că oamenii spun în continuare asemenea lucruri.

– Dar pe tine te deranjează.

Ridică dintr-un umăr.

– După cum am lămurit deja, eu nu mă iau după ce scriu ziarele.

O privi câteva momente bune, apoi spuse:

– Dar nu de asta nu te deranjează.

– Nu, zise ea, mă deranjează pentru că ne devalorizează. Sunt surorile mele. Suntem și noi oameni. Avem sentimente. Existăm. Și văd că lumea nu observă lucrurile astea. Nu le vede.

– Nu te vede nici pe tine, zise el.

Da.

– Eu nu vrea să fiu văzută, minți ea. Vreau doar să nu am parte de asta.

Privirea lui verde o ardea.

– Te înțeleg, Sophie.

I se tăie respirația. Sigur nu vorbea serios. Și-ar fi dorit să fie sincer cu ea, dar nu era cazul.

Scutură din cap și reveni la subiectul mai sigur și mai puțin jenant.

– Erau mai mulți care vorbeau despre ea. Am dat întâmplător peste ei la un bal. Nu m-au văzut. Erau prea ocupați să se holbeze la ea. Își înălță umărul sănătos. Formele lui Sesily sunt... mă rog, bărbații o observă imediat. Și pentru că nu avem sânge albastru, bărbați ca tine... Se întrerupse. Își regândi cuvintele. Bărbații care se cred superiori nouă... fac comentarii fără nici o jenă. Am impresia că se cred tare deștepți. Poate chiar sunt. Dar asta nu le face cinste. Își ridică privirea spre el. Te face să te simți groaznic.

– Aș vrea să-l fac pe fiecare dintre ei să se simtă oribil.

O clipă, Sophie chiar crezu că vorbește cu sinceritate. Desigur, acest lucru era imposibil. El, unul, nu voia să aibă de-a face cu ea. Regele făcu o pauză.

– Ea în ce scandal e băgată?

Sophie se încruntă.

– Nu înțeleg.

– Fiecare aveți câte un bărbat nepotrivit care umblă după voi. Ea cu cine umblă?

Se referea, firește, la pretendentul care le poreclise Soioasele S.

– Derek Hawkins.

– E un idiot desăvârșit, zise el, înainte de a-și închide ochii și a se rezema de spetează. Iar faptul că nu s-a însurat cu sora ta și nu i-a ucis pe toți care îi remarcă formele o dovedește.

Deși îi dădea dreptate, Sophie nu insistă.

– După mine nu umblă nici un bărbat nepotrivit.

O fixă insistent cu privirea.

– Acum umblă.

Obrajii i se încinseră, cuvintele evocându-i amintirea sărutului lui. Nu știu ce să spună, așa că reveni la subiectul inițial.

– În tot cazul, sensibilitatea lui Sesily îi face foarte dificile călătoriile lungi. Se uită în jur să găsească ceva care să-i fie de folos în caz că-i venea să vomite. Îi recuperă pălăria de pe locul de lângă el, o întoarse și i-o ținu sub bărbie. Dacă ți se face rău, vomită aici.

El deschise un ochi.

– Vrei să vărs în pălăria mea.

– Știu că nu-i cea mai bună soluție, dar în momente disperate se găsesc soluții disperate, parcă așa se zice.

Clătină din cap și așeză pălăria la loc lângă el.

– N-o să mi se facă rău. N-am rău de trăsură. Doar senzația că nu vreau să stau înăuntru.

Sophie scutură din cap.

– Nu înțeleg.

– Nu mă simt... confortabil... înăuntru.

– Păi și nu călătorești?

Ridică o sprânceană.

– Călătoresc, nu vezi că o fac?

– Ba da. Dar probabil călătoriile lungi sunt dificile.

Urmă o pauză.

– Nu vreau să fie dificile.

O apucă chicotitul.

– Crezi că din cauza aversiunii tale pentru trăsuri sunt dificile?

El zâmbi la gluma ei, dar doar un colț din gura altfel serioasă i se clinti.

– Cred că mai nou sunt dificile din pricina ta.

– Precis că nu, îl necăji ea. Sunt la fel de liniștită ca o slujbă de duminică.

Mormăi ceva și închise ochii.

– Eu nu merg la biserică.

– Vrei să mă rog eu pentru nemurirea sufletului tău?

– N-ai nici o șansă cu mine. Sunt o cauză pierdută, așa un ticălos.

Merseră în liniște o lungă perioadă, iar Regele deveni din ce în ce mai agitat și mai nefericit. Într-un final, Sophie sparse tăcerea:

– N-ai vrea să mergi pe capră, lângă vizitiu?

El scutură din cap.

– Stau bine aici.

– Dar mi-ai spus destul de clar că nu-ți plac tovarășii de drum. Măcar atât mi-ai spus când mergeam către Sprotbrough.

– Poate m-am răzgândit între timp.

Trăsura se clătină, iar ea alunecă pe banchetă și se lovi cu umărul de peretele trăsurii, ceea ce o făcu să icnească de durere.

Everley înjură cu obidă; se duse la ea, o ridică și o întoarse ca pe un fulg, după care o așeză lângă el. Până să se dezmeticească, era înlănțuită de brațele și de picioarele lui. Își roti rapid capul spre el, dar el stătea tot cu ochii închiși.

– Dă-mi drumul.

Rămase cu ochii închiși și n-o băgă în seamă, după care își reluă poziția relaxată.

– Nu te mai foi atât. Nu-ți face bine la umăr și nici mie la cap.

Ei bine, faptul că era atât de aproape de el nu îi făcea nici ei bine la cap.

Dar pe el nu-l deranja asta.

Închise și ea ochii și și-l scoase din minte. Avu succes câteva secunde, până când fu învăluită de căldura lui, care începea din locul unde li se atingeau coapsele și se întindea în toate direcțiile, până când nu își mai dori decât să se sprijine cu totul de el. În schimb, păstră distanța maximă între ei și căută să zică altceva în afară de „Te rog, sărută-mă din nou, dacă nu te deranjează prea tare". Deși se întrebă totuși dacă ar fi făcut-o dacă îl ruga frumos.

Se crispă toată, de parcă postura aceasta îi putea alunga gândurile rătăcitoare.

– Și ce s-a întâmplat cu cabrioleta ta?

– Ce s-a întâmplat cu cabrioleta mea? răspunse fără să se uite la ea.

– De ce nu ai luat cabrioleta în loc să stai în trăsura asta?

– Cabrioleta mea e demontată și dusă la castelul Lyne.

Făcu ochii mari.

– De ce?

Sigur nu pentru a fi cu ea. Se bucura de compania lui, dar și el trebuia să se bucure de viața lui.

– N-avea roți, zise el sec.

Sigur că era vina ei.

– Îmi pare rău.

Deschise din nou ochii, iar în adâncurile verzi răsări o urmă de uimire.

– Cred că ar trebui să-ți pară.

Ea încuviință din cap.

– Te miră?

– Rareori se întâmplă ca oamenii să-și ceară scuze în fața mea, zise el cu simplitate. Și și mai puțini o spun din suflet.

Nu știa ce ar mai fi putut spune, așa că schimbă subiectul, revenind la ceva mai sigur:

– N-am mai văzut niciodată pe cineva să conducă cu atâta nechibzuință o cabrioletă.

– Ți s-a părut un act nechibzuit?

– Ai mers pe o roată. Putea să se răstoarne cu totul.

Își mută privirea de la ea.

– S-a mai întâmplat. Am supraviețuit.

Și-l imagină azvârlit pe marginea drumului, rănit și sângerând. Nu-i plăcu imaginea. Pe frunte îi apăru cute.

– Ai fi putut muri.

– N-am murit.

Cuvintele lui ascundeau ceva, ceva mult mai întunecat decât ar fi vrut ea să admită. Își dori ca el să-și deschidă ochii, ca să îl poată percepe mai bine.

– Dar ai fi putut muri.

– Face și asta parte din distracție.

– Amenințarea morții e o distracție pentru tine?

– Ți se pare greu de crezut?

– Dacă e să țin cont de faptul că aproape am fost ucisă de un glonț acum câteva zile, da.

Atunci se uită la ea fără nici un pic de umor.

– Nu-i același lucru.

– Pentru că nu mi-o făceam cu mâna mea?

– Într-o foarte mare măsura, da.

Trăsura se zdruncină peste o groapă din drum, iar el scrâșni din dinți.

– Ți-e frică că o să mori? Acum? De asta nu-ți plac trăsurile?

El tăcu o clipă.

– E o trăsură foarte mică.

Era o trăsură de dimensiuni absolut normale.

– De ce?

Preț de o clipă, privirea i se întunecă și se pierdu în gânduri – în ceva ce părea neplăcut. Ceva care îl bântuia. Se abținu să pună mâna pe el. Să-l aline, să-l facă să uite. Nu se aștepta să-i răspundă. Nici nu-i răspunse, deși scutură din cap și spuse:

– Nu-mi plac. Șovăi. Și nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Sophie dădu din cap că a înțeles.

– Bine atunci, despre ce altceva vrei să vorbim?

– N-aș putea să zic că aș prefera să dorm?

– Arăți de parcă ai fi în stare în orice clipă să sari din trăsură, spuse ea. O să adormi tu când o să încep și eu să zbor.

Își miji ochii spre ea.

– Dacă ai fi fost bărbat, nu mi-ar fi plăcut prea mult de tine.

Se încruntă.

– Oricum nu-ți place prea mult de mine.

O privi un moment îndelungat.

– Începusem să te plac.

Cuvintele îi transmiseră o senzație de încântare care îi evocă un val de amintiri, coridorul întunecat din spatele tavernei Pitulicea Gureșă, mâinile și gura lui pe ea. Senzația provocată de părul lui printre degetele ei.

Și ea începuse să îl placă. Își drese vocea.

– Putem să discutăm despre orice vrei. El nu răspunse, și după câteva minute de liniște, Sophie se dădu bătută. Ești îngrozitor de antisocial, milord. Ți s-a mai spus vreodată?

– Nu.

Încăpățânat om. Sophie se întinse după tolba de pe podeaua trăsurii și scoase o carte. O deschise, încercă să facă abstracție de el și speră că subiectul cărții o va captiva.

El se întinse spre ea, iar ea îi simți mirosul de curat și de o mirodenie pe care nu o recunoștea. Mirosea frumos. Sophie își drese

vocea și se uită la carte. *Un tratat popular și practic pentru zidari și cioplitori în piatră.*

Of, Doamne. Deloc captivant.

Chiar nimic nu se putea întâmpla cum voia ea?

Începu să citească. Din doi în trei. Atenția îi era distrasă de pantalonii lui întinși peste coapse, mai masive decât crezuse. Sigur, ar fi trebuit să-și dea seama de când îl văzuse gonind în cursa de cabriolete.

O mâncau degetele să atingă coapsa de lângă ea. Cea care o atingea. Cea în jurul căreia își încolăcise un picior mai devreme.

Se încălzise foarte tare în trăsură.

– De unde ai cartea asta?

Tresări, iar obrajii îi luară foc. Nu se uită spre el.

– Parcă ziceai că n-ai chef de vorbă.

– N-am. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să primesc un răspuns.

– Era pe fundul unui sertar din dormitorul meu.

Dădu pagina cu zgomot, de parcă ar fi vrut să-l facă să se simtă neînsemnat. Mai puțin formidabil.

Mai puțin contrariant.

Nu reuși.

Sigur, orice era mai interesant decât un tratat despre zidărie și cioplit în piatră. Trebuia însă să se mulțumească cu ce avea. Rezistă în continuare pe baricade.

Liniștea se așternu între ei în timp ce trăsura goni pe Marele Drum al Nordului, departe de Sprotbrough și spre viitorul lor, iar Sophie își văzu încet de citit, distrasă de orice legănare a trăsurii care îl împingea spre ea.

Cu toate acestea, Regele rămase neclintit.

Se întâmplă de câteva ori să vrea să zică ceva, disperată să facă un pic de conversație, dar refuză să fie ea prima care rupe tăcerea, iar după o veșnicie răbdarea îi fu răsplătită.

– E bună de ceva? întrebă el.

– Foarte, minți ea. Habar n-aveam că construcțiile sunt o îndeletnicire atât de fascinantă.

– Serios, replică el pe un ton sec ca nisipul. Mă rog, n-ar trebui să fiu atât de surprins că-ți place. Că nu degeaba ești sora nedistractivă.

Îi aruncă o privire tăioasă, îi remarcă surâsul arogant de pe buze și decise că dacă el n-avea de gând să fie un tovarăș de drum simpatic, atunci schimba și ea foaia.

– N-are nimic nedistractiv, milord. Trase aer în piept și trecu la atac: Această carte cuprinde descrieri detaliate a nișelor în formă de emisfere, a domurilor în formă de emisferă și a bolților cilindrice. Sunt multe de învățat de aici.

Zâmbetul arogant i se lărgi.

– Ce de forme apetisante!

Îl ignoră și se hotărî să-l pedepsească exemplar citind cu voce tare:

– „Este prima lucrare în limba engleză și singura care tratează arta cioplirii în piatră, a cărei publicare era de mult așteptată cu un interes acerb".

– Sigur că da – se întinse peste ea ca să închidă cartea și să-i studieze coperta – Peter Nicholson, mare moșier, s-a convins singur că așa stau lucrurile.

Sophie făcu abstracție de străfulgerarea de plăcere pe care o simți când mâna lui i-o atinse pe a ei și redeschise cartea.

– Cred că nu s-a înșelat. A dedicat șapte capitole explicării geometriei simple și complexe, necesare unei lucrări în piatră bine realizate. Nu-i fascinant? Știai că, și începu să citească: „Cel mai important lucru de care trebuie ținut cont în pregătirea pietrelor pentru ziduri este reducerea pietrei la dimensiunile necesare, astfel încât fiecare dintre cele opt unghiuri solide să poată fi incluse în trei unghiuri drepte?"

Rânjetul i se preschimbă într-o grimasă, iar Sophie fu mai mult decât mulțumită că aceasta fusese singura carte pe care o găsise la Pitulicea Gureșă. Zăbovi câteva momente ca să savureze neplăcerea pe care i-o provocase.

– Și stai așa să vezi mai departe, când vorbește despre druizi și structurile independente din piatră.

– Nu cred că vreau să văd.

– Toată lumea crede că druizii sunt un subiect interesant.

– Nu chiar toată lumea, crede-mă.

– Toată lumea care are gusturi bune, desigur. Structura aceasta se numește Tinkinswood.

– Minunat.

Răspunsul marchizului de Eversley sugera că crede că Tinkinswood este tot una cu iadul. Sophia se delecta din ce în ce mai mult.

– Nu-i așa? Original, nu altceva. Ascultă aici descrierea asta fascinantă. „Această zidărie uscată galeză cuprinde o curte închisă cu creneluri ce cântărește mai mult de treizeci de tone, iar la construcția structurii ar fi fost necesari câte o sută de druizi ca să o ridice." Ca să vezi!

– Și ce de robe albe la un loc, răspunse el, plictisit de moarte.

Sophie dădu pagina.

– Ooh! Clădiri megalitice! Vrei să aflăm mai multe despre ele?

Clădirile megalitice îi puseră capac.

– Gata! Pentru numele lui Dumnezeu! Gata cu cititul că mai am puțin și mă arunc din trăsură nu din cauza propriilor mei demoni, ci din cauza ardorii tale pentru bolți crestate.

– Curți crenelate.

– Chiar nu mă interesează. Nu vreau să știu nimic despre afurisita de zidărie.

Sophie închise cartea și se uită la el, prefăcându-se deranjată de insistențele lui.

– Ai prefera să discutăm despre altceva?

Ochii lui verzi se limpeziră, semn că înțelesese despre ce e vorba, după care se înfuriară, ca într-un final Sophie să deslușească o licărire pe care n-o putu interpreta decât ca respect.

– Obrăznicătură parșivă ce ești!

Tresări.

– Poftim?

– Înadins ai făcut.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ca să mă faci să aleg eu un subiect de discuție.

Sophie făcu ochii mari, atât de mari încât la un moment dat amenințau să-i sară din cap.

– Sigur, milord, dacă ai binevoi să alegi un subiect... Nu m-aș da în lături de la o conversație.

El râse cu jumătate de gură și își întinse picioarele, sprijinindu-le de bancheta de vizavi de ei.

– Bine, lasă că aleg eu un subiect.

Se luă după el și-și puse picioarele pe banchetă lângă ale lui. Prinse bine cartea în poală.

– Cred că nu vrei să vorbim despre zidăria din piatră.

– Nu. Atenția i se îndreptă către tălpile ei. Încălțările-ți sunt bune?

Îi urmări privirea și compară cizmele lui lungi și negre cu ghetele ei gri până la gleznă, concepute mai mult pentru utilitatea lor decât pentru a fi la modă. Normal ar fi fost să nu-i placă ghetuțele la mâna a doua, dar le considera aproape perfecte pentru că el îi făcuse rost de ele.

– Foarte, răspunse ea.

Încuviință din cap.

– Mai bine se uita doctorul și la picioarele tale.

– N-au nimic.

– Ar fi trebuit să porți încălțăminte mai de calitate.

– Nu aveam de gând să pornesc într-o aventură.

În acest moment își coborî privirea spre ea.

– Ai decis așa, într-o doară, să te duci la viitorul tău soț?

Of, Doamne.

Despre asta nu voia să vorbească. Nu avusese niciodată intenția să îl mintă. Dar acum ar fi părut o caraghioasă dacă îi mărturisea adevărul – și anume că nu Robbie reprezenta scopul acestei călătorii. Că pornise la drum fără nici un scop, iar pe parcurs realizase că așa își putea câștiga libertatea.

Dar marchizului de Eversley nu i-ar fi picat bine să afle că o salvase din ghearele tâlharilor și vânătorilor de recompense doar pentru că își dorise libertatea. Așa că încuviință din cap și minți:

– Da. Uneori, cel mai bine e să dai curs ideilor de moment.

El ridică o sprânceană.

– Și de ce te duci, să-l ceri de bărbat? Să-l petești?

Sophie își coborî privirea în poală și începu să se joace cu marginile paginilor.

– Ce te face să crezi că n-a fost încă petit?

Își încrucișă picioarele, atingând-o în treacăt.

– Pentru că nu te duci la Mossband într-o trăsură frumos pregătită, condusă de mama și de surorile tale.

Imaginea o făcu să chicotească.

– Ți se pare amuzant?

– Este da, ideea ca mama și surorile mele să plece de bunăvoie din Londra în micuțul Mossband pentru nunta mea. Scutură din cap. Nu ne-am mai întors acolo de când am plecat acum zece ani.

O privi îndelung.

– Nu l-ai mai văzut pe Robbie de zece ani?

– Nu, recunoscu ea, simțindu-se ușor prinsă în capcană.

– V-ați scris între timp?

Preferă să-i ignore întrebarea decât să mintă. El insistă pe un ton mai blând, pentru că deja știa răspunsul.

– De ce nu vrei să te duci acasă?

Nici acum nu-și găsea curajul să-i spună adevărul.

– Ba acasă mă duc.

– La casa din Londra mă refer. La casa uriașă de oraș din Mayfair.

Scutură din cap.

– Aia nu înseamnă acasă.

– În schimb acasă e un oraș prăfuit plin de fermieri?

Căzu pe gânduri un minut, cu mintea la onestitatea demodată a Mossbandului. Se gândi la oamenii care trăiau și munceau acolo. La viața pe care o avusese înainte ca tatăl ei să devină conte. La viața pe care o putea redobândi. Poate legănatul trăsurii, poate felul în care Regele aștepta cu aceeași răbdare de care dăduse Iov, poate pentru că atmosfera era intimă; oricare ar fi fost motivul, îi spuse adevărul:

– Este singurul loc în care m-am simțit vreodată liberă.

Până acum.

– La ce te referi?

Nu răspunse.

El își ridică cizmele de pe banchetă și le lăsă să cadă pe podea, după care se mută în fața ei ca să o vadă mai bine, depărtă genunchii și își înlănțui degetele de la mâini.

– Uită-te la mine, Sophie. Ea își ridică privirea și văzu că o urmărea cu o scânteie în ochi. La ce te referi?

Își coborî și ea picioarele pe podea și se jucă cu marginile prost tăiate ale paginilor, neștiind de unde să înceapă.

– Aveam zece ani când tata a fost făcut conte. A dat buzna pe ușa casei noastre, unde nu visasem niciodată mai mult decât aveam, și a strigat „Doamnele mele!", după care a izbucnit

în hohote de râs. Foarte distractiv a fost! Mama a țipat, surorile mele au strigat, iar eu... Tăcu. Se gândi. Erau molipsitoare. Fericirea lor era molipsitoare. Așa că ne-am făcut bagajele și ne-am mutat în Londra. Mi-am luat la revedere de la viața mea. De la casa mea. De la prietenii mei. De la pisica mea.

Eversley se încruntă.

– N-ai putut să-ți iei pisica?

Scutură din cap că nu.

– Nu-i plăcea să călătorească.

– I se făcea rău la fel ca surorii tale?

– Urla.

– Sesily?

Gluma o făcu să zâmbească.

– Sparanghel. Se urca pe spătarul banchetei trăsurii și urla. Mama nu putea suporta. Redeveni serioasă. A trebuit să o las acolo.

– Ai avut o pisică pe care o chema Sparanghel.

– Știu. Caraghios nume. Ce-are sparanghelul de-a face cu povestea?

Zâmbi și el.

– E a doua oară când folosești această expresie.

Zâmbi și ea.

– De la tatăl meu o știu, zise ea cu simplitate.

– Întotdeauna l-am simpatizat, să știi.

Fruntea ei se încruntă de mirare.

– Serios?

– Nu credeai?

– E un necioplit în comparație cu restul Londrei.

– E un om onest în comparație cu restul Londrei. Prima dată când ne-am întâlnit mi-a spus că nu-i place de tatăl meu.

Sophie încuviință din cap.

– Așa vorbește tata.

– Continuă. L-ai părăsit pe Sparanghel.

Se uită din nou pe fereastră.

– Nu m-am mai gândit la pisica asta de câțiva ani. Era neagră. Avea lăbuțe albe. Și nas alb. Scutură din cap ca să-și alunge amintirea. Deci am plecat și nu ne-am mai întors. Avem o casă în zona rurală pe undeva prin Țara Galilor, dar nu mergem niciodată

acolo. Mama s-a concentrat foarte tare să ne creeze o viață nouă, aristocratică. Asta presupunea vizitarea unor moșii cu bună reputație, pline de tinere aristocrate cu care teoretic trebuia să ne împrietenim. Care erau acolo să ne ajute să ne găsim un loc. Să urcăm trepte. Și-a jurat că în câțiva ani ne vom fi integrat perfect. Iar surorile mele s-au integrat. Și-au dat seama cumva că frumusețea lor perfectă le va ajuta să fie adorate de paginile ziarelor de scandal, care la rândul lor le vor ajuta să fie adorate de mulțime. Împotriva oricărei logici. Sunt carieriste profesioniste. Doar că...

Vocea îi pieri treptat, iar el o îmboldi să-și termine fraza.

– Doar că...

– Doar că eu nu sunt așa. Eu nu m-am integrat. Eu nu sunt o frumusețe perfectă. Schiță un zâmbet. Nici măcar nu mă apropii de o frumusețe răpitoare. Ai remarcat și tu.

– Când am zis așa ceva? întrebă el ofensat.

– Eu sunt cea ștearsă. Plictisitoarea. *Nedistractiva*. Gesticulă spre livrea, articolul vestimentar care îl determinase să îi spună că este plinuță. Cu siguranță nu-s frumoasă. El trase discret o înjurătură, dar ea îi făcu semn să tacă. Să nu-ți ceri scuze. E adevărat. Niciodată n-am simțit că locul meu este aici. N-am simțit niciodată că merită să fac acest efort. Dar în Mossband m-am simțit apreciată. Când am fugit din Londra, am însemnat mai mult decât atunci când eram acolo. Zâmbi. Iar când oamenii aceia au venit să mă caute, când m-ai protejat tu, nu m-am simțit niciodată mai liberă. Se opri, apoi adăugă încet: Sau mai apreciată. Înainte nu m-ai fi salvat niciodată.

– Aiureli, zise el pe un ton cât se poate de autoritar.

– Chiar așa? M-ai lăsat în gard cu cizma ta cu tot, îi aduse ea aminte.

– Nu-i același lucru. Te-am lăsat acolo tocmai pentru că erai de apreciat.

– Nu, aveam un titlu. Astea două nu-s același lucru.

Dădu să o contrazică, dar ea îl opri, neputând să-și controleze frustrarea.

– Nu mă aștept să înțelegi, milord. Tu, care ești apreciat cu vârf și îndesat. Te cheamă Rege, pentru numele lui Dumnezeu.

Cuvintele ei împresurară trăsura și se stinseră într-o tăcere grea.

– Aloysius, spuse el la un moment dat.

Tresări.

– Poftim?

– Aloysius Archibald Barnaby Kingscote. Marchiz de Eversley. Viitor duce de Lyne. Gesticulă teatral. La dispoziția dumitale.

Glumea.

Dar nu părea că glumește.

– Nu, șopti ea, repetând numele în gând, dar imediat își acoperi gura cu mâna, încercând cu disperare să-și reprime reacția. Dar era prea de tot. Nu se mai putea abține. Începu să râdă.

El ridică o sprânceană și se sprijini la loc de spătar.

– Iar tu ești singura persoană căreia i l-am spus. În caz că te întrebi de ce, iată de ce. Pentru că până și eu mi-am impus niște limite vizavi de pompozitatea trufașă.

Își trase sufletul, dar izbucni din nou în hohote.

– E atât de... zise ea.

– Oribil? Ridicol? Insipid?

Își luă mâna de la gură.

– Inutil.

Clătină din cap că știa și asta.

– Da, și așa.

Chicoti din nou.

– Aloysius.

– Ai grijă, milady.

– Nu mai știe nimeni?

– Ba cred că da. E scris negru pe alb în *Burke's Peerage*[1], dar în prezența mea nu mi se adresează nimeni așa. Nu l-am mai auzit de când eram în școală și m-am făcut clar înțeles că nu vreau să mi se spună așa.

– Și băieții de la școală s-au supus imediat cererii tale?

– S-au supus antrenamentelor mele la box.

Dădu din cap că a înțeles.

– Bănuiesc că nu se așteptau ca unul pe care îl cheamă Aloysius să fie bun la box.

El adoptă cel mai aristocratic ton.

[1] Organizație fondată în 1826 de irlandezul John Burke și care are ca obiect de activitate publicarea genealogiei familiilor regale și aristocratice. (n.tr.)

– În unele cercuri, sună foarte regal.

– Oh? Care-s cercurile astea?

Rânji.

– Nu prea știu.

Rânji și ea.

– Trebuie să mărturisesc că și eu mi-aș fi spus Rege.

– Vezi? Acum ar trebui să-ți pară rău pentru mine.

– Oh, îmi pare! răspunse ea atât de repede încât îi pufni râsul pe amândoi, iar Sophie realiză brusc că îi plăcea cum râde. Îi plăcea și cum arăta când râdea. Iar apoi se opriră din râs. Nu te mai simți ciudat, zise ea încet, aplecându-se spre el.

Balansul trăsurii nu îl mai deranja. Păru surprins de această constatare.

– Nu-mi mai e rău. Ai reușit să-mi distragi atenția.

Obrajii i se încinseră când și el se aplecă spre ea. Se gândi să se retragă, dar nu prea voia. Când el îi puse palma caldă pe obraz, se simți foarte mândră de curajul ei și i-o simți ca o tentație bine-venită. Stăteau foarte aproape, ochii lui de un verde minunat, buzele moi și prietenoase și la doar câțiva centimetri distanță. Se întrebă ce se putea întâmpla dacă se apropia și mai mult de el. Micșoră distanța dintre ei. Apoi el rosti câteva cuvinte în șoaptă:

– Nici măcar nu știe că vii, așa-i?

Se retrase imediat, pricepând foarte bine la ce se referea.

– De ce pui atâtea întrebări?

– Ca să capăt răspunsuri, spuse el.

– Aș vrea să-ți pun și eu niște întrebări.

Încuviință din cap.

– O să-ți răspund la întrebări dacă-mi răspunzi și tu la o întrebare. De ce l-ai ales pe brutar? Am înțeles partea cu librăria și cu libertatea, dar de ce brutarul – au trecut zece ani. De ce tocmai el?

Își mută privirea spre ferma care se perinda prin dreptul ferestrei, spre pajiștile punctate de oi și căpițe de fân. O simplitate contrastantă față de Londra. Atât de multă libertate. Deschise cartea din poală și o închise la loc. O deschise și o închise din nou. Și iarăși. În cele din urmă, spuse:

– Era prietenul meu. Ne-am făcut o promisiune.

– Ce fel de promisiune?

– Că ne vom căsători.

– Acum zece ani.

Ce făcuse? Unde se ducea? Cum se putea încheia aventura asta nebunească? Lui nu-i putea pune asemenea întrebări. Nu voia ca el să știe că se gândește la ele. Așa că își ridică privirea spre ochii lui și spuse:

– Promisiunile se respectă.

O privi îndelung, apoi răspunse:

– Sper că-ți dai seama că o să se termine prost.

– Nu neapărat.

Își întinse brațele pe spătarul banchetei.

– Păi și cum o să se termine?

Tăcu și se gândi câteva clipe bune la Mossband. La copilăria ei. La lumea în care se născuse și la lumea în care fusese aruncată. Apoi de-abia îi răspunse:

– Sper că o să aibă un sfârșit fericit.

Încremeni, iar ea avu senzația stringentă că era supărat pe ea. Când îi vorbi, o făcu pe un ton evident de dispreț:

– Crezi că a stat să jelească după fiica contelui care a plecat acum zece ani?

– Nu e ceva chiar imposibil, să știi, se răsti ea. Chiar trebuia de fiecare dată s-o facă să se simtă că și atunci era neînsemnată? Și nu eram încă fiică de conte. Mă rog, eram, dar nu chiar. Eu n-am fost niciodată fiică de conte. Asta e ideea. Eram prieteni. Ne făceam fericiți unul pe celălalt.

– Fericiți, bombăni el. Habar n-ai ce-o să faci acum, când ți-ai căpătat libertatea, așa-i?

Se încruntă la el.

– Nu-mi place de tine.

– Vrei să facem pariu?

– Că te plac? Oh, da. Te rog.

Îi zâmbi cu superioritate.

– Pe afecțiunea lui Robbie pentru tine.

Își miji ochii spre chipul lui arogant, făcând abstracție de cuvintele usturătoare.

– Care-i pariul?

– Dacă ajungem acolo și te dorește, câștigi. Îți cumpăr librăria. Cadou de nuntă.

– Ce cadou extravagant, rosti ea ironic. Accept. Dar acum mai am o cerință.

Îi aruncă o privire surprinsă.

– În afară de librărie?

Își semeți capul.

– Ai grijă, milord, că de data asta am motive să cred că nu ești atât de sigur pe victorie.

– Eu nu pierd niciodată.

– Atunci de ce nu vrei să accepți încă o miză?

Se lăsă pe spate.

– Zi.

– Dacă o să câștig, va trebui să spui ceva drăguț despre mine.

Sprâncenele i se uniră brusc.

– Ce tot vrei să spui?

– Doar că n-ai precupețit nici o secundă din ultima săptămână ca să-mi spui de fiecare dată că fac numai prostii. Că nu mă duce capul, că nu știu să mă bucur, că nu arăt cum trebuie, că nu sunt frumoasă, iar acum că nu îmi pot găsi un soț.

– N-am zis că...

Ridică mâna.

– Și ai face bine să folosești foarte multe complimente.

Urmă o liniște lungă, după care spuse, pe cel mai morocănos ton cu putință.

– Bine.

– Excelent. Cred că aștept mai cu interes asta decât să mă ceară Robbie de nevastă.

Ridică o singură sprânceană neagră.

– Un semn clar că măritișul cu brutarul e o idee excelentă. Se aplecă în față și-și coborî vocea: Dar nu uita, Sophie. Dacă ajungem acolo și totul se transformă într-un dezastru...

Inima începu să-i bată cu putere.

– Atunci ce?

– Atunci eu câștig. Și va trebui ca tu să spui ceva drăguț despre mine.

Nu mai apucă să răspundă că trăsura încetini, iar vizitiul scoase un urlet cumplit. Încremeni, iar spaima îi alungă orice bucurie a triumfului. Își mută brusc privirea la el.

– Tâlhari?

– Nu. Regele o prinse de gleznă, palma lui caldă atingând-o în locul acela, neatins vreodată de altcineva, moment în care i se tăie respirația. Am ajuns la următorul han.

Umărul o durea, așa că se bucura că au oprit.

– O să dormim aici?

Clătină din cap că nu.

– Schimbăm caii și pornim din nou. Trebuie să ne distanțăm de urmăritori.

După care deschise portiera și dispăru în lumina aurie a după-amiezii.

Capitolul 11

Sophie și Eversley: seducție sau răpire?

Slavă Domnului că ajunseră chiar în momentul acela. Un sfert de oră dacă mai dura călătoria, și Regele n-ar mai fi răspuns de ce se întâmpla între ei. Dumnezeu îl ferise până acum de călătorii lungi cu trăsura în compania femeilor imposibile, țâfnoase și remarcabile. Cât să se mai abțină să n-o sărute? Să n-o atingă? De câte ori deschidea gura, o dorea și mai mult.

Și totuși se autocaracterizase ca neapreciată. Îi spusese că doar acum, când era o fugară, când lăsase în urmă Londra și trecutul, se simțea liberă. Se proclamase în viață. De parcă el avea nevoie de asemenea proclamații ca să o remarce. De parcă nu era mai mult decât conștient de toate mișcările ei. De fiecare cuvânt al ei.

Și asta deși știa că n-ar fi trebuit să o remarce deloc.

Îi făcuse numai probleme din clipa în care o întâlnise, sub spalierul acela afurisit de la reședința Liverpool. Și cu toate astea, niciodată nu putuse să o alunge definitiv. Era precum Minotaurul, captiv în labirintul ei.

Îi prindea bine o pauză în care să treacă în revistă toate motivele pentru care nu o voia. Pentru care nici măcar nu o plăcea.

Era exact opusul genului de femeie care îi plăcea lui.

De fapt, nu era.

Într-adevăr, ar fi trebuit să-i vină ușor să spună ceva drăguț despre ea. Când îi enumerase toate lucrurile groaznice pe care i le spusese până acum, se simțise ca ultimul ticălos. Nu credea nimic din toate vorbele acelea. Nu le mai credea.

Nici nu le crezuse.

Se apucă să deshămeze cu repeziciune și pricepere armăsarii obosiți, conștient pe deplin că oamenii pe care îi întâlniseră în Sprotbrough fuseseră suficient de proști să creadă că Sophie era doar un valet obișnuit într-o trăsură obișnuită, dar și suficient de inteligenți să realizeze că părăsise hanul – și încă destul de repede.

Nu trebuia să stea prea mult. Ceea ce era cel mai bine, pentru că în momentul în care îl întrebase dacă vor dormi aici la noapte, tot trupul i se încordase într-un mare „da".

În aceeași cameră. În același pat. Dormind foarte puțin.

Voise să fie liberă – îi putea demonstra ce presupunea acest lucru.

Ar fi putut să-i arate ce înseamnă fericirea.

Dar de fapt nu putea.

Înjură în barbă și îi dădu vizitiului frâiele primului dintre cei patru cai, după care se apucă rapid să-l deshămeze și pe cel de-al doilea, moment în care ea își scoase capul pe portieră.

– Milord? îl chemă ea înainte de a se retrage în umbra trăsurii.

Nu voise să se gândească la ea. Se gândea mereu doar la ea.

– La dracu', bombăni el.

Dumnezeule! Acum înjura la fel ca ea.

– Milord! Deja părea alarmată.

Îi pasă cel de-al doilea cal vizitiului și se întoarse la ea.

– Ce-i?

– Trebuie să intru.

– Nu trebuie să fii văzută. Stai aici.

Își mușcă buzele.

– Trebuie să-mi rezolv necesitățile.

Oftă. Sigur că trebuia.

– Și mă gândeam că poate găsesc alte haine. Livreaua asta... cam sare în ochi.

Și aici avea dreptate. Arăta ca un valet care se târâse prin noroi, fusese împușcat și lăsat să moară. O afirmație nu cu mult departe

de adevăr. Iar cu părul ei lung castaniu care îi ieșea de sub beretă, ar fi putut fi deconspirată într-o fracțiune de secundă. Și când urmăritorii ei ar fi sosit, cu siguranță s-ar fi găsit cineva să menționeze ceva interesant despre o fată îmbrăcată ca un valet jegos. Nu avea de ales.

– Rezolvă-ți nevoile. Eu mă duc să-ți fac rost de o rochie.

Îl fermecă pe proprietarul crâșmei cu un oftat plin de amărăciune și un pumn de monede, după care se întoarse la trăsură cu o rochie, mâncare și un burduf cu apă fierbinte. Deschise portiera și constată că deja se întorsese, așa că aruncă primele două articole în trăsură, apoi îi dădu și apa.

– Să-ți faci ceai.

Nu-i dădu ocazia să-i mulțumească și închise portiera ca să se întoarcă la vizitiu să-l ajute cu armăsarii noi.

– Mai avem două porțiuni bune de drum până ajungem la Longwood, domnule, zise vizitiul. O să trebuiască să mai schimbăm un rând de cai la noapte.

– Și să tocmim un alt vizitiu. Trebuie să mai dormi și tu, zise Regele, verificând a treia oară harnașamentele de piele.

– Mă descurc până atunci.

Regele încuviință din cap.

– Ești un om de nădejde, John.

John zâmbi.

– Noaptea se merge cel mai bine pe drumurile astea.

O știa și Regele foarte bine. Mai știa și că era cea mai grea perioadă să călătorești în interiorul trăsurii – învăluit în întunericul care îi aducea aminte de trecut, din ce în ce mai prezent pe măsură ce se apropiau de Cumbria.

Deschise portiera trăsurii cu o forță mai mare decât intenționase, iar ea sări cât colo cu un țipăt și-și acoperi pieptul cu mâinile. Era îmbrăcată cu rochia verde, festonată cu volănașe de dantelă și cu panglici.

– Încă nu-s gata, zise ea cu vocea sugrumată.

– De ce nu?

– Pentru că nu-s, răspunse ea, de parcă acesta era singurul răspuns corect la întrebarea lui.

Ridică o sprânceană și nu se mișcă.

– Mai am nevoie de cinci minute, zise ea, alungându-l din trăsură. Cu piciorul.

Piciorul acela îi atrase atenția asupra îngrijorării ei. Privirea lui poposi pe palmele de pe pieptul ei, a șnururilor albe care i se intersectau în zigzag pe corsajul rochiei.

– Ai probleme cu legatul șnururilor? întrebă el.

Se făcu stacojie la față, răspunzându-i astfel la întrebare.

– În nici un caz! chiți ea.

– Nu știi deloc să minți.

Se încruntă la el.

– De obicei nu am motive să mint, domnule. Rareori mi se întâmplă ca bărbații să-mi pună asemenea întrebări... nedomnești.

– Nemernicești vrei să spui.

– Da, și asta. Da.

Zâmbi.

– Vrei să te ajut, milady?

– În nici un caz, răspunse ea. Doar că fosta proprietară a acestui articol vestimentar era mai puțin...

„Închide portiera", își impuse el. „Nu sta să asculți toată propoziția." Din nefericire, mâinile nu-i mai dădeau ascultare. Apoi ea își termină propoziția și creierul nu-i mai funcționă nici el:

– ... amplă.

Dumnezeule!

– Ai cinci minute, zise el, apoi plecăm, îmbrăcată sau nu.

Închise portiera și se întoarse la cai ca să verifice din nou chingile, începând totodată să numere până la trei sute. Când ajunse la treizeci și șase, deja își imagina sânii ei ampli. Ajunse la nouăzeci și patru și se înjură că nu se uitase pe îndelete la sânii în discuție când o ținuse în brațe mai devreme. Pe la o sută șaptezeci, rememoră evenimentele petrecute mai devreme, încărcate de emoții îngemănate precum plăcere și vină. La două sute douăzeci și cinci, se înjură singur în cel mai abject mod, dar adevărul era că ea fusese cea care adusese vorba de sâni.

„Tu ești cel care se comportă ca un băiețel în pantaloni scurți."

Nu. Băieții în pantaloni scurți se purtau mult mai civilizat.

Două sute nouăzeci și nouă.

Trei sute.

Deschise portiera și se urcă, făcând toate eforturile să nu se uite spre ea. Nu chiță, semn că terminase ce avea de făcut. Bătu în acoperiș și trăsura porni la drum.

Călătoriră în liniște câteva minute bune - în jur de douăzeci - înainte ca ea să rupă tăcerea:

- Îți aduci aminte de mine?

Se uită la ea.

Mare greșeală.

Era frumoasă. Rochia era ponosită și prea mică pentru ea și își putea da seama că nu se simțea în largul ei. O legase foarte strâns pe talie până sub sâni, care acum se revărsau în partea de sus, disperați parcă să se elibereze.

Și el dorea cu disperare să îi elibereze.

Își smulse privirea de la ei ca să se uite în ochii ei.

- N-am lipsit prea mult.

Ea zâmbi, iar el se mai înmuie un pic când văzu că e destinsă. Slavă Domnului. Chiar se simțea ca un băiețel în pantaloni scurți, dornic să îi intre în grații.

- Nu m-am referit la cele cinci minute de acum. Vorbeam de mai de mult.

- De unde ar trebui să te știu?

Zâmbetul ei păli puțin.

- Am dansat o dată. La un bal.

Se încruntă.

- Mi-aș aduce aminte.

- Un cadril. La balul Beaufetheringstone.

Regele scutură din cap.

- Te înșeli.

Sophie pufni ușor în râs.

- Milord, cred că mai degrabă mi-aș aduce eu aminte de tine decât tu de mine.

Iar începea.

- Încetează.

- Ce să încetez?

- Nu mai crede tot ce ți-au spus oamenii anii ăștia. Absolut tot ce ține de tine este memorabil. Pentru numele lui Dumnezeu, ultima săptămână a fost cea mai memorabilă din viața mea. Datorită ție. Nu-ți mai închipui că ești ceva ce nu ești.

Căscă ochii de mirare, iar Regele se simți imediat ca un idiot.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea încet.

Nu voia să-i răspundă. Destul se făcuse de râs până acum.

– Nu vreau să zic decât, preferă el să spună, că mi-aș aduce aminte că am dansat.

Ea tăcu, iar câteva clipe lungi el se gândi că îi rănea sentimentele că nu-și aduce aminte.

– Acum o să te țin minte.

O afirmație extrem de modestă.

Apoi ea spuse:

– Mai pot să pun întrebarea aceea?

Întrebarea la care îi promisese că-i va răspunde înainte să se oprească.

Înainte ca el să fie la un pas să o sărute. Înainte să îi remarce sânii. Bine. Îi mai remarcase sânii pe ziua aceea.

În seara aceea.

– Da.

– Ai zis că te duci la tatăl tău să-i spui ceva înainte să moară.

– Da.

– Când l-ai văzut ultima oară?

Simți că îl apucă din nou răul de trăsură, că lumina pălește iar în jurul lui. Se lăsa întunericul peste el, odată cu amintirile. Cu demoni. Iar femeia asta nu avea de gând să-l lase să-i ignore.

– Acum cincisprezece ani.

– Câți ani aveai?

– Optsprezece.

– Și de ce nu te-ai mai întors niciodată?

Răsuflă adânc și se sprijini de spătar, dorindu-și ca ea să stea din nou lângă el. Îi plăcuse când stătuse lângă el, cu coapsa lipită de el, și citise din cartea aceea chinuitoare despre pietre.

– Pentru că nu am vrut să-l revăd.

– A fost așa de crud?

Nu răspunse, iar ea adăugă în cele din urmă:

– Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să te întreb așa ceva.

Se așternu din nou liniștea, iar el se întinse să ia coșul pe care îl lăsase pe podeaua trăsurii când se opriră să schimbe caii. Îl deschise și scoase o sticlă de vin, pâine și brânză. Rupse o bucată

de pâine și i-o oferi alături de niște brânză. O luă cu un „mulțumesc" discret.

Ducele de Lyne fusese un tată bun, ținând cont de faptul că era și duce. În timp ce alți tați își petreceau timpul în Londra, țesând intrigi la cluburile lor și pretinzând că familiile lor nu există, tatăl Regelui pusese pe primul plan moșia de la țară și timpul petrecut cu Regele.

– Nu a fost crud. Nu cu mine.

– Și atunci de ce...?

Se opri brusc pentru că își dădu seama că atinsese un punct ciudat, foarte nevralgic.

Regele bău cu sete din vin, dorindu-și să alunge amintirile evocate de ea.

– Ce-ți mai face umărul?

– Doare, dar acceptabil, răspunse, după care trase aer în piept ca să-și facă curaj. De ce nu vrei să-l vezi?

Ar fi trebuit să știe că nu se putea opri din întrebări.

– Ești ca un câine care a căpătat un os.

– Iar îmi zici că-s câine?

Zâmbi, dar fără să fie amuzat.

– Mai există și alte căi în afară de cruzime prin care tații își distrug fiii. Aspirațiile înalte produc aceleași pagube.

– Ce aspirații avea pentru tine?

– Să mă însor cu cineva sus-pus.

Îl săgetă cu privirea și spuse sec:

– Un lucru groaznic pentru un tată. Văzu că nu răspunde, așa că îl întrebă în continuare: De ce să nu te însori cu una dintre femeile cărora le-ai distrus reputația?

Nici una nu voise să se mărite cu el, dar asta nu-i putea spune. Preferă să îi spună adevărul:

– Eu nu o să mă însor niciodată.

– Ești un bărbat de origine nobilă. Nu asta ți-e singura menire?

Îi aruncă o privire aprigă.

– Asta cred femeile?

Ea îi oferi un zâmbet discret și ironic.

– Nu asta cred bărbații despre femei?

– Nu asta mi-e menirea. În ciuda dorinței insistente a tatălui meu. Ducatul de Lyne a fost transmis generație după generație

unei aristocrații pure, nealterate. Fiecare ducesă de Lyne a fost perfect educată să fie doar atât, o ducesă. Sânge pur, maniere impecabile și frumusețe neprihănită.

– N-am auzit niciodată nimic despre mama ta, spuse ea. Nici măcar când locuiam la Mossband.

El își întoarse privirea spre geam, spre cerul luminat în nuanțe de roz și roșu la vest, vestitor al nopții.

– Pentru că a murit în chinurile facerii. Tata a suferit enorm.

– A iubit-o mult?

O întrebare atât de absurdă încât Regele izbucni în râs.

– Nu. A fost supărat pentru că nu putea să mai aibă un alt copil.

– Ar fi putut să se recăsătorească, spuse ea.

– Cred că ar fi fost o variantă.

– Dar nu s-a recăsătorit. Poate chiar a iubit-o.

Îl năpădiră amintirile.

– Nici un duce de Lyne nu s-a căsătorit vreodată din dragoste. S-au căsătorit din spiritul datoriei și pentru a avea urmași. Asta suntem educați să vrem.

– Dar tu? Tu ce vrei?

Nimeni nu-i mai pusese întrebarea asta. Trecuse mult timp de când se gândise la ea. De când fusese posibil. Apoi nu mai fusese posibil din cauza aroganței tatălui său și a propriei lui nesăbuințe. Din cauza jurământului pe care îl făcuse în toiul nopții pe un drum foarte asemănător cu acesta.

Ulterior, avea să dea vina pe întuneric pentru că îi spusese adevărul:

– Vreau să-mi privesc tatăl în ochi și să-i iau tot ce și-a dorit vreodată.

„Eu sunt ultimul urmaș al acestui neam."

De câte ori îi scrisese cuvintele acestea? De câte ori și le repetase în minte? Și cu toate acestea, durerea pe care o simțea acum era la fel de mare ca în urmă cu mulți ani.

– Îmi pare rău, rosti ea cu blândețe.

N-avea nevoie de mila ei. Bău din nou. Îi întinse sticla și apoi întrebă:

– Părinții tăi se iubesc?

– Oh, cu disperare, zise ea luând vinul. Se uită spre coșul de pe jos. Avem și pahare?

Clătină din cap că nu, iar ea șterse gura sticlei cu fusta. O clipă, Regele vru să-i reamintească faptul că făcuseră lucruri mai semnificative decât băutul din aceeași sticlă, dar se mulțumi să tacă în momentul în care ea continuă discuția.

– Tatăl meu e un necioplit căruia nu-i pasă decât de cărbuni, iar mama – necioplită în felul ei, cred – e foarte dornică să fie acceptată în lumea bună. Nu cred că s-ar putea una fără alta. Acesta este și motivul pentru care nici eu, nici surorile mele, nu suntem măritate. Pentru că știm ce am putea avea.

Fericire.

O auzi rostind cuvântul, deși în realitate nu îl spusese cu voce tare.

– Cu excepția Seraphinei... ea e altfel.

– A pus mâna pe un duce, îi reaminti el în timp ce ea sorbea din sticlă. Nu pare că ea și-a dorit să aibă parte de dragoste.

Sophie scutură din cap și îi dădu sticla înapoi.

– N-o să înțeleg niciodată ce s-a întâmplat. Dintre noi, Sera... ea era cea care aștepta marea iubire.

– Și tu? Nu știa de ce o întrebase. Nu conta.

Deschise cartea, apoi o închise la loc. Și iar, și iar.

– Are legătură cu libertatea, nu? El nu răspunse, așa că își continuă ideea: Nu mi-am imaginat niciodată nimic mai eliberator decât dragostea. Zâmbi, dar el îi sesiză tristețea prin lumina obscură. Sigur, sper să o cunosc. Cu toate bunele și relele.

– Alături de brutarul tău. Nu-i plăcea cum sunau cuvintele astea.

Nu ezită să-i dea replica:

– În librăria noastră, făcută cadou de un marchiz pierzător, extrem de lingușitor și darnic cu complimentele.

Răspunsul îl făcu să chicotească.

– Nu zice hop până nu sari gardul, milady. Se lăsă o tăcere grea, dar adăugă relativ repede: Nu-i ca-n basme sau ca-n poezii.

– Ce, să ai o librărie?

– Dragostea. Ascultă la mine ce-ți zic. Dragostea n-are nimic de-a face cu libertatea. Declarația lui îi atrase atenția. Este cea mai periculoasă capcană din lume.

Îl privi surprinsă. Și el se mira, trebuia să recunoască. Ce naiba îi venise să zică așa ceva?

– Și tu de unde știi? se interesă ea.

– Să știi că știu, replică el, întrebându-se dacă nu cumva lumina difuză îl influența să se spovedească.

– Credeam că ducele de Lyne nu s-ar căsători din dragoste.

– Păi și ce, sunt însurat?

– Ești îndrăgostit? șopti ea șocată. De Marcella?

– Cine-i Marcella?

– Lady Marcella Latham.

– Ah. Își aduse aminte. Lady Marcella de la petrecerea de la casa Liverpool. Nu.

Se încruntă la el.

– Ar trebui să-ți amintești cum o cheamă pe femeia căreia i-ai ruinat reputația.

Luă o gură de vin.

– Dacă s-ar fi întâmplat ceva între Lady Marcella și subsemnatul care să aibă legătură cu distrugerea reputației, mi-aș aminti.

– Ai fugit de la ea pe spalierul de trandafiri!

– Am făcut exact ce m-a rugat ea să fac.

– Am mari dubii că așa s-au întâmplat lucrurile.

– E adevărat. Am avut o înțelegere cu această lady.

– Cu atât mai mult ar fi trebuit să-ți aduci aminte cine e. O regulă de bun-simț. Începu să cotrobăie în coș. Avem plăcinte! Scoase una, o rupse în jumătate și-i dădu și lui. Plăcintele sunt extraordinare. În Londra nu găsești așa ceva.

Mușcă din jumătatea ei.

– De ce nu? Voi n-aveți bucătăreasă?

Încuviință din cap și vorbi cu gura plină. Regele se abținu cu greu să nu zâmbească. Odată cu lăsarea întunericului îi dispăreau și manierele.

– E franțuzoaică. Iar plăcintele îngrașă.

– Tu nu ești deloc grasă, răspunse el fără să se gândească.

Se opri din mestecat. N-ar fi trebuit să-și dea cu părerea despre talia ei. Ridică un umăr.

– Ești perfect normală.

Reluă mestecatul. Înghiți.

– Mulțumesc? E cazul să-ți mulțumesc?

– Cu plăcere.

Își clăti gura după plăcintă cu vin.

– Așadar, nu o iubești pe Lady Marcella.

Băuse suficient cât să se amețească, dar nu suficient cât să uite subiectul conversației.

– Nu o iubesc.

– Dar ești familiarizat cu acest sentiment. La modul personal.

„Da, și nu mai vreau să-l simt niciodată."

– Da.

– Și de ce nu te însori cu biata fată?

Încercase. Voise.

Își aduse aminte că o adusese să-l cunoască pe tatăl lui. Să se mândrească cu ea. Să-i dovedească marelui duce de Lyne că dragostea nu era ceva de neatins. Fusese tânăr și prost. Iar tatăl lui distrusese tot.

„Prefer să nu te însori niciodată decât să iei o desfrânată ieftină pe care n-o interesează decât titlurile tale", insinuase ducele. Iar Lorna fugise.

Își aduse aminte de cât de tare îi bătuse inima când o luase la fugă după ea ca să o găsească și să o ia de soție. Să o iubească atât de tare încât să fie ca o palmă pe obrazul tatălui său. Rupse șirul amintirilor înainte să-și aducă aminte și de restul. Se uită la Sophie, aproape invizibilă. Se așternuse noaptea.

– Nu mă pot însura cu ea.

– De ce?

Vocea ei îl împresura într-un mod foarte ciudat pe întuneric. Curios. Liniștitor.

– Pentru că a murit.

Sophie sări cât colo și, deși era prea întuneric ca să vadă ceva, îi auzi foșnetul fustelor pe picioare, îi simți căldura trupului în spațiul acela restrâns.

– Doamne apără și păzește, șopti ea, după care își puse mâinile pe el și începu să orbecăie pe întuneric. Aterizâ pe coapsă, dar și le retrase ca arsă. O prinse de mâini, dorindu-și să-i fi văzut chipul. Mulțumi cerului că nu-i văzu chipul când repetă cuvintele: Doamne apără și păzește. Îmi pare atât de rău.

„E moartă, iar tatăl meu e ucigașul ei."

„E moartă, iar eu sunt ucigașul ei."

Scutură din cap, iar întunericul îi înlesni capacitatea de a-i povesti ce s-a întâmplat.

– Să nu-ți pară. S-a întâmplat de mult. Serios, singurul motiv pentru care ți-am spus este că m-ai întrebat de ce nu m-am mai întors.

– Dar te întorci acum.

– Tatăl meu... începu el, dar se opri. Râse cu tristețe. Pe scurt, vreau să știe că neamul lui iubit a murit odată cu ea.

Liniște.

– El a...

Nu termină propoziția. Îi răspunse oricum:

– Ca și cum i-ar fi pus pistolul la tâmplă.

Cuvintele lui îngrozitoare o făcură să cadă pe gânduri.

– Și cum rămâne cu fericirea ta? Nu vei fi niciodată fericit?

Era o naivă, această Sophie Talbot. O naivă frumoasă. Un om putea avea bani, un titlu sau fericire. Nu pe toate trei deodată.

– Oamenii ca mine n-au parte de fericire, zise el.

– Ai fost vreodată fericit? șopti ea.

Avu o altă străfulgerare, invocată de Dumnezeu știe unde de femeia aceasta, care avea un talent nemaipomenit să-l descoasă de toate secretele.

– Mi-aduc aminte de o zi din copilăria mea – când am primit primul meu cal și am călărit împreună cu tata până la potcovar. Ar fi putut să se oprească aici cu mărturisirea, dar cumva, era mai ușor să-i istorisească povestea pe întuneric și, odată ce începu, nu se mai putu opri. Bătea potcoave în atelierul lui micuț, unde era al naibii de cald. Tata a stat de vorbă cu el – prea mult pentru răbdarea mea de copil –, iar eu am plecat în curte, unde am găsit un pripon de metal înfipt în pământ pe care erau prinse șase potcoave.

– E un joc, zise ea.

– Instinctiv am știut că, indiferent de ce era, nu era pentru un viitor duce.

– O să-ți arăt cum se joacă, zise ea cu fervoare în întuneric, iar lui îi veni să o tragă în brațe și să o sărute ca un nebun. Să țină alți viitori duci cont de reguli.

– Nu-i nevoie. Știu cum se joacă.

Pauză.

– Fierarul te-a învățat.

– Tata. Făcu o pauză după această declarație, apoi adăugă: În acea zi am fost fericit.

Ea se foi, iar sunetul fustelor ei îl readuse în prezent, gonind amintirea băiatului care se dusese la fierar. Un bărbat în toată firea acum, care putea înțelege cu adevărat de ce era în stare tatăl lui dacă nu i se dădea ascultare.

O altă imagine i se perindă prin fața ochilor, o trăsură asemănătoare cu aceasta, căzută într-o rână în mijlocul drumului, Regele care își dorea cu disperare să fie în cabrioleta lui, gonind mâncând pământul, înghițind gândurile din ce în ce mai vociferante în timp ce se îndrepta spre nord.

Sophie se foi din nou, ca și cum i-ar fi auzit gândurile, și se aplecă spre el ca să-i așeze palma pe genunchi, un gest cu totul necuvenit. Necuvenit și extraordinar de bine-venit, menit să-i alunge toate gândurile negre. Dorea ca ea să-i alunge toate amintirile.

Cu excepția acesteia. Cu excepția ei. A lor.

Se ridică prin trăsura cufundată în beznă și se așeză lângă ea, își împreună degetele cu ale ei, iar ceva din atingerea aceasta inocentă îl tentă mai mult decât orice altceva îl tentase vreodată.

Ea avea ceva care îl tenta.

Ei i se tăie respirația când o atinse, iar plăcerea fulgeră prin el. Îl dorea la fel de mult cum o dorea și el.

– Sophie, șopti el, iar numele răsună cu ecou în jurul lor.

– Da? rosti ea, abia imperceptibil.

– Ai spus că vrei să-i încerci și bunele, și relele. Îi vorbise aproape de ureche, acolo unde mirosea a miere și a mirodenii. Bunele și relele dragostei. Una dintre palme îi cuprinse maxilarul și alunecă în părul ei. Ai vrea să-ți arăt partea bună? O mușcă ușor de pielea din partea cealaltă a maxilarului și-și plimbă dinții pe ea până când gemu de plăcere. Partea asta?

În întuneric toate păreau mai bune.

Buzele lui o găsiră și-i furară un sărut, după care se dedică în totalitate gâtului ei.

– Parcă nu ne plăceam unul pe celălalt. Cuvintele fură rostite cu un oftat.

– Nici o problemă. Nu ne plăcem.

Ce minciună uriașă.

Capitolul 12

Reapariția răpirilor sub domnia haimanalei

N-ar fi trebuit să permită așa ceva.

Bărbatul acesta era un crai notoriu. Un expert în distrugerea reputației tinerelor domnișoare. Iar până acum scăpase întotdeauna nepedepsit. Poate pentru că era foarte bun la așa ceva. Oarecum, era un păcat să pedepsești pe cineva cu aptitudini atât de remarcabile.

Dar cu toate acestea, cu ea nu îi mergea. Trebuia să-i spună să înceteze... să nu-și mai plimbe degetele prin părul ei... să nu se mai joace cu asemenea gingășie pe pielea ei și pe țesătura prea întinsă a rochiei... să nu-și mai lipească buzele cu delicatețe pe gâtul ei în timp ce îi promitea pervers că îi va arăta ce înseamnă dragostea.

Bineînțeles, nici măcar dragoste nu se chema ce îi promitea. Despre altceva era vorba – despre partea ei carnală, tulburătoare. Despre partea pe care și-o imaginase din noaptea în care se îmbăiase, când el stătuse la doar câțiva metri de ea, cu spatele încordat, iar ea se spălase, dorindu-și în același timp ca el să fi fost cel care o spală.

Partea pe care și-o dorise parcă și mai mult când o sărutase într-un acces de falsă pasiune la Pitulicea Gureșă. Ar fi vrut ca sărutul să nu se mai sfârșească niciodată.

Dar nu îi lăsase de înțeles vreodată că el își dorea așa ceva – cel puțin nu până în seara asta, când fuseseră învăluiți în întuneric, iar conversația lor devenise cumva mai sinceră și mai clandestină. Și el îi împărtășise secretele, iar ea îl atinsese accidental.

Deși nu fusese totuși un accident. Voise să-l atingă. Voia ca și el să o atingă.

Iar când o atinsese, fusese un moment absolut *glorios*. Nu-i păsa că n-ar fi trebuit să-i dea voie.

El își ridică buzele din locul unde se jucaseră la îmbinarea gâtului cu umărul și i le lipi de ureche ca să-i spună încet, apăsat și plin de intenții perverse:

– Spune-mi.

Îi supse lobul urechii, ceea ce înrăutăți lucrurile. Sau le făcu mai bune. Nu știa. Îi era greu să gândească.

– Ce să-ți spun?

– Vrei să-ți arăt partea asta?

Da. Da, da, da.

Închise ochii, știind din instinct că dacă ar fi spus nu, s-ar fi oprit. Dar nu voia să spună nu. Voia să spună da. Mai mult ca sigur. Fără nici un dubiu. Dacă voise vreodată cu tot dinadinsul ceva, era acum. O zgârie ușor cu dinții pe piele, transmițându-i un fior de plăcere prin tot corpul. Răspunsul îl șopti întretăiat:

– Te rog.

Îi sesiză rânjetul din replica pe care i-o dădu:

– Ești foarte politicoasă.

Îl împinse cât colo.

– Sunt recunoscătoare pentru ofertă.

Izbucni în râs, un sunet ce promitea lucruri minunate și păcătoase.

– Eu ar trebui să fiu recunoscător, milady.

Apoi buzele lui se lipiră din nou de ale ei, iar ea se simți pierdută în întunericul care făcea totul mai ilicit și cumva mai acceptabil, de parcă nu i-ar fi putut descoperi nimeni. De parcă locul acesta, noaptea aceasta, călătoria aceasta nu era decât un vis care s-ar fi risipit odată cu ivirea zorilor.

Așa și aveau să se întâmple lucrurile. Marchizul de Eversley nu era omul potrivit pentru fete ca Sophie. Neinteresante, lipsite de frumusețe. Dar pe întuneric putea pretinde contrariul. Iar această noapte avea să i se întipărească pentru totdeauna în memorie.

– Pentru care ofertă, mai precis, Sophie? Revenise deja la urechea ei, iar degetele îi mângâiau marginea corsajului, în locul unde sânii se zbăteau să evadeze de sub șireturile prea strânse. Ce îți stârnește curiozitatea?

Obrajii ei se aprinseră ca focul la auzul acestei întrebări, dar întunericul îi dădu curaj.

– Totul.

Răspunsul îl făcu să râdă.

– Nu, zise el și-și retrase mâna, tachinând-o. Nu-i clar. Spune-mi exact ce anume.

– Nu știu, zise ea, cuvintele rostogolindu-i-se într-un val de frustrare. Atinge-mă iar.

– Unde?

Peste tot.

– Sophie, o chemă el precum un diavol care o invita să păşească în iad.

Făcu un efort să gândească.

– Acum câțiva ani, am văzut...

Se opri brusc, șocată de ce avea de gând să-i spună. El se crispă, lipit de ea.

– Nu te opri din vorbit, draga mea. Ce-ai văzut?

– Am dat din greșeală peste un rândaș. Și o servitoare.

– Zi mai departe.

Scutură din cap.

– Unde erai?

– Voiam să găsesc un loc unde să stau să citesc.

– Unde?

– Ploua și era frig. Iar surorile mele vorbeau despre baluri, rochii, bârfe... iar în grajd era cald și liniște.

– Ce-ai văzut acolo? O sărută pe gât, aspirându-i îndelung pielea, ceea ce nu o ajuta deloc să se concentreze.

– Eu eram în șură.

– Și rândașul era acolo? Cu servitoarea?

Tonul lui avea ceva straniu, ceva ce nu mai sesizase niciodată la vocea unui bărbat. Ceva care îi tăia răsuflarea. Ceva... Excitare? Și gândul o excita la fel. O excita și mai tare. De parcă ar fi fost posibil.

– Nu, mărturisi ea. Erau într-o boxă.

– Și te-ai uitat? Limba i se învolbură pe vârful umărului ei sănătos.

– Din greșeală. Eu doar căutam un loc liniștit în care să citesc.

– Nu te judec.

Îi lingea – lingea! – pielea dintre umăr și rochie și avu impresia că sânii i se vor elibera din strânsoare.

– Vreau doar să-mi imaginez scena. Ce-ai văzut?

– La început, nimic, zise ea. Nu știam că sunt acolo. Dacă aș fi știut...

– Nu ai fi stat. Ești o fată prea cuminte.

– Dar când i-am auzit...

Îi completă el propoziția:

– Când i-ai auzit, nu ți-ai mai stăpânit curiozitatea.

– Până și fetele sunt curioase, se apără ea.

– Ce-ai văzut, Sophie? Palma lui cobora acum peste coapsă spre genunchi, iar sunetul produs de pânza fustelor o neliniști.

– La început n-am văzut prea mult. Mă uitam peste marginea podului. Le-am văzut capetele de sus. Se sărutau.

Își puse buzele pe gura ei și și le retrase imediat, spre frustrarea ei.

– Așa?

Clătină din cap pe întuneric.

– Nu.

– Dar cum?

– Știi tu cum.

– Nu eram acolo, spuse el, iar tachinarea din tonul lui o făcu să realizeze din nou cât de aproape era de ea. Arată-mi.

Dumnezeu știe cum își găsi curajul să facă ce i se spusese, dar își urcă palma pe brațul lui, o trecu peste umăr, pe ceafă și îl trase spre ea.

– Așa. Apoi îl sărută, își lăsă limba să alunece peste buze și în gura lui care avea gust de vin, sperând că reproducea întocmai ce văzuse.

Oftă și o trase mai aproape, cu grijă să nu îi atingă umărul, după care o întoarse în așa fel încât coapsele ei să îl cuprindă, și își băgă palma pe sub tivul fustei, pe care o plimbă pe glezna ei, o atingere caldă și minunată.

Se descurca foarte bine.

După o clipă, el se desprinse.

– Doar atât ai văzut?

Nu.

– Au început să facă chestii... Se opri, sperând că îi va completa el propoziția, ușurându-i ei sarcina. ... erotice.

Sunetul scos de el putea fi descris ca un mârâit.

– Puține lucruri îmi plac mai mult decât cum sună cuvântul ăsta pe buzele tale.

– Erotic?

O sărută repede și adânc, după care îi dădu drumul, lăsând-o fără suflare.

– A fost erotic, Sophie?

Încerca să rememoreze cele petrecute atunci, în speranța că îi va putea relata și lui. Acum. Doar lui.

– I-a desfăcut rochia.

– Dumnezeule, zise Regele. Speram că asta s-a întâmplat.

Iar apoi corsajul i se slăbi, șireturile prea strânse cedând cu ușurință, iar sânii ei fură eliberați. Ea oftă de plăcerea senzației, dar parcă nu din tot sufletul. Pentru că nu o atingea. Dintr-un motiv necunoscut, palmele lui îi cuprinseseră șoldurile. Se foi, tânjind după atingerea lui.

– Rege, șopti ea.

Gemu din nou, mai încet, mai mult respirație decât sunet.

– Și apoi ce-a făcut el?

– A atins-o.

Un deget îi găsi curbura sânilor, iar gestul o luă atât de tare prin surprindere, că aproape sări cât colo. Își plimbă încet degetul, un singur deget, minunat, în cercuri ample în jurul sânilor ei, lăsând senzații de foc și dorință aprinsă în urmă.

– Aici?

– Nu.

Cercul se restrânse. Mai aproape de locul în care îl dorea. Mai aproape de locul pe care doar și-l imaginase că o va atinge cineva, în toiul nopții, când era singură.

Era toiul nopții, dar nu mai era singură.

– Aici?

Clătină din cap. Nu o putea vedea, dar știu. Cercul se strânse, iar ea avu impresia certă că tot suspansul acesta ar putea-o ucide.

– Aici?

– Nu.

Se opri.

– Dar unde? Arată-mi.

Nici nu-i venea să creadă că făcu ce-i ceruse, că-i prinsese palma în mâini și i-o dusese în locul unde îl dorea. Îi oferi imediat ce-i ceruse, o mângâie și o frecă pe mugurele încordat până când oftă de plăcere, se împinse spre el, vrând doar să...

– Și ce-a mai făcut după aceea? Cuvintele răsunară ca roțile trăsurii pe pavaj.

– A sărutat-o, șopti ea. Acolo.

– Om deștept, zise el și își puse buzele lângă degete și supse încet, ca și cum ar fi avut o eternitate la dispoziție ca să o exploreze, și poate chiar avea. Poate că avea să-l lase să o exploreze oricât de mult timp ar fi vrut.

Dar nu se mai purta cu aceeași gentilețe; în scurt timp cuprinse cu dinții sfârcul întărit, o mângâiere perversă care o făcu să țipe și să-și strecoare degetele în părul lui ca să îl țintuiască acolo. Dar Regele încă nu îi oferi ce își dorea, ci își retrase gura și suflă aer rece peste pielea încinsă, după care îi răsfăță cu aceeași atenție și celălalt sân.

Continuă așa o vreme, de la un sân la celălalt, până când o făcu să-și dorească cu ardoare să o atingă și mai mult, să îi simtă și mai intens gura minunată, să îl simtă mai mult pe el. Iar el îi oferi toate acestea, își strecură palma în lungul gleznei pe sub fustă, din ce în ce mai sus pe picior, până se opri pe pielea molatică a coapselor și o mângâie încet, apoi își înălță capul și o întrebă în întunericul acela păcătos:

– Și tu ce părere ai avut?

– Mă gândeam că...

Se opri, jenată de această amintire.

Îi sărută pielea moale a gâtului, dezmierdând-o prelung.

– Îți doreai să fi fost tu în locul fetei?

– Nu... zise ea, și era adevărat. Îmi doream...

Își dorea ca mâna lui să se mai miște.

– Îmi doream să pot simți și eu. Îmi doream să mă venereze și pe mine cineva așa. Îmi doream să pot provoca și eu genul acela de atenție.

O sărută din nou, prelung, încet și intens.

– Genul ăsta?

Oftă.

– Da. Și apoi el...

Tăcu, iar în acea tăcere degetele lui o mângâiară iar și iar, încet și calculat, de parcă n-ar fi avut altceva de făcut.

Nu-i putea spune. Sau putea?

Dar era întuneric, iar ei erau deja învăluiți în secrete, și când ajungeau la Mossband aveau să se despartă oricum. Așa că de ce să nu-i spună?

– Apoi i-a ridicat fustele.

Degetele lui încremeniră o fracțiune de secundă. Un spasm atât de scurt, pe care nici nu l-ar fi băgat de seamă dacă n-ar fi fost atât de concentrată la el. Și dintr-odată se simți foarte, foarte puternică. Iar cuvintele începură să curgă libere. Cuvinte pe care nu-și imaginase vreodată că le-ar putea rosti cu voce tare. Putea împărtăși o amintire pe care de-abia își permitea ei să și-o evoce.

– Iar apoi el s-a așezat în genunchi.

Înjurătura șoptită răsună în parte a blasfemie, în parte binecuvântare.

– Și ce-a făcut?

– Cred că știi, zise ea, îmbătată de puterea momentului.

– Știu ce-aș vrea eu să fac.

Iar apoi îi puse picioarele pe podeaua trăsurii și se lăsă în genunchi, iar Sophie mulțumi în gând pentru întunericul din trăsură, pentru că nu era sigură că ar mai fi putut să se uite vreodată în ochii acestui bărbat. Aerul rece îi sărută picioarele în momentul în care îi ridică fustele și i le strânse în poală, după care o trase pe marginea banchetei și îi desfăcu larg coapsele.

Obrajii îi luară foc; nu purta lenjerie intimă, pentru că nu îi încăpuse pe sub livreaua pe care o purtase mai devreme. Tardiv, încercă să-și apropie coapsele, dar el nu o lăsă.

– Sophie? întrebă el, cuprinzând o lume întreagă în numele ei.

– Da?

O sărută apăsat pe interiorul genunchiului, iar ea sări, surprinsă de o asemenea atingere. El râse, un sunet înfundat și cristalin, apoi vorbi aproape de pielea sensibilă:

– Vrei să-ți arăt partea asta?

Absolut toate părțile.

– Pot să te miros și vreau cu disperare să gust din tine. Ca să-ți arăt ce i-a făcut acel rândaș servitoarei. Degetele lui se puseră în mișcare, iar ea încremeni când o atinse ușor, o adiere pe deasupra părului de la întretăierea coapselor. Ești așa de fierbinte. Și fac pariu că și umedă. Dar nu o să merg mai departe până nu-mi spui da. Până nu îmi dai voie.

Da. Da.

– Vrei... Se opri. Se adună. Vrei? Să îmi arăți?

El oftă, fierbinte și minunat pe pielea ei.

– Nu cred că mi-am dorit vreodată ceva mai mult în viață.

Sophiei i se strânse stomacul, dar și o altă zonă, mai joasă, mai adâncă, mai intimă.

– A făcut-o să țipe, șopti Sophie, povestea ajutând-o să își țină cumpătul.

Din nou râsul acela minunat.

– Sper că da. Și aș vrea foarte mult să-ți fac și eu la fel. Dar nu trebuie să țipi, iubire, pentru că altfel vom atrage atenția vizitiului. Inhală profund și cu sete, după care scoase aerul din plămâni și spuse: Mă perpelești, asta îmi faci. Spune-mi ce vrei, și aia o să fac. Tot ce vrei. Și mai mult de-atât.

Da. Da.

Se afla pe marginea unui abis pentru că simțea că această decizie va schimba totul, mai mult decât toate celelalte lucruri petrecute în ultima săptămână. Dar nu avea nici o îndoială. Voia și partea asta. Partea asta.

Și voia ca el să fie cel care i-o oferea.

– Da, zise ea. Cuvântul nu apucă să facă loc liniștii, că el era acolo deja, apăsând cu degetele, despărțind pliurile în locul în care îl dorea cel mai mult, explorându-l cu mângâieri și alunecări delicioase.

El gemu.

– Atât de umedă, spuse el printre săruturile pe care i le aplica pe pielea moale de pe interiorul coapselor. Atunci erai umedă? întrebă el pervers. Când erai în șură?

– Nu știu, răspunse ea.

–Nu? zise și se opri, torturând-o cu lipsa atingerii. Pedeapsă pentru că îl mințea.

– Da, zise ea. Eram umedă.

Îi desfăcu larg coapsele, iar ea își închise ochii – indecentă, lascivă și minunată –, recunoscătoare din nou pentru întuneric și dorind cu disperare lumina.

– Te-ai atins?

Clătină din cap că nu în timp ce îl căuta cu mâinile. Îi găsi părul moale.

– Nu. El se opri iarăși, iar ea își înfipse degetele în părul lui. E adevărat. Nu m-am atins. Dar...

El suflă încet peste partea ei expusă.

– Dar?

Ea trase aer cu răsuflarea întretăiată și, deși el era cel care îngenunchease, ea era cea care se confesa.

– Dar am vrut.

Îi recompensă sinceritatea cu atingerea gurii lui, care o consumă precum focul, o linse încet și prelung, zăbovind ca o promisiune lunecoasă pe centrul tare al plăcerii ei, iar ea își înălță șoldurile pentru a veni mai aproape de gura aceea minunată, fără să-i mai pese că se purta ca o desfrânată.

Îl voia.

Avea nevoie de el.

Iar el îi oferi totul de îndată. Cu degetele de la o mână o țintui depărtată, în timp ce cu cealaltă exploră, se cufundă, se răsuci, găsind punctul care o făcu să se contorsioneze fără să-i mai pese de nimic altceva în afară de el și de atingerea lui magnifică.

– Rege, șopti ea, iar el își desprinse gura de pe ea.

– Spune-mi ce-ți place.

Scutură din cap.

– Nu știu.

Linse în continuare, prelung, încet și devastator.

– Ba știi. Își fixă limba pe mugurul tare și insistă acolo până când o făcu să-i ofteze din nou numele. Asta îți place.

– Da, gemu ea. Mai vreau.

Râse, sunetul păcatului în întuneric. Sunetul diavolului.

– La dispoziția ta, milady.

În scurt timp știu cu precizie ce-i place și ce să-i spună, pe măsură ce descoperea și ea, cu cuvinte pe care nu crezuse că le va folosi vreodată – cuvinte care i-ar fi distrus reputația pentru totdeauna într-o companie aleasă.

Dar ce-i păsa ei de compania aleasă. Îi păsa de compania *lui*, a acestui bărbat superb care îi arăta mai mult pe întuneric decât arătase ea vreodată în lumină.

Și pe măsură ce el îi făcea pe plac, însoțindu-și atingerile de un geamăt scăzut și vibrant, ea se apropie din ce în ce mai tare de marginea pe care i-o promisese. Oftă din ce în ce mai tare, apoi îi țipă numele.

El se opri.

Sophie sări și se îndreptă în semn de protest.

– Nu!

O împinse înapoi pe spetează și șopti:

– Ce ți-am zis să nu țipi? Își coborî capul și o sărută cu gentilețe și cu gura deschisă, ca să o stârnească din nou. Nu trebuie să scoți nici un sunet, Sophie. Nu trebuie să ne audă nimeni.

Cuvintele avură un impact pervers, transmițându-i o senzație copleșitoare de dorință. Îi cerea imposibilul.

– Vrei să ne oprim? întrebă ea, urând întrebarea.

– Doamne, Dumnezeule. Nu. Nu vreau să ne oprim.

Sophie răsuflă ușurată, dar sunetul i se transformă într-un icnet când o sărută din nou.

– Îmi doresc cu disperare să te fac să țipi, Sophie, zise el în timp ce o lingea molcom și aproape insuportabil. Vreau să oprim trăsura, să te întind sub stele și să te fac să țipi iar și iar și iar.

Își înăbuși un țipăt și se crispă toată sub atingerea lui și a cuvintelor lui. Își înfipse degetele în părul lui.

– Te rog, Rege.

– Șșșș. Șuieră chiar în direcția miezului ei, iar curentul de aer o înnebuni complet. Ai grijă. Apoi degetele lui se mișcară, contribuind la torturarea ei, alunecând mai adânc, frecând, răsucindu-se iar și iar. Ar putea să ne audă.

Cuvintele o excitară și mai tare, iar senzația se înteți și mai mult cât el o tachină cu degetele în timp ce îi atrăgea atenția să nu facă zgomot cu vocea aceea seducătoare, aducătoare de plăcere, de parcă ar fi știut că o distruge încetul cu încetul și că o face să îl dorească mai mult decât își dorise orice altceva în cei douăzeci și unu de ani ai ei.

– Ne-ar putea auzi, repetă el aproape de miezul ei, fierbințeala respirației făcând-o să îl dorească și mai mult în timp ce degetele lui se mișcau în continuare. S-ar putea să ne audă, să-ți audă

țipetele, cum îmi rostești numele într-un amestec de păcat și sex pe întuneric.

Nu ea era reprezentanta păcatului și sexului. El era.

Dar când își puse gura pe a ei, își desfăcu picioarele și se arcui spre el, dovedindu-i că avusese dreptate. Își reprimă țipăt după țipăt când el își înăspri atingerea, o frecă mai deliberat, oferindu-i tot ce-și dorise.

– Nu te opri, șopti ea. Te rog, Rege. Nu te opri!

Nu se opri, nici măcar când tensiunea se acumulă peste măsură și fără speranță de ușurare, când ea se prăbuși în întuneric, victimă a limbii, a buzelor și a atingerii lui, primind absolut tot ce îi oferea el fără ezitare.

Se cutremură lângă el, iar trăsura se cutremură cu ei amândoi. Iar apoi tensiunea fu eliberată în toată gloria ei, cu toate senzațiile ei păcătoase, iar ea uită de tot în afara lui, a gemetelor lui joase, a îmbrățișării lui puternice și a gurii lui minunate. Când plăcerea ajunse pe culmi și se revărsă asupra ei, sfărâmând-o, Regele fu cel care o ajută fără ezitare să exploreze toate ascunzișurile plăcerii. Fără nici o jenă. Fără rușine.

Poate că întunericul ținea rușinea la distanță. Pentru că ar fi trebuit să se rușineze, nu? O adevărată lady nu se comporta așa. Dar cumva nu se simți rușinată nici când el își dezlipi gura și degetele de pe ea. Îi aranjă fustele și își reluă locul lângă ea.

Cumva, alături de el era ușor să fii nerușinat.

Ea căscă când el o luă în brațe și îi șopti:

– Ți-a plăcut?

Partea asta.

Se ghemui lângă trupul lui cald, ignorând junghiul din umăr – nu se mai gândise de câteva ore la rană – și îi spuse adevărul:

– Foarte, foarte mult.

Schimbară caii în toiul nopții la următorul han, iar Regele o lăsă pe Sophie dormind și se duse să ia vin, mâncare și apă fierbinte pentru ceai. Nu putu scăpa de sentimentul de vină care îl rodea când traversă curtea hanului; știa prea bine că el fusese cel care insistase să se ajungă aici, că el o forțase să meargă atât de departe și să depășească orice limite – umărul de-abia începuse

să i se vindece –, că nu se purtase deloc ca un gentleman, ci cu o iresponsabilitate totală.

În Cumbria se putea ajunge pe trei drumuri, iar el era gata să parieze că oamenii tatălui ei o luaseră pe cel mai direct și nu pe acesta, care era cel mai rapid. În acest moment, el și Sophie se depărtaseră suficient de Sprotbrough cât să poată să se oprească peste noapte. Era cazul ca ea să se odihnească câteva ore intr-un pat. Să facă o baie. Dar nu voia să și-o închipuie în baie. Imaginea era mult prea clară și tentantă.

Cât despre un pat decent, după ușurința cu care profitase de ea fără să aibă la dispoziție nici măcar ceva apropiat de un pat, nu voia să se gândească la ea stând întinsă pe așternuturi curate, cu părul răsfirat pe perne albe, cu fusta ridicată, corsajul coborât, cu palmele pe pielea ei.

La dracu'.

Dacă se mișcau repede, până dimineață ajungeau la castelul Lyne. Pentru că, desigur, nu avea să o lase în Mossband, indiferent dacă o așteptau acolo brutarul și visurile ei caraghioase. O lua la Lyne, unde o putea ține în siguranță până la venirea tatălui ei.

Și nici o clipă mai mult.

Nu era un monstru, dar nici nu era interesat de Sophie Talbot. Ținu să-și reamintească acest lucru în timp ce se întoarse cu bunurile, îndreptându-se spre trăsura în care dormea ea cu corsajul desfăcut și fusta mototolită, chemându-l să repete imediat evenimentele de mai devreme.

Sigur, acum avea să se poarte ca un domn dacă își amintea că aproape o avusese în trăsură.

Dar era doar un biet om. Făcut din carne, la fel ca ea. Și ce carne minunată. Doar că nu-l interesa acest aspect.

Așeză fără zgomot mâncarea și apa în compartimentul trăsurii și lăsă portiera întredeschisă pentru a nu o trezi, după care se duse să ajute la înhămarea cailor odihniți. Nu, nu era pregătit să-l înfrunte pe tatăl său și să-i spună adevărul – odată cu moartea Regelui, ducatul murea și el. Că nu avea să se căsătorească niciodată. Nu avea să fie nimeni care să-i ducă mai departe numele.

Petrecuse mai mult de zece ani imaginându-și răspunsul tatălui – felul în care promisiunea aceasta avea să-l distrugă.

Ducele o căutase cu lumânarea, nu? O declarase cu gura lui – spusese că preferă ca familia aceasta să se stingă decât să-l vadă pe Rege că se însoară din dragoste. Și exact asta avea să se întâmple. Titlul de duce urma să dispară din familia lor.

Urma să moară cu această piatră pe inimă, iar Regele avea să iasă câștigător.

Ai fost vreodată fericit?

Cuvintele Sophiei răsunară cu ecou în mintea lui.

Naivitatea ei avea întotdeauna ceva fermecător, chiar dacă știa și ea că fericirea nu oferea nici o garanție. Sora ei era captivă într-o căsnicie complet lipsită de dragoste, dar Sophie credea în continuare în basmul acesta – că dragostea va învinge până la urmă.

Faptul că ea încă mai păstra un crâmpei de amintire față de băiatul brutar pe care îl văzuse ultima dată acum un deceniu era încă o dovadă că trebuia să scape de Lady Sophie Talbot, și încă repede.

Și atunci de ce nu se desprinsese de ea până acum?

Nu mai apucă să se gândească la toate aspectele pe care le implica această întrebare, pentru că șirul gândurilor îi fu întrerupt de o interpelare nedorită:

– Ce să zic, înțeleg că n-ai avut cabrioleta, dar ți-a luat îngrozitor de mult timp.

Regele încremeni, numărând rapid în gând zilele, înainte să se întoarcă și să-l vadă pe arogantul duce de Warnick care tocmai se plimba prin curte cu o țigară de foi în mână și cu o sclipire în privire. Regele se încruntă.

– Trebuia să fii aici acum trei nopți, zise Regele. Ar fi trebuit să fii deja la donjonul tău unde trage curentul.

– Am descoperit că-mi place aici, zise ducele.

– Ba fac pariu că ai găsit o muiere care-ți place pe aici.

Scoțianul rânji și gesticulă larg.

– Mă place, și cine sunt eu să dezamăgesc fetele? Dar tu? Tu de ce-ai rămas?

Regele nu răspunse, ci întinse mâna după harnașamentul celui de-al doilea cal, înmânat de noul vizitiu, și se concentră pe prinderea calului la trăsură.

– Ai vreun motiv secret?

Regele strânse frâul. Warnick nu se lăsă:

– Ți-ai găsit și tu vreo femeie?

– Nu. Dădu răspunsul fără să gândească înainte.

– Păi, zise tărăgănat ducele, mi se pare că mă minți.

Regele îl săgetă cu privirea.

– Îmi pui onoarea la îndoială?

– Cam da, dar nu am chef de duel, așa că să nu-ți arunci mănușa în țărână sau ce altceva faceți voi, idioții de englezi.

Nimic pe lume nu era mai rău ca un scoțian arogant.

– Asta nu-i trăsura ta, continuă Warnick.

– Ești foarte perspicace.

– De ce ești într-o trăsură care nu-i a ta?

Regele oftă și se întoarse cu fața spre duce, cu picioarele depărtate, brațele încrucișate, dar cu un umăr încă sprijinit de vehicul.

– De când ai devenit tu polițai?

Warnick ridică o sprânceană, trase lung din trabucul pe care îl aruncă pe pământ apoi și-l strivi cu cizma lui neagră.

– Bănuiesc că n-ai loc să mă iei și pe mine, să mă duci acasă?

– N-am, răspunse Regele printre dinții încleștați, știind că pe Warnick nu-l interesa de fapt să treacă granița.

– Ei, bombăni scoțianul. Doar câteva ore. Nici măcar n-ai nevoie să schimbi caii din nou.

– Nu-i loc, zise Regele.

– Ba sigur ai. Roțile tale sunt la mine, așa că ai o grămadă de loc. Iar eu sunt ușurel.

În afară de faptul că era al naibii de enervant, scoțianul mai cântărea și 130 de kilograme.

– Nu ești deloc ușurel.

– Ce contează...

Fără nici un avertisment, Warnick deschise ușa trăsurii.

Regele ar fi trebuit să prevadă asta. Înjură cumplit, scăpă prinonul și se duse direct la el.

– Închide-o.

Warnick se supuse cu o asemenea repeziciune, de parcă nici n-ar fi deschis-o măcar. Se întoarse cu un zâmbet atotștiutor pe buze către Rege.

– Carevasăzică ți-ai găsit o femeie.

– Nu-i femeie.

Warnick ridică din sprâncene.

– Nu? Pentru că are corsetul desfăcut, iar din ce-am văzut că are, mi s-a părut că e.

Regele își mută privirea pentru o secundă, iar din cauza frustrării și a furiei îi fu imposibil să nu se uite înapoi și să-i tragă un pumn fix în fața aia arogantă de scoțian.

– Asta-i pentru că te-ai uitat la corsajul ei.

Ducele își duse mâna la față și dădu de sângele care-i curgea șuvoi din nas.

– Ce naiba, Rege? Chiar trebuia să mă lovești?

Regele era de părere că da. Băgă mâna în buzunar și scoase o batistă ca să-și șteargă mâna. Trebuia să facă rost de o pătură pentru ea. Să o învelească cât dormea. Înmână peticul de pânză prietenului lui.

– Îmi ești mai simpatic când te știu peste graniță.

– Și mie-mi ești mai simpatic când sunt peste graniță, zice ducele cu batista la rană. Nu te-am mai văzut niciodată așa de încordat. E din cauza tatălui tău? Sau a fetei?

Amândouă, era cert.

– Nici, nici.

Warnick scoase un sunet care spunea că știa el mai bine.

– E o cabrioletă aici. Cumpăr-o. Du-mă acasă. Descarcă-ți o parte din furia asta înainte să ajungi la tatăl tău muribund.

De mult nu mai auzise o ofertă atât de bună. Îi lipsea teribil libertatea oferită de cabrioletă. Promisiunile ei. Voia să se simtă la limita pericolului, știind că numai și numai datorită puterii și abilității lui reușea să nu piardă totul. Avea nevoie să-și aducă aminte de asta, pentru că însemna că încă își avea viața în mâini. Încă o controla.

Dar era pentru prima dată de când participa la curse când nu încerca să scape de trecut. Nu amintirile voia să și le controleze. Nu trăsura voia să evite, ci conținutul ei. Conținut care îl făcea

să dorească. Nici nu-și dădu seama când se uită în trăsură. Ducele remarcă imediat.

– Trimite fata înapoi de unde a venit.

– Nu pot.

– De ce?

„Nu o pot părăsi."

Nu răspunse. Warnick îl privi cu mare atenție.

– Ah.

Văzu negru în fața ochilor de furie.

– Adică?

Ducele scutură un umăr.

– Te-ai atașat de micuța ta valetă.

Nu era adevărat.

– Cum ți-ai dat seama...

Warnick zâmbi.

– Mi-oi da eu seama mai greu de anumite lucruri, dar și când îmi dau seama – am înțeles tot.

– Ia să faci bine să nu mai înțelegi atâtea, idiotule.

Regele se întoarse cu spatele și reveni la cal.

– Unde o duci?

O ducea la castelul Lyne, unde avea să o găzduiască până când apărea tatăl ei ca să o ducă înapoi în Londra. Ce altă opțiune avea? Dacă o lăsa aici, putea sfârși foarte bine în ghearele unuia ca Warnick.

Regele și-o închipui la castel, la baza fațadei străvechi de piatră, îmbrăcată cu rochia aceea ridicolă împrumutată, fără să semene deloc cu fata nobilă care era de fapt.

„Prefer să nu te însori niciodată cu nimeni, decât să iei o destrăbălată ieftină interesată doar de bani."

Îngheță.

– Cine e? se interesă Warnick.

„Este cea mai mică dintre Surorile Periculoase."

– Văd că-i mult mai deșteaptă ca tine. Ceea ce înseamnă că-ți va aduce mult mai multe probleme, continuă Warnick fără să observe că Regele era pierdut în propriile gânduri și că vorbele lui îi intrau pe-o ureche și-i ieșeau pe cealaltă. Nu-i bine să îți faci de cap cu o femeie deșteaptă. Nu o vei dovedi niciodată și până te dezmeticești, ai și luat-o de nevastă.

Cuvintele îi atraseră atenția.

„Nu o să mă păcălești să mă însor cu tine", îi promisese el pe vremea când credea că nu urmărește decât să pună mâna pe titlul lui. Acum nu mai credea așa. Nu era genul care să comploteze. Dar rămânea în continuare una dintre surorile Talbot.

Iar alții ar fi crezut în continuare asta despre ea.

Cu siguranță că și tatăl lui s-ar fi numărat printre ei.

Însemna că trebuia să câștige pariul cu Sophie – prin care îi demonstra că povestea cu brutarul perfect era doar în imaginația ei. Apoi trebuia să o țină prin preajmă. Făcu abstracție de fiorul de plăcere provocat de această ispită.

Nu era cel mai bun lucru să o țină pe Sophie în preajma lui. Nici măcar nu se plăceau reciproc.

„Ba ți-a făcut foarte mare plăcere compania ei în ultimele câteva ore."

Își alungă și acest gând, testă harnașamentul și se întoarse spre noul lui vizitiu.

– Mergem la Mossband și vreau să ajungem cât mai repede.

Vizitiul se urcă pe capră și luă hățurile.

Warnick își pipăi cu precauție șaua nasului.

– Sunt sigur că mi l-ai rupt, zise scoțianul.

– Nici o problemă. Fața ta necizelată arată mai bine acum.

Ducele se uită chiorâș la el.

– Foarte rar am primit plângeri.

– Pentru că femeile sunt cam speriate când se uită la tine. Regele puse o mână pe portieră. Ai de gând să rămâi mult pe-aici?

Ducele își ridică privirea spre etajul al doilea al hanului, după care ridică din umeri.

– O zi, două. E o fată foarte binevoitoare. Înclină capul în direcția trăsurii. Nu crezi că merit să mai arunc o privire? Regele se încruntă, iar scoțianul râse în hohote și cu poftă, după care redeveni serios. Ascultă la mine, Rege. Scapă de ea înainte să fie prea târziu.

Regele încuviință din cap, chiar dacă nu-i picaseră bine cuvintele lui.

– Așa o să fac, răspunse el și deschise portiera cu moralul mai ridicat. De îndată ce își va atinge scopul.

Capitolul 13

Duzina brutarului[1]*? Sau brutarul nu mai e ca pe vremuri?*

În trăsură mirosea a pâine caldă.

Mirosul ajunse până la ea, stârnindu-i imediat foamea și dorința. Parcă trecuse o eternitate de când mâncase o masă caldă, și poate chiar atât trecuse. De când fugise de la proprietatea familiei Liverpool, fusese împușcată și se ascunsese de urmăritorii trimiși de tatăl ei nu-i mai stătuse mintea la mâncare.

Iar noaptea trecută, când Regele adusese un coș cu alimente consistente în compartimentul întunecat al trăsurii, nu avusese prea mult timp să se bucure de masă, fiind prea distrasă de curierul ei. Amintirea celor petrecute atunci o făcu să se ridice în fund, conștientă de starea de dezordine în care se afla, iar pătura trasă până sub bărbie, care nu știa de unde apăruse, îi căzu în poală.

Sigur Regele o învelise. Fără să-i pese de căldura oferită de pătură se ridică și-și strânse repede șireturile corsajului rochiei de împrumut, încercând să se acopere cât de mult putea cu rochia mult prea mică. De îndată ce termină cu sarcinile presante, își ridică privirea, remarcând simultan trei lucruri: vaga lumină cenușie care umplea trăsura, ce sugera că de abia se crăpa de ziuă; faptul că Regele nu stătea vizavi de ea; și faptul că trăsura stătea pe loc.

Trase cu ochiul pe fereastră, bănuind deja adevărul, iar șirul de clădiri din cărămidă de mici dimensiuni i-l confirmă.

Ajunseseră în Mossband.

Toate erau la locul lor, negustorul de țesături, măcelarul și da, brutarul.

Trezit deja. Deja la cuptorul de pâine.

[1] În Evul Mediu, brutarii vindeau treisprezece pâini în loc de douăsprezece pentru a se feri de acuzațiile de furt la cântar în cazul în care o pâine nu cântărea exact cât trebuia. (n.tr.)

Sophie deschise portiera trăsurii, păși pe scărița deja coborâtă, care parcă o aștepta, alături de târg și de toate memoriile pe care le evoca. Se întoarse spre micul spațiu înverzit din centrul târgului, marcat de o piatră masivă, mai mare decât o căsuță și imposibil de mutat din loc, drept pentru care fusese lăsat acolo ca un simbol, cu mușchi crescut pe latura nordică, de unde și numele orașului (Mossband – *moss* înseamnă mușchi).

Trase adânc aer în piept, inhalând lumina, aerul proaspăt și zorii de zi.

– E așa cum ți-l amintești?

Cuvintele se auziră încet în liniștea de dinaintea zorilor. Se întoarse și îl văzu aproape de ea, sprijinit de trăsură, mai aproape decât se așteptase. Suficient de aproape cât să-i simtă mirosul, să-i vadă barba nerasă care îi umbrea bărbia. Călătoriseră fără oprire și nu apucase să se bărbierească. O mâncau degetele să-l atingă.

„Nu-i al tău să-l poți atinge când vrei."

Nu la lumina zilei. Nu aici, la capătul călătoriei, când trebuiau să se despartă. Relația lor avansase mult mai mult decât ar fi trebuit.

Își drese glasul și își adună cuvintele:

– E exact la fel. Se uită spre șirul de clădiri, savurând imaginile la care visase de ani buni; acum se deschisese o ceainărie în locul în care nu era nimic când era ea mică, chiar în vârful pantei scunde din spatele crâșmei. Mai puțin ceainăria.

El se uita la crâșmă.

– Nevăstuica și Ciocănitoarea? Serios?

Râse de mirarea lui.

– Mi se pare creativ.

– Mie, ridicol.

Scutură din cap că nu-i de acord și arătă spre stânca din centrul peticului înverzit.

– Seleste a escaladat-o la un moment dat. Sesiză că o privește întrebător. Sora mea. Cea despre care n-am vorbit niciodată.

Nu pomeni nimic de petitorul ei, iar Sophie remarcă acest lucru. Încuviință din cap.

– S-a cocoțat pe ea – nu cred c-avea mai mult de opt-zece ani – și când a ajuns în vârf s-a speriat tare. N-a mai putut să coboare.

– Și ce s-a întâmplat?

– Tata a salvat-o, zise ea, iar amintirea aceasta, de mult uitată, îi răsări cu prospețime în minte. I-a spus să-i sară în brațe.

– Și-a sărit?

Sophie nu se putu abține să nu râdă.

– S-au prăvălit amândoi la pământ.

Râse alături de ea, un sunet adânc și plăcut în lumina crudă a dimineții.

– Și și-a învățat lecția?

Sophie scutură din cap.

– Nu. Ba mai mult, toate am vrut să ne cocoțăm pe stâncă și să ne jucăm cu tata.

Cuvintele rezonară cu o undă de tristețe, iar Sophie nu avea o explicație clară pentru acest lucru, drept pentru care scutură din cap, ca s-o alunge. Se întoarse și-l văzu pe Rege că o fixa cu privirea.

– Tu te-ai urcat?

Trecu pe lângă el și o luă pe după colțul trăsurii.

– Da.

Se luă după ea.

– Și ai sărit?

Se opri. Se uită spre picioare.

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că...

Se opri, nedorind să rostească acele cuvinte cu voce tare. Nu voia ca el să le audă. Nu din cauză că ar fi contat ce credea despre ea. Astăzi își încheiau socotelile. După ziua de astăzi nu aveau să se mai revadă niciodată.

– Sophie?

Se întoarse, încântată de felul în care îi răsuna numele pe buzele lui. De felul în care o îmbrățișase în aerul rece și posomorât al dimineții. De felul în care o făcea să-și amintească de noaptea precedentă. De felul în care îi vorbise pe întuneric.

N-ar fi trebuit să se gândească la asta. Sigur, putea, dar nu trebuia să se gândească la asta în public. La lumina zilei. În prezența lui și a întregului Mossband.

– Sophie.

Scutură din cap și aruncă o privire peste umăr spre stânca respectivă.

– Mi-a fost frică să sar.

Se așternu liniștea, iar ea și-l imagină judecând-o. Nici acum nu se schimbase prea mult, nu? Încă se temea. Încă era neinteresantă. Tot nedistractivă. Se pregăti sufletește să-i audă replica.

– Acum nu-ți mai e.

Tresări și-și întoarse privirea spre ochii lui frumoși, verzi și hotărâți.

– Poftim?

– Acum nu-ți mai este frică să sari. Nu de asta am venit până aici? Nu de asta te-ai ascuns în trăsura mea? Nu pentru asta mi-ai furat roțile și te-ai lăsat împușcată? Nu de asta am scăpat de oamenii tatălui tău? Nu doar ca să fii aici, acum? Ca să poți sări?

Nu știu ce să-i răspundă la un asemenea monolog direct, aproape îndrăzneț. După care chiar deveni îndrăzneț.

– Ca să-ți poți câștiga pariul? Cu fericirea?

Se uită spre brutărie, spre coșul care scotea cu voioșie fum, și-și dădu foarte clar seama că pariul era ridicol. Nu avea cum să-l câștige. Dar el o conducea către concluzia logică. Trebuia să intre în brutărie, să-l vadă pe Robbie și să se întoarcă în Mossband. Trebuia să se elibereze de Londra.

Totul trebuia să se schimbe. Trebuia să o ia de la capăt. Avea să fie liberă.

– Sau te dai bătută?

Îi era recunoscătoare pentru felul în care încerca să o tachineze. Pentru felul în care o făcea să revină în prezent. Pentru felul în care îi reamintea de femeia care își propusese să devină. De viața pe care și-o promisese că o va avea.

Fără titluri sau pretenții. Fără Londra. *Fără el.*

Oricum nu-l dorea. Nici măcar nu-i era simpatic. Și cu siguranță nici ea lui.

Acum era momentul. Era aici, în locul unde nu cunoștea pe nimeni și nu avea nimic. Aici urma să-și croiască un drum. Avea să-și propună un scop și să-l urmărească până la capăt. Da, putea eșua, dar în Londra nu se mai putea întoarce. Și nici pe ajutorul Regelui nu se putea baza la nesfârșit.

Nu era bărbatul potrivit pentru ea.

„Mi-era frică să sar." „Acum nu-ți mai e."

Nu revederea lui Robbie conta, ci faptul că trebuia să-și dovedească sie însăși că era suficient de curajoasă. Singură. Trebuia să-i demonstreze Regelui. El avea să o părăsească, iar ea voia ca el să o creadă o femeie curajoasă.

Să o prețuiască. Să o înțeleagă. Pentru ultima oară.

Își afișă un zâmbet luminos pe chip.

– De ce să mă dau bătută tocmai acum, când mai am un pic și-mi câștig librăria?

Îl luă prin surprindere și se simți victorioasă. Nu o credea în stare, așa că se întoarse la trăsură să-și recupereze lucrurile. Așează coșul la picioare, își netezi fustele și întrebă:

– Cum arăt?

– De parcă ai fi mers douăzeci și patru de ore cu trăsura.

Se încruntă imediat la el, după care își luă coșul și își îndreptă spatele.

– Nici nu știu de ce te-am mai întrebat.

El păși spre ea și-și ridică o mână ca să îi dea o șuviță pe după ureche, iar atingerea lui o înfioră. Încercă să ignore fiorul, chiar și când îi șterse o pată invizibilă de pe obraz cu degetul mare. Degetele lui poposiră pe maxilarul ei ca să-i ridice chipul, iar ea simți că se înroșește sub privirea lui scrutătoare.

Rămaseră așa câteva momente bune, până când ea se întrebă dacă nu cumva avea de gând să o sărute din nou. Chiar acolo, lângă peticul de iarbă din Mossband, în văzul tuturor curioșilor.

– Nu uita să-ți îngrijești rana.

O mie de lire să fi pariat, și tot n-ar fi ghicit că asta o să-i spună. I se strânse inima în piept în fața unui asemenea sfat ciudat și plin de atenție.

– Nu uit.

Ridică iar coșul și-i făcu semn spre el. El încuviință din cap și se dădu la o parte, iar ea simți un mare gol. Nu-i plăcea. Încercă să se agațe de un cuvânt, pentru că nu era încă pregătită să se despartă de el.

– Niciodată n-am avut intenția să te păcălesc să te însori cu mine, să știi.

Era cam ciudat să-i spună așa ceva, dar măcar era adevărat și asta conta, se gândi ea.

– Acum știu, răspunse el, schițând un zâmbet pe chipul lui frumos.

Avea și o gropiță în zona întunecată de pe bărbia nebărbierită. O mâncau degetele să îl atingă acolo. Se abținu și zise:

– Mulțumesc. Pentru tot.

– Cu plăcere, Sophie.

Și cu asta, basta. Dădu scurt din cap.

– Atunci, la revedere, rosti ea cu jumătate de gură.

– Succes, răspunse el.

Cuvântul acesta îi displăcu și mai mult. Trase aer în piept și traversă drumul spre brutărie, spunându-și că golul din stomac se datora doar emoțiilor. Nu avea nimic de-a face cu faptul că-i întorsese spatele lui Kingscote, marchiz de Eversley. Bărbatul cu care își petrecuse o bună parte a ultimei săptămâni.

Și dacă stătea bine să se gândească, nici măcar nu se simpatizau.

Deschise larg ușa brutăriei, clopoțelul de deasupra ușii scoase un clinchet vesel care invita la căldura cuptoarelor, iar mirosul de scorțișoară și de miere o făcu să-i lase gura apă. Vitrinele erau goale, fiind probabil prea devreme pentru clienți, așa că rămase o clipă în lumina obscură.

– Îmi pare rău, domnișoară, încă n-am scos nimic la vânzare... începu Robbie în timp ce se îndreptă de spate în dreptul cuptorului uriaș de cărămidă din mijlocul încăperii. Privirile li se intersectară, iar ochii lui erau plini de căldură, bunătate și gentilețe – exact așa cum își aducea aminte. Sophie?

Își adusese aminte de ea.

Simți un junghi în piept, care o copleși cu o emoție pe care nu o identifică imediat. Zâmbi.

– Robbie. Numele răsună ciudat pe limba ei. Nefamiliar. Incorect.

El ieși imediat de după tejghea, înalt și lat în umeri în cămașă, cu părul încă bălai legat într-o coadă, cu ochii căprui plini de voioșie.

– N-am știu ce s-a ales de tine! Vreau să zic că am citit ziarele, dar nu te-ai mai întors niciodată!

Întinse mâna spre ea, iar ea se trase înapoi, surprinsă de îndrăzneala lui. El încremeni pe loc, simțindu-i reticența.

– Iartă-mă, zise el. Am uitat că acum ești o lady.

Cuvintele lui semănară distanță între ei. Scutură din cap.

– Nu, zise ea. Doar că... m-ai luat prin surprindere.

– Ba tu m-ai luat pe mine prin surprindere, să știi. Se uită prin prăvălie, căutând ceva din priviri. N-am haina aici.

Era jenat că stătea în fața ei doar în cămașă, iar ea se urî pentru că îl făcuse să se simtă prost. Ridică o mână.

– Nu, stai liniștit.

El își mută privirea, iar între ei se așternu liniștea.

– Acum se crapă de ziuă, zise el.

– Acum am sosit.

– Din Londra?

Încuviință din cap.

– Au venit și surorile tale?

– Nu. Am venit singură.

Se încruntă.

– De ce?

Căzu pe gânduri câteva momente, apoi vorbi cu hotărâre:

– Am vrut să vin acasă. Făcu o pauză, iar când văzu că nu-i răspunde, continuă: Să vin într-un loc pe care l-am cunoscut. La oamenii de care îmi pasă.

„Am vrut să fiu fericită."

Robbie scutură din cap.

– Nu înțeleg.

Căută să-i dea mai multe argumente, dar se mulțumi să adauge:

– Urăsc Londra.

El încuviință din cap de parcă ar fi înțeles ceva, dar ea avu impresia că nu.

– Bine.

Își îndesă mâinile în buzunare întinzându-și la maximum bretelele, după care se legănă pe vârfuri și pe călcâie cu privirea prin încăpere, până când zări coșul așezat pe masă.

– Chiflele nu s-au răcit încă, dar ți-e foame? Vrei un biscuit? E de ieri, dar tot e bun.

Atunci își dădu seama. N-are cum să se termine bine.

Așa îi zisese Regele înainte să pună pariul acela caraghios. Și știuse și ea că e adevărat, chiar dacă nu voise să recunoască.

Se termina prost. Și nu pentru că nu se putea mărita cu Robbie Lander. Se termina prost pentru că locul acesta se schimbase în zece ani.

Sau poate că ea se schimbase.

Indiferent care era adevărul, Mossband nu era casa ei.

Iar universul îi confirmă gândurile prin clinchetul clopoțelului de deasupra ușii.

– Tati!

Pe lângă ea trecu în grabă o fetiță, iar Robbie se aplecă să o prindă în brațele lui mari și să o ridice în aer.

– Bună dimineața, păpușică. Dă-mi un pupic.

Sophie se uită la copila care făcu ce i se spuse și-și lipi fără ezitare fața de Robbie, după care se retrase și zise:

– Mami a zis că azi capăt două chifle.

– Serios? răspunse Robbie, iar privirea îi alunecă pe lângă Sophie către ușă. Două?

– I-aș fi promis orice, numai să se încalțe.

Cuvintele răsunară din spatele Sophiei, care se roti pe călcâie și văzu o femeie drăguță, cu păr castaniu și obraji roz, care legăna un bebeluș pe un șold. Bebelușul avea ochii căprui ai lui Robbie și un aspect sănătos și fericit pe care Sophie îl recunoștea din copilăria lor.

Familia lui.

„Crezi că stă și jelește după fata contelui, care a plecat acum zece ani?"

Nu crezuse așa ceva, bineînțeles. Dar totuși, uitându-se la această femeie, la copil, Sophie se simți fără să vrea... invidioasă.

Își făcuse o casă aici. Rămăsese în Mossband, unde avea o viață fericită. O soție fericită. O familie fericită.

Iar Sophie se simțea atât de străină de toate acestea.

Soția o întâmpină pe Sophie cu un zâmbet binevoitor.

– Bună dimineața.

Sophie reuși să-i întoarcă un zâmbet similar, în pofida gândurilor ei tulburi.

– Bună dimineața.

– Jane, aceasta este Lady Sophie, fiica contelui de Wight, zise Robbie în timp ce luă o tavă cu chifle lipicioase de pe grătarul unde fusese pusă la răcit ca să o pună pe tejghea.

Jane făcu ochii mari și se grăbi să facă o plecăciune, iar bebelușul începu să râdă când simți schimbarea de altitudine.

– Milady, bine ați venit!

– Oh, te rog, doamnă Lander, zise Sophie, enervată de cum suna formula de adresare. Te rog să-mi spui Sophie. Îl cunosc pe soțul dumitale de când eram – se uită spre fetiță – de vârsta ta. Se aplecă spre ea. Cum te cheamă?

– Alice, zise fetița, cu privirea pironită asupra tăvii cu dulciuri. Înghiți în sec de poftă.

– Îmi aduc aminte de chiflele astea de când eram mică, zise Sophie, iar amintirea o copleși cu repeziciune și tristețe și îi puse un nod în gât.

Trebuia să-și revină. Se ridică repede, sperând să-și alunge lacrimile care amenințau să-i curgă. Sperând să alunge tristețea pe care această fetiță și această familie i-o invocau.

Își imaginase multe lucruri apropo de revenirea la Mossband, dar niciodată tristețe. Și nici sentimentul acesta de singurătate.

– Ai o familie foarte reușită, Robbie. Se corectă: Domnule Lander.

– Nu-i așa? Râse.

Era perfect. O viață perfectă.

– Eu și Lady Sophie eram tovarăși de joacă când eram mici, îi explică el soției, care își întoarse o privire interesată spre Sophie.

– Oh?

Sophie încuviință din cap, punctând importanța acestei declarații.

– Așa este.

Se lăsă o liniște ciudată, iar Sophie se întrebă cât de repede ar putea să plece de aici. Unde se putea duce. Ce urma în continuare.

– Tati, zise fetița din brațele lui Robbie, neimpresionată de nou-venită. Mami mi-a promis chifle.

Robbie se uită la fiica lui.

– Bine. Promisiunile trebuie respectate.

La fel îi spusese Regelui cu câteva zile în urmă și-și aduse aminte cu obidă de siguranța arogantă cu care el o informase că situația asta nu avea cum să aibă un sfârșit fericit. Știuse că nu va pleca de aici ca soție a lui Robbie. Nu știuse încă că va pleca cu atâtea semne de întrebare referitoare la viitorul ei.

Inima începu să-i bată cu putere. Își înșfăcă rapid coșul și trase aer adânc în piept.

– Ai treabă. Eu... trebuie să plec.

Robbie o privi în ochi în timp ce luă o chiflă fierbinte de pe tava din cuptor.

– Ne vom revedea?

Întrebarea asta simplă amenință să îi frângă inima, aducându-i aminte că nu o mai aștepta nimic aici în Mossband – și nimic în Londra.

Scutură din cap.

– Nu știu.

Fruntea lui Jane se acoperi de cute.

– Stai în oraș?

– Eu...

Se opri, realizând că nu știa unde este. Unde ar trebui să fie.

– Ai închiriat cameră la han? încercă cu dibăcie să o ajute soția lui Robbie.

– Da, minți Sophie, profitând de ocazie. Trebuia să doarmă undeva. La han.

– Excelent, zise Robbie. Atunci o să ne revedem.

– Pentru chifle, răspunse Sophie.

– Nu vrei să iei una acum? Ca mic dejun? întrebă Jane, întinzându-i una.

În momentul acela ura chiflele cu tot cu tentația lor caldă. Cu promisiunea lor de fericire, de retrăire a memoriilor și refacere a trecutului. Nu-i trebuia nici o chiflă. Nu voia să o mănânce și să simtă emoții ciudate. Sau emoțiile ciudate dacă nu o primea.

Așa că rămase acolo, în mijlocul brutăriei, cu privirea fixă spre chifla întinsă, întrebându-se ce Dumnezeu se întâmplase de cea mai isteață dintre surorile Talbot se transformase într-o imbecilă desăvârșită și ce anume se presupunea că trebuia să facă în viață – în viața care începea din secunda în care pleca de aici și avea de confruntat un viitor abisal.

„Cum se termină povestea?"

Întrebarea Regelui îi răsună cu ecou în minte, sădindu-i noi incertitudini. Habar n-avea cum. Dar nu aici.

Ce făcuse?

– E vreo șansă să putem pleca cu două?

Cuvintele subliniate de clinchetul voios al clopoțelului de deasupra ușii vestiră venirea Regelui, iar Sophie realiză că lucrurile se puteau înrăutăți și mai tare.

Marchizul de Eversley, tot un zâmbet, un martor arogant și infatuat al nesiguranței ei.

Jane făcu ochii mari, iar gura ei se deschise într-un „O" perfect. Sophie o înțelegea perfect, pentru că Regele avea tendința de a acapara orice spațiu în care își făcea apariția – cârciumi, dormitoare, trăsuri. De ce nu și brutării?

– N-avem nevoie de două, zise Sophie.

– Ba sigur că da, draga mea.

Apelativul îi atrase atenția. Și i-o atrase și lui Jane. Și lui Robbie, de altfel. Sophie se întoarse spre el.

– Ba nu.

Se făcu a nu o auzi și-și întoarse zâmbetul acela strălucitor și frumos către Jane.

– Milady adoră chiflele astea. De când am plecat din Londra numai de ele mi-a vorbit.

Doamne apără și păzește. Iar îi strica toate planurile. Pentru oamenii aceștia nu era doamna Matthew, ci Lady Sophie Talbot. O cunoșteau. Și ar fi bârfit-o fără ezitare.

– Milord, începu ea, neștiind prea sigur ce voia să-i spună.

O ignoră din nou și întinse mâna lui Robbie.

– Tu trebuie să fii faimosul Robbie.

Robbie părea extrem de confuz.

– Eu sunt.

Regele rânji.

– Eversley. Marchiz de.

Ochii lui Robbie mai că-i ieșiră din orbite.

– Marchiz! Se uită la Sophie. Ești...

– Încă nu, râse Regele, răspunzându-i la întrebarea nepusă. Din păcate, a vrut să revină în Cumbria înainte să se mărite cu mine. Dar a jurat că facem nunta de îndată ce-l vom vizita pe tatăl meu, ducele de Lyne. Îi duse mâna la buze, se uită în ochii ei și i-o sărută. Eu, unul, n-am nevoie de mare ceremonie, sincer vă spun. M-aș fi însurat cu ea și-ntr-un gard viu în ziua în care ne-am cunoscut. Nu-i așa, dragostea mea?

Sophie făcu abstracție de saltul pe care îl făcu inima ei la auzul unei declarații atât de romantice. Era bun să joace pe scena londoneză. Dar ce încerca să facă? Ce se întâmpla cu ea după ce se descoperea că nu s-au căsătorit? Când reputația i-ar fi fost complet distrusă – pentru că marchizul de Eversley nu o voise?

Nu se număra printre domnișoarele din înalta societate care primeau nenumărate oferte de căsătorie. Singura ei șansă să se mărite era aici. Iar el era însurat cu Jane. Făcea chifle dulci.

Nu fusese deloc o opțiune viabilă, dacă era să fie sinceră cu ea însăși.

Ar fi trebuit să fie mai sinceră cu ea însăși.

Bănuia că el credea că îi va fi recunoscătoare că venise. În schimb, o pusese într-o situație extrem de jenantă. Nu voise ca el să vadă ce turnură dezastruoasă luaseră lucrurile. Nu voise ca el să vadă că era singură. Fără o casă. Fără un scop.

Nu voise să-i dea satisfacția asta. Nu voise ca el să o judece. Nu-i plăcea deloc că se înroșise de jenă. Voia ca el să plece.

El rămase, din păcate, și se întoarse din nou spre Jane cea visătoare și spuse:

– Dar era atât de nerăbdătoare să-și vadă prietenul vechi – se aplecă în mod conspirativ spre ea – și, fie vorba între noi, să mănânce una dintre legendarele chifle, că a uitat să ceară una și pentru mine. Se uită la Robbie. Sigur, călătorim de câteva zile, așa că o iert. Oboseala își pune amprenta pe o lady atât de delicată.

Sophie se abținu să nu-și dea ochii peste cap.

– Sigur, milord, zise Robbie și se întinse să mai ia o chiflă și o bucată de pânză în care să le înfășoare pe amândouă.

– Ești lord? întrebă Alice, vădit mai interesată de sosirea unui aristocrat decât de micul dejun.

– Sunt. Regele se aplecă la nivelul ei. Îmi pare bine de cunoștință, domnișoară...

Alice nu înțelese sugestia, așa că Sophie interveni:

– Alice.

– Alice este un nume încântător. Pentru o micuță și încântătoare lady.

Alice izbucni în râs.

– Eu nu sunt lady. Se uită la Sophie. Dar ea e.

– Este, răspunse Jane. Și o să fie marchiză. Apoi ducesă.

Alice făcu ochii mari.

– Aoleu!

– Alice! îi atrase Jane atenția, apoi îi aruncă Sophiei o privire prin care își cerea scuze. Nu a mai cunoscut alți aristocrați.

Sophie zâmbi spre Rege, disprețuind felul în care imaginea lui alături de micuța Alice o făcea să simtă că i-ar fi plăcut să-l vadă și cu alți copii. Cu ai lui. Își alungă gândul din minte.

– Eu mi-aș dori să fi întâlnit mai puțini aristocrați.

Regele râse și se ridică, lăsând impresia puternică tuturor că e un pețitor îndrăgostit nebunește.

Sophiei îi venea să-i tragă una în fluierul piciorului și poate chiar ar fi făcut-o dacă nu intervenea Robbie, care îi întinse pachetul ambalat lui Rege.

– Două chifle, milord.

– Mulțumesc. S-ar putea să ne mai dai încă una? întrebă Regele cu un zâmbet spre Sophie, evident încântat de rolul pe care îl juca. Sunt sigur că vizitiul e leșinat de foame.

– Sigur, zise Sophie, mascându-și cu greu enervarea.

Chiar n-avea de gând să plece odată?

– Ești foarte amabil.

El se aplecă spre ea și îi spuse la ureche, dar suficient de tare cât să audă toată lumea:

– Doar când sunt cu tine.

Sophie se înroși și se urî pentru asta. Pentru că își dorea să fie adevărat.

Îl urî pentru asta.

Îngreuna cumplit situația.

– Mulțumesc, îi spuse el lui Jane după ce aceasta împachetă chiflele și finaliză tranzacția, primind o sumă uriașă. Insist să veniți la masa organizată cu ocazia nunții. Ca prieteni ai Sophiei și invitați ai mei.

Jena și nesiguranța fură înlocuite instantaneu cu furie. Una era să o necăjească, alta să scornească niște minciuni atât de îndrăznețe și de gogonate. Ce masă cu ocazia nunții... În câteva minute urmau să se despartă. Pentru totdeauna.

– Trebuie să plecăm neapărat, milord. Domnul și doamna Lander au de muncit toată ziua.

– Și eu! zise Alice.

– Și Alice, adăugă Sophie, recunoscătoare pentru ajutorul suplimentar.

Regele îngenunche să discute cu Alice, de parcă era ceva foarte normal pentru un marchiz să stea la taclale cu un copil.

– Îmi cer scuze că ți-am întrerupt o zi foarte ocupată, domnișoară Alice.

Fetița încuviință din cap.

– Mama a zis că o să-mi dea două chifle.

Zâmbi, iar Sophiei nu-i plăcu deloc cum i se strânse inima. Sigur, ar fi reacționat la fel în fața oricărui gest de bunătate arătat de un bărbat unui copil. O scenă înduioșătoare.

Pe care el o făcuse și mai înduioșătoare.

Aiureli!

– Milord, zise ea.

Regele se ridică.

– După tine, milady.

Și așa ea porni în față, traversă strada și ocoli trăsura, ca să se oprească și să-l vadă chiar în spatele ei. Se apropie și mai tare, picior în picior, nas în nas. Își îngustă privirea și îl întrebă:

– Ți se pare amuzant ce-ai făcut?

Regele ridică sprâncenele, mimând inocența.

– Nu știu la ce te referi.

Mîji și mai tare ochii și îi vorbi în șoaptă, foarte conștientă că puteau fi auziți de vizitiul care stătea pe peticul de iarbă.

– Știi foarte bine la ce mă refer. Ai dat buzna în brutărie și ai făcut tot posibilul să mă umilești.

– Să te umilesc? Mi s-a părut că te-am logodit cu un marchiz. Mi s-a părut că te-am făcut ducesă într-un viitor apropiat!

Tresări. Era nebun. Nu exista o altă explicație. Sau poate doar un om de-o cruzime ieșită din comun.

– Doar că nu sunt așa ceva! Ce se va întâmpla când lumea va auzi că nu m-ai luat de nevastă? Vor crede despre mine că sunt doar femeia de care s-a lepădat marchizul de Eversley? Știu foarte bine că ai distrus reputația multor femei la viața ta, ticălosule, dar asta nu-ți dă dreptul să mă distrugi și pe mine.

– Dacă ai vrea să fii mai precisă, ai realiza că ți-ai distrus-o din clipa în care te-ai îmbrăcat cu livreaua și te-ai ascuns în trăsura mea.

Avea dreptate, firește.

– Nu vreau să fiu mai precisă.

Pufni afectat.

– Așa mă gândeam și eu.

– Să-nțeleg că-ți face plăcere ce faci? Te bucuri de victoria ta absolută – încă una pe care să o treci pe răboj în viața plină de succese pe care o duci? Deschise gura să-i răspundă, dar Sophie continuă, furioasă la culme: Sigur că-ți face plăcere, pentru că te-au bucurat toate greșelile pe care le-am făcut încă de la început. Ți-ai petrecut ultimele zile bătându-ți joc de mine, așa că de ce să nu profiți și de ultima ocazie? Se depărtă de el și își întinse mâinile. Nu te opri taman acum, Excelența Ta. Nu ăsta ți-e scopul în viață? Să-mi spui cât de tare m-am înșelat încă de la început? Câtă dreptate ai avut? Să mă faci să mă simt de o sută de ori o proastă?

– Nu.

Nu-i păsa de răspunsul lui.

– Nu trebuia să te străduiești atât de tare, să fii drăguț cu copilul, să-i arunci cel mai frumos zâmbet soției, să te dai bine pe lângă Robbie. Deja mă simțeam prost. Crezi că nu-mi dau seama cât de tare m-am înșelat? Că ar fi trebuit să rămân în Mayfair? Că știam că societatea va reacționa așa? Sau doar vrei să mă auzi pe mine spunând-o? Ai câștigat, se răsti ea. Ți-ai câștigat pariul. Felicitări. Din păcate, n-am nimic frumos de spus despre tine. Nu astăzi. Și nici altă dată. Mă las păgubașă.

Se întoarse să plece spumegând de furie ca să găsească taverna. Să-și ia o cameră. Să scape pentru totdeauna de el.

– Nu da vina pe mine, zise el, iar ea se opri și se întoarse în timp ce el vorbi mai departe. N-am făcut decât să-ți urmez directivele cât am fost împreună. Se apropie de ea. Tu ești cea care a vrut să plece din Londra. Care a vrut să vină la Mossband, care credea că își putea relua viața aici, de parcă un deceniu petrecut la Londra în bogăție și titluri putea fi șters cu o afurisită de chiflă lipicioasă.

– Nu știi nimic despre mine, minți ea.

– Știu că pe băiatul acela l-ai inventat.

Sprâncenele ei se înălțară brusc.

– L-am inventat! Doar l-ai văzut, milord, în carne și oase.

– Ai inventat tot despre el, despre brutarul tău perfect care stă și jelește după tine. Și nu știu de ce, pentru că nu a fost niciodată persoana potrivită pentru tine și ai știut-o și tu. Ce naiba, am știut și eu, deși nici măcar nu-l cunoșteam.

– Am vrut...

Tăcu.

El veni mai aproape până își lipi vârful încălțărilor de ale ei.

– Termină de zis. Ce-ai vrut, Sophie?

– Nimic.

O privi câteva clipe bune, atât de aproape încât îi vedea petele de gri argintiu în minunații lui ochi verzi. Apoi zise:

– Mincinoaso!

– Mai bine mincinos decât ticălos, zise ea. N-ai vrut decât să demonstrezi că ai dreptate. Nu puteai să stai departe. N-ai putut să mă lași în pace. A trebuit să demonstrezi că mă înșel. Că n-o să găsesc aici căminul la care visam.

– Am vrut să fiu sigur că ești în siguranță, rosti el tăios și enervat. Am crezut că poate îmi vei fi recunoscătoare că îi poți arăta lui Robbie că ai reușit în viață. Mai bine decât se așteptase.

– Oh, da. Foarte bine. Sunt blocată în Mossband, n-am nici un ban și nici o idee de ce-o să fac de-acum încolo. Se opri, apoi continuă încet: Credeam că voi fi bine primită. Credeam că voi fi...

Se opri iar, dar el voia să știe tot.

– Ce?

– Am crezut că voi fi fericită. Doar că acum se simțea nu fericită, ci mai singură ca niciodată. Am crezut că în sfârșit mă voi simți ca acasă. Și că voi fi liberă. Scutură din cap. Dar nu aici este casa mea. Nu știu unde este.

– Îmi pare rău, Sophie.

Își mută imediat privirea spre el.

– Să nu-ți pară. Nu mă minți. Oi fi eu o repezită și poate o proastă, dar până acum nu m-ai mințit, măcar atât.

În acel moment îi dădură lacrimile și, fără să mai stea pe gânduri, el o trase în brațe, fără să-i pese că stăteau în drum în centrul unui târg.

Nici ei nu-i păsa.

Se sprijini de el și-și lăsă lacrimile să curgă în voie, pline de dezamăgire, frustrare și sentimentul că a distrus totul și că nu mai putea îndrepta nimic.

Iar el o lăsă să plângă, îi murmură cuvinte de alinare, îi promise că totul va fi bine. Iar ea se lăsă convinsă, o fracțiune de secundă, că alinările lui erau mai mult decât trecătoare. Era atât de cald. Atât de cald și de binevoitor, încât, dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi zis că pe el îl simțea ca acasă.

Până când își aminti că nu era. Că nu avea să fie niciodată. Se trase de lângă el, își îndreptă spatele și-și șterse lacrimile de la ochi. Când își ridică privirea spre el, constată că arăta la fel de stânjenit pe cât se simțea ea.

– M-am bazat prea mult pe tine, milord. Ai fost un păzitor de nădejde în această aventură. Dar acum a luat sfârșit. O să închiriez o cameră la han. O să mă întorc cu oamenii tatălui meu de îndată ce mă vor găsi. Toată călătoria asta a fost o greșeală.

– La dracu', zise el încet, luând-o prin surprindere. A fost un vis. A fost viața pe care ai crezut că o poți avea. Iar acum s-a dovedit că nu-i viața pe care o vei avea. Dar asta nu înseamnă că nu vei putea să te bucuri și de acum încolo de libertate. O privi îndelung, după care scutură din cap. Nu stai la han.

– N-am de ales.

– O să vii la castelul Lyne. Cu mine.

Perplexitate și încă ceva – ceva asemănător cu dorința. Oricum, n-ar fi recunoscut niciodată.

– De ce?

Își îndesă mâinile în buzunare și se legănă pe călcâie.

– Am două motive bune. Primul, pentru că dacă vii cu mine, o să fii în siguranță până te hotărăști ce faci mai departe. N-am fugit de oamenii tatălui tău ca să te răzgândești de îndată ce ai comis o greșeală micuță.

Nu se simțea ca și cum ar fi comis o greșeală micuță. Se simțea de parcă ar fi făcut una mare de tot.

– Și cel de-al doilea?

– Pentru că am o propunere pentru tine, zise el. Una care o să se rezolve repede și va merita cu vârf și îndesat. Sophie se încruntă, iar el continuă: Dă-mi câteva zile și o să-ți dau suficienți

bani să-ți cumperi toată fericirea aia pe care ți-o dorești cu atâta disperare.

Tresări în fața unei promisiuni atât de tentante.

– Să-nțeleg că-i vorba de o sumă foarte mare.

– Spre norocul tău, am o grămadă de bani. Și în curând o să am și mai mulți.

– Suficienți cât să nu mă mai întorc niciodată în Londra?

Își înclină capul.

– Dacă asta vrei, da. Suficient pentru librărie. Indiferent unde vrei s-o deschizi.

În sinea ei se purta un război între dorință și îndoială.

– Dar de ce vrei să mă ajuți?

O clipă avu senzația că o să-i spună ceva drăguț. Ceva prin care să se trădeze că începuse să o simpatizeze. Speranța luă amploare cu o repeziciune periculoasă. Dar când răspunsul veni, nu regăsi nimic din toate acestea.

– Pentru că mă poți ajuta să mă răzbun cum se cuvine.

Îl privi cu suspiciune și din ce în ce mai îngrozită.

– Ce vrei să fac?

– Nimic complicat, serios. Deschise portiera trăsurii și îi făcu semn să urce, fără să știe câtă durere îi vor produce următoarele lui cuvinte. O să te prezint tatălui meu. Ca pe viitoarea mea soție.

Încremeni.

– Vorbești serios.

– Foarte. În ultima săptămână ne-am prefăcut căsătoriți; n-ar trebui să ne fie greu să ne prefacem logodiți. Deja asta facem.

– Lui Robbie nu i-ai spus că suntem logodiți ca să mă ajuți pe mine. Pe tine ai vrut să te ajuți.

Clătină din cap că nu.

– Pe amândoi. Ne este amândurora de folos.

Sophie ignoră junghiul de durere din piept.

– Îmi ceri să mint un duce.

– Pe tatăl meu.

Tresări.

– Credeam că vrei să-l convingi că n-o să te însori niciodată.

– Și nici n-am s-o fac, răspunse Regele. N-am nici cea mai mică intenție să mă însor cu tine.

O spusese ca și cum n-ar fi trebuit să o doară. Și chiar n-ar fi trebuit, realiză ea. Nu existase absolut nici un moment în care să-i dea de înțeles că erau altceva mai mult decât niște tovarăși de drum.

Cu excepția nopții trecute din trăsură.

Alungă acest gând. Oricum, nici ea nu l-ar fi luat de bărbat. Dar totuși.

– Mare minune că se găsesc femei pe pământul ăsta cărora li se pare că ești fermecător.

Regele se simți dator să adauge, în speranța că îi aduce o oarecare consolare:

– Nu intenționez să mă însor cu nimeni, Sophie. Știi și tu.

– Și atunci te-ai răzgândit? Vrei să faci un muribund să se simtă mai bine? Puse întrebările deși știa deja răspunsurile.

– Nu.

„Mă poți ajuta să mă răzbun cum se cuvine."

– Pentru că sunt una dintre Fiicele Periculoase. Doamne păzește pe toți cei care au averi și titluri să se însoare cu una dintre surorile Talbot.

El încremeni, iar ea se întrebă dacă frustrarea ei era atât de evidentă. Și suferința la care o supunea.

– Sophie...

I-o reteză imediat:

– Nu, nu. Sigur. Mărețul tău tată, nobilul de el, va fi cu siguranță îngrozit că te-ai coborât atât de jos cât să te însori cu mine. Nu sunt dintr-o familie bună, n-am sânge albastru și nici clasă. Tatăl meu și-a câștigat titlul la cărți – ocazie cu care ne-a transformat în cele mai bune uzurpatoare de titluri și privilegii.

– El crede în chestiile astea.

– Exact la fel ca fiul lui.

Făcu ochii mari, apoi mici de furie.

– Habar n-ai ce vorbești.

– Nu? întrebă ea, prinzând brusc curaj. Ba cred că știu foarte bine despre ce vorbesc. N-ai rămas aici că erai îngrijorat de soarta mea. N-ai apărut brusc în brutărie ca să mă salvezi de mărinimos ce ești. Nu-mi oferi acest aranjament pentru că vrei să fiu eu liberă.

– Nu e adevărat.

– Serios? Deci dacă eram altcineva, o femeie cu reputația cuvenită, cu sânge albastru, mi-ai mai fi propus așa ceva? Se opri ca să îi permită să răspundă, dar în van. Firește că n-ai fi făcut-o, pentru că genul acesta de femei nu l-ar scoate atât de tare din minți pe tatăl tău.

– Sophie...

Regele avea măcar bunul-simț să se arate întristat. Dar ea nu mai suporta nimic din toate astea.

– Dar nici aceste femei n-ar avea șansa pe care o am eu. N-am fost crescută să mă mărit cu cineva dintr-o familie bună, Lord Eversley. Nu m-am născut cu linguriță de argint care ție personal îți permite să fii atât de groaznic de deplorabil. Așa că bine. Ai nevoie de o Soioasă S să te fâțâi prin fața tatălui tău cu ea? Tocmai ți-ai făcut rost de una.

Se apucă de marginea portierei și se săltă înăuntru fără ajutorul lui.

Capitolul 14

Haimanaua Regală și Soioasa S – Război?
Sau mai mult de-atât?

Se urcă și el imediat în trăsură în urma ei în compartimentul strâmt și așteptă ca vehiculul să se pună în mișcare, după care vorbi, frustrat, furios și cu o nuanță destul de pronunțată de jenă:

– Se pare, milady, tărăgănă el apelativul, știind cât de mult o enerva, că ai uitat cât de multe am făcut pentru tine în ultima săptămână.

Îi aruncă o privire mânioasă.

– Ia lămurește-mă.

– Gândește-te că aveam alte planuri. Mă grăbeam să ajung în nord pentru o chestiune care nu suferea amânare.

Ridică o sprânceană.

– Oh, da. Ca să găsești o cale prin care să te răzbuni pe tatăl tău, aflat în pragul morții. Foarte nobil.

– Dacă l-ai cunoaște pe tatăl meu...

– Nu-l cunosc, zise ea foarte calmă, după care se întinse spre coșul de lângă ea și scoase o carte. Dar cu toată sinceritatea, milord, nu am foarte multă înțelegere pentru tine în momentul acesta, așa că dacă vrei să-mi câștigi simpatia, poate ar fi mai bine să-ți păstrezi poveștile pentru altă dată.

Era cea mai enervantă femeie pe care o întâlnise vreodată.

– Ți-am oferit tot ce-ai vrut. Te-am dus în afurisitul de Mossband în loc să te trimit pachet înapoi în Londra, așa cum ar fi trebuit să fac din clipa în care te-am găsit, pentru că asta ești, o piatră de moară. Te-am protejat de vânătorii de recompense ai tatălui tău. Oh, da. Și, la naiba, ți-am salvat viața.

– Greu de crezut că viața unei Fiice Periculoase merită deranjul, sincer. Deschise calmă cartea. Îmi cer scuze că ți-ai pierdut timpul cu mine.

Se lăsă înapoi în scaunul lui și o privi. Rahat! Nu-și pierduse timpul. Nici măcar o secundă. Adevărul era că n-ar fi schimbat pentru nimic în lume ce se întâmplase în ultima săptămână. Chiar dacă era cea mai dificilă femeie de pe fața pământului.

– Sophie, începu el, încercând să schimbe tactica.

Ea nu era în dispoziția necesară. Dădu pagina și zise cu calm:

– Stai fără grijă, milord. Tatăl tău suferind mă va detesta. O să-l fac să-și dorească să moară mai repede. Iar după ce-ți vei vedea răzbunarea perfectă îndeplinită, o să rupem orice legătură. Slavă Domnului.

Regele o privi îndelung, după care spuse încet:

– Nu am o părere proastă despre tine, să știi.

Mai dădu o pagină.

– Nu crezi că-s o ființă prea comună pentru viața ta perfectă? Atât de comună că ți se blochează mintea la posibilitatea că aș putea fi o nevastă decentă? Atât de comună încât de abia te poți coborî să respiri același aer ca mine?

La naiba. Nici o legătură cu ce voise el.

– Nu cred că ești o persoană comună.

Începu să dea paginile mai repede acum.

– Mi-e greu să cred așa ceva, de vreme ce ți-ai petrecut fiecare moment cât am fost împreună ca să-mi aduci aminte de cât de comun arăt. De originea mea comună. De trecutul meu comun.

De familia mea comună. De caracterul meu cât se poate de comun. Serios, milord, n-ai fi putut fi mai explicit de atât. Atât de explicit încât mi-am format și eu o părere despre tine, și anume că ești un măgar.

Încremeni.

– Cum mi-ai zis?

– Sunt convinsă că auzul îți este în cea mai bună stare.

Regele se întinse și îi smulse cartea din mâini.

Sophie se încruntă la el, apoi se retrase, își încrucișă brațele pe piept și se răsti la el:

– De-abia aștept să scap de trăsura asta.

– Te înțeleg perfect, i-o întoarse el. Eu o să fiu cel mai încântat.

Cuvintele nu-i ieșiră pe cât de sarcastice ar fi vrut. Într-adevăr, când se gândea la trăsura asta îl încerca un sentiment plăcut. Mult mai plăcut decât cel provocat de trăsurile cu care mai venise până aici, în Cumbria. Mult mai plăcut decât orice altă trăsură în care se urcase începând din tinerețe.

Doar că nu datorită trăsurii se simțea așa.

Datorită ei.

Își dădu seama de asta incomodat la culme – nu voia ca ea să-i ofere vreo plăcere.

Călătoria asta n-avea nici o legătură cu plăcerea, ci cu durerea. Cu durerea tatălui lui. Venea să-și vadă părintele murind. Venea să se asigure că în sfârșit era pedepsit pentru felul în care îi manipulase și îi uneltise viața.

Sophie era doar un mijloc prin care își putea atinge scopul, atât și nimic mai mult. Nu era loc pentru ea în viața lui.

Nu era responsabilitatea lui.

Chiar dacă și-ar fi dorit să fie.

Oftă și se lăsă pe spate pe banchetă, copleșit de frustrare și de furie. Fusese un măgar. Încă de la început o jignise. Nu meritase să fie jignită. Merita pe cineva mai bun ca el. Gândurile se împrăștiară cu ecou în jurul lui în timp ce trăsura se urni din loc și îi apropie din ce în ce mai mult de castelul Lyne.

Ea merita ceva mai mult.

Se uită la ea, stând chiar pe locul din fața lui. Se scurseră minute bune, iar el stătea tot cu ochii la urâțenia aceea de rochie.

Trebuia să facă rost de o croitoreasă de undeva. Avea să-i cumpere o garderobă plină de rochii. Nu era nici o croitoreasă pe o rază de câțiva kilometri. Nu conta, urma să trimită vorbă la Edinburgh. La Londra, la o adică.

Și încălțăminte. Jumătate de duzină confecționate la comandă pentru ea. Din piele și velur, toate după ultima modă. Și o pereche care să se lege cu șireturi până sus pe gambă.

I-ar fi plăcut să facă asta.

Se foi pe locul lui, cu gândul la desfăcutul unei asemenea ghete, după care și-l alungă din minte. Nu o văzuse până acum decât în livrea și îmbrăcată cu rochii care nu-i stăteau bine. Probabil că purtase o rochie decentă când se întâlniseră la petrecerea de la Liverpool, dar fusese atât de concentrat să coboare pe spalier și să scape de acolo încât nu-i acordase atenție.

Își mută atenția asupra locului în care sânii i se ridicau peste decolteul rochiei, apoi o luă în sus pe coloana lungă a gâtului ei, pe curba maxilarului, peste buzele pline și roz.

Fusese un prost.

Și nu doar o dată. Dansaseră la bal o dată, iar el nu-și amintea. Dar era greu de crezut că nu-și putuse aminti așa ceva. Că nu-și amintea de trupul ei lasciv și tentant în brațele lui. Că nu-și amintea de parfumul ei, de săpun și soare de vară. Că nu-și amintea de ea, cu toate remarcile ei inteligente și replicile acide și de felul ei curajos și îndrăzneț de a înfrunta lumea.

Iisuse. Acum avea să-și amintească de ea.

Chiar și după ce ea urma să și-l scoată din minte și să-și clădească o viață nouă, doar a ei. Chiar și după ce el îi oferise toată fericirea pe care și-o dorise.

Nu avea să o uite niciodată.

„Îmi pare rău."

Ar fi vrut cu disperare să-i spună aceste cuvinte cu voce tare. Să o ia de la capăt. Să pornească în această călătorie ciudată nu ca un bărbat și o pasageră clandestină, nu ca o lady și ajutorul ei. Ca Regele și Sophie, și oricine... orice... ar fi putut fi. Dar asta era imposibil, firește.

Ea ura tot ce reprezenta el, iar el nu avea să fie niciodată suficient de bun pentru ea.

Nu avea absolut nimic comun.

Trebuia să-i spună asta, aici. Acum. Înainte de a ajunge pe alea din fața castelului Lyne și de a rata momentul. Dar era atât de supărată pe el, încât era sigur că nu l-ar fi crezut. Și poate așa era cel mai bine. Poate cel mai bine era că o scotea din minți. În acest fel de-abia aștepta să-l părăsească. Așa îi întreținea dorința de a uita de el.

Trăsura ieși de pe drumul principal, iar el își ridică privirea, pe deplin conștient că se apropiau de castelul Lyne, unde trecutul și viitorul îi erau decise.

Își abătu din nou atenția către Sophie, devenită dintr-odată un far călăuzitor într-o furtună foarte turbulentă.

– Aproape am ajuns.

Își netezi fustele.

– Am nevoie de o baie și de haine curate înainte să-l cunosc pe tatăl tău. Înțeleg că rochia asta ți se pare foarte potrivită ca să-l înfurii, dar nu am de gând să-l întâlnesc pentru prima dată îmbrăcată într-o rochie șuie în care arăt de parcă sunt dintotdeauna pe drumuri. Până și o fată Talbot știe cum să se comporte în preajma ducilor în vârstă.

Încuviință din cap.

– Sper că te vei și odihni înainte. Nu ți-ai mai luat de mult ierburile. Dacă n-ar fi fost atât de captivat de ea, n-ar fi remarcat că vorbele lui îi tăiară respirația. Se gândi însă că ar fi plătit o mică avere să știe ce-i trecea prin cap în acel moment. Ea însă se întoarse înapoi spre geam, ca și cum el nici n-ar fi fost acolo. Trăsura coti o dată, de două ori, iar în zare apăru castelul Lyne, ocazie cu care inima începu să-i bată mai tare și mai repede pe măsură ce zări zidurile cenușii, iar trăsura se opri în fața casei în care locuise întreaga copilărie.

Ceva nu-i dădea pace. Ceva ce aducea a tristețe. Își mută privirea spre Sophie, vrând să spună ceva. Ar fi vrut să-i spună că-i pare rău. Nu spuse nimic însă, ci deschise portiera și ieși cu fața spre construcția uriașă, care îl asaltă cu amintiri de demult: mirosul dealurilor înverzite ale Cumbriei care se revărsau spre râul Esk pe de-o parte și spre granița cu Scoția pe de cealaltă; ruinele Zidului lui Hadrian pe care se cățărase ca pe un munte când era copil; mâncarea caldă și vorbele bune ale lui Agnes, menajera de la castel, ființa care ținuse cel mai bine loc de stăpână a castelului

și de mamă; tatăl lui, încăpățânat și prevăzător, și care avusese un singur scop în viață – creșterea unui viitor duce.

Și Lorna. Păr bălai și ten palid, plină de promisiuni. Promisiunea dragostei. A unui viitor. A unei vieți dincolo de nume și proprietate. A fericirii.

Fuseseră atât de tineri. El, prea tânăr să realizeze că nimic din toate acestea nu îi erau destinate.

Alungă amintirile și se întoarse să o ajute pe Sophie să coboare, punându-i mâinile pe talie. Odată ajunsă cu picioarele pe pământ, își ridică privirea spre zidurile de piatră ale castelului și apoi spre el, întrebător.

– Te simți bine?

Chiar și acum, când între ei domnea o stare de frustrare, tot era în stare să-și manifeste îngrijorarea. Răsuflă adânc, mult mai adânc decât se așteptase, și se uită la ochii ei mari și albaștri, la culoarea din obrajii ei, întrebându-se ce credea despre el. Preț de o clipă se întrebă chiar ce s-ar întâmpla dacă s-ar apleca spre ea și i-ar prinde buzele pline și rozalii în sărutul pe care voise să i-l dea încă de când se crăpase de ziuă. Rămase cu privirea pironită asupra pielii netede, amintindu-și de gustul ei. Înlocui amintirile tinereții lui aici cu altceva.

Dar știa că mai bine se abținea decât să o sărute aici, în locul în care amintirile se gravau în pietrele străvechi.

Îi dădu drumul.

– Foarte bine, ținând cont de circumstanțe.

Cuvintele îi fură punctate de un strigăt, iar Regele se întoarse și văzu un armăsar mare și sur la distanță, urmat de o haită de câini. Se uită chiorâș spre călăreț, înalt și cărunt, cu obrajii rumeni și plesnind de vitalitate.

Imposibil!

– Rahat, șopti el

– Cine e? se interesă Sophie, iar cuvintele ei catifelate rostite la nivelul umărului i-ar fi făcut plăcere cu altă ocazie, când ar fi apreciat felul în care se rostogoleau în jurul lui, transformându-l într-un partener al curiozității ei.

Era prea livid la față ca să poată găsi plăcere în ceva.

– Este ducele de Lyne.

– Tatăl tău?

– Chiar el.

– Nu mi se pare că-i pe moarte, zise ea, iar el fu convins că i-o zisese cu satisfacție.

– Ducele îți solicită prezența la masa de seară.

Sophie se afla în colțul îndepărtat al camerei care îi fusese repartizată, admirând priveliștea extravagantă. Se îmbăiase și dormise aproape toată ziua în patul masiv și extraordinar de confortabil, iar când se trezise găsise o colecție de rochii sigur de împrumut, dintre care câteva chiar îi veneau.

Fusese ajutată să se îmbrace de o cameristă care apoi o lăsase să aștepte singură aici, la fereastră, cu privirea spre labirintul din prim-plan și spre dealurile înverzite ale ținutului de nord, întrebându-se ce o să se întâmple în continuare, când Regele bătu în ușă și intră fără să fie poftit înăuntru.

Se întoarse cu fața spre el, încă furioasă la culme din cauza celor petrecute mai devreme, când el îi dăduse foarte clar de înțeles că pentru el era doar o sursă de scandal.

Încă încerca să nu se simtă rănită.

Încă încerca să-și scoată din minte seara precedentă – felul în care o atinsese și o sărutase și îi șoptise numele pe întuneric.

Îi întâlni privirea, enervată de felul în care prezența lui o făcea să respire tremurat.

– Doar a mea?

Se sprijini de tocul ușii.

– Din nefericire, nu. A noastră, împreună. Privirea îi căzu spre umărul rănit. Te simți bine?

Îi aruncă un zâmbet, cu o expresie strălucitoare și falsă excelent încropită, care le-ar fi făcut mândre pe surorile ei.

– Urmează să cinez cu doi bărbați care mă disprețuiesc, așa că da, mă simt bine.

O fulgeră cu privirea.

– Mă refeream la umăr. Și eu nu te disprețuiesc.

Făcu abstracție de ultima afirmație.

– Plantele și mierea își fac efectul.

– Ai făcut baie?

Obrajii i se îmbujorară.

– Nu te privește, dar da.

– Ba mă privește.

– Pentru că dacă mor nu mai poți să te răzbuni?

Își îngustă privirea spre ea.

– Nu mă provoci cu acuzațiile astea.

Un alt zâmbet.

– Și eu care mă străduiam atât de tare. Se apropie de el. I-ai spus deja că te-ai întors cu una dintre Fiicele Periculoase la braț?

El se uită peste umăr înspre coridor și intră în cameră, după care închise repede ușa.

– Nu, zise el încet. Dar o să afle în foarte scurt timp.

– Arăt cât de cât cum ți-ai dorit? întrebă ea, știind că fără surorile ei lângă ea mai mult de-atât nu putea face să sugereze că este una dintre Fiicele Periculoase.

– Arăți bine.

Își încruntă fruntea cât putu de teatral.

– Ești sigur? Femeile astea, așa ca mine, nu știu prea multe despre cum e să iei masa cu duci. Din cauza genealogiei noastre.

Trase o înjurătură în barbă.

– Încetează!

Tresări.

– Ce să încetez?

– Să fii condescendentă cu mine.

– Nici nu-mi trece prin cap.

– Ba da, și asta faci. Nu te mai consideri inferioară mie, așa cum nu mai crezi că nu-ți poți deschide aripile și zbura. Știi că ești mai bună decât noi ceilalți.

Deschise gura să răspundă, dar o închise, uimită de replica lui neașteptată. Cine era omul acesta care o insulta cu o așa de mare ușurință, dar în același timp făcea exact contrariul?

– Și meriți și să ai o viață mai bună ca a noastră, mormăi el.

– Cel puțin aici ai dreptate. Mai trebuia doar să se convingă și pe ea că așa era. M-am mai gândit la înțelegerea noastră, continuă ea întorcându-se spre oglindă ca să-și ciupească teatral obrajii, așa cum o văzuse pe Sesily că făcea când se pregătea să se întâlnească cu peținorii. „Bărbaților le place să creadă că visezi încontinuu la ei", le plăcea surorilor ei să spună pe post de explicație.

Era ironic faptul că Sophie ar fi făcut orice ca Regele să nu afle că visa la el.

O privi din ușă prin intermediul oglinzii. Ea insistă special asupra îndreptării ținutei, atrăgând atenția către sânii ampli, care dădeau deja să-i iasă din corsaj. Avusese nevoie de o Sioasă S. Iat-o.

– Să nu-mi spui că dai înapoi, zise el.

– Departe de mine acest gând, replică ea. Orice Talbot își ține cuvântul dat. Doar că mi-am dat seama că și tata are bani, așa că n-am nevoie de banii tăi, ci de altceva.

Se încruntă atât de rapid, încât ea nici n-ar fi băgat de seamă dacă n-ar fi fost atât de concentrată asupra lui.

– De ce anume?

Își mușcă buzele o dată, de două ori, atât de tare încât i se înroșiră și se umflară ușor. Da. Sesily ar fi fost tare mândră.

– Vreau să-mi distrugi reputația.

– Ce naiba vrei să spui?

– Ești așa un mare expert, milord, că nu cred că nu știi deja la ce mă refer.

Veni spre ea, iar vocea îi deveni brusc sumbră:

– Și cum vrei, mai precis, să-ți distrug reputația?

– Cum le-ai distrus-o celorlalte? Gesticulă dintr-o mână când văzu că face ochii mari de uimire. Nu contează. Am petrecut aproape o săptămână împreună fără un însoțitor, iar noaptea trecută...

– Nu, zise el.

Se uită la el. În sfârșit se uită la el, pentru prima dată după Mossband. Ceva din privirea lui o făcu să nu mai vrea să-și termine ideea referitoare la noaptea trecută. O făcu să creadă că chiar însemnase ceva pentru el. Așa cum însemnase și pentru ea.

– Ei bine, ce voiam să spun este că ți-aș fi recunoscătoare dacă ai face în așa fel încât să nu mai pot să mă mărit niciodată. Atunci de-abia aș putea să-mi încep o nouă viață. Aș putea să-mi deschid o librărie într-un loc liniștit, unde să-mi duc viața. Liberă.

– Liberă de ce? întrebă el.

– De tot, zise ea, neputând să-și mascheze sinceritatea. De bârfe. De aristocrație. De toate lucrurile care mă îngrozesc.

– De mine.

Nu.

Se forță să zâmbească.

– Știi mai bine ca oricine ce simțim cu adevărat unul pentru celălalt.

Tăcu câteva clipe bune, iar Sophie se trezi întrebându-se la ce s-o gândi.

„Nici măcar nu ne simpatizăm", ar fi vrut ea să-i reamintească. Să-și reamintească.

El fu cel care rupse tăcerea, marcând exact același punct de vedere:

– S-a făcut. O să am grijă ca reputația să-ți fie distrusă public, dacă asta vrei.

– Asta vreau. Vreau libertatea deplină care decurge din asta.

Încuviință din cap.

– Joacă-ți bine rolul, Lady Sophie, și o să scăpăm unul de celălalt înainte să-ți dai seama că am fost împreună.

Doar că își dădea seama că fuseseră împreună. O realizase cu o zi în urmă, când goniseră de la Pitulicea Gureșă, și în noaptea precedentă când o sărutase până când crezuse că va înnebuni din cauza plăcerii. Și de dimineață, când o rănise atât de rău și fără să se gândească.

Erau împreună și, cumva, era și bucuroasă, și îngrozită în același timp.

Își scutură fustele.

– Nu mergem la masă?

Privirea lui poposi asupra materialului albastru-închis, dând înspre violet.

– Îți stă bine cu culoarea asta.

Își dori să nu se înroșească din pricina complimentului lui.

Fără succes. Își mută privirea.

– Se numește albastru regal.

Potrivit pentru un Rege.

Când își întoarse din nou privirea spre el, constată că o studia cu mare băgare de seamă.

– Este o rochie frumoasă. Poate un pic prea mică.

Nu pierdea nici o ocazie să o insulte.

– Da, păi nici de data asta n-am avut de unde alege. Și nu încerc neapărat să-i impresionez pe cei cu care voi sta la masă.

– Mi-ar plăcea să te văd într-o rochie care îți stă bine. Meriți una care să-ți vină bine. Asta am vrut să spun.

Cuvintele lui conțineau, pe bună dreptate, o urmă de mirare, iar ei nu-i conveni deloc că nu intenționase să o rănească. Ura faptul că o încălzeau. Ura cuvintele pe care i le spusese.

Traversă camera, atentă să-și mențină o postură perfectă, și se opri în fața lui la doar câțiva centimetri distanță.

– Habar n-ai ce merit eu.

După o fracțiune de secundă, răspunse:

– Știu că meriți mai mult de-atât.

Ecoul cuvintelor îi tăie respirația, pentru că nu intenționase deloc să o ia în zeflemea, ci făcuse o observație cât se poate de sinceră și decentă. Se forță să nu-i permită să-i acceseze partea aceea din inimă căreia îi păsa de ce gândește el. Partea care-și putea imagina cu mare ușurință că lui îi păsa de ea. Că avea o părere bună despre ea. Nu avea. I-o demonstrase de dimineață. I-o demonstrase în după-amiaza asta. Acum i-o dovedise. Trecu valvârtej pe lângă el și deschise ușa.

– Cu cât începem mai repede șarada, cu atât se va termina mai repede.

El se întoarse, dar nu veni lângă ea, ci o privi îndelung înainte de a-i spune:

– Cooperare totală, Sophie, altfel nu te mai ajut să te compromiți.

Îi aruncă cel mai fermecător zâmbet, semn că era de acord.

– Cooperare totală.

Străbătură coridoarele lungi și întunecate ale castelului, coborâră câteva rânduri de scări, traversară parterul puternic luminat și ajunseră în sufragerie, un spațiu masiv cu ziduri de piatră decorate cu armuri străvechi și tapițerii medievale, candelabre enorme plutind deasupra unei mese mai lungi ca orice altă masă pe care o văzuse Sophie. În jurul ei puteau lua loc cu ușurință patruzeci–cincizeci de persoane pe scaunele de mahon cu spătare înalte, masive și impunătoare. O încăpere concepută să-și copleșească invitații, ceea ce și reușea cu brio. Rămase în dreptul ușii.

Regele ajunse într-o clipită lângă ea și îi puse palma pe cot. O înțelesese.

– A ales special încăperea aceasta, îi șopti el atât de încet, încât abia îl auzi. Ca să te intimideze. Să nu te lași intimidată.

O secundă doar își imagină că voia să o liniștească. Să o facă să se simtă apreciată în spațiul acesta enorm și impunător. Dar nu era cazul să-și facă iluzii. Nu voia decât să nu-l lase pe tatăl lui să câștige. Era în stare să facă orice ca să se asigure că nu se întâmpla acest lucru, inclusiv să o flateze.

Zâmbi și-și îndreptă umerii, fără să-i pese nici un pic de ce vedea ducele – păsându-i doar de faptul că Regele îi putea observa disconfortul.

– Cei din familia Talbot, zise ea încet, nu se intimidează cu ușurință.

În capătul îndepărtat al mesei stătea ducele de Lyne, înalt și chipeș, deși părul îi era complet argintiu la tâmple și ochii îi erau marcați de cute adânci. Ochii aceia, în aceeași nuanță de verde aprins ca ai Regelui, vedeau tot.

Făcu semn către locurile aranjate la jumătatea mesei, unde niște valeți îmbrăcați identic țineau scaunele. Privirea ducelui nu se abătu nicicum.

– Bine ai venit. Ia loc.

Nu o rugase, ci îi comandase. Fără nici o prezentare ceremonioasă. Fără nici un cuvânt de politețe de circumstanță. Deși îi veni brusc să îl ignore și să plece de aici, Sophie se apropie de masă.

Regele deschise discuția:

– Nu vrei să faci cunoștință cu Lady Sophie?

– Cred că o să ne cunoaștem cu toții după ce mâncăm, nu crezi?

Sophie se așezase deja pe scaunul cel mai aproape de ușă când ducele vorbi pe un ton rece și, frumos spus, indiferent față de prezența ei. Urât spus, era nepoliticos. Se enervă și se roti spre valetul care stătea lângă scaunul ei, șocând pe toată lumea. Ochii ducelui se măriră vizibil.

– Dar de ce să mai așteptăm, Excelența Voastră?

Îi oferi cel mai larg zâmbet, cel deprins de la Seleste – destinat să-i topească și pe cei mai scorțoși aristocrați – după care îi întinse mâna.

Ducele nu mai avu încotro și i-o luă, iar ea execută o reverență perfectă.

– Lady Sophie Talbot. *Enchanté.*

„Cu franceza îi dai gata", zicea adeseori Seleste.

Aparent, nu și pe ducele de Lyne. O privi cu condescendență.

– Ia te uită, Aloysius, bănuiesc că ești foarte mândru de faptul că musafira ta îți împărtășește manierele.

Sophie se îndreptă și încercă să nu se simtă jenată de remarca lui. Cei din familia Talbot nu se jenau. Nici una dintre surorile ei nu s-ar fi sinchisit că omul acesta le antipatiza.

Și, în afară de asta, acest demers nu avea nimic de-a face cu ea. Era o chestiune între Rege și tatăl lui. Ea era doar o intrusă. O marionetă. La fel de bine ar fi putut să fie invizibilă, seara ar fi decurs la fel.

Îi ignoră pe amândoi și luă loc.

În față îi apăru o supă, pusă cu polonicul dintr-o supieră de porțelan, dar nu de valet, ci de o femeie frumoasă în vârstă care părea, după felul în care era îmbrăcată, un fel de intendentă.

Ducele se întoarse pe călcâie și își preluă locul în capătul mesei, după care privirea lui rece căzu asupra Sophiei.

– Talbot. Ar trebui să-l cunosc pe tatăl dumitale.

– Multă lume din Cumbria îl cunoaște, răspunse ea.

Femeia se îndrepta deja spre cealaltă parte a mesei, unde îl servi pe Rege.

– Bună ziua, Agnes, îi spuse el.

Femeia îi zâmbi cu căldură.

– Bine-ai venit acasă, milord.

Regele îi întoarse zâmbetul într-una dintre puținele expresii sincere pe care Sophie le văzuse în ultimele zile.

– Ți se pare ție că-i acasă.

Femeia își puse atât de repede palma pe umărul lui, încât Sophie nici nu mai era sigură că văzuse bine.

– Se pricepe să găsească cărbune, interveni cu asprime ducele, atrăgându-i atenția Sophiei. Încă mai vorbea de tatăl ei.

– Nu știu dacă e priceput, zise ea. Doar că muncește mai mult decât oricine altcineva.

Munca asiduă nu reprezenta o activitate demnă de un aristocrat – dar ea fusese mereu martora ei când era copil. Își aduse fugitiv aminte de o întâmplare petrecută în urmă cu câțiva ani la un bal, când un grup de femei aristocrate chicoteau arătând spre „mâinile de bădăran", neîngrijite și pline de bătături. „În Londra ar trebui să poarte mănuși", protestase una dintre ele. „Ba n-ar

trebui să fie el în Londra, cu sau fără mănuși", comentase o altă voce și tot grupul izbucnise în râs.

Sophie le urâse pentru acele cuvinte. Pentru insultă. Pentru felul în care disprețuiau munca. Pentru felul în care pentru ele era mai important să fii snob decât om de onoare.

– Se pricepe la cărbune, repetă ducele. Și la parvenit. Făcu o pauză. La fel ca și fetele lui, după câte se pare. Sophie se uită la Rege care la rândul lui se uită la duce care adăugă: Ai fi putut trimite vorbă că nu vii singur.

Regele luă o gură sănătoasă de vin.

– Ai fi putut trimite vorbă că nu ești pe moarte.

Regele îi aruncă o privire glaciară.

– Să te dezamăgesc?

Sophie se uită de la unul la celălalt, remarcând încăpățânarea de pe chipurile amândurora care îi făcea să semene, iar Regele pufni în râs.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, firește. Dezamăgirea a făcut parte întotdeauna din moștenirea lăsată de tine urmașului tău.

Sophie făcu ochii mari la auzul cuvintelor usturătoare.

Ducele rămase impasibil.

– M-am gândit că dacă vei afla că mi se apropie sfârșitul, te vei întoarce. Avem multe de discutat. În sfârșit a venit și momentul acesta.

Regele ridică paharul spre tatăl lui.

– Păi m-am întors. Fiul risipitor. Se uită la Sophie. Și fiica.

În întunericul din spatele Sophiei răsună un icnet, așa că se întoarse și o văzu pe menajeră uitându-se cu ochii mari la masă.

Ducele se sprijini de speteaza scaunului.

– Deci v-ați căsătorit.

– Logodit, îl corectă imediat Sophie.

Nici în ruptul capului nu le mai permitea acestor doi bărbați să îl ia în derâdere pe tatăl ei.

Regele îi aruncă un zâmbet triumfător Sophiei.

– Deocamdată.

Ducele își dedică atenția pentru câteva clipe savurării vinului.

– Deci ăsta ți-e planul? Să te întorci acasă cu una dintre Soioasele S după tine?

Sophie lăsă lingura de supă din mână. N-ar fi trebuit să se mire că fusese pomenită această poreclă batjocoritoare, dar cu toate acestea nu se așteptase. Nu i se părea că acest duce se conforma celorlalți aristocrați. Și deși nu-i plăcea deloc ce spusese și nici de el, trebuia să admită că era ceva mai degrabă reconfortant să-i asculte vorbind tare și fără ocolișuri în public.

Sau mai bine spus, vorbeau pe ocolite, dar fără plăcerea pe care o dădea adeseori această îndeletnicire.

Regele se crispă pe locul său din cealaltă parte a mesei, cu siguranță surprins și iritat că planul lui idiot fusese deconspirat la câteva minute după întoarcerea sa acasă. Sophie ar fi mințit dacă ar fi susținut că nu simțea o oarecare plăcere în această înfrângere, bine-venită din când în când pentru cineva atât de arogant ca marchizul de Eversley. Dacă erau deconspirați, nu mai avea nici o obligație față de angajamentul lor și-și putea vedea de drum. Era în stare să împartă povara surorilor și reputațiilor lor dacă asta presupunea că va trebui să fie martoră la decesul planului Regelui.

Acesta lovi cu forță cu palma în masă, făcând farfuriile să zăngănească. Atenția îi zbură la el, nefiind deloc pregătită să îl sprijine în eforturile de a o prezenta ca pe femeia la care ținea.

– O dată dacă îi mai spui așa și nu mai răspund de faptele mele. La asta chiar nu se așteptase. Nu-ți mai permit să faci din nou ce-ai făcut, zise el. Nu te voi lăsa să mai alungi pe cineva din viața mea.

Să mai.

Sophie trase repede o gură de aer.

– Și uite cum ajungem la miezul problemei, rosti ducele și făcu semn către valet să-i mai toarne vin. La marea ta dragoste. Se întoarse spre Sophie. Nu despre tine este vorba.

Nu-și mută privirea de la Rege, care, în pofida faptului că tăcea, își trăda mai mult decât ar fi trebuit sentimentele de moment. Își aminti de felul în care se referise la dragoste în urmă cu câteva seri: „Nu are nici o legătură cu poemele și basmele".

Și în timp ce ea se abținuse să-l întrebe dacă ducele îi făcuse rău fetei pe care el o iubise odinioară, Regele îi răspunsese oricum la întrebarea nerostită. „Ca și cum i-ar fi pus pistolul la tâmplă."

Dumnezeule mare.

Orb la gândurile ei, ducele continuă să își întărâte fiul:

– Și ce-i cu asta? îl iscodi el, fluturând o mână în direcția Sophiei. Și pe asta o iubești la fel de mult?

Mare greșeală.

Sophie încremeni când realiză ce se întâmpla. Nu-și dorise așa ceva. Nimic din ce se întâmpla acum. Nu-și dorise să inventeze o poveste de dragoste, nu voise să joace vreun rol în ea. Se uită la Rege, recunoscu furia tăcută de pe chipul lui, știind că nu-i păsa nici un pic de ea. Știind că toată această călătorie, incluzând scurtele momente de veselie și grijă și interesul ciudat și de necontestat dintre ei păleau în comparație cu interesul lui pentru o alta, moartă de mult.

Știind că dorința lui pentru Sophie pălea în comparație cu dorința de răzbunare.

Își dori cu îndârjire ca el să spună adevărul. Să îi elibereze pe amândoi din încrengătura de minciuni dintre ei. Să se elibereze pe ea.

Poate că dacă el o lăsa să plece, ar fi putut găsi fericirea.

Știa însă că n-o va lăsa și, cumva, nu-l putea învinovăți doar pe el pentru asta. Locul acesta era plin de amintirile acelui trecut oribil. Îl ura pentru ce îi făcuse ei, pentru că o forțase să facă parte din piesa aceasta nebună, dar în același timp... îl înțelegea.

Sophie știa foarte bine ce poate face omul la disperare.

– Nu o mai ține pe biata fată în suspans, Aloysius, zise tărăgănat ducele de Lyne.

Regele se uită la ea, iar timpul parcă se scurse cu încetinitorul. Sophie își putea auzi bătăile inimii, știind că nu putea da crezare nici unui cuvânt rostit de el, indiferent care ar fi fost acela. Nu voia să-l audă spunând că o iubește. Nu credea că poate suporta să le audă pentru prima dată, știind că nu sunt adevărate.

Și, ciudat de altfel, nu voia nici să nu spună că nu o iubește.

Nu voia ca ea să fie mijlocul prin care el își atingea scopul. Voia să fie mai mult decât atât. Voia să fie mai mult decât îi oferea el.

– Lady Sophie știe foarte bine ce sentimente mă leagă de ea.

Era cea mai palidă laudă pe care o primise vreodată și o duru mai tare decât orice batjocură din partea aristocraților pe care o auzise vreodată. Acestea fură cuvintele care puseră capac.

Nu îi mai păsa de înțelegere - nu după ce asistase la așa ceva. Nu în momentul în care realizase că își dorea altceva. Ceva mai mult de atât.

Nu voia să facă parte din acest joc de du-te vino, din această bătălie purtată între oameni influenți care habar n-aveau ce contează cu adevărat în viață.

Și iată cum reuși Sophie Talbot să se ridice la înălțimea reputației surorilor Talbot, ignorând ceea ce e corect și făcând doar ce era mai bine.

Împături șervetul într-un pătrat perfect și se ridică în picioare. Cei doi bărbați se ridicară și ei, un gest ridicol de altfel în comparație cu comportamentul lor anterior. Sophie se abținu să râdă, se întoarse spre ducele de Lyne și înclină din cap.

- Tocmai mi-am pierdut apetitul, Excelența Voastră.

- Sunt sigur, răspunse el pe un ton deloc surprins.

- Voi pleca, spuse ea.

- Vin cu tine, zise Regele și se și puse în mișcare. Nu vom cina cu ducele. Mai întâi trebuie să te accepte.

Desigur, probabil că radia de fericire că tatăl lui nu o plăcea. Asta și fusese ideea.

Nu putea fi acceptată. Nici de tată, nici de fiu.

- Nu, zise ea, unicul cuvânt răsunând ca ecoul unei împușcături.

Regele se opri, ajuns deja în capătul mesei.

- Voi pleca, repetă ea. Singură.

Se puse din nou în mișcare, recuperând rapid și cu hotărâre distanța dintre ei.

- Nu trebuie să fii singură, zise el cu fermitate și ciudat de sincer, după care adăugă cu blândețe: Nu trebuie să-i permitem să intervină între noi, dragostea mea.

Dezmierdarea aceasta fusese mai mult decât putea îndura.

Ce minciună îngrozitoare spusese...

Ce greșeală îngrozitoare făcuse...

Își ridică palma, semn să stea pe loc.

- Nu el stă între noi, spuse ea cu calm, răceală și luciditate. Nu el este problema.

- Cu siguranță nu ești tu problema.

Sophie schiță un zâmbet trist și onest.

– Știu prea bine a cui problemă este.

Părea că l-a pocnit cu polonicul de supă chiar în creștetul capului lui frumos, dar momentul nu îi oferi nici o satisfacție. Era prea înverșunată să își țină spatele drept și să nu-și lase lacrimile să curgă în timp ce se întoarse și ieși din cameră.

Capitolul 15

Supărată, Sophie se servește singură

Se dovedi cu această ocazie că Sophie se pricepea foarte bine la ieșiri scandaloase din scenă și nu știa absolut nimic despre ce avea să facă în continuare.

În camera ei nu se putea întoarce pentru că nu voia să fie găsită, dar nici casa n-o putea părăsi pentru că afară era beznă și nu știa unde s-ar fi putut duce. Nici nu credea că ducelui de Lyne i-ar fi picat bine dacă s-ar fi folosit în vreun fel de una dintre trăsurile lui. Ar fi considerat gestul drept furt.

Așa că Sophie își urmă nasul și apetitul și se duse în singurul loc în care se simțea în largul ei când era în case mari. La bucătărie.

Încăperea era încălzită, bine luminată și primitoare, așa cum erau toate bucătăriile. În centru se aflau două mese mari, pe una dintre ele fiind așezate platouri uriașe cu mâncare apetisantă: o gâscă friptă cu o crustă perfect aurie, un platou cu cel mai verde sparanghel pe care îl văzuse vreodată, o piramidă alcătuită din cartofi cu rozmarin, toți de aceeași mărime, un *carré d'agneau* pe pat de ierburi, un borcan cu jeleu de mentă și un turn din tarte cu căpșuni, al căror miros era sigură că îl simte din ușă.

Trecuseră câteva zile de când servise o masă ca lumea, drept pentru care mâncarea ar fi trebuit să-i capteze toată atenția, dar în bucătăria aceasta se afla ceva mult mai impunător decât masa grea de lemn. Într-adevăr, atenția îi fu atrasă de cea de-a doua masă, înconjurată de servitori care își serveau propria cină – o cină care nu avea nici o legătură cu platourile elaborate,

gata să fie servite actualilor și viitorilor duci pe care îi lăsase în urmă.

Râsul servitorilor o atrase din pragul ușii, iar mirosul mâncării calde o făcu să-i plouă în gură. Se ridică pe vârfuri să se uite ce mâncau servitorii și imediat o năpădi invidia. Plăcinte.

Micile pateuri cu carne, legume și cartofi erau strânse în grămezi pe câteva platouri din mijlocul mesei servitorilor, iar discuția în jurul lor era destul de aprinsă. Auzi bârfele despre ducele supărat, despre marchizul întors acasă, despre fata care venise cu el. Despre ea.

– Se iubesc mult?

– El sigur e îndrăgostit. Doar a adus-o acasă cu el. Înseamnă că da.

– Ea nici măcar nu are o însoțitoare, șopti cineva. Sunt sigură că se iubesc.

Sophie speră că tânăra nu intenționa să parieze pe bani.

– Iar tu ești mare expertă, Katie. Comentariul aparținea femeii care fusese în sufragerie și care acum așeza un urcior cu bere pe masă. Agnes.

Katie scutură din umeri.

– Asta am auzit. Se întoarse spre menajeră. Dumneata ești aici de-o viață, doamnă Graycote, ai auzit măcar o dată că marchizul ar fi căutat să se însoare?

– Niciodată, răspunse o fată în locul lui Agnes.

– Doar ce mai aflăm din ziarele de scandal, interveni o a treia. Mai degrabă ajută la terminarea căsniciilor altora.

Toată lumea din jurul mesei râse, iar Agnes scutură din cap în timp ce unul dintre valeți intră în bucătărie pe ușa din cealaltă parte. Menajera ridică bărbia în direcția lui.

– Putem să servim următorul fel de mâncare?

Bărbatul încuviință din cap.

– Lady a plecat, iar bărbații nu-și vorbesc.

Agnes făcu semn către gâscă.

– Dacă-i liniște, mâncarea intră mai bine.

– Cred că voiai să spui că dacă mănâncă le e mai greu să se omoare unul pe celălalt.

O observație foarte pertinentă, după părerea Sophiei, dar nu și a lui Agnes. Menajera aruncă o privire tăioasă valetului.

– Când o să vreau să-ți aflu părerile, Peter, o să te întreb.

Valetul își coborî capul în piept și se duse să ia gâsca. După ce ridică platoul greu pe umăr și plecă, Agnes o zări pe Sophie, învăluită în lumina obscură din pragul ușii. Sophie dădu să plece, dar rămase când femeia în vârstă o observă cu o expresie mirată inițial, urmată de un zâmbet amabil.

Conversația de la masă continuă, neștiind de schimbul silențios de priviri.

– A plecat de la masă?

– Tu n-ai fi făcut la fel?

Pe Sophie aproape o bufni râsul. Mai mult ca sigur că orice persoană zdravănă la minte s-ar fi ridicat de la masă și ar fi plecat.

– Ba sigur că da, veni răspunsul. Dar până și eu știu că nu te ridici și pleci când iei masa cu un duce.

– Tehnic, cu doi duci.

Urmă o liniște adâncă, după care cineva se interesă:

– Dar cine e fata?

Răspunsul veni de la un tânăr.

– Marchizul a prezentat-o drept viitoarea soție. O lady din înalta societate.

Firește că ea nu era așa ceva. Nu chiar.

– Eu am ajutat-o să se îmbrace pentru cină, o auzi Sophie pe servitoarea pe care o întâlnise mai devreme. Nu mi s-a părut din înalta societate. Are o rană în umăr. Și e foarte înaltă.

– Ce importanță are că e înaltă... interveni altcineva.

– Dar contează că e rănită la umăr. Are și un nume?

O bună parte din ultimul deceniu, Sophie fusese discutată pe un ton disprețuitor, mai ceva ca o insectă sub lupă, dar întotdeauna de către aristocrați. Pentru ea era o experiență cu totul inedită să fie subiect de discuție pentru servitori și imediat își dădu seama că locul ei în societate nu era nici foarte sus, dar nici jos. Stomacul îi chiorăi.

Măcar aici putea mânca plăcinte în timp ce era bârfită.

– Dacă vreți să știți, are și un nume, zise ea pășind în lumină. Imediat se așternu liniștea și mai că îi veni să râdă de privirile uimite din jurul mesei, dacă n-ar fi sperat că va fi bine primită aici, în bucătărie, de acești oameni, care i se păreau mai cinstiți decât toți ceilalți pe care îi cunoscuse în ultimii ani. Și pentru

că a plecat de la cină fără să-și termine nici măcar supa, o să vi-l spună contracost, în schimbul unei plăcinte.

O fracțiune de secundă întreaga bucătărie păru că încremenește, de parcă cuvintele s-ar fi pogorât de undeva de sus și nu ar fi fost rostite de femeia îmbrăcată cu o rochie care nu-i venea bine. După care se dezmorțiră în grup, începură să se agite în stânga și-n dreapta ca să-i facă loc. Își ocupă locul la masă, iar în față îi apăru o farfurie cu o plăcintă pe ea.

– Pui și legume, îi explică servitoarea din dreapta. Mai avem și cu porc și legume.

– Grozav, zise Sophie și rupse plăcinta în două, din care ieși un abur discret minunat împreună cu mirosul extraordinar. Începu să-i plouă în gură, dar se mai abținu o clipă, cât să se adreseze adunării. Eu sunt Sophie Talbot.

Auzi ca prin ceață icnetul venit din partea unor fete care stăteau în capul mesei, pentru că îl acoperi cu propriul oftat de plăcere când mâncarea îi atinse limba. În schimb, auzi foarte clar exclamația:

– Ești una dintre Soioasele S!

Se opri din mestecat.

– Ginny, nu poți să îi spui așa, spuse o altă fată. Nu este măgulitor.

Fata pe nume Ginny avu bunul-simț să arate îngrozită. Sophie înghiți și arătă spre polobocul de bere din capul mesei.

– Pot să beau și eu?

Un bărbat aflat chiar lângă ea umplu o halbă de cositor și o împinse pe masă spre ea, iar lichidul auriu se revărsă peste margine când o prinse. Luă o gură. Apoi o dădu pe toată peste cap.

– Unii oameni se referă la mine ca la una dintre Soioasele S.

– Din pricina tatălui tău, zise Ginny. A cărbunelui.

– De unde știi tu? se interesă un tânăr care stătea în fața ei.

Ginny se înroși.

– Am citit în ziare.

– Jurnalele de scandal nu sunt ziare, zise Agnes.

Cei de la masă râseră, iar Ginny își lăsă capul în jos de jenă. Sophiei i se făcu milă de fată și mai luă o gură de plăcintă.

– Dar sunt mai interesante ca alte ziare, nu-i așa? Zâmbi când Ginny își înălță brusc capul. Eu sunt cea mai mică dintre cele cinci surori.

– Tinerele Lady Talbot, explică fata celorlalți. Fiicele lui Jack Talbot, care a crescut aici, în Cumbria. La fel ca noi!

– Doar că dânsa e o lady, deci nu-i ca noi, zise bărbatul din capul mesei. Ce lume ciudată, acum era prea neînsemnată pentru un duce, iar în clipa următoare prea importantă pentru oricine altcineva.

Și nu avea nici o casă.

Făcu abstracție de acest gând.

– De fapt, zise Sophie, nu sunt foarte diferită. Tatăl meu are experiență în minerit, la fel ca bunicul meu și ca străbunicul meu.

– Fratele meu lucrează la mină, interveni cineva.

Sophie încuviință din cap.

– Și la fel ca fratele dumitale. Singura diferență este că tatăl meu a fost norocos și a cumpărat o bucată de pământ care s-a dovedit ulterior că adăpostea una dintre cele mai bogate mine din Anglia. Toți făcură ochii mari, iar ea renunță treptat la accentul londonez în favoarea celui tipic ținutului de nord, relatând povestea pe care o auzise de mii de ori pe vremea când era copil. A săpat și a muncit zile întregi până a dat de ceva util. Ceva util nobililor din Londra.

– Vedeți? Nu e de viță nobilă! croncăni servitoarea de mai devreme.

Sophie scutură din cap.

– Nu sunt. Copilăria mi-am petrecut-o în Mossband.

– Ba sunteți, zise bărbatul din capul mesei. Noi trebuie să ne adresăm cu „milady" și-n afară de asta vă veți mărita cu fiul ducelui.

Nu chiar. Își alungă dezamăgirea și luă o gură de bere, după care îi aruncă un zâmbet peste masă.

– Tatăl meu nu se pricepe doar la cărbuni; știe și să joace cărți.

– S-a zis că prințul George a pierdut o mână de faraon și contele a câștigat un titlu! murmură Ginny atât de tare încât vocea îi răsună în tot castelul.

Sophie îi făcu cu ochiul și fu pentru prima dată când se simți ca o adevărată Soioasă S, aici la masă. Îi plăcea. La fel ca surorilor ei.

– Așa se spune, e adevărat.

Întrebările începură să curgă cu repeziciune, întrebări despre viața ei, despre surorile ei, despre pețitorii lor, despre tatăl ei și despre cum deveniseră aristocrați. Iar ea le răspunse tuturor și în schimb farfuria și halba îi fură reumplute în permanență. Mâncarea și berea o transformară într-o persoană caldă și vorbăreață, iar la un moment dat realiză că era pentru prima dată în mulți ani când se simțea liberă să dea răspunsuri adevărate, nu să fabrice cu grijă unele diplomatice.

Iar apoi veni și următoarea întrebare, din partea lui Ginny, care părea că știe tot despre surori și viețile lor.

– Așadar, l-ai împins pe ducele de Haven în iazul contesei de Liverpool, iar acum ești curtată de marchizul de Eversley – ești foarte norocoasă să fii atât de faimoasă!

Fruntea Sophiei se acoperi de cute.

– Foarte repede s-a dus vestea.

Ginny zâmbi.

– Astăzi a ajuns jurnalul. L-am citit înainte de cină.

– Nu era un iaz. Era un bazin. De abia îi ajungea apa la genunchi.

– Și ce dacă! Ești vedeta ziarelor de scandal! oftă Ginny. Ești așa de norocoasă.

Nu se simțea o norocoasă. Se simțea ca o persoană care nu se mai putea întoarce acasă. Nici măcar nu știa unde era acel acasă. Dacă exista cu adevărat măcar.

– Cum te simți să fii o fată din Mossband, acum curtată de un marchiz?

– De un marchiz chipeș, se băgă în vorbă una dintre celelalte fete, stârnind chicote în grupul lor și mormăieli în cel al bărbaților.

Dar pe Sophie întrebarea o puse în încurcătură. Cum se simțea? Nu se simțea nicicum, pentru că nu o peția cu adevărat. Pentru că nu era decât o înțelegere între ei. Nici măcar o fantezie. Nu ar fi putut niciodată să-și ducă zilele în Mossband. Nu crezuse niciodată cu adevărat că Robbie o va aștepta, și chiar dacă

ar fi așteptat-o, n-ar fi vrut să o ia de nevastă. Iar în cel privea pe Rege... nu fusese niciodată soțul ei. Nici logodnicul ei. Iar acum, după cina dezastruoasă...

Nici măcar nu se plăceau.

De câte ori își aruncaseră unul altuia vorbele astea? De câte ori încercase să se convingă că erau adevărate?

Nu conta că existaseră momente când aproape îl simpatizase. Nu conta că îi plăcuse când o sărutase. Când îi fusese alături și îi luase apărarea, chiar dacă știuse că o făcuse tot pentru el. Sau că îl plăcuse foarte tare când o dusese pe brațe, rănită, în trăsura lui. Sau când o scăpase de oamenii tatălui ei. Sau când păsise pe ușa brutăriei.

Ce conta era că nu erau logodiți și că nu aveau să se căsătorească niciodată.

Oricât de mult și-ar fi dorit ea să se întâmple asta.

Gândul ăsta o neliniști. Nu își dorea așa ceva. Sau își dorea?

Își ridică privirea și se agăță de partea de întrebare la care putea oferi un răspuns clar.

– Este foarte chipeș.

– Oh, măcar atât sunt.

Sophie închise ochii și-și dori ca podeaua bucătăriei de la Lyne să se crape și să o înghită cu totul. Sigur că venise aici. Sigur că o auzise. Își coborî privirea în poală, jenată la culme.

– Îmi pare rău că vă deranjez de la cina aceasta minunată, se adresă Regele celorlalți, care se grăbiră să sară în picioare și să-l asigure că nu, nu îi deranjase cu absolut nimic și poate îl puteau servi cu ceva, cu orice? Cu bere? Mâncare? Nu, mulțumesc, răspunse el foarte politicos. Aș dori doar să rămân puțin singur cu Lady Sophie. Se poate?

Atunci își ridică privirea și îi zări chipul frumos senin și amuzat. Nu era sigură dacă era de acord cu ce voia. Cu siguranță nu merita. Cu certitudine îi percepu tremurul, pentru că în loc să mai spună ceva, își îndreptă atenția către mâncarea de pe masa de lângă. Luă două tarte din vârful turnului și le puse pe o farfurioară, adăugă frișcă, apoi se întoarse spre ea lingându-și degetul mare și arătătorul.

– Nu așa se comportă un aristocrat adevărat, zise ea, îngrijorându-se imediat dacă nu cumva vorbise berea în locul ei.

Un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet abia schițat, timid.

– Și nici cum m-am purtat mai devreme. Mă ierți?

Își cerea scuze, dar nu o rostise perfect.

Cu toate acestea, obrajii i se îmbujorară, iar el îi întinse farfuria.

– Oamenii aceștia nu sunt singurii care te pot hrăni. Eu am tarte. Pot să te tentez să vii cu mine?

Una dintre servitoarele din spate oftă. Sophie se abținu cu greu să nu facă la fel. Se uită prelung la farfuria cu tarte. Arătau excelent.

– Cred că da. Se ridică și își netezi rochia. Pentru tarte.

Zâmbi și își duse mâna la piept.

– Sigur. Nici nu-mi închipuiam altceva.

Luă farfuria și se lăsă condusă la ușă, unde își aminti să se întoarcă.

– Vă mulțumesc tuturor pentru o cină minunată.

Servitorii fură luați prin surprindere de recunoștința ei, dar Agnes răspunse:

– Eu îți mulțumesc, milady. Ești bine-venită oricând la masa noastră.

Îl urmă pe Rege pe ușă.

– Îmi place când zâmbești, zise el încet după ce ieșiră din cameră pe coridorul slab iluminat. Mie nu îmi zâmbești prea des.

Își ridică privirea spre el.

– De când ne-am cunoscut n-am avut prea multe motive să zâmbesc.

– Aș vrea să fac ceva în sensul acesta.

Sophie ridică farfuria.

– Tartele cu căpșuni sunt un început bun.

Privirea lui nu o slăbi nici o clipă.

– Cred că mă pot descurca și mai bine de-atât.

Regele se întoarse pe călcâie și porni prin labirintul întunecat de coridoare, urcă un rând de trepte, străbătu mai multe uși masive până ajunse în una dintre aripile castelului.

Ea îl urmă, deși n-ar fi vrut.

Sau poate voia, și încă mult.

Bărbatul acesta era ca o nebuloasă pentru ea.

– Unde mergem?

Se opri în fața unor uși duble, cu spatele la ele.

– Să luăm desertul.

Ceva din cuvintele lui, din felul în care o privise când le spusese, îi făcu inima să-i bată cu putere. Nu era Regele pe care îl cunoștea ea.

– În spatele ușilor este biblioteca. Ai vrea să ți-o arăt?

Se încruntă.

– Vrei să mă mituiești cu cărți.

– Aș putea?

Își fixă privirea pe ușa din spatele umărului lui.

– Poate că da.

Buzele i se curbară într-o jumătate de zâmbet, care îi scoase în evidență gropița din obraz.

– Hai să încercăm, bine?

Și deschise ușa în spatele căreia se ascundea cea mai mare și mai frumoasă bibliotecă pe care o văzuse vreodată. Încăperea era cavernoasă, cu câte două etaje de cărți pe toți pereții, cu un balcon din fier forjat splendid care se întindea pe tot perimetrul. În fața lor erau așezate câteva fotolii și un șemineu masiv de trei metri jumătate înălțime pe șapte metri lățime.

Iar în afară de acestea, cărți, cărți care se întindeau pe kilometri, pe rafturi după rafturi, de la podea până în tavan, în coperte stacojii, verzi, maro și albastre. Mai multe cărți decât ar fi putut citi un om într-o viață.

Dar ar fi putut încerca.

Sophie păși în cameră și se roti în cercuri mici, întrebându-se deja cât avea să o țină de vorbă înainte să o lase să o exploreze de una singură.

– Este... Se opri, absolut uluită.

După câteva momente, o îmboldi să continue.

– Este...?

Se uită la el și rânji.

– Este de efect.

Râse.

– Excelent. Închise ușile în urma lor și se duse să se așeze pe un fotoliu de piele din mijlocul încăperii, chiar lângă o grămadă de cărți de dimensiuni exagerate. Puse farfuria cu tarte în echilibru

pe unul dintre brațele late ale fotoliului, apoi gesticulă spre cameră. Știu că de-abia aștepți să o explorezi. Te rog.

Țâșni ca din pușcă spre scara de fier.

– Întotdeauna mi-am dorit o bibliotecă, zise ea, simțind o mâncărime în vârful degetelor să atingă cotoarele imaculate ale cărților.

– Credeam că o librărie îți doreai, spuse el de jos.

– Da. Cred că tata mi-ar sponsoriza o librărie, zise ea. De fapt, nu-i decât o investiție.

– Păi și o bibliotecă nu e?

Scutură din cap că nu, în timp ce își plimbă un deget peste un volum cu litere reliefate aurii de-al lui Milton.

– Biblioteca e un lux.

– Tatăl tău este extrem de bogat. Cred că ar putea să-ți ofere și librăria, și biblioteca.

– El îmi cumpără întotdeauna cu bucurie cărți, dar mama... Se opri, apoi continuă cu un mic gest de nepăsare: Pe ea n-o interesează.

– Ce vrei să spui?

Se uită în jos la el, iar pentru o clipă uită de bibliotecă, atrasă de felul în care ochii lui verzi o fixau.

– M-a pus să le ascund.

– De ce?

– Nimănui nu-i plac femeile care gândesc, răspunse ea, repetând cuvintele pe care le auzise de zeci de ori din gura mamei ei. Cred că își imaginează că dau idei.

– Păi dau. Cele bine scrise.

– Nu-s foarte sigură că ți-ar da dreptate. Deși am citit o grămadă de cărți, eu sunt singura dintre fiicele ei eșuată în ținutul de nord cu un marchiz celibatar și împușcată în umăr.

– Nimic din situația ta actuală nu se datorează faptului că ai citit cărți despre construcții megalitice.

Sophie râse și-și plimbă palma peste un șir de cărți legate în piele.

– Ești sigur?

– Absolut. Cu cât citești mai mult, cu atât te deștepți mai tare.

Își înfășură mâinile în jurul balustradei de fier și se aplecă să se uite la el.

– Dacă ai fi o Fiică Periculoasă, mama ar fi disperată. Ar fi un miracol dacă te-am vedea măritată vreodată.

– Ce bazaconie, spuse el, ridicându-și privirea spre ea. Ești de departe cea mai ușor de măritat femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Încremeni.

– Așa crezi?

– Sigur. Mușcă din tartă, de parcă făcuse cea mai normală afirmație.

– Dar doar după ce individul își dă seama că nu încerc să-l păcălesc să se însoare cu mine, vrei să zici.

– Doar după, da, răspunse el cu un zâmbet.

Deja se simțea ușor amețită.

Berea. Sigur berea era de vină. Nu el.

– De ce?

Tot din cauza berii pusese și întrebarea asta, a berii și a distanței dintre ei, care cumva o făceau mai curajoasă decât fusese vreodată.

– De ce să nu fii ușor de măritat? Nu răspunse. Ești inteligentă, isteață, curajoasă și cinstită.

„Excelent", se gândi Sophie. „Precum un cal. Sau un câine."

Apoi el continuă:

– Ca să nu mai zic frumoasă.

– Nu sunt frumoasă, o luă gura pe dinainte și imediat își dori să se facă nevăzută, să dispară după cărțile din spatele ei și să nu mai apară niciodată. N-avu norocul ăsta.

– Ba da, ești.

Scutură din cap, indispusă de felul în care i se strânsese inima în piept de jenă. Nu voia să vorbească despre frumusețea sau lipsa frumuseții ei. Nici o femeie știarsă nu voia, în special cu un bărbat care era atât de frumos.

Doamne, Dumnezeule! O auzise când spusese că e frumos.

Înghiți în sec, vrând cu disperare să depășească momentul.

– Sophie?

Se uită spre el.

„Nu mă face să răspund. Nu mă face să mă gândesc de ce n-o să fiu niciodată potrivită pentru tine."

Din cauza berii se gândea la lucrurile astea. Altfel nu-i păsa de el.

Doar că uneori se gândea la asta. Când îi oferise tartă cu căpșuni. Când îi arătase biblioteca lui magică. Și când îi spusese că e frumoasă.

Și o făcuse să vrea să creadă. Atunci îi păsa foarte mult.

– Tartele astea sunt mâncate. Cred că e de datoria mea să te țin la curent.

Simți o mare ușurare, urmată rapid de ceva mult mai periculos. Ceva care o făcea să-și dorească să fi fost în altă parte. Să fie altcineva. Trebuiau să se gândească doar la tartele cu căpșuni.

Se uită la el cum se lăfăia pe fotoliul de piele, cu farfuria ridicată. Poate în seara asta se mulțumea doar cu tartele de căpșuni.

Făcu ochii mari.

– Ai mâncat-o și pe a mea!

– Am crezut că nu vrei.

– Sigur că am vrut și eu, hoț de tarte ce ești!

Surâse afectat.

– Și atunci de ce te-ai cocoțat acolo?

Chiar așa, de ce.

Fu jos în câteva secunde și îi smulse farfuria din mână.

– Asta e o tartă mâncată pe jumătate.

– Mai bună decât una mâncată de tot, zise el, după care deschise cu un gest teatral cartea de pe masa de lângă.

– Oprește-te! icni ea.

Făcu întocmai, întorcând o privire mirată spre ea.

– Ce e?

– Uită-te la degetele tale. Ești murdar de tartă. Nu pune mâna pe carte.

– Dacă te auzea careva ar fi zis că mă pregăteam să omor pe cineva.

– Ceva, zise ea. Cartea ar fi fost „tartată" pentru totdeauna.

Își deschise larg brațele.

– Așa e. Doamne păzește să „tartăm" vreo carte.

Se așeză în fotoliul de vizavi de el și mușcă din ce mai rămăsese din desertul ei, oftând de plăcere când simți gustul delicios al fructelor, asortate perfect cu frișcă.

– E nemaipomenită, spuse ea cu privirea pironită asupra prăjiturii.

– Nu-i așa?

Vocea îi era mai serioasă ca înainte, mai liniștită. Mai întunecată.

Își ridică privirea și observă că se holba la gura ei, iar plăcerea gastronomică i se transformă în cu totul altfel de plăcere.

– Ai vrea și tu?

– Foarte mult.

Nu era sigură că încă vorbeau despre desert. Îi întinse farfuria, iar el scutură din cap că nu.

– Ești sigur?

– De ce tocmai cărți?

Ridică mirată din sprâncene.

– Poftim?

– De ce ai viciul ăsta cu cărțile?

Lăsă farfuria jos și-și șterse palma de fustă înainte de a lua volumul de deasupra dintr-un teanc de cărți legate în piele ca să i-o întindă.

– Uite.

O luă.

– Și acum?

– Miroase-o.

Regele își înclină capul neîncrezător. Ea nu-și reținu un zâmbet.

– Hai.

O duse la nas. Inhală.

– Nu așa, zise ea. Miroase-o ca lumea.

Ridică o sprânceană, dar făcu ce i se spuse.

– A ce miroase? întrebă Sophie.

– A piele și cerneală?

Scutură din cap că nu.

– A fericire. Așa miros cărțile. A fericire. De aceea mi-am dorit întotdeauna să am o librărie. Ce viață mai frumoasă poate avea un om decât să facă comerț cu fericirea?

O privi îndelung, iar la un moment dat începu să se simtă jenată, așa că reveni la tartă. Imediat după aceea, Regele spuse:

– Nu mi-ai spus dacă m-ai iertat.

Schimbarea bruscă a subiectului o făcu să tresară.

– Po-poftim?

– Pentru cum m-am purtat. La cină.

Ciuguli doar o căpșună de pe tartă, sperând că mai trage de timp până găsește un răspuns. El continuă să vorbească:

– Pentru cum m-am purtat cu tine după Mossband. După noaptea trecută. Din trăsură.

Ridică privirea spre el.

– Nu mi-ai greșit cu nimic în trăsură.

Râse, dar fără să fie amuzat.

– Am greșit de o sută de ori în trăsură, Sophie.

– Da, dar nu din cauza asta m-am întristat.

Cuvintele îi ieșiseră fără să apuce să le gândească, înainte să le poate schimba. Înainte să încerce să nu pară atât de fragilă. Lăsă farfuria deoparte și se ridică.

– Îmi pare rău.

Se aplecă brusc în față în fotoliul lui.

– Să nu carecumva să-ți ceri scuze. Cred că este prima dată în mulți ani când cineva mi-a spus adevărul în față. Eu... Ezită. Dumnezeule, Sophie. Îmi pare rău.

– Nu e... Scutură din cap.

– Oprește-te. Ba e. Se ridică și veni lângă ea. Sunt un măgar. Așa mi-ai spus, mai știi?

– Nu trebuia să-ți spun așa.

– Am fost măgar?

Îl privi în ochii verzi ca iarba și concentrați asupra ei.

– Ai fost. Foarte măgar.

Încuviință din cap.

– Am fost.

– Iar în seara asta, ai fost și mai rău de-atât.

– Știu. Aș vrea să nu fi fost.

– Mai aveam puțin și-ți puneam supa în cap.

Ridică o sprânceană.

– Remarc că ai început să-mi spui doar adevărul.

Zâmbi.

– Adevărul îți dă o stare de libertate.

Râse, apoi redeveni serios.

– Mă ierți?

Îl studie o bună bucată de vreme.

– Da.

El răsuflă adânc, de parcă și-ar fi ținut o veșnicie respirația, iar când întinse mâna spre ea gestul îi luă prin surprindere pe amândoi, degetele care îi atinseră în treacăt maxilarul, pentru ca apoi să îi dea o șuviță pe după ureche.

– Nu am vrut niciodată să te fac să suferi.

Înghiți în sec când îl simți atât de aproape, când îi simți atingerea.

– N-ar fi trebuit să te fi adus aici, spuse el încet, iar ei nu-i picară deloc bine cuvintele, dar el adăugă: Ești prea bună pentru locul ăsta. Pentru bărbații de aici.

O asemenea declarație îi tăie răsuflarea.

– Nu cred că e adevărat.

– Nu știi cine sunt, zise el.

– Arată-mi, îi propuse ea, vrând cu disperare ca el să accepte și să îi povestească despre locul acesta. Despre bărbații de aici.

Nu îi povesti nimic, dar privirea îi căzu asupra gurii ei, iar cu degetul mare îi mângâie maxilarul.

– Ai cremă pe buză.

De la tartă. Ridică mâna să se șteargă, dar el o prinse de încheietură.

– Nu, șopti el foarte aproape, iar mirosul lui de săpun și mirodenii o copleși. Lasă-mă pe mine.

Rămase nemișcată, fără să știe prea bine la ce să se aștepte, dar gata să accepte orice ofertă. Apoi buzele lui îi acaparară buzele și limba lui îi linse pata de cremă. Nu mai avusese niciodată parte de o experiență atât de scandaloasă. Atât de...

– Mmm, murmură el cu blândețe în timp ce își înclină capul. Nemaipomenită.

Mai devreme nu se referise la tartă.

Nu se mai stăpâni și îi puse mâna pe după gât, ținându-l la fel cum o ținea și el, și se jucă cu părul lui brunet.

– Arată-mi, repetă ea, doar că de data asta nu mai voia ca el să vorbească. Voia ca el să ia.

Sau poate ea voia să ia, drept pentru care își ridică fața spre el și îi captură buzele.

Capitolul 16

Lascivitatea din biblioteca Lyne!

Ea îl sărutase.

Ar fi putut poate să se oprească la un singur sărut, care i-ar fi amintit de gustul ei fără să provoace un scandal în plus, dacă nu l-ar fi sărutat chiar ea, dacă nu și-ar fi înălțat chipul ca să-l atragă spre ea, tentându-l cu șoapta ei discretă.

La urma urmei, era bărbat.

Și nu exista bărbat pe lume care să-i poată rezista acestei femei.

Așa că o sărută și el mai profund, o luă în brațe, o ridică la nivelul lui, iar ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui și se lăsă purtată de dezmierdări.

Prima dată când o sărutase, trăsese cu urechea la afurisita de tavernă de la Pitulicea Gureșă. A doua oară nu putuse să o vadă.

Al naibii să fie dacă avea să rateze vreo secundă din a treia încercare.

Era moale și dulce și gemu ușor, cu ochii mari, când el o ridică în brațe fără să întrerupă sărutul și reveni la fotoliul mare de piele pe care stătuse mai devreme și o privise în balcon, încercând să nu se uite pe sub fusta cam scurtă. Încercând cu disperare să tragă cu ochiul. Încercând să fie prea atent la ea, incapabil să se abțină să nu o remarce când îi spusese că este frumoasă, iar ea... Dumnezeule!

Ea nu-l crezuse.

Dintr-odată i se păru absolut necesar ca ea să-l creadă. Se așeză, o cuibări în poala lui și rupse sărutul. Sophie oftă dezamăgită, iar Regele îi mai fură o sărutare. Ea îi ținea perfect ritmul, îl urmă întocmai și cu toată încrederea, deschizându-se pentru el, mângâindu-l și demonstrându-i că-și dorea la fel de mult ca el aceste momente.

Iar el își dorea aceste momente cu toată ființa lui.

Dar mai era ceva. Ceva mult mai important decât ce își dorea. Își desprinse buzele de pe gura ei.

– Sophie...

Ea își deschise ochii, acum mai albaștri și mai întunecați decât fuseseră mai devreme. Schimbați de atingerea lui. De sărutul lui. *De el.*

Ea îl făcea să se simtă mai puternic decât se simțise vreodată, fără un titlu, fără avere, fără un moștenitor. Ea îl făcea să se simtă superior. Nu avea să facă dragoste cu ea. N-ar fi putut. Nu îi putea distruge reputația. Merita un bărbat mai bun. Un bărbat care putea iubi. Un bărbat care ar fi luat-o de nevastă.

Pentru prima dată în viața lui, Regele urma să facă ceea ce era bine. Pentru femeia aceasta care făcuse, la rândul ei, atât de multe lucruri așa cum trebuia.

– Ești foarte frumoasă, spuse el, știind că aceste cuvinte dezvăluiau prea mult. Că erau prea respectuoase. Spuse parcă de un școlar. Așa se simțea. Ea îl făcea să se simtă așa.

Ce îi făcea ea?

Ea încremeni în brațele lui, se trase de lângă el, dar el o prinse și o opri.

– Unde pleci, dragoste? Încă n-am terminat.

Scutură din cap și îl împinse.

– Oprește-te.

Îi dădu drumul, iar ea se ridică. Când o luă de mână, ea nu protestă, dar își ținu capul în jos, evitându-i privirea.

– Sophie... începu el, sperând că va spune ce trebuie.

– Eu nu sunt ca restul femeilor pe care le-ai avut. Nu sunt ca ele, zise ea.

– Ca restul femeilor? Nu-i plăcea cum sună. Deloc nu-i plăcea.

Ea își pironi privirea spre degetele înlănțuite ale mâinilor lor.

– Nu-i nevoie să mă minți.

Nu fusese o minciună. Nu voise să o mintă. Voise să-i spună adevărul.

– Nu este...

Oftă.

– Oprește-te. Rege. Crezi că eu n-am auzit ce se spune despre mine? Că frumusețea m-a ocolit încă de la naștere? Că surorile mele sunt cele frumoase? Cele simpatice? Cele talentate? Se uită la el. Nu sunt frumoasă. O știi și tu. Ai mai zis-o.

Ce măgar fusese atunci. Un măgar orb și odios.

Sophie continuă să vorbească:

– Ești drăguț că acum îmi spui că sunt și cred că-ți înțeleg motivația, dar nu mă încântă cu nimic să mă minți – făcu un gest între ei – acum. Ba chiar mă face să nu mă mai simt bine.

Nu știa ce să-i spună. Nu avusese un impuls prin care urmărise să o vâre în patul lui. Îi spusese adevărul. Ar fi vrut să o apuce de umeri și s-o zguduie până se trezea la realitate. Ar fi vrut să i-o repete iar și iar, până îl credea. Până când o vedea și ea. Dar ea nu-și dorea asta.

Iar el voise ca ea să aibă tot ce-și dorea.

Pentru totdeauna.

Doamne, Dumnezeule. *Pentru totdeauna.*

Cuvântul îl învălui și i se cuibări în mod ciudat în piept; se întinse după mâna ei și i-o luă din nou. Ea îl lăsă.

– Uită-te la mine, Sophie.

Se uită, iar el îi întrezări îngrijorarea. Într-o bună zi, avea să-i ia capul celui care îi submina încrederea și o făcea să se simtă mai puțin frumoasă decât era în realitate.

– Nu o să-ți spun că ești frumoasă.

Îngrijorarea se transformă în ușurare și în încă ceva, probabil tristețe; o clipă, apoi dispăru și nu mai fu sigur ce anume fusese.

Îi ridică mâna la buze și îi sărută degetele.

– Vreau să mă fac bine înțeles. Asta nu înseamnă că nu intenționez foarte serios ca atunci când vei pleca de la castelul Lyne să fii convinsă că ești foarte frumoasă.

Se înroși și-și mută privirea.

– Va veni o zi când o să-ți spun asta și n-o să-ți mai ferești privirea.

Se uită iar la el.

– Să-nțeleg că vrei să treci repede la fapte?

– De ce repede?

– O să plec de îndată ce ajunge tata aici, răspunse ea, iar cuvintele avură un impact mai puternic decât anticipase. Sincer, ar trebui să fii fericit, pentru că dacă ar ști de aranjamentul nostru, te-ar aduce într-o clipă în fața altarului.

Nu voia ca ea să plece. O voia aici.

Pentru totdeauna.

Nu pentru totdeauna. Pentru totdeauna era imposibil. Dacă rămânea pentru totdeauna cu Sophie ar fi trebuit să fie vorba despre dragoste. Fără dragoste n-ar fi fost fericită. Cu toate bunele și relele ei. Iar lui nu-i stătea mintea la așa ceva.

Nici acum, nici altă dată.

Nici măcar alături de această femeie, care cumva se transforma pe zi ce trece în perfecțiunea întruchipată cu limba ei ascuțită și mintea brici, cu râsul care îl făcea să-și dorească să o audă în fiecare zi. Mai mult decât perfectă, deși el se comporta ca un măgar în preajma ei.

– M-am purtat abominabil cu tine, zise el.

Scutură din cap că nu, iar el o trase iar la el în poală.

– Mi-ai salvat viața, rosti ea încet și-l lăsă să o tragă mai aproape.

– Te-am întristat, îi șopti el în dreptul tâmplei, spre șuvițele castanii care se desprinseseră din coafură.

Trist era un cuvânt atât de simplu și de devastator. Avea o însemnătate mult mai importantă decât celelalte cuvinte din aceeași familie. O rănise, iar ea mersese mai departe.

– Am mai fost tristă, milord. Și o să mai fiu.

Nu-i plăcea deloc ce auzea.

– Aș vrea să pot da timpul înapoi.

Zâmbi.

– Nu poți. Suntem aici. Tatăl tău și personalul cred că suntem logodiți, la fel ca toată populația din Mossband. Iar asta nu-i include și pe cei pe care i-am întâlnit pe drum și care cred că suntem căsătoriți. Și că ne cheamă Matthew.

Cam stricase totul, așa părea.

– Dacă stai să te gândești, continuă ea, dacă chiar încercam să te bag cu capul sub evanghelie, m-am descurcat de minune.

Expresia învechită îi stârni râsul.

– Să mă bagi cu capul sub evanghelie?

– E de rău.

– Nu că-i de rău, zise el. Doar că nu-i pentru mine.

Cuvintele lui le schimbară dispoziția, și amândoi deveniră serioși.

Îi vedea întrebarea nerostită din ochi.

De ce?

„Arată-mi", îi ceruse ea mai devreme, când îi spusese că este prea bună pentru locul acesta. Și ar fi vrut mult să-i arate. Să spună cuiva de ce era așa cum era. Să-și povestească trecutul.

Ei ar fi putut să-i spună.

Ei ar fi putut să-i arate.

Își împleti degetele cu ale ei, mângâind-o cu degetul mare pe pielea moale, cu privirea spre norul de pistrui care îi marcau podul palmei.

– Am plecat când aveam optsprezece ani.

Ea rămase nemișcată în poala lui, dar nu spuse nimic. Nu voia să îl grăbească de frică să nu îl facă să se răzgândească, pentru că nu își dorea nimic mai mult în această clipă decât ca el să vorbească în continuare.

Iar el vorbi.

– Venisem peste vară în vacanță de la școală. Ca orice băiat de vârsta mea, nu-mi plăcea că mă aflam aici, în pustietate. Aș fi vrut să-mi petrec vara bând și...

Ea zâmbi.

– Nu-i nevoie să te ferești să spui ce anume își doresc băieții de optsprezece ani să facă.

Gropița din obrazul lui drept se ivi din nou.

– Ce știi tu despre băieții de optsprezece ani?

– Suficient cât să știu că băutul nu era cel mai rău lucru pe care voiai să-l faci în acea vară.

– Eram prea mare să-mi petrec zilele pescuind în râu.

Și-l imagină mai tânăr, mai zvelt, cu trupul prelung, dar nu chiar ca acum, fără expresia care îi trăda caracterul pe chip. Chipeș, dar nu chiar ca acum. Schița bărbatului de acum. Zâmbetul i se lărgii și se așeză mai bine în brațele lui.

– Mi-ar plăcea să merg cu tine la pescuit.

O privi surprins.

– O să te iau cu mine.

– Nu ești cam bătrân pentru asta? îl necăji ea.

Scutură din cap că nu.

– Acum sunt suficient de bătrân să știu că petrecerea timpului liber într-un mod relaxant nu-i deloc ceva groaznic. Făcu o pauză. Mai ales dacă ești în compania potrivită.

La ea se referea oare? I-ar fi plăcut să pescuiască împreună cu el. I-ar fi plăcut să facă un foc pe malul râului și să-și petreacă seara povestindu-i despre viața lui, în timp ce în jurul lor se lăsa întunericul.

Varianta asta imposibilă îi făcu plăcere.

– Era lăptăreasă, zise el și pufni în râs, parcă nevenindu-i să creadă. Lăptăreasă. De parcă am fi trăit într-un tablou al unui maestru olandez. Tatăl ei era patronul lăptăriei din estul proprietății, iar ea muncea cu vacile.

Sophie nu râse.

– Ce vârstă avea?

– Șaisprezece.

– Și cum ai...

Se opri, dar el îi înțelese întrebarea. Îi duse mâna la buze, îi sărută degetele, transmițându-i mici fiori de plăcere. Când se opri, îi ținu mâna la buze și răspunse:

– Una dintre văcuțe a fugit. A ajuns până pe proprietatea Lyne. A venit să o caute. Se opri, apoi continuă încet: A fost ca într-o piesă a lui Shakespeare. Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată.

Sophie trase aer în piept. I se părea uluitor cât de ușor îi era să creadă aceste cuvinte când era vorba de altcineva și cât de greu când se refereau la ea.

– Cum arăta?

– Blondă, cu o piele rozalie perfectă, molatică precum smântâna, răspunse el, iar Sophie și-o putu închipui imediat, tânără și cu ochi migdalați. Din clipa în care și-a ridicat privirea spre mine, murdară pe față, cu noroi pe fustă, am vrut să o protejez.

Și această descriere i se păru plauzibilă, dacă se gândea la cum îl atacase pe omul care o împușcase, la felul în care se aruncase imediat în luptă.

– Avea nevoie să fie protejată?

– Așa mi s-a părut, zise el, pierdut în amintiri. Avea ceva prețios. Ceva care părea foarte fragil. O privi în ochi. Am vrut să mă însor cu ea încă de la început.

Nu se așteptase să simtă așa intens valul de gelozie care o străbătu. Nici nu se pregătise pentru noianul de întrebări care îi stăteau pe limbă.

– Și?

– Am petrecut vara împreună, întâlnindu-ne în secret, ascunzându-ne de tații noștri. Ne trimiteam mesaje prin băieții care lucrau la grajduri, mai ales prin unul dintre ei, pe care l-am răsplătit din belșug pentru discreție. Era îngrozită că tatăl ei va afla de noi. Sophie încuviință din cap, dar nu spuse nimic. Atât de îngrozită era, că a început să mă implore să mă însor în secret cu ea. Voia să fugim, să trecem granița, să găsim un fierar care să ne căsătorească deasupra unei nicovale[1]. Să ne căsătorim și gata. Se opri. Așa ar fi trebuit să fac.

– Și de ce n-ai făcut-o?

– Pentru că nu voiam să o facem în secret. Voiam ca atunci când mă căsătoresc, să o fac în fața tuturor. A întregii Anglii. Ar fi devenit marchiză. Apoi ducesă. Nu era nimic rușinos în asta și nici n-aș fi permis să ajungem ținta unui scandal. O iubeam.

– Ți-ar fi devenit soție, zise Sophie încet.

Titlurile nici n-ar mai fi contat în comparație cu asta. În comparație cu ideea de a trăi cu el, de a-i fi parteneră, pentru totdeauna.

Pentru totdeauna.

Sophie avu o strângere de inimă, simțind durerea pentru ceea ce știa că urmase, dar și gelozie față de fata care îi furase inima cu mult timp în urmă, nemailăsându-i nimic Sophiei acum.

Oricum nici n-ar fi fost capabilă să o facă.

El râse, dar fără umor.

– Firește, eram tânăr și prost. Și mă luptam cu morile de vânt.

Sophie îi putea simți frustrarea în încordarea pieptului și în respirația precipitată, în felul în care tendoanele gâtului îi ieșeau în relief, maxilarul i se încleștase și gura avea o expresie sumbră. Făcu singurul lucru care îi trecu prin minte – își puse palma pe chipul lui și îi mângâie cu degetul mare pometele înalt.

O clipă, păru că nu observă că l-a atins, dar apoi ochii lui îi întâlniră pe ai ei, de un verde strălucitor și intensi, și își ridică

[1] Pe vremuri, în Anglia căsătoriile puteau fi efectuate de către oricine, cu condiția să fie făcute în prezența a doi martori. Fierarii erau printre maeștrii de ceremonii preferați, efectuând așa-zisa slujbă deasupra nicovalei. (n.tr.)

mâna peste a ei. Își întoarse fața și își lipi buzele de palma ei, după care continuă:

– Era în 1818, iar regele era nebun, regentul bea, juca jocuri de noroc și dădea petreceri elaborate și scandaloase, războiul era pe terminate și cam venise vremea ca tata să renunțe la ideile lui stupide despre titlu și sânge albastru și să accepte că pe lumea asta exista și dragoste.

Sophie nu își putu ascunde un surâs amar și i se puse un nod în gât. Bineînțeles că pe lumea asta era loc și de dragoste. Dar aristocrația se constituia într-o lume aparte, dincolo de normal, unde lăptăresele nu deveneau ducese. Iar el continuă de parcă îi auzise gândurile:

– Eram tânăr și nu mi se spusese niciodată până atunci nu.

Sophie ridică din sprâncene.

– Și porți și un nume impunător.

Izbucni în râs, un chicotit slab care îi aminti ei că oricât de tragică ar fi fost această povestire, el era acum aici. Sănătos, în toată puterea și al ei.

Ba nu era al ei.

Al ei pentru moment, se justifică ea. Al ei acum.

– Nimeni nu spune unui Rege nu.

Între ei se așternu liniștea, iar ea se crispă, știind instinctiv că povestea urma să ia o altă turnură.

– Am condus-o aici, în sufrageria aia ridicolă, unde tata stătea în capătul mesei absurd de masive, iar Agnes servea faimoasa ei friptură de gâscă. Am prezentat-o pe Lorna tatălui meu, ca un copil capricios ce eram. Încă am nodul ăla în gât. Încă mai știu cât de tare îmi bătea inima.

Inima Sophiei bătea acum la fel de tare. Nu-i trecuse prin cap nici o clipă că el va recrea acele momente. Că întreaga experiență avusese ca scop pedepsirea tatălui lui nu doar pentru păcatele din trecut, ci pentru păcatele petrecute exact în acea încăpere.

– Am adus-o în fața tatălui meu și i-am prezentat-o drept viitoarea mea soție.

Doamne ferește!

Măcar în cazul Sophiei, ea fusese pregătită sufletește pentru o primire rece. Biata Lorna. O tânără care habar n-avusese

ce o așteaptă. Care tremurase de emoție că îl va întâlni pe ducele impozant pe care îl cunoscuse și Sophie.

Sophie își duse o palmă la piept, parcă sperând că ar putea să se protejeze de ceea ce avea să urmeze.

– Și ce s-a întâmplat?

– A eviscerat-o. N-am mai văzut niciodată un bărbat să trateze în halul acela o femeie, fie ea lăptăreasă sau nu. Regele scutură din cap cu o privire ambiguă, concentrat la trecut. A gonit-o, a insistat spunând că n-o să fie niciodată de acord, că n-o să fie niciodată ducesă, că e ieftină și sărăntoacă și că nu urmărește decât să parvină.

„Are o înclinație spre parvenitism", zisese ducele mai devreme, referindu-se la tatăl Sophiei.

– Parvenirea este cel mai mare păcat în ochii lui.

– De neiertat, îi dădu dreptate Regele. Cei care păcătuiesc în acest fel au un loc special rezervat în iad.

Sophie nu se abținu să îl îndemne să revină la poveste.

– Deci ai plecat.

– Așa ar fi trebuit. Ar fi trebuit să o iau pe Lorna de mână și să fugim. Imediat. Ar fi trebuit să trecem granița și să facem exact ce-și dorise ea. Gretna Green este chiar acolo, zise el. Dar nu am făcut-o. Am dus-o acasă. Am lăsat-o să doarmă în patul ei. Am vrut să am o noapte la dispoziție să strâng bani și să pregătesc o călătorie care să ne țină departe de castelul Lyne până la moartea tatălui meu, când urma să devin duce. Aveam nevoie de un plan și voiam să mă duc la ea de dimineață având unul.

Sophie încuviință din cap.

– Sună logic.

Răspunsul ei îi atrase atenția, iar ea îi zări tristețea din priviri. Remușcările. Regretul.

– Dar nu a fost. Nu mi-a trecut prin cap că el se va duce la tatăl ei.

Sophie făcu ochii mari.

– Ce s-a întâmplat?

– Ducele de Lyne l-a vizitat pe lăptar în noaptea aceea. I-a spus tatălui Lornei ce s-a întâmplat. I-a dat foarte limpede de înțeles că dacă mai pune piciorul pe moșia Lyne, vor fi amândoi pedepsiți pentru încălcarea proprietății.

Sophie rămase cu gura căscată.

– Și tatăl ei ce-a făcut?

Regele clătină din cap.

– Ea a venit la mine cu rochia ruptă și cu buza spartă. A venit la mine, absolut îngrozită. Regele făcu o pauză. S-a aruncat în brațele mele și m-a implorat să o salvez. Încă o mai simt cum tremura. Am urcat-o într-o trăsură, cu tatăl ei pe urmele noastre. Cu tatăl meu după el, amenințarea cea mai mare.

Sophie simți un gol în stomac de groază, anticipând deja sfârșitul povestirii. Îi luă mâna și i-o strânse, dorindu-și să poată alunga toate cuvintele pe care urma să le spună.

– Eu am condus trăsura. Ea era înăuntru. Era întuneric, ploua, iar drumurile... Ezită. Mă rog, după săptămâna asta, știi și tu cum sunt drumurile.

– Rege, șopti ea și-l strânse de mână.

– Am luat prea repede o curbă.

Scutură din cap.

– Nu a fost vina ta.

– Caii nu formau o pereche bună. I-am înhămat prea repede și n-am verificat harnașamentul.

De asta petrecea acum atât de mult timp verificând legăturile la trăsură.

– Erai un copil, zise ea și îl strânse de mână până i se albiră încheieturile.

Fu rândul lui să scuture din cap.

– Nu eram chiar un copil. Aveam optsprezece ani, eram în stare să moștenesc o proprietate. Să fiu în Parlament. Ea se baza pe mine. Iar eu am făcut ultimul lucru din lume care o putea proteja.

Sophie îi duse mâna la buze și o acoperi cu sărutări.

– Nu, șopti ea printre dezmierdări. Nu. Nu. Nu.

– Trăsura s-a răsturnat și am căzut toți – trăsura, caii, eu – într-un șanț la nici doi kilometri de aici. Nici nu-s sigur dacă apucasem să trecem granița. Scutură din cap. Nu cred.

– Ai fost...

Se uită la ea.

– N-am avut nimic. Câteva vânătăi. Nimic serios.

– Și...

Nu-i putea rosti numele.

– A țipat, zise el încet, iar Sophie își dădea seama că nu mai era aici cu ea, în bibliotecă, ci acolo, în ploaie. Am auzit-o când ne-am prăbușit, dar când ne-am oprit, s-a făcut liniște. Nu mai scotea nici un sunet. M-am cățărat înapoi, am tras de portiere, dar... Sophie își presă palma de buze și îi dădură lacrimile cu gândul la el, strigând după femeia pe care o iubise. ... trăsura căzuse în așa fel încât portierele fuseseră blocate. Nu aveam cum să intru. Era blocată înăuntru. Nu o mai auzeam. Până la urmă am spart un geam.

El se uită la pumni, își îndoi degetele, de parcă rănile provocate de cioburi mai erau încă acolo. Sophie nu auzise niciodată o poveste atât de oribilă. Lacrimile îi curgeau șiroaie cu privirea spre el, așteptând să termine de povestit.

– A murit în trăsura aia afurisită, cu mine de față.

Nu era de mirare că ura să călătorească în trăsuri.

– De asta participi la curse de cabriolete, zise ea. Îți ispășești pedeapsa. Îți riști viața.

Nu îi dădu nici o replică, dar în schimb spuse altceva:

– Ți-am zis că tatăl meu a ucis-o. A fost ca și cum i-ar fi pus pistolul la tâmplă.

Încuviință din cap, neștiind ce să spună.

– Nu ura lui i-a pus pistolul la cap. Dragostea mea a făcut-o.

Se întinse spre el și îi luă chipul minunat și posomorât în palme ca să îl întoarcă spre ea, apoi așteptă până se uită spre ea, până fu sigură că era atent la ea.

– A fost un accident.

– Nu ar fi trebuit să...

– Erai un copil și ai făcut ce-ai crezut că e mai bine. Ce ai crezut că e corect. Nu tu ai ucis-o.

– Ba da.

Mărturisirea o devastă și dintr-odată i se păru că îl înțelege foarte bine. Făcu singurul lucru care îi trecu prin minte că i-ar putea alina durerea din inimă. Din inima lui.

Îi trase chipul spre ea și îl sărută, la început delicat și ezitant în eventualitatea în care ar fi împins-o, considerând că nu e momentul potrivit. Își ridică buzele o dată, de două ori, iar a treia oară îl sărută mai profund, lăsându-și limba să alunece peste buza lui

de jos, savurând felul în care el percepu senzația, deschise gura și o învălui cu brațele lui.

Iar apoi o sărută și el, dând și luând, mângâind și testând, gemând când o cotropi cu totul, transformând ceea ce începuse ca o dezmierdare ezitantă într-o cucerire perversă și minunată. Era absolut splendid.

Apoi îi eliberă buzele și îi depuse sărutări calde și umede de-a lungul gâtului, iar degetele ei se strecurară în părul lui, ghidându-l spre locuri despre care nici nu bănuise că pot fi sărutate. Îi linse locul în care gâtul se unea cu umărul, palmele îi ajunseră pe partea din față a rochiei, iute și cu furie, ca să-i desfacă panglicile. Momentul scăpase de sub control, nimic nu era premeditat. Mâinile și buzele ademeneau și atingeau și promiteau, trimițând fiori de plăcere prin toată ființa ei. Fără ezitare.

O plăcere pură, imaculată.

Dorința pentru cineva care înțelegea. Care nu judeca. Care dorea.

Sophie înțelegea lucrurile acestea mai bine ca oricine.

Iar apoi panglicile rochiei căzură libere, iar sânii ei îi umplură palmele, și în timp ce îi ridică și îi privi, degetele lui mari îi alunecau peste sfârcuri.

– Ești splendidă.

De data asta îl crezu, iar el se aplecă și îi supse un sfârc roz și tare, plimbându-și buzele și limba în jurul lui până când ea începu să se foiască în poala lui, iar el o ridică ca să-i schimbe poziția, astfel încât să stea în genunchi, deasupra lui, unde el o putea venera în voie.

Se simți venerată de fiecare dată când limba lui se rotea încet, ca pe o orbită.

Se simți venerată de fiecare dată când degetele lui îi mângâiau pielea.

Se simți venerată când el își deschise ochii verzi și se uită fix la ea, ca la o ancoră pe timp de furtună.

Voia să fie așa. Acum.

Pentru totdeauna.

– Da, șopti ea.

Îi dădu drumul.

– Da, ce?

– Da, orice. Orice vrei.

El suflă încet și cu pricepere spre locul în care ea îl dorea.

– Dar tu ce vrei, Sophie?

Își băgă degetele în părul lui, minunându-se de moliciunea lui.

– Îți vreau limba.

Mai târziu, avea să fie șocată și puțin jenată de limbaj, pentru că era sigură că o lady nu spunea limbă. Dar acum nu-i păsa. El gemu și îi dădu ce-i ceruse, lingând-o încet până simți că își pierde mințile.

– Ești periculoasă pentru mine.

Zâmbi.

– În ce fel periculoasă?

Degetele lui alunecară în părul ei, agrafele i se împrăștiară pe fotoliu, pe podeaua bibliotecii, iar șuvițele buclate îi căzură libere. O privi adânc în ochi.

– Mă faci să doresc...

Se lăsă în jos în poala lui și îl simți tare și viguros. El gemu încet, iar ea simți puterea vibrând prin ea.

– Ce vrei? întrebă ea, repetându-i cuvintele, șocată de felul în care răsunau de pe buzele ei, șoptite și pline de dorință.

Cu el, devenea o altă femeie.

El îi acapară din nou gura într-un sărut profund și cutremurător, iar când îi dădu drumul amândoi gâfâiau.

– Mă faci să doresc, zise el simplu. Dumnezeule, Sophie. Mă faci să doresc.

Cuvintele o cutremurară la fel de tare ca și sărutul. Încuviință din cap.

– Și eu vreau.

Orice i-ar fi putut el oferi.

Cu toate bunele și relele. Chiar dacă erau doar fragmente. Le-ar fi primit.

El își închise ochii.

– Băga-mi-aș.

Înjurătura răsună încet și șocant. Sophie se încordă toată în timp ce el se ridică, iar mâinile lui nu o mai mângâiau, nu o mai țineau, ci îi trăgeau corsajul în sus pe corp.

Ce făcuse?

– Rege? întrebă ea, panicată de mâinile care trăgeau acum de panglici ca să le lege la loc. Greșise cu ceva? Ce s-a întâmplat?

De îndată ce termină s-o îmbrace, își ridică privirea spre ea, iar ea se relaxă pentru că dorința era încă acolo, reprimată, dar limpede precum cerul ținutului de nord. De ce te-ai oprit?

– Îmi pare rău, răspunse el încet, sumbru și plin de dorință.

– Pentru că te-ai oprit? Se uită la el, mai confuză decât fusese vreodată în viața ei. Nu trebuie să-mi ceri scuze.

– Ba da. Pentru tot, zise el. Pentru lucrurile pe care ți le-am făcut și ți le-am spus. Pentru că te-am adus aici. Pentru asta.

– Ba mie chiar îmi plăcea.

Trase adânc aer în piept, un șuierat care răsună cu ecou în spațiul dintre ei.

– Asta e și problema.

Făcu ochii mari.

– Da?

El se ridică și o ajută să-și lase picioarele pe podea.

– Nu. Sigur că vreau să-ți placă. Dar asta... Se opri și mai trase o înjurătură cu obidă în liniștea din bibliotecă. Dumnezeule! Și mie îmi plăcea. Prea mult. Nu vreau să-mi placă, Sophie. Nu pot să mă bucur de tine, Sophie. Și nici ție n-ar trebui să-ți placă de mine.

Prea târziu.

Fruntea i se încreți.

– De ce nu? Încercă din răsputeri să găsească o modalitate de a se apăra. Mi-ai promis că îmi vei distruge reputația, nu? Acum e momentul, nu?

Atunci se uită la ea, ochii verzi scăpărându-i de furie, frustrare și probabil suferință. Iar apoi îi frânse inima:

– Nu intenționez să fac dragoste cu tine, Sophie. Nu în seara asta. Și nici altă dată.

Capitolul 17

Rege odinioară, duce în devenire

Regele își petrecu a doua zi colindând prin castel, pe jumătate evitând-o pe Sophie și pe jumătate sperând să o întâlnească.

Pe jumătate sperând că dacă o vede și-ar recăpăta ușurarea incredibilă pe care o simțise de îndată ce îi spusese adevărul despre Lorna, iar ea nu fugise țipând din cameră – ușurare care îi fusese înlocuită de vina produsă de dezamăgirea ei, când îi spusese că nu va face dragoste cu ea.

La orele după-amiezii ajunse iar în bibliotecă, bând pahar după pahar de scotch, așezat pe fotoliul în care o ținuse în brațe în seara precedentă, torturându-se cu amintirea în care ea explora camera imensă cu o plăcere debordantă, în timp ce își mânca tarta la fel de încântată. Se întrebă mirat dacă așa avea să se gândească la ea de acum înainte, râzând cu servitorii, oftând în timp ce mănâncă plăcinte, înfruntându-l în sufragerie.

Avea să se gândească la ea cu pasiune.

Era o ființă alcătuită din pasiune, forță și perfecțiune, iar faptul că se abținuse să o aibă aici, pe acest fotoliu, pe podea, sprijiniți de rafturile bibliotecii, iar și iar până când nici unul nu ar mai fi știut de nimic altceva decât de ei înșiși, fusese unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată.

Dar îi fusese și mai greu să o părăsească. Iar asta îl îngrozea.

Din perspectiva unui gentleman, n-ar fi trebuit să se simtă vinovat. Nu îi distrusese reputația, în ciuda înțelegerii lor prostești. Asta și fusese ideea, nu? Rolul lui de bărbat decent era să îi protejeze virtutea, nu? Dar se simțea vinovat, iar asta nu avea nimic de-a face cu faptul că nu se culcase cu ea.

Avea de-a face cu faptul că nu putea fi ce își dorea ea.

Nu îi putea oferi dragostea la care visa ea. Dragostea pe care o merita. Și cel mai bun lucru din lume pe care îl putea face pentru ea în acest moment era să o trimită înapoi la hanul din Mossband și să pretindă că nici nu se cunoscuseră.

De parcă ar fi putut să o uite.

Bău cu sete, iar sentimentul de vinovăție i se transformă în frustrare. Ce prost sinistru fusese să o aducă pe Sophie aici, să îi facă cunoștință cu demonii lui. Să îi tenteze pe amândoi cu ceva ce nu putea fi îndeplinit niciodată.

Pentru că chiar dacă s-ar fi însurat cu ea – n-ar fi putut niciodată să o iubească.

Mai trecuse o dată prin asta. Și uite unde ajunsese. Singur. Beat. În bibliotecă.

– Milord?

Regele își îndreptă atenția către ușă, în pragul căreia stătea Agnes. Agnes, care îi fusese alături încă din copilărie, mai mult ca o mamă decât ca menajeră, mai mult o prietenă decât o servitoare. Era singura persoană din lume care se putea uita la el cu adorație și dispreț în același timp.

– Intră, Agnes, zise el și îi făcu semn spre fotoliul de lângă el. Ia loc și povestește-mi ce s-a mai întâmplat în ultimii zece ani.

Ea veni mai aproape, dar nu se așeză.

– Ești beat?

Își ridică privirea spre ea.

– Mă străduiesc.

Îl studie îndelung, apoi spuse:

– Tatăl tău dorește să te vadă.

– Eu nu doresc să îl văd.

– Nu ai de ales, Aloysius.

– Nimeni nu-mi spune așa, zise el.

– Deci sigur nu o să-ți spun Rege, replică sec și apăsat Agnes. Am deja unul.

– Și e și monarh în Londra, o luă Regele peste picior.

– Alcoolul din tine vorbește, că altfel ți-aș trage niște nuiele cât ești de obraznic.

Își ridică privirea spre chipul ei drăguț. Anii trecuseră cu blândețe peste ea, deși își închipuia că tatăl lui numai drăguț nu fusese cu ea.

– Sunt prea mare să mă bați cu nuiaua, Nessie. Și sunt trecut bine de vârsta în care să nu-mi permit să fiu obraznic cu părinții.

Ea își mijì ochi căprui în direcția lui.

– N-ai decât să n-ai nici un pic de respect față de tatăl tău. Pe mine nu-ți permit să nu mă respecți. Treaz sau beat.

Mustrarea îl făcu să se mai gândească. Pentru un băiat care crescuse fără mamă, Agnes fusese cea mai bună tovarășă, întotdeauna deschisă, întotdeauna grijulie, întotdeauna lângă el.

Fusese tânără și drăguță când Regele era doar un copil, gata de joacă. Agnes fusese cea care îi arătase toate ungherele și nișele castelului, cea care își făcuse mereu timp pentru el. Când Regele își rupsese încheietura după ce căzuse pe scările castelului, Agnes fusese cea care îl luase în brațe și îi promisese că totul va fi bine.

Și tot Agnes era cea care îi spusese mereu adevărul Regelui, chiar dacă asta îl făcea să se simtă ca un măgar. Ca acum.

– Îmi cer scuze.

Menajera încuviință din cap.

– Și dacă tot veni vorba, ce-ar fi să încerci să îți respecți și viitoarea soție, ce zici?

Un pic cam târziu pentru asta.

– Nu e viitoarea mea soție.

Agnes ridică o sprânceană.

– Și-a venit în simțiri și te-a părăsit?

Ciudat, dar nu o făcuse. Dar se săturase să o țină aici împotriva voinței ei, obligând-o să spună o poveste pe care nu voia să o spună. Avea să o dezlege de înțelegerea lor cât mai repede. În după-amiaza aceasta. Imediat ce o vedea.

Iar ea avea să îl părăsească.

– O va face, răspunse el, fără să-i facă nici o plăcere.

– Știi că va fi doar din vina ta.

Dădu din cap că știe.

– Știu.

Și știa. O gonea, la fel cum făcuse cu toate celelalte femei care îi arătaseră o urmă de interes în perioada de după Lorna. Doar că înainte n-avusese nici o problemă... un zâmbet, un sărut furat, promisiunea că își vor găsi pe cineva și mai bun. Mai aproape de ideal. Perfect pentru ele. Dar nu voia ca Sophie să găsească pe cineva perfect. Voia să fie el acel cineva perfect pentru ea.

Doar că nu știa cum să devină așa. *Fir-ar să fie!*

– Urăsc locul ăsta.

– De ce?

Oftă, își sprijini capul pe spătarul fotoliului și-și închise ochii.

– Pentru că mă face să mă simt ca un copil. Mă face să mă simt ca băiatul care eram când am locuit aici, când mă agățam de poalele tale, neștiind ce să mai fac. Singura diferență este că acum nu mai dau doi bani pe părerea lui referitoare la acțiunile mele.

Agnes îl studie cu mare atenție.

– Nu sunt sigură că este adevărat.

Avea dreptate, bineînțeles. Îi păsa enorm de părerile tatălui său vizavi de acțiunile lui. Voia ca el să le urască din tot sufletul. Se ridică, enervat de această revelație.

– După ce îl voi moșteni, rad locul ăsta de pe fața pământului, odată cu amintirile lui. Se duse la o măsuță din apropiere și-și reumplu paharul. Ia-o înainte. Du-mă la regele castelului ca să-mi aud instrucțiunile și să-l las în pace. Dacă totul merge bine, o să ajungem la o înțelegere, după care n-o să ne mai revedem vreodată.

Dacă n-ar fi fost Sophie, deja ar fi plecat.

– Nu e un ticălos, așa cum crezi tu, să știi.

Îi aruncă o privire tăioasă.

– Cu tot respectul, tu nu ești fiul lui.

– Nu, zise ea, dar am administrat casa asta de când te-ai născut. Am fost aici în noaptea în care ai plecat. Am fost aici în toate nopțile de atunci.

– De când mi-a forțat mâna și m-a făcut să o ucid pe femeia pe care o iubeam.

Agnes se opri brusc. Regele nu spusese niciodată aceste cuvinte cu voce tare, dar în ultimele douăzeci și patru ore le repetase deja de două ori. Parcă s-ar fi descuiat ceva în el după ce îi spusese Sophiei.

– Ce e? întrebă el.

Agnes scutură din cap și se puse din nou în mișcare.

– I-am promis tatălui tău că te aduc.

– Sunt ca și adus, Agnes, zise el. N-am nevoie de escortă.

– Cred că se teme că vei pleca dacă ești lăsat în pace.

Dacă n-ar fi fost Sophie, ar fi fost deja pe drum.

– Nu se înșală. Am venit doar să-i spun că neamul nostru se va stinge odată cu mine.

– Nu crezi că fata asta minunată își dorește copii?

Ba sigur că și-ar fi dorit. Și ar fi o mamă minunată.

Dar nu pentru copiii lui.

Pentru copiii altcuiva. Ai cuiva care s-o iubească așa cum merita, pe ea și pe afurisita aia de librărie îndesată cu cărți de care doar ea ar fi fost interesată. Acesta era cadoul lui pentru ea. Libertatea de a avea acea librărie. De a-și găsi fericirea. Acea dragoste.

La fel le oferise daruri și tuturor celorlalte femei pe care le împiedicase să se căsătorească. Le oferise șansa de a-și găsi dragostea.

O șansă pe care Lorna nu o avusese niciodată.

Sophie avea să o capete.

Faptul că nu-i convenea deloc că ea avea să se îndrăgostească de un altul era irelevant.

– Vei veni să asculți ce are de spus înainte să pleci, spuse Agnes, de parcă îl putea convinge dacă îi poruncea. Îmi datorezi măcar atât.

– Pentru ce?

Atunci se uită la el, iar el realiză că, deși trecuseră cincisprezece ani și ea era încă o femeie frumoasă, locul acesta o îmbătrânise.

– Pentru toți anii în care mi-am făcut griji pentru tine.

Le dezamăgea pe toate femeile din jurul lui.

Ajunși în fața biroului tatălui lui, se holbă la ușă, amintindu-și cum era copil și stătea aici cu un nod în gât, îngrijorat de ce va spune bărbatul de cealaltă parte.

Nu mai resimțea nici un pic din trepidația aceea tinerească. Agnes ridică mâna să ciocăne pentru a-și anunța sosirea. Regele o opri.

– Nu.

Apăsă pe clanță și intră.

Ducele de Lyne stătea în capătul îndepărtat al studioului, la fereastra din alcov care dădea spre moșia extinsă. Se întoarse când auzi ușa. Tatăl lui era ca scos din cutie, îmbrăcat cu o haină bleumarin și pantaloni de piele întoarsă, cizme până la genunchi și o lavalieră perfect călcată.

– Unii ar zice că nu-i obligatorie ținuta formală la o asemenea distanță mare, în kilometri, dar și în timp, de Londra, zise Regele.

Ducele îl măsură cu o privire lungă, meditativă și disprețuitoare.

– Unii ar zice că ai putea să-ți aduci aminte de bunele maniere în pofida distanței și să nu te îmbeți în mijlocul zilei.

Regele nu mai aștepta să fie invitat să ia loc, ci se tolăni pe un scaun din apropiere, satisfăcut de felul în care sprâncenele cărunte ale tatălui lui se ridicară în semn de iritare.

– Am descoperit că alcoolul mă ajută să trec peste greața pe care mi-o provoacă locul ăsta.

– Când erai copil nu îl urai.

– Pe atunci nu cunoșteam adevărul.

– Și care este acesta?

Regele luă o gură de băutură.

– Că ne transformă în monștri.

Ducele se apropie și se așeză pe scaunul din fața lui. Regele îl studie pe tatăl lui, încă înalt și dichisit, genul de bărbat pe care femeile îl considerau chipeș și pe măsură ce îmbătrânea. Iar în ultimul deceniu îmbătrânise, firele albe care îi marcaseră tâmplele se întindeau acum prin tot părul, la fel ca și ridurile din jurul gurii și al ochilor, despre care Regele spusese la un moment dat că reprezentau un semn al bunei dispoziții.

Ironic să se gândească la tatăl său ca la genul de bărbat cunoscut pentru așa ceva.

– Arăți bine, zise ducele. Mai în vârstă.

Regele mai luă o gură.

– De ce mă aflu aici?

– Trebuie să vorbim.

– Mi-ai trimis vorbă că ești pe moarte.

Lyne flutură o mână.

– Toți suntem pe moarte, nu-i așa?

Regele îl săgetă cu privirea.

– Unii dintre noi nu suficient de repede.

Ducele se lăsă înapoi pe spetează.

– Bănuiesc că tu crezi că merit să-mi vorbești așa.

– Cred că meriți și mai mult, replică Regele. Urmă o pauză, apoi continuă: Nu te mai întreb o dată, Excelență. Ori îmi spui acum de ce-am fost chemat aici, ori plec, iar data viitoare când mai vin aici, locul o să-mi poarte numele.

– Aș putea să vin după tine în Londra.

– Te-am evitat cincisprezece ani, Excelență. Londra este un oraș foarte mare.

– Îți va fi greu să mă eviți dacă îmi asum rolul de duce.

– Ca să faci asta, ar trebui să-ți preiei locul din Parlament. Sunt sigur că restul Camerei Lorzilor ar fi încântați că în sfârșit îți tratezi titlul cu respect. Îi aruncă o privire speculativă. De fapt, pentru cineva care își respectă titlul atât de mult încât a mers atât de departe ca să și-l apere să nu carecumva să fie mânjit de sânge impur, e mare mirare că te-ai eschivat de la o îndatorire atât

de importantă. Ai fost în Londra de câte ori, de șase ori în cincisprezece ani?

– Am avut motivele mele să nu intervin.

– Sunt sigur că au fost foarte întemeiate, bombăni Regele.

– Unele mai bune, altele mai puțin bune. Ducele trase aer în piept și-și scoase ochelarii. N-ar fi trebuit să te las singur atâta vreme.

Regele ridică o sprânceană.

– Să mă lași?

Ducele își încleștă pumnii pe genunchi.

– Erai tânăr și insolent, și nu știai nimic despre cum merge lumea asta. De câte ori m-am întors, ai refuzat să mă vezi. Un singur mesaj irascibil. „Eu voi fi ultimul urmaș al neamului nostru." N-ar fi trebuit niciodată să permit așa ceva.

– Îmi place cum ai impresia că mi-ai *permis* să fac ceva din noaptea în care m-ai exilat.

Lyne îl măsură cu o privire verde glacială, pe care și Regele o folosise de nenumărate ori pe alții. Nu-i plăcea să fie ținta ei.

– Ți-am permis totul. Ți-am umplut cuferele cu bani, ți-am dat cai, casa de oraș din Mayfair, cabrioleta pe care ai condus-o cu viteză nebunească un an până ai distrus-o într-un accident, trăsura pe care n-ai folosit-o niciodată.

Regele se aplecă în față, enervat la culme de felul în care tatăl lui își revendica succesele lui în nume propriu.

– Banii aceia valorează acum de douăsprezece ori mai mult. Casa stă goală, acolo în Park Lane, și e încă a ta. Caii au murit. Și da, trăsura a avut un accident. La fel ca trăsura de aici. Privirea i se îngustă. Am trăit pe banii tăi până am fost în stare să-mi câștig un trai. Și nu ți-am mai cerut niciodată un ban. S-ar fi zis că nu ai ținut socoteala. S-ar fi putut crede că ai trecut banii aceia în contul uciderii unei fete pe care ai considerat-o atât de inferioară ție, încât ți-ai permis să te descotorosești de ea.

– Și uite cum am ajuns la miezul problemei.

– Într-adevăr.

Ducele se lăsă în scaun și își ridică paharul cu scotch.

– Nu am fost responsabil de moartea ei.

O exprimare cam ciudată, pe care Regele considera că tatăl lui o folosise pentru a nu-și asuma responsabilitatea.

– Nu, eu am fost, și îți mulțumesc foarte mult pentru că mi-ai clarificat situația, de parcă eu n-aș fi fost acolo.

– Nu ai fost nici tu.

Regele ridică mâna.

– Eu am ținut frâiele, Excelență. Am auzit-o țipând. Am fost acolo când n-a mai scos nici un sunet. Am ținut-o în brațe.

– Și asta o să-ți fie crucea de dus. Toți bărbații au asemenea cruci.

Regele își trecu o mână prin păr, abținându-se cu greu să-și potolească furia și frustrarea.

„De ce sunt aici?"

– I-am oferit bani, zise ducele. Lăptăresei.

– Ca să mă părăsească.

Lorna nu-i spusese nici un cuvânt despre asta, dar nici nu era o surpriză prea mare.

– Nu-s mândru de ce-am făcut, dar altfel nu puteam să verific dacă nu cumva umbla după titlul tău. După banii tăi. Că nu încerca să parvină.

Rege izbucni în râs.

– Vrei să te cred că ai vrut să... să ce, să verifici că mă iubește?

Privirea ducelui zbură pe deasupra umărului Regelui.

– Mă crezi sau nu, ăsta e adevărul.

– Ba sunt prostii și știi foarte bine. N-ai făcut nimic toată viața decât să te dedici importanței sângelui albastru, reputației și familiilor de renume. Dacă i-ai oferit într-adevăr bani, ai făcut-o ca să fii sigur că mă va părăsi. Bănuiesc că la fel ai procedat și cu tatăl ei.

Ducele încuviință din cap.

– La fel.

– Iar el a acceptat. Și ea a venit fuga la mine. Pentru că mă iubea. Iar banii nu puteau cumpăra asta.

– Nici n-a acceptat, zise ducele. Iar banii nu o puteau cumpăra, ai dreptate. Tu i-ai tentat cu altceva. Cu ceva mult mai prețios. Cu ceva ce au crezut că nu vor obține niciodată, iar apoi... au avut senzația că ar avea șanse.

Cuvintele îl neliniștiră. Voise încă de la început să fugă. Să treacă granița. În Scoția. Regele insistase să se căsătorească

într-o biserică. În Anglia. În fața tuturor. Ea fusese de acord. Nu așa fusese?

– Nu ți-a spus despre bani, zise tatăl lui, pentru că știa că dacă îți spune, o să vii supărat la mine. Iar eu ți-aș fi spus adevărul. Și-a făcut griji că ai putea să mă crezi. În schimb ți-a spus altceva.

Regele nu-l credea. Scutură din cap.

– Nu este adevărat.

– Ba este adevărat. Cuvintele răsunară din ușă, unde Agnes stătea ca o santinelă.

– Te-a pus până și pe tine să minți pentru el? zise el, trădarea provocându-i o durere încinsă și neplăcută în piept.

– Nu minte, spuse ducele.

– Tatăl ei a venit la castel după moartea ei, Aloysius, interveni Agnes. După ce ai dispărut. Era distrus. Și a spus adevărul – că încă de la început au vrut doar să pună mâna pe titlu. Împreună.

Regele scutură din cap.

– Nu. Ei îi era frică de el. Mi-a spus că venea după noi. Că dacă o găsește, o omoară. Că și lui îi era frică de tine.

– Acelui om nu îi era frică de mine, zise ducele. Se închipuia deja un Boleyn. Mi-a spus-o în față și i-a rupt rochia. A lovit-o cu dosul palmei – și zdravăn. I-a spart buza. Și mi-a jurat că până la răsăritul soarelui ea va deveni următoarea marchiză de Eversley.

Regele își amintea clar rochia, ruptă la gât. Încă îi mai vedea buza sângerând. Alungă amintirea. Tatăl lui mințea. Asta făcuse.

– Și de ce nu i-ai oprit?

– M-am dus la Rivendel. Contele vecin, proprietarul moșiei pe care trăiau Lorna și tatăl ei. Ducele râse de cât de prost fusese. Chiar am crezut că m-ar putea ajuta. Dar fetei tale și tatălui ei li se promisese un ducat. Și erau dispuși să riște totul. Până m-am întors acasă, tu plecaseși. Cu ea. Și cu trăsura. Ducele făcu o pauză. Așa am aflat că aristocrația nu are nici o putere asupra voinței omenești.

În mintea Regelui se învârteau cu o viteză amețitoare imagini din acea noapte, întipărite bine în memorie. Lacrimile ei, implorările ei, ochii încărcați de spaimă. Ochii aceia. Demni de cea mai bună actriță din Anglia. Sau care își dorea atât de mult ceva, încât era gata să facă orice.

Dar ideea că l-ar fi mințit – că tot ce crezuse despre vara aceea, despre acea fată, despre viața pe care ar fi putut-o avea, fusese doar în imaginația lui – era devastatoare. Și imposibil de crezut. Nu conta că acum îndoiala îi fusese plantată. Că creștea. Ce-ar fi fost dacă singura dragoste în care crezuse fusese doar o minciună?

Ce-ar fi fost dacă cea mai sumbră durere pe care o simțise vreodată ar fi fost produsă de trădare și nu de dragoste?

Cine era el, dacă nu omul care devenise după noaptea aceea?

Regele se ridică, vrând cu disperare să plece din cameră. Să scape de tatăl lui. Să scape de Agnes, despre care nu crezuse niciodată că îl va trăda. Își îndreptă acuzațiile spre ea.

– Amândoi mințiți.

– Dacă îi mai spui o dată că e mincinoasă, nu mai ești binevenit în această casă, rosti ducele pe un ton rece și furios. Eu îți suport insultele, dar Agnes ți-a fost mereu aproape din ziua în care te-ai născut și nu îți permit să vorbești urât despre ea.

Cu alt prilej, furia tatălui lui l-ar fi șocat, dar Regele nu avea răbdare acum să se mai gândească și la asta. Începu să se răstească la duce:

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Locul acesta ne-a transformat în monștri pe amândoi. Eu voi fi ultimul urmaș al acestei familii, așa cum ți-am promis întotdeauna.

– *Și cum rămâne cu soția pe care mi-ai prezentat-o? Cu dorințele ei cum rămâne?*

Sophie.

– Să nu-mi spui că crezi că mă iubește. E una dintre Fiicele Periculoase.

Privirea ducelui nu șovăi.

– După ce-am văzut noaptea trecută, cred că fata ține mult la tine. Lăptăreasa ta nu te-ar fi lăsat niciodată așa cum a făcut-o fata Talbot.

Perfect, neprihănita Sophie, care își dorea o casă plină de fericire și onestitate. Sophie, pe care avea să o redea vieții pe care și-o dorea în cel mai scurt timp cu putință. Nu-i plăcea deloc că o știa aici, în locul acesta, cu acest om și cu revelațiile lui.

Fusese o vreme când crezuse în dragoste. Când și-o dorise. Dar pierduse singura făptură pe care o iubise vreodată, iar acum până și adevărul era învăluit în minciuni.

– Atunci dorințele ei vor avea de suferit alături de ale mele.

Rămăsese un singur lucru despre care se putea asigura că va rămâne la fel de adevărat.

Locul acesta. Familia aceasta. Se termina cu el.

Chiar dacă asta însemna să o părăsească pe Sophie.

Chiar dacă, cumva, ultimul lucru din lume pe care voia să îl facă era să o părăsească pe Sophie.

Își încleștă maxilarul de nervi, suspiciuni și încă ceva, mult mai complicat.

– De ce mă aflu aici? întrebă el pentru ultima oară cu un șuierat aspru și neplăcut pe limbă.

– Ești fiul meu, răspunse simplu ducele, iar în ochi îi sclipi ceva ce Regele nu voia să identifice. Ești fiul meu, și au fost vremuri când ai fost bucuria mea. Meriți să știi adevărul. Și mai mult, meriți să știi ce-i aceea fericire. Ducele se opri, îmbătrânit brusc parcă. La naiba cu toată mândria.

Cuvintele acestea fură cea mai dură lovitură, iar Regele le răspunse în singurul fel în care putu. Ieși din cameră fără să mai spună nimic și se îndreptă spre singurul loc unde își putea găsi alinarea. În labirint.

Furia și frustrarea îi călăuziră pașii prin labirintul complex, fiecare cotitură aducându-i aminte de tinerețe, de greșeli. De trecutul de care fugea de doisprezece ani. Urmă cărarea fără ezitare, aducându-și aminte la perfecție traseul până în centru. Era Tezeu și se ducea la Minotaur, cu gândul la bătălia care îi răvășea mintea și inima.

Dar în centrul labirintului nu găsi nici un monstru.

O găsi pe Sophie.

Labirintul Lyne era la fel de magnific pe cât și-l aducea aminte. Sophie stătea pe marginea fântânii extravagante de marmură din inima labirintului cu cartea uitată în poală, făcându-și curaj să plece de pe proprietate.

O mare parte din zi și-o petrecuse explorându-i meandrele, căutarea fântânii din centru ocupându-i gândurile cât

să nu o ia razna din cauza Regelui. Sigur, se gândise o grămadă și la Rege, la copilăria lui aici, la mărturisirea lui că acesta era locul preferat de pe proprietate. La lucrurile pe care sigur le evitase când obișnuia să se ascundă în acest labirint.

Numărându-se și ea printre cei care căutau să evite anumite lucruri, aprecia la justa valoare beneficiile aduse de locul acesta.

În seara precedentă o condusese la dormitorul ei, despărțit de camera lui printr-un singur perete și o ușă, și ea reușise să se abțină să protesteze față de decizia lui de a nu o atinge. După părerea ei, deja se pricepea de minune să-și mascheze sentimentele în fața lui.

Firește că de îndată ce ușa dormitorului se închisese și stinsese lumânările de lângă pat, își lăsase lacrimile să apară în voie, împreună cu dorința – nu doar să fie atinsă de el și să-i vorbească, ci pentru tot restul. Ar fi vrut să-i cunoască povestea, dragostea purtată Lornei – îl durea sufletul pentru el și pentru fata pe care o pierduse.

Și o durea sufletul și pentru ea.

O durea nespus faptul că realizase că îl dorea. Că dorea să-i audă confesiunile, dorințele și să-i cunoască adevărul. Și nu conta. Pentru că era în stare să îl dorească la nesfârșit, iar el nu și-ar mai fi riscat inima din nou.

Așa că era spre binele ei că se afla aici, în interiorul labirintului complicat, invizibilă pentru ceilalți. Aici își putea găsi curajul de a-și ignora sentimentele pentru el. Și să plece cu capul sus în căutarea unei alte vieți.

Dar niciodată a altui bărbat.

Acum știa. Nu mai exista un alt bărbat pentru Sophie Talbot, cea mai mică dintre fiicele unui miner din ținutul de nord, în afara marchizului de Eversley. Iar marchizul de Eversley nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Drept pentru care pleca.

De îndată ce îl găsea, avea să-i spună măcar atât. Își plimbă degetele prin apa rece, cu privirea fixată asupra scenei de luptă magnific sculptată în marmură din centrul fântânii. Minotaurul, cap în cap cu Tezeu, apa curgând cascadă în jurul lor în timp ce se luptau corp la corp. Sculptura era atât de minuțios realizată, încât monstrul din bătălie reușea să o impresioneze – și el fusese

o marionetă în jocul altcuiva, născut un monstru ca pedeapsă pentru mama lui. Nu i se părea corect că își petrecuse întreaga viață în singurătate, chiar dacă labirintul din mitologie fusese la fel de frumos ca acesta.

– Ți-ai adus aminte drumul.

Își smulse repede mâna afară din apă. O găsise el primul.

Respirația i se precipită și se întoarse cu fața spre Rege, care stătea la intrarea în ascunzătoarea ei secretă.

– Eu mă...

– Ascundeam de tine.

Zâmbi, urând durerea provocată de vederea lui. Chiar și așa, cu chipul umbrit de barba care începuse să-i crească, cu părul ciufulit, doar într-o cămașă cu mânecile suflecate până la cot, tot o tulbura. Poate că acele lucruri o tulburau mai mult, dându-i o idee despre bărbatul care era în afara Londrei. Despre bărbatul pe care l-ar fi putut avea într-o altă perioadă, într-un alt loc. Își mută privirea înapoi spre apă.

– Mai mult de ideea de tine decât de tine în carne și oase, dacă e vreo consolare.

Buzele lui schițară un zâmbet.

– Sunt lucruri diferite?

– Ideea de tine mă tulbură mai tare.

– Ce păcat, zise el. Mi-ar fi plăcut să te tulbur în carne și oase.

Dar era extraordinar de tulburător. Într-adevăr, dacă ar fi tulburat-o și mai tare, ar fi luat-o la fugă urlând de aici. Așa însă, se ridică și-și șterse palma de fuste.

– Dacă ai venit aici ca să te ascunzi de mine, milord, te las cu plăcere în pace.

Fu surprinsă că, pentru o clipă, oferta ei îl făcu să cadă pe gânduri. Surprinsă și oarecum ofensată. La urma urmei, el o insulta mai mereu, nu? El fusese cel care îi dăduse foarte clar de înțeles că nu aveau să fie niciodată împreună. Așa că de ce să fie ea cea care pleacă?

Ea venise prima aici, nu?

Nu-și imagina că el se conforma regulilor elementare.

Dar păru că se răzgândește.

– Rămâi, zise el încet. Rămâi și ține-mi companie.

Ceva din cuvintele rostite cu blândețe o făcu să se așeze, să se întoarcă spre el și să-și dorească să fi stat mai aproape. Să-și dorească să-i vadă sclipirea verde din priviri. Să-i poată citi emoțiile îngropate acolo. Apoi el adăugă încă un cuvânt care nu suporta absolut nici un refuz:

– Te rog.

Se întâmplase ceva.

– Milord, zise ea, s-a întâmplat ceva?

Făcu abstracție de întrebarea ei și se așeză pe banca joasă de piatră aflată la câțiva metri de ea, cu fața spre ea și spre arteziană, își întinse picioarele și le încrucișă la nivelul gleznelor și își încrucișă brațele peste piept, dezvelindu-și antebrațele viguroase și de bronz, element greu de ignorat. Își înălță bărbia și făcu semn spre poala ei.

– Tot n-ai terminat cartea despre construcții megalitice?

Îi luă o secundă să-și aducă aminte că avea o carte în brațe. O strânse și mai tare și apoi zise cu un surâs forțat:

– Ai vrea să-ți mai citesc?

El nu îi răspunse cu aceeași expresie.

– Mă crezi sau nu, nici măcar construcțiile megalitice n-ar putea să-mi capteze atenția în clipa asta.

Sophie se uită spre carte.

– Nu e despre construcții megalitice.

– Dar despre ce?

Nu-și mai aducea aminte. Se uită iar spre carte.

– Despre mitologia greacă.

– Interesantă?

– Este despre tot felul de crai, oameni lipsiți de onoare și tot felul de ticăloși.

– Un subiect cât se poate de fascinant.

– Dacă îți plac poveștile în care femeile sunt ruinate.

– Dar ție?

Da.

Se opri ca să se gândească la întrebare. La răspuns. Se uită în ochii lui.

– Mie îmi place de tine.

– Parcă nu ne plăceam reciproc, așa-mi aduc aminte.

Scutură din cap.

– Am remarcat că m-am răzgândit. El se ridică și veni spre ea, iar ea își duse ideea până la capăt: Chiar dacă n-ar fi trebuit să o fac.

Se așeză lângă ea pe marginea fântânii, ridică o mână și îi dădu o șuviță lungă după ureche.

– N-ar fi trebuit, îi dădu el dreptate. Nu-ți voi distruge reputația, Sophie.

– Dar asta ne-a fost înțelegerea, spuse ea.

– Așadar, amândoi am încălcat-o.

– Ai avut foarte mare grijă de mine, răspunse ea, iar când văzu că el se încruntă nedumerit, aduse și lămuriri: Am spus ceva frumos despre tine, zise ea. Așa cum ne-a fost înțelegerea. Eu nu am încălcat-o.

El își închise ochii și rămase așa un moment. Când îi redeschise, strălucea aprins.

– Eu tot renunț. Nu îți voi distruge reputația.

Fruntea i se încruntă.

– De ce nu? Cu celelalte nu ai ezitat. El nu răspunse, iar ea continuă să insiste: Cu Marcella nu ai ezitat. Ceva o deranja că tăcea, același lucru care o deranjase și în după-amiaza de la serata Liverpool. Marcella care fluturase fericită mâna de la fereastra de deasupra, ca și cum ar fi fost mai mult decât mulțumită că după plecarea Regelui urma să se confrunte singură cu problemele iscate de distrugerea reputației ei. De fapt, nu le-ai distrus reputația, așa e?

Ridică o sprânceană.

– De unde ai tras concluzia asta?

Amintirile îi reveneau în cascadă.

– Pentru că i-am văzut chipul Marcellei când ai plecat. Când s-a aplecat pe fereastră ca să-ți mulțumească.

El își coborî privirea spre apă și-și plimbă degetele pe suprafața ei.

– Poate că îi plăcuse rendez-vous-ul nostru.

Sophie miji ochii spre el.

– Nu cred.

– Bine. E puțin supărător.

Îi ignoră tentativa de schimbare a subiectului.

– Nu cred că a fost un rendez-vous. A fost?

Înclină din cap.

-Nu a fost.

Se încruntă.

- Și atunci ce-a fost cu evadarea aceea spectaculoasă? De ce să-l enervezi pe conte? Tăcu când își dădu seama. Am înțeles. Ca Marcella să se poată mărita cu un altul.

Încuviință din cap.

- Cu proprietarul de la magazinul de haine bărbătești Hoff și Chawton, dacă-mi aduc bine aminte. Mi-a promis că mă va aproviziona cu lavaliere ori de câte ori o să am nevoie.

- Tatăl Marcellei nu a mai avut nimic de obiectat.

- Cred că o să fie recunoscător că cineva vrea să o ia de soție pe fiica lui. Iar domnul Hoff este foarte înstărit.

Sophie râse.

- Ai ajutat-o să se căsătorească cu cineva cu care nu spera s-o facă.

- Mi-a jurat că va fi o căsătorie din dragoste.

- Și celelalte? întrebă Sophie. Și celelalte și-au dorit să se mărite din dragoste?

- Absolut toate.

Sophie se gândi la celelalte femei, la cele pe care le invidiase în timpul discuției purtate cu el în trăsură.

- Le-ai distrus reputația ca să poată fi fericite.

Și ea ar fi fericită dacă el i-ar distruge reputația.

- Le-am dat doar un mic imbold.

- Ar fi trebuit să îmi dau seama, zise ea. Dacă ar fi fost ceva între voi, atunci ar fi...

Se opri. Nu putea să-i spună așa ceva.

- Atunci ar fi ce?

- Nimic.

- Oh, nu, Lady Sophie, zise el. Tocmai devenise interesant.

Suflă cu un șuierat aerul din piept, obosită de atâtea minciuni. Așa că îi spuse adevărul.

- Dacă ar fi fost ceva între voi, atunci nu s-ar fi grăbit așa de tare să-și ia rămas-bun de la tine. El încremeni. Marcella n-ar fi putut să o facă așa de ușor. Își scoase mâna din apă și îi atinse obrazul cu degetele reci și ude. Ea își închise ochii în fața acestei senzații. Mie îmi este foarte greu să-mi iau rămas-bun, șopti ea.

Se așternu un moment lung de liniște, după care el rupse tăcerea:

– Asta îți dorești? Să îți iei rămas-bun de la mine?

Nu. Niciodată.

Regele se uita spre statuia din spatele lor.

– Ce știi despre Minotaur?

Întrebarea îi distrase atenția. Îi urmă privirea spre frumoasa bucată de marmură – un bărbat dezbrăcat cu capul unui taur.

– Știu că a fost prins în labirint.

– A fost captiv în centrul unui labirint imposibil, din care o singură persoană știa cum se poate ieși.

– Ariadna, zise ea.

Regele ridică o sprânceană. Sophie se înroși.

– Știu și eu câte ceva.

Îi luă mâna și i-o întoarse cu palma deschisă spre exterior. Își înmuie un deget în apă și îi pictă centrul palmei cu picături reci, iar senzația o zdruncină pe de-a-ntregul cu o plăcere viscerală.

– Fiind singura care știa secretele labirintului, Ariadna a fost însărcinată cu conducerea virginelor de sacrificat la Minotaur în fiecare an, pentru ca zeii să fie mulțumiți.

– O sarcină groaznică, zise Sophie.

– Tatăl ei a însărcinat-o pentru că era prea importantă pentru altceva, continuă Regele, trasându-i liniile din palmă ca și cum ar fi vrut să-i afle secretul labirintului ei. Și odată desemnând-o ca fiind esențială, a ținut-o aproape de casă. În plus, a convins-o că dincolo de zidurile labirintului nu era nimic demn de ea.

Sophie ridică o sprânceană.

– Și așa de valoroasă era într-adevăr?

O măsură cu privirea.

– Mai mult decât bănuia ea că este. Mai frumoasă ca un vis, deșteaptă și bună. Ei i se tăie răsuflarea la auzul unei asemenea descrieri. Minotaurul nu a atacat-o niciodată. Se spune că o iubea.

Nu despre ea vorbea. Simți că o ia razna. Își drese vocea.

– La rândul lui, și el era suficient de inteligent să știe că ea era cea care îi aducea de mâncare.

Una dintre sprâncenele negre se ridicară.

– Mă lași să-ți spun povestea? Sau îți arde de glume?

Își duse mâna la piept.

– Iartă-mă, milord. Firește. Continuă.

– În cel de-al treilea an, în preajma sacrificiului, Tezeu a venit în labirint.

Sophie se uită spre statuie.

– Se pare că a avut ceva probleme.

– Și-a jurat să îl nimicească pe Minotaur, iar Ariadna a fost de acord să-l ajute să străbată labirintul.

Ea își smulse mâna din mâna lui, o mișcare cam bruscă.

– O cruzime, ținând cont de sentimentele Minotaurului.

– Din dragoste facem lucruri ciudate.

Știa din proprie experiență câtă dreptate avea.

– S-a îndrăgostit de Tezeu? Regele aprobă tăcut, iar Sophie adăugă: Sigur a căutat-o cu lumânarea. În cel mai rău caz.

Regele continuă să povestească:

– Ariadna și-a condus dragostea în centrul labirintului, iar acolo acesta s-a luptat cu Minotaurul.

– Pe viață și pe moarte, completă ea.

– Vezi? Nu ești suficient de atentă. Tezeu s-a luptat pentru viața lui. Scutură nemulțumit din cap. Minotaurul însă s-a luptat pentru Ariadna.

La aceste cuvinte, Sophie rămase nemișcată și îl privi pe Rege în ochi, așteptând să continue.

– S-a luptat să fie cu ea într-o lume din care nu putea evada, gata să își asume anii de singurătate, dacă asta însemna că o poate vedea, fie și măcar în treacăt. Ea era motivul pentru care trăia; iar dacă nu o putea avea, nu-i păsa dacă murea. Ea era singura persoană din lume care îl înțelesese. Respirația Sophiei se precipită din ce în ce mai mult și se aplecă spre el ca să audă mai bine. Singura persoană pe care o iubise.

– Ce tragedie, șopti ea.

– Dar Tezeu nu era sigur că va câștiga bătălia – Minotaurul avea puterea a zece oameni, zise Regele, supraveghind-o cu atenție. Tezeu adusese sabia lui Egeu cu el, singura armă care îl putea ucide pe Minotaur, dar a pierdut-o în mijlocul luptei.

Arătă spre baza statuii, iar Sophie se uită și zări sabia săpată în marmură.

– Minotaurul ar fi câștigat, dacă nu era Ariadna. S-a aruncat în luptă și i-a dat sabia scăpată pe jos lui Tezeu.

Sophie scutură din cap.

– Biata creatură.

– Trădată, zise Regele, accentuând cuvântul. De femeia pe care o iubise. Se spune că atunci când și-a dat seama că îl alesese pe Tezeu, Minotaurul a renunțat și s-a lăsat lovit. Făcu o pauză. Deși întotdeauna am crezut că lovitura sabiei nu avea cum să fie mai rea decât cea aplicată de Ariadna.

Sophie scutură din cap, cu lacrimi pe obraz.

– Ce poveste tristă.

El se întinse și-i șterse lacrimile.

– Moartea i-a fost izbăvire – oricum n-ar fi scăpat niciodată din labirint. Urmă un moment lung de tăcere, după care își retrase mâna. Se înțelege că eu am fost întotdeauna de partea Minotaurului.

Deși știa că nu ar trebui, deși știa că face o greșeală, Sophie se întinse spre el și își așeză palma pe brațul lui cald, încercând să-l facă să se uite la ea. El nu se uită, așa că se ridică în fața lui, iar fusta i se frecă de genunchii lui. Nu-și ridică privirea nici acum, ci rămase pironită asupra trupului ei, dar privind prin ea, cu mintea la povestea pe care o spusese. Cu mintea în altă parte.

– Rege, șopti ea, iar el îi întâlni privirea și tristețea din ochii lui o copleși. Fără să mai stea pe gânduri, își puse o palmă pe părul lui brunet, simțindu-l mătăsos printre degetele ei. Ce s-a întâmplat?

El închise ochii apoi făcu ceva de neimaginat – își puse mâinile pe talia ei și o trase mai aproape, ca apoi să-și îngroape fața în abdomenul ei și să tragă adânc aer în piept, strângând-o cât de tare putea.

Mâna ei liberă se alătură celeilalte, degetele i se împreunară în părul lui și îl ținu așa, dorindu-l, dorind să îi audă gândurile, vrând să-i spună tot ce simțea.

Ar fi trebuit să-i spună că dorea să plece.

Doar că acum, în clipa aceasta, cu mâinile lui pe ea și cu respirația lui atât de aproape de ea, nu mai dorea să plece. Dorea să rămână pentru totdeauna.

– Rege, șopti ea.

El scutură din cap la auzul numelui.

– Te doresc cu disperare, Sophie.

Inima i se opri.

– Mă dorești?

Se uită spre ea, frumos și devastat.

– Da, zise el. Te-am dorit de la început, să știi. Din clipa în care aproape te-am pocnit în cap cu cizma.

Ea schiță un zâmbet trist.

– Ba nu, nu e adevărat.

El clătină ușor din cap.

– Poate nu chiar de atunci. Dar sigur din momentul în care te-am găsit bând cu Warnick în grajd.

– Îmbrăcată în livreaua valetului tău?

– Aha, exclamă el. Deci recunoști că e valetul meu.

– Niciodată.

Râse, iubind prezența lui. Iubind felul cum arăta.

Îndrăgostită de el.

Luă o gură sănătoasă de aer.

– Rege, ce...

– Nu m-a iubit, rosti el încet.

Fruntea ei se încreți.

– Cine?

– Lorna. A interesat-o doar să pună mâna pe titlu și atât.

I se părea incredibil după ce îl auzise vorbind așa de frumos despre ea.

– De unde știi?

– Pentru că știu. Îi dădu drumul și se ridică ca să se depărteze de ea. Familia asta se va stinge odată cu mine, șopti el, iar ea simți o durere acută că trebuia să-l asculte și în continuare. A fost mai mult decât răzbunare. A fost penitență. Am jurat că n-o să mă căsătoresc pentru că nu suportam ideea de a o trăda pe fata pe care o iubisem odinioară. Sophie îi simți durerea provocată de trădarea suferită și de-abia se stăpâni să nu plângă și mai tare. Dar acum... a vrut să se mărite cu mine pentru bani. Pentru titlu. Pentru siguranța zilei de mâine. M-a mințit.

Se întoarse și plecă de lângă Sophie spre cărarea labirintului. Se întoarse înapoi înainte de a intra în labirint și o privi o bună bucată de vreme cu ochi încărcați de furie, frustrare și dezamăgire.

– Am crezut că a fost singura persoană care m-a dorit pentru cine și ce sunt. Iar acum știu adevărul. M-a vrut pentru titlul

meu și pentru averea mea. Nu pentru mine. Nimeni nu m-a dorit vreodată.

Sophie nu mai ezită, dorința disperată ca el să o audă spunând adevărul atrăgând-o spre el.

– Nu este adevărat.

Ea îl dorise. Cu disperare.

El înțelese, iar privirea îi deveni de animal de pradă. El, vânător. Ea, pradă. Apoi spuse:

– Eu nu te pot iubi.

O singură lacrimă i se scurse pe obraz în timp ce dădu din cap că a înțeles.

– Știu.

– Nu vreau să pleci. Vreau să stai aici. Vreau să te țin aici, în mijlocul labirintului. Chiar dacă știu că e cel mai rău lucru pe care mă gândesc că ți-l fac.

– Nu cred că voi supraviețui dacă mă trădezi.

Atunci veni la ea cu pas iute și hotărât, ridicându-i chipul spre el și privind-o adânc în ochi.

– Nu vreau să pleci, zise el. Vreau să rămâi.

– Și ce se va întâmpla dacă rămân? Ce fel de viață voi avea?

Cuvintele îi răniseră gâtul când le rostise. Pentru că știa răspunsul. Știa că el nu va fi niciodată capabil să îi ofere ceea ce își dorea ea. Ceea ce își dorise dintotdeauna și cumva nu realizase niciodată că își dorește.

N-ar fi iubit-o niciodată. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea. Nu ar fi putut avea copii, în ciuda faptului că ea îi putea vedea foarte limpede, ca pe niște heruvimi cu păr brunet, ochi minunați verzi și gropițe care apăreau când zâmbeau, întocmai ca și el.

El nu o întrebă ce vedea. Ce își dorise. Știa deja.

– Sophie... începu el, iar ea pricepu. Îi sesiză refuzul. Nu voia să audă cuvintele.

Se întinse spre el și îl mângâie pe obraz, trăgându-l mai aproape.

– Mâine, șopti ea, atât de aproape de buzele lui încât părea că el le-a rostit. Ce-ar fi dacă mâine ne-am reîntoarce în lume?

– Da, răspunse el cu hotărâre, cuvântul având forța unui jurământ, a unei rugăciuni, dar și a unui blestem. Da, zise din nou. Mâine.

Apoi o ridică în brațe și o duse înapoi la fântână.

Iar ea înțelese că locul acesta, bărbatul acesta... aici era casa lui.

Capitolul 18

Amanții din labirintul Lyne

Regele știa că era o greșeală, că era cel mai ticălos dintre ticăloși atunci când îi acceptase oferta. Nu o merita. Iar ea cu siguranță merita pe cineva infinit mai bun.

Dar asta nu îl împiedicase.

Ba dimpotrivă, interdicția pe care ar fi trebuit să și-o impună să nu o atingă îl impulsionase să meargă mai departe. O dorea, deși știa foarte bine că nu trebuia. Drumul îi fusese trasat de mult timp, un drum lung și drept, fără ocolișuri. Fără popasuri pentru emoțiile pe care i le trezea ea, pentru frumusețea pe care o aducea cu ea, pentru promisiunile pe care i le făcuse. Îl chemase de undeva de dincolo de labirint, tentându-l cu promisiuni și mai ispititoare, făcându-l să uite – aproape – ce viață ar fi trebuit să aibă.

„Dar ce fel de viață voi avea dacă rămân?"

Întrebarea ei fusese retorică; deja știa răspunsul, știa că el nu îi putea oferi ce își dorea.

El nu îi putea oferi dragostea.

Iar Sophie avea nevoie de dragoste. De o dragoste pură și fără opreliști, dăruită de bunăvoie odată cu toate capcanele ei. Voia să se mărite, să aibă copii, să fie fericită și să se bucure de toate.

Înțelegea ce fel de viață își dorea ea. Niște fetițe cu ochi albaștri și păr castaniu, îndrăgostite de cărți și de tarte cu căpșuni. O clipă și le imagină zâmbind la fel ca mama lor, fericite și pline de speranțe.

O clipă chiar se lăsă dus de val și își închipui că ar fi putut să îi ofere așa ceva.

Dar ea voia să fie iubită, iar asta nu avea cum să-i ofere. Nu mai avea nimic de dăruit. Și sigur că nici copiii aceia nu aveau să fie niciodată ai lui.

O așeză pe marginea artezienei, îngenunche precum Minotaurul topit de venerație în fața Ariadnei, adorând-o chiar dacă știa că singură n-ar fi supraviețuit în labirint, iar el n-ar fi putut supraviețui în afara lui.

– Povestește-mi despre noaptea trecută, zise el încet și-și ridică privirea spre ea, cu palmele pe tivul fustelor.

– Ce... I se tăie respirația când îi simți degetele explorându-i gleznele. Ce-i cu noaptea trecută?

– Nu mi-a plăcut deloc, spuse el. Nu mi-a plăcut deloc că a trebuit să mă opresc.

Buzele ei se strânseră într-o linie subțire și dreaptă.

– Nici mie nu mi-a plăcut deloc că te-ai oprit.

Își strecură palmele pe sub fuste și i le ridică încetul cu încetul până peste genunchi. Își lipi buzele de interiorul unui genunchi, își răsuci limba acolo, savurând icnetul de surprindere plăcută pe care i-l provocă.

– Nu-mi place deloc că și astăzi va trebui să mă opresc, îi șopti el pe deasupra pielii.

Una dintre palme ajunse pe capul lui, degetele pătrunseră prin păr, în timp ce el începu să îi sărute coapsele, ridicându-i fustele și mai sus, mototolindu-i materialul în poală, iar apoi se aplecă peste ea și o năpădi cu sărutări prelungi și fierbinți pe pielea moale și nedescoperită – piele pe care doar el o atinsese până acum.

– Rege, oftă ea. Eu nu o să te opresc.

El își închise ochii și îi desfăcu coapsele ca să-și facă loc între ele. O sărută stăruitor pe pielea molatică de pe interiorul coapsei, smulgându-i un țipăt stins și făcând-o să își înfigă și mai tare degetele în părul lui ca să-l tragă mai aproape.

Era perfectă.

Zâmbi lângă pielea ei și o zgârie ușor cu dinții peste locul acela intim, neatins.

– Nu o să mă oprești dacă te sărut aici?

Își deschise superb coapsele.

– Nu, șopti ea.

O mângâie mai sus cu o mână, întâlnindu-i cu degetele cârlionții moi pe care îi mai atinsese, dar nu îi mai văzuse.

– Mai mult, zise el pe un ton de comandă. Vreau să-ți desfaci și mai mult picioarele.

Făcu ce i se spusese și se deschise în fața atingerii și a privirii lui, iar el se lăsă pe călcâie și stărui cu privirea asupra părții ei perfecte, roz și dăruite lui.

A lui, punct.

Se uită spre ea, încântat de obrajii ei în flăcări – încântat că nici măcar jena nu o făcea să se ferească de el.

– Mai mult, zise el, luându-și mâna de pe cârlionții ei.

Iar ea se supuse imediat, ceea ce îl făcu să-i lase gura apă.

– Dumnezeule, șopti și se întinse ca să-și plimbe încet degetele prin acei cârlionți până îi găsi părticica umedă și fierbinte. Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ea își feri privirea.

– Nu-i adevărat.

Nu-i plăcea că nu-l credea.

– Știu că ți-am spus că n-o să-ți zic asta. Știu că am zis că o să fac ce mi-ai cerut și că o găsesc un alt mod de a-ți face complimente, dar nu pot. Se așeză din nou în genunchi și o atinse, atrăgându-i privirea. Ești frumoasă, Sophie. Mai frumoasă decât îți poți imagina.

Nu mai apucă să-l contrazică, pentru că îi acoperă gura cu un sărut adânc și vicios, de parcă ar fi avut o eternitate la dispoziție să se exploreze unul pe celălalt. De parcă timpul nu se scurgea în interiorul labirintului. Și era o explorare, o călătorie lungă și agale cu limba, dinții și buzele, cu suspine, țipete și gemete ce promiteau mai mult decât s-ar fi putut întâmpla.

Pentru că nu avea de gând să îi distrugă reputația.

Nici dacă i-ar fi fost viața în joc nu avea de gând să îi distrugă reputația.

Întrerupse sărutul și-și trecu buzele peste obrazul ei, poposind asupra pielii moale de sub ureche, unde spuse:

– Așa este.

Sophie oftă, dar își dădea seama că nu îl credea.

– Te vreau goală aici, în locul acesta, pe iarba asta, în fața soarelui, a cerului, a statuii și a gurii mele. Vreau să te explorez

centimetru cu centimetru, să îți aflu sunetele pe care le scoți când ai orgasm, grele și iuți și da, iubirea mea, frumoasă.

Îi supse lobul unei urechi îndelung, până când ea gemu de plăcere și începu să îl mângâie pe piept și în jos pe bust.

– Rege, șopti ea.

El îi apucă o mână și i-o ghidă spre locul în care pantalonii îi deveniseră foarte strâmți.

– Uite ce-mi faci, șopti el. Mă faci să te doresc. Mă faci să vreau să te întind și să te posed până când nu mai știm decât de noi și de labirint.

Degetele ei explorară înflăcărate.

– Da, zise ea fără să ezite și-și lipi palma de el, făcându-l să vrea să-i arate cu precizie ce trebuia să facă pentru a-l înnebuni complet. El însă scutură din cap și îi împinse mâna de pe el.

– Nu. Nu vreau să te dezonorez, Sophie.

Fruntea ei se acoperi de cute.

– Dar...

– Nu pentru mine fac ce fac, iubire. Pentru tine.

Ea clătină din cap.

– Vreau să facem pentru amândoi.

Nu putea permite așa ceva. Dacă o făcea, era posibil să nu o mai lase niciodată să plece.

Urând acest gând, Rege își reîndreptă atenția spre miezul ei și îi deschise faldurile, dezvelind-o în fața soarelui și aerului, savurându-i fierbințeala, moliciunea, parfumul.

– Ești așa de umedă, se minună el și-și înfipse un singur deget în ea, satisfăcut de reacția ei, de felul în care se legăna spre el, dornică de mai mult. Iar el era dornic să îi ofere mai mult. Nu pot, zise el. Nu pot să nu gust din tine.

Îi depărtă coapsele și se aplecă ca să îi picteze centrul rozaliu cu limba, adorând senzația, felul în care ofta, se mișca și îl ghida, fără ca măcar să știe că o făcea. Își desprinse buzele de pe ea și suflă prelung direct în centrul ei, adorând țipătul pe care i-l provocă.

Degetele ei alunecară în părul lui, îl traseră mai aproape, îl împinseră spre deschizătura ei și se folosi de el ca să o guste iar și iar, pierzându-se în ea. Linse, supse și o mângâie cu limba și cu degetele până când ea începu să se legene puternic, respirația

i se acceleră din ce în ce mai mult, șoldurile mișcându-i-se pentru a atinge apogeul care îi aducea eliberarea.

Dar chiar înainte de a ajunge în punctul culminant, el se opri, își ridică gura de pe ea, și știu că era cel mai mare ticălos când ea îi pronunță frustrată numele. Își lipi încă o dată buzele de mătasea coapsei, o dată, de două ori în timp ce ea își potrivea poziția, și se uită în ochii ei albaștri, care acum străluceau de dorință și de încă ceva, mai primitiv. Ceva ca nevoia de el.

– Biata iubire, zise el cu gustul ei pe buze, care îl tachina la fel de mult cum o tachinau și pe ea cuvintele lui rostite în dreptul miezului ei fierbinte.

– Rege, gemu ea. Ce faci?

– Vreau să vorbești.

Făcu ochii mari.

– Să vorbesc?

– Vreau să-mi spui toate lucrurile pe care le dorești.

– Doresc...

– Ce?

Scutură din cap.

– Nu pot.

Se aplecă și o linse încet și prelung, iar ea oftă de plăcere.

– Te rog.

Insistă asupra locului care tânjea după atingerea lui.

– Îmi place când mă implori, iubire. Ce altceva mai dorești?

– Aia.

Suflă din nou prelung asupra pielii încordate.

– Ce anume?

– Nu mă face s-o zic, spuse ea.

– De ce? o necăji el. Pentru că o lady nu spune astfel de lucruri?

Ea izbucni în râs, un pufnet care îl făcu să o adore și mai mult.

– Sunt absolut sigură că o lady nu spune asemenea lucruri.

– Ia încearcă.

– Doresc să...

Câteva momente crezu că nu o să mai adauge nimic și așteptă la câțiva milimetri de locul în care îl dorea. De locul în care ar fi vrut și el să fie. Dar apoi ea răspunse cu trei cuvinte care îl devastară.

– Îți doresc plăcerea.

Se retrase și se uită în ochii ei, unde văzu adevărul. Nu-și găsea cuvintele. Se întinse spre el și îi ridică chipul spre ea.

– Orice vrei tu, Rege. Vreau și eu. Își lipi buzele de buzele lui și rămase așa, după care își înălță capul și continuă: Nu înțelegi? Plăcerea mea îți aparține. Sunt a ta.

Și asta a fost.

Sărutul în care se pierdură apoi fu cât se poate de posesiv, infam și plin de promisiuni.

– Ești a mea, zise el, vrăjit parcă de cuvintele ei și poate chiar era vrăjit. Într-adevăr, îi puneau în pericol capacitatea de autocontrol. Dorința. Nevoia. Ești a mea, repetă el și îi acapară gura pe care ea i-o oferi imediat. Ești a mea.

– A ta, șopti ea chiar după ce el își desprinse buzele și își reîndreptă atenția către miezul ei.

– Mi te-ai dăruit, șopti el, disperat să o simtă.

Îl ghidă cu degetele spre ea.

– Da, șopti ea. Sunt a ta.

Iar apoi gura lui o atinse, și își canaliză toate emoțiile în acea dezmierdare – dorință, nevoie, frustrare și adorare și da, furie. Furie că nu o putea avea ca acum, deschisă pentru el, pentru totdeauna. Furie că nu o întâlnise cu câțiva ani în urmă. Furie că dragostea ei nu îl mai putea tămădui acum. O sărută iar și iar, făcu dragoste cu ea cu gura, vrând să o răsplătească pentru onestitatea ei și în același timp să o și pedepsească – pentru felul în care știuse că ce își dorește el era la unison cu propria ei dorință. Pentru felul în care se folosise de el.

Pentru că îi plăcea ce îi făcuse ea.

Se jucă cu limba și degetele până când ea scoase un strigă triumfător spre arteziană, labirint, soare și cer, mai întâi numele lui, apoi aceleași două cuvinte precum o litanie și o armă, care aveau puterea să îl binecuvânteze și să îl distrugă simultan.

– A ta.

A lui.

Nu îi lăsă nici o clipă de răgaz și rămase acolo, lângă locul în care îl dorea cel mai mult și care îi pulsa de dor, făcând dragoste cu ea până când îi înfrânse orice rezistență și își strigă plăcerea prin aceleași două cuvinte.

A ta.

Rămase lângă ea până când reveni la realitate, la labirint, la Ariadna și la Minotaur, încă întru câtva capabilă să îl distrugă cu atingerea ei.

A ta.

Avea să audă aceste cuvinte rostite cu vocea ei pentru tot restul vieții.

A ta.

Adevăr și minciună în același enunț.

Firește că nu putea fi a lui. Nu putea fi a lui pentru că asta ar fi însemnat că și el trebuia să fie al ei. Ar fi trebuit ca el să o iubească așa cum merita. Iar asta nu avea să se întâmple. Era imposibil.

Își înălță capul să îi spună lucrurile acestea și îi zări surâsul somnoros și mulțumit, ceea ce îl tentă mai mult decât își închipuise că este posibil. Iar apoi cuvintele ei îi zdruncinară intențiile.

– Dar cum rămâne cu plăcerile tale? zise ea, cuvintele blânde răsunând mai puternic ca oricare dintre loviturile pe care le primise în ringul de box. O lovitură pe care și-o dorea nespus de mult. Nu vrei să o accepți?

Ba sigur că ar fi vrut. Cu o disperare care nu-i era deloc în fire. Dar nu putea. *Nu trebuia să o facă.*

Sophie merita ceva mai mult.

– Nu, minți el, străduindu-se din răsputeri să vorbească cu calm și luciditate, urându-se pentru că mințea. Nu vreau.

Dacă ar fi avut toți banii din Anglia, Sophie ar fi pariat că el o va întinde pe iarbă și o va avea acolo, la baza fântânii, având drept martor doar cerul Cumbriei.

Ar fi pierdut pariul.

Dezamăgirea care o răvăși acum era normală, sigur că da. Sperase că el va fi de acord să facă dragoste cu ea în adevăratul sens al cuvântului, iar refuzul lui nu putea fi considerat deloc o experiență pozitivă. Simțise o plăcere magnifică în brațele lui și voia mai mult. Voia să împărtășească plăcerea cu el.

În schimb, nu se așteptase la dezolare. La senzația că fără el era singură pe lume. Că fără atingerea lui, fără tovărășia lui, nu era sigură că mai putea trăi.

La senzația că fără el nu mai voia să trăiască.

Gândul acesta o îngrozea.

Nu îi trecuse niciodată prin cap că se va ajunge la așa ceva. Nici măcar o dată. Nu intenționase niciodată să dorească ceva atât de mult sau să își dorească să-și clădească un viitor alături de el sau să își dorească să îi vadă chipul în fiecare zi pentru tot restul zilelor.

Își făcuse planuri că va fi fericită, da. Că se va căsători, că va avea o familie și că va duce o viață liniștită și tihnită. Dar nu se pregătise niciodată pentru momentul în care și-ar fi dorit cu atâta îndârjire pe cineva, iar refuzul acestuia ar fi durut-o atât de tare.

Nu se gândise niciodată că va porni pe drumul acesta solitar și inaccesibil din care nu mai avea scăpare.

Nu intenționase niciodată să se îndrăgostească.

Îi trecu destul de vag prin minte că pentru ceilalți oameni dragostea era o experiență plăcută, încărcată de trandafiri, porumbei, dulcegării și tot așa. Oamenii aceia erau cu siguranță niște nătărăi. Pentru că ea îl iubea cu disperare pe marchizul de Eversley și nu era absolut cu nimic încântată de situația asta.

Își drese glasul și se îndreptă, își trase fusta peste picioare și-i prinse palmele sub ea într-un moment agonizant în care încercă să scape de atingerea lui.

– Am înțeles.

Degetele lui îi trasară conturul gleznei, iar ea se ridică brusc în picioare din pricina senzației, atingerea sfărâmând ceva înlăuntrul ei, făcând-o să-i vină să sară în fântână să lase apa s-o spele și apoi să se arunce în brațele lui ca să-l implore să continue. Nu făcu nimic din toate acestea, din fericire, ci se îndepărtă de lângă el ca și cum cele petrecute până atunci ar fi fost ceva cât se poate de normal. Ca și cum nu s-ar fi grăbit să se protejeze de durerea pe care el i-o putea provoca doar cu puterea unui gând.

– Am înțeles, zise ea din nou, disprețuindu-se pentru că se repeta. Mai bine tăcea.

Se depărtă de el. De ce rămăsese în genunchi? De ce nu se ridicase? De ce nu plecase deja?

De ce nu prindea viață statuia Minotaurului ca să-i înghită pe amândoi?

El se ridică, își întinse larg brațele și veni spre ea. Ea îi făcu semn să se oprească. Of, Doamne. Să-l vadă în picioare era și mai rău.

– Sophie, vreau să-ți explic.

Doamne, Dumnezeule! Ultimul lucru pe care îl voia era să îl audă spunându-i de ce nu voise să facă dragoste cu ea. Se feri de el și aruncă o privire spre ieșirea labirintului, undeva peste umărul lui.

Iar apoi ajunse atât de aproape de ea, încât îi blocă vederea cu umărul lui. Cu umărul lui lat și frumos.

„Ajunge", se mustră ea în gând. Femeilor normale nu le pasă de umerii domnilor.

Femeile normale se înșelau.

– Sophie, nu o să te dezonorez, zise el și veni spre ea, încolțind-o.

– Am înțeles, zise ea, împiedicându-se în încercarea de a se îndepărta de el. Am înțeles.

Doamne, Dumnezeule! Chiar nu mai găsea altceva de spus?

– Ba nu cred că ai înțeles, zise el. Nu ai înțeles că meriți pe cineva mai bun.

Sophie ajunse cu spatele lipit de gardul viu țepos, foarte incomod și al naibii de inoportun. Iar el veni și mai aproape. Atât de aproape încât îi luă o șuviță și i-o dădu după ureche, lucru care o făcu să-l dorească și mai mult, după care vorbi încet și minunat:

– Nu ai înțeles că meriți pe cineva care să se căsătorească cu tine.

Închise ochii când auzi vorbele, refuzând să îl mai vadă, refuzând să creadă că rostise acele cuvinte. Știa că nu se va căsători cu ea. Nu era neghioabă. Dar cuvintele tot o dureră.

Nu era nevoie să insiste. Sau era?

– Am înțeles, zise ea.

Se părea că erau singurele cuvinte pe care era în stare să le spună. Excelent.

O transformase într-o imbecilă.

El înjură cu sete, făcând-o să-și dorească să se fi blocat cu o vorbă mai colorată decât cu cele două cuvinte pe care părea că era blestemată să le repete la nesfârșit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sophie. Nu ai înțeles pe deplin. Meriți pe cineva care te poate iubi.

Trebuia să iasă din acest labirint. Să plece de pe proprietatea aceasta. De lângă acest bărbat. Acum.

Înainte să mai spună „Am înțeles" încă o dată.

Sau mai rău, înainte să nu mai fie în stare să repete nici măcar atât.

Încuviință din cap, își încrucișă brațele și trecu valvârtej pe lângă el, îndreptându-se fără să mai spună nimic spre cărarea labirintului. Cu altă ocazie, ar fi fost mândră de umerii ei drepți și pasul hotărât. Acum însă lacrimile o împiedicau să se mai gândească la lucruri atât de mărunte precum postura corpului.

El mai trase o înjurătură, de data asta în urma ei.

Se opri, dar nu se întoarse. Nu putea. Ar fi riscat să îi spună tot și să se facă de râs în fața lui. Așa că își adună ultima brumă de mândrie și rosti:

– Cred că ar fi mai bine să mă întorc la Mossband.

Urmă o pauză lungă înainte ca el să spună ceva.

– Când?

– Cât de repede, zise ea.

El încuviință din cap.

– Mâine o să cumpărăm librăria. O să te pun în legătură cu avocatul tatălui meu. O să ai la dispoziție toți banii de care ai nevoie să trăiești fericită aici.

Nu-i păsa de librărie. Nu-i păsa de Mossband. Într-adevăr, Mossbandul nu avea nici o legătură cu viitorul ei. Nu putea rămâne atât de aproape de locul acesta și de amintirile lui. Atât de aproape de el. Trase adânc aer în piept.

– Nu cred că mai pot aștepta până mâine.

– Sophie, zise el încet și mai aproape decât ar fi vrut ea, iar de data asta nu-i mai plăcu deloc cum răsuna numele ei pe buzele lui. Uită-te la mine.

Se întoarse, incapabilă să-l refuze. Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse, cu părul lui brunet și ochii verzi, cu buzele lui ferme și minunate. Era mult prea frumos pentru ea. Mult prea perfect.

Înghiți în sec.

– Trebuie să plec. Acum, zise ea. Astăzi.

O privi câteva momente, iar ea avu impresia că are de gând să o sărute iarăși. Ar fi vrut să o sărute încă o dată. Îi era groază de faptul că ar mai fi sărutat-o încă o dată.

El însă îi întinse mâna, caldă și bronzată de soare.

Se uită fix și îndelung la mână, neputincioasă în fața lacrimilor care începură să-i curgă pe obraz, urându-le și apoi cumva iubindu-le când el își ridică mâna aceea puternică și frumoasă ca să i le șteargă. Îl lăsă să o atingă, fericită că îl simțea, memorând clipa până când simți că nu mai suportă și se mișcă din loc ca să îl alunge de acolo.

În momentul în care îl atinse, el o prinse, capturându-i degetele. Ea încercă cu disperare să se elibereze, chiar dacă ar fi vrut să-l simtă în continuare.

El refuză să îi dea drumul și o conduse prin labirint, ținând-o bine de mână. Parcurseră fără să vorbească toate coturile până la ieșire, unde el se opri chiar în interiorul gardului viu și se întoarse spre ea, după care o trase mai aproape și îi cuprinse chipul în palme.

– Îmi pare rău, zise el. Îmi pare foarte rău că nu pot fi bărbatul pe care ți l-ai dori tu.

Simți că o podidește iar plânsul, așa că scutură din cap. Gata cu lacrimile.

– Tu ești cel care nu a înțeles. Nu mi-am dorit decât să fii bărbatul care ești.

În acel ultim moment o sărută cu patimă, iar ea se agăță de el și își dezvălui toate emoțiile. Dorință, durere, pasiune.

Dragoste.

Dar el nu avea să știe niciodată.

Își desprinse buzele de ale ei și îi făcu semn spre ieșire să iasă ea prima. Să aleagă ea viața reală în locul acestui loc mitic, încărcat de magie.

Păși din nou în lumea reală cu Regele în spatele ei, cu amenințarea că totul devenea deja o amintire de demult.

Singura amintire care mai conta.

Auzi caii aproape imediat, tunetul tumultuos al unei trăsuri la care trăgeau șase cai și care veneau la galop pe drumul principal spre castel. Amândoi se întoarseră cu fața spre nou-sosiți,

cu mâinile pavăză la ochi împotriva soarelui după-amiezii care bătea direct pe trăsură.

Pe trăsura *aurită*.

Pe trăsura aurită cu călăreți heruvimi.

– La dracu', șopti Sophie, pe drept cuvânt dezolată și nu în ultimul rând ezitantă.

Trăsura se opri pe aleea circulară a castelului Lyne, și imediat unul dintre călărețiii însoțitori sări jos ca să deschidă portiera pentru persoanele dinăuntru, care zburdară afară precum niște mielușei pe câmpie.

Niște mielușei foarte împodobiți. Îmbrăcați în rochii de mătase și coafuri exagerate decorate cu săgeți și pene și – ce era aia, o colivie? Ultimul dintre mielușei strigă „Fă-mi loc!" și se grăbi lângă o tufă de trandafiri ca să-și golească imediat stomacul.

– Lasă-mă să ghicesc, zise el pe cel mai sec ton cu putință. Doar un nebun ar fi văzut trăsura aceea scandaloasă și n-ar fi ghicit cine erau ocupanții. Ea e Sesily.

– E o catastrofă!

Sophie de-abia se apropiase de ușa salonului de primire al castelului Lyne când mama ei rosti această exclamație teatrală și se lansă în niște țipete de panică.

– Toate invitațiile în provincie au fost revocate! anunță contesa.

– Dereck nici nu mai vorbește cu mine, zise Sesily pe un ton firesc în timp ce își deschise săculețul și scoase un tub de săruri. A dispărut înainte ca petrecerea de la grădina Liverpool să se termine, nenorocitul.

– Sesily! Ai grijă cum vorbești! Vezi? *E o catastrofă!* țipă contesa de Wight și se prăbuși pe un scaun. Sesily îi înmână sărurile, iar contesa trase adânc pe nas. Pur și simplu totul e *distrus!*

– Am fost exilate! Seleste se prăbuși pe cel mai apropiat scaun, iar fustele roz foarte împodobite se revărsară peste brațele acestuia. Am ajuns în *Cumbria*, pentru numele lui Dumnezeu! Există ceva mai rău de-atât? Se lăsă pe spate și-și prinse o săgeată din coafură în brocartul de aur al scaunului. Sări cu un țipăt înapoi și smulse săgeata din păr ca să o arunce apoi la picioare.

În mod excepțional, nici faptul că se deghizase în valet, nici că fusese împușcată pe Marele Drum al Nordului, nici că pretinsese că este măritată cu un bărbat care nu avea să se căsătorească niciodată cu ea nu se dovedise atât de dificil ca o după-amiază petrecută în compania membrelor familiei Talbot.

Și nici măcar nu fusese o după-amiază întreagă. Trecuseră de abia treizeci de secunde.

– Și nici măcar să nu *discutăm* despre ce s-a întâmplat cu Seraphina, zise Sesily în timp ce își desfăcea pălăria în formă de colivie de pe cap.

Sophie ar fi vrut să o întrebe ce era cu pălăria aceea dacă n-ar fi deschis acest subiect, așa că se răzgândi și se întoarse spre sora mai mare, singura sosită care nu scosese nici un cuvânt. Seraphina stătea lângă fereastra mare cu privirea fixată asupra moșiei.

– Ce ți s-a întâmplat?

Sera flutură o mână.

– Nimic din ce nu știi deja.

– Ba sigur că s-au mai întâmplat lucruri! strigă mama lor și se ridică din nou. Ducele nici nu-i mai dă voie să intre în casă! A zis că după ce-ai făcut tu, nu mai vreau să aibă nimic de-a face cu ea sau cu vreuna dintre noi! Iar ea e gravidă cu copilul lui!

Sophie nu își mută privirea de la sora ei.

– E adevărat? La dracu'.

– Sophie, vorbește frumos!

Sera mai flutură o dată din mână.

– Nu ești tu de vină, Sophie. Dacă nu era din vina ta, s-ar fi găsit un alt motiv. Se uită la Sophie. Dar tu? Ești bine?

– Da, minți ea.

O fi avut ea inima frântă, dar măcar nu era exilată de propriul soț și însărcinată, așa că nu situațiile lor nu se comparau, nu?

Sera o studie îndelung și văzu mai mult decât văzuseră celelalte. Înțelegea întotdeauna ce era în sufletul Sophiei.

– Să nu-ți faci griji, Sophie. Nu a fost vina ta.

– Ba pe naiba, vina ei a fost, protestă Sesily.

– Sesily, interveni iar mama lor. Vorbește frumos.

– Mamă, este cel mai bun moment pentru vorbit urât! Se întoarse spre Sophie. Ar trebui să te mai gândești și la noi, celelalte.

Derek nu vrea să vorbească nici măcar cu mine! Zice că are nevoie de sprijinul aristocrației. Și mulțumită ție, acum n-o să-l mai aibă. Oftă. Nu o să se mai căsătorească cu mine.

Sophie nu era de părere că era vreo pierdere, dar încerca să fie înțelegătoare.

– La fel și cu lordul Clare – nu și-a mai anunțat nici o vizită de o săptămână, zise Seleste, destul de dezolată de pierderea contelui ei, după care își băgă mâna în sân ca să scoată o foaie împăturită de hârtie. Ne-am rezumat la scrisori de amor. Făcu o pauză. Ba de fapt e foarte romantic, presupunând că situația se va îndrepta.

– Gândește-te la partea bună, o tachină Seline. E mai greu să te certi în scris.

Sesily pufni în râs.

– Dacă există cineva care se poate certa prin scrisori, ăștia sunt Seleste și Clare. Se uită la sora ei. Ați avut mai mult de douăzeci și patru de ore fără să vă certați?

– Sigur că da, zise Seleste. Săptămâna asta.

Seline surâse afectat.

– Asta ziceam și eu. Poate că ar fi mai bine să vă evitați.

– Nu toate avem parte de un Landry care să se cațăre pe spaliere ca buruienile, i-o întoarse Seleste.

Seline râse de apropoul făcut la petitorul ei.

– Așa e Mark, prevăzător, îi explică ea Sophiei în timp ce turnă scotch dintr-o sticlă de pe bufet, după care împărți paharele. El nu folosește ușa de la intrare.

– Ce-i pasă ce crede lumea? se interesă Sophie.

Mark Landry avea mai mulți bani decât toată Londra la un loc și nici măcar un gram de interes pentru lumea bună. Nu și-ar fi imaginat niciodată că îl interesa ce fel de reputație avea.

– Haven e un om influent, zise Sesily și luă paharul cu băutură de la Seline. Mai mult decât ne-am imaginat. Și e furios. Aristocrația evită acum Landry's ca să se ducă la Tattersall's. Nu o să mai cumpere cai de la nimeni care are legături cu tine. Pesemne că și Derek a primit același gen de amenințări, dar spre deosebire de Landry, e doar un laș amărât și pur și simplu a dispărut.

– Sesily! se răsti contesa.

– Dar asta a făcut, replică Sesily. Să vedem dacă mai reușește să-mi intre în grații după asta. Ce trădător! Ridică paharul spre Seline. Tu însă ar trebui să-l păstrezi pe Mark. E un dulce.

– Aș vrea, zise Seline, apoi se întoarse spre Sophie. Dar așteaptă să repari situația.

– Trebuie să repari situația! strigă mama ei.

Sophie se uită de la una la cealaltă.

– Și cum să fac?

Nici una nu avea un răspuns imediat.

– Cine și-ar fi închipuit că tu poți stârni un scandal? își dădu Sesily cu părerea în timp ce se așeză pe scaunul de lângă șemineu. Să-l împingi pe Haven într-un iaz cu pești și să fugi cu Eversley?

– Nu *am fugit* cu Eversley, replică Sophie.

– Ba asta ai făcut, strigă mama ei.

– Nu am fugit! Am intrat din greșeală în altă trăsură!

– Oh, da, hai repede să anunțăm ziarele de scandal. Sunt sigură că acum vor corecta, zise Sesily. Se străduiesc de fiecare dată să-și verifice informațiile.

– Nu-i nevoie să fii nesuferită, Sesily, zise Seraphina.

– Toate suntem în găleată, răspunse Sesily. La fel ca tine. Sau chiar trebuie să-ți aducem aminte că tu și copilul tău n-aveți un acoperiș deasupra capului?

– Sunt convinsă că nu-i adevărat, interveni Sophie.

– Nu? întrebă Seline. Deci intenționezi să te măriți cu marchizul ca să ne salvezi?

Întrebarea nepăsătoare îi reaminti Sophiei de cele petrecute mai devreme, când aflase adevărul din gura Regelui – că nu ar putea niciodată să o iubească. Că nu avea să fie niciodată al ei. Că ea urma să îl părăsească și să-și petreacă restul zilelor dorindu-și să fi avut un alt viitor împreună.

Scutură din cap și înghiți nodul care i se pusese în gât.

– Nu mă mărit cu el.

– Și atunci de ce ești aici? întrebă Seleste. Ai ocupat poziția de amantă a lui?

– Asta nu ne-ar ajuta cu nimic, ținu Seline să sublinieze.

– Trebuie să fim discrete! strigă contesa.

Sophie se abținu să spună că ar fi fost de acord. Dacă el i-ar fi oferit rolul de amantă, l-ar fi acceptat. Ar fi acceptat orice din partea

lui. Oricât de puțin timp i-ar fi acordat. L-ar fi acceptat aici sau în Londra, pentru totdeauna sau doar pentru o după-amiază.

Îl iubea.

Firește, dintre toate emoțiile ce încercau inima, dragostea era cea mai groaznică.

Își feri privirea de familia ei.

– Tocmai mă întorceam la Mossband când ați ajuns. Mă ajuta să mă întorc la han.

Sesily gemu.

– Suntem distruse!

Contesa se prăbuși din nou pe divan, mai teatrală ca de obicei.

– Știam eu unde o să ajungi din cauza cărților!

Nici una dintre celelalte fete Talbot nu se sinchisi de acuzația contesei, așa că nici Sophie nu mai insistă.

– Ca să fiu cinstită, reputația noastră nu era oricum printre cele mai de invidiat.

– Măcar primeam invitații! protestă contesa. Surorile tale erau toate curtate!

Seline se încruntă pentru prima dată de când sosiseră.

– Mark nu o să mă mai vrea, așa e?

Sophie nu își mai putu stăpâni frustrarea.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea. N-am făcut nimic cu adevărat scandalos. Ducesa de Lamont și-a înscenat moartea și s-a măritat cu cel despre care se credea că a ucis-o, și lumea bună nu se mai satură de scandalul ăsta.

– Nu a atacat în public aristocrația!

– Oh, da. E mai rău decât distrugerea vieții cuiva. Și ce-o să facă acum cei bogați și cu titluri pentru că i-am insultat?

– O să ne distrugă *nouă* viețile! răspunse cu fermitate Sesily, stilul ei caracteristic sec fiind înlocuit cu o onestitate lucidă. De ce crezi că am venit aici? Toate ne-am pierdut pețitorii! Din cauza ta!

– Toate ați fost tratate prost de bărbați cărora nu le poți găsi coloana vertebrală nici dacă le tragi un șut direct în ea!

– Bărbații aceia *voiau* să le aibă! strigă mama ei. Și erau gata să te accepte și pe tine, Sophie, fata bătrână!

– Asta eram eu? O viitoare mătușică? Predestinată să locuiască în camera din turn? Ascunsă de restul?

– Și ce fel de viață credeai că o să ai? se interesă Sesily.

– Urât din partea ta, răspunse Sophie.

În salon se așternu liniștea.

– Îmi cer scuze. Dar trebuie să înțelegi, Sophie, că nu ne face nici o plăcere.

– Nu am vrut să suferiți din cauza efectelor secundare provocate de...

– Greșeala ta. Din nou vorbise Seleste.

Doar că nu fusese o greșeală. Emoțiile pe care le trăise în acele zece zile trecute de la serata de la Liverpool însumaseră mai multe experiențe decât avusese vreodată. Se uită de la una la cealaltă.

– N-am vrut să vă fiu povară. Nici înainte și credeți-mă că nici acum.

– Dar trebuia să iei și posibilitatea asta în calcul, zise contesa, pe un ton care mai îndulci puțin sensul cuvintelor. Nu ești cea mai...

Sesily se grăbi să-i completeze ideea:

– Cotată.

– Dintre noi, termină Seline propoziția.

Nu era frumoasă. Nu era fermecătoare. Nu era interesantă. Era *nedistractivă*.

Doar că în ultimele zile fusese exact așa. Și nu pentru că fusese împușcată. Nu pentru că se deghizase în valet. Nu pentru că vânduse o trăsură plină cu roți și fugise de vânătorii de recompense tocmiți de tatăl ei. Nici măcar pentru că aproape își pierduse virtutea într-un labirint de gard viu. Explicația era că se îndrăgostise de Rege.

Pentru că o hrănise cu tarte cu căpșuni și o sărutase pătimaș și o tentase cu o licărire dintr-o viață care îi întrecea imaginația. Pentru că o tachinase cu ideea că era mai mult decât Sophie Talbot, cea mai mică și mai puțin interesantă dintre Soioasele S. Iar apoi familia ei se întorsese, iar realitatea începuse să i se clatine.

Dar nu avea de gând să revină la această realitate fără să le spună adevărul. Își mută privirea de la o soră la cealaltă.

– Dacă motivul pentru care nu vor să se însoare cu voi sunt eu, atunci nu-i nici o pierdere pentru voi.

– Oh? exclamă Seline, grăbindu-se să-și apere pețitorul. Iar Eversley ăsta al tău – care nu te vrea – nici el nu merită, asta să înțeleg?

Nu era deloc același lucru. El nu o refuza pentru că îl împinsese pe ducele de Haven într-un iaz. Ba chiar îi rămăsese alături după ce aflase ce făcuse.

El merita absolut orice.

– Dinadins ai făcut-o, zise Sesily. Niciodată n-ai vrut să fii aristocrată. Iar acum ne târăști înapoi în mocirlă lângă tine. Uită-te la noi cum arătăm, palide și boțite după ce-am bătut câteva zile pe drum. *În Cumbria.*

– E frumos aici, zise Sophie.

– Dacă îți plac oile, replică Sesily.

– Și culoarea *verde,* adăugă Seleste.

– Nu e ca în Londra, suspină Seline.

– Serios, ar merita să ni se zică Răsfățatele S.

– Și tu ești la fel, Sophie. Replica veni din partea Seraphinei, iar Sophie se întoarse spre ea, șocată de această intervenție. Sora ei mai mare vorbi cu blândețe, dar și cu fermitate și bunătate: Știi cum am răspuns după ce ne-am întors acasă de la petrecerea de la Liverpool și am aflat că ai plecat lăsându-ne vorbă unui presupus valet îmbrăcat în hainele unui rândaș? Am fost așa de *mândre* de tine. Ai întors spatele unei lumi de care nu ți-a păsat niciodată. Mie mi s-a părut un lucru minunat. Își semeți bărbia spre surorile Talbot. Și la fel au crezut și ele, deși nu vor să recunoască.

– Ba eu recunosc, zise Sesily. Întotdeauna ai fost prima care ne-a luat apărarea. Mi-a făcut plăcere să-ți iau și eu apărarea.

– Și eu la fel, spuse Seline. Mark a zis că ești al naibii de fantastică.

– Seline, vorbește frumos.

– Așa a zis Mark, mamă.

– Păi pe el nu pot să-l mustru.

Sophie zâmbi. Îi fusese dor de surorile ei. De mama ei. De familia ei sălbatică.

– Dar nu a mai fost la fel de ușor să ne simțim mândre când toată Londra s-a întors împotriva noastră. Nu ne-am așteptat ca aristocrația să ne exileze, pur și simplu, adăugă Seline. Știu că ție ți se pare raiul pe pământ, Sophie. Dar...

– Nouă nu, îi termină Seleste fraza.

Firește că știa și Sophie. Lor nu le dorea aceeași viață pe care și-o dorea pentru ea. Le dorea viețile pe care și le doreau ele. Fericirea sub forma petrecerilor din grădină, a titlurilor și a invitațiilor la castelul Windsor.

Oftă.

– Îmi pare rău că v-am făcut atât de multe probleme, începu ea. Dar măcar am învățat ceva din ziarele de scandal: la sfârșitul verii, după ce vă veți întoarce în Londra – fără mine –, lumea bună va uita că aveți o soră mai mică, iar gentlemenii voștri se vor întoarce. Iar dacă nu o vor face, sunteți tinere, frumoase și extraordinar de bogate oricum, ținu ea să precizeze. Cele mai importante trei calități pentru o viitoare mireasă. O să găsiți alți gentlemeni. Unii care vă merită mai mult.

Se așternu liniștea.

– Nu credeți? întrebă ea, mutându-și privirea de la una la alta. Credeți-mă, veți fi la fel de frumoase, în pofida comportamentului meu scandalos. O să-i cer tatei zestrea și o să mă fac nevăzută. Toată lumea va fi bine. Se întoarse spre Seline. Tu ai spus că suntem ca pisicile. O să treci și peste asta. Cu ușurință.

– Până și pisicile au un număr limitat de vieți, afirmă contesa cu tristețe, cuvintele răsunând în mod ciudat familiar.

Un ecou al seratei de vară de la reședința Liverpool. *Când totul luase o altă turnură.*

– Nu frumusețea era problema, zise încet Sera de la locul ei din marginea scenei. Sophie...

– Banii sunt problema. Cuvintele răsunară din dreptul ușii, pe care Sophie nu o auzise deschizându-se. I se tăie respirația când se întoarse spre tatăl ei, încă cu cravașa în mână și pantalonii murdari de praf și sudoare de cal.

– Tată. Făcu o pauză. Ai venit.

Și atunci își dădu seama că se întâmplase ceva cu adevărat rău. Jack Talbot nu bătea toată Anglia cu soția și cele patru fiice pentru o mică năzbâtie. Avu o presimțire de rău augur și înțelese cu claritate că aceasta avea să fie cea mai importantă zi din viața ei. Era ziua în care își lua rămas-bun de la Rege. Și ziua în care tatăl ei schimbase totul.

Tatăl ei aruncă o privire spre celelalte fiice.

– Duceți-vă în camerele voastre, fetelor.

Fetele făcură ce li se spusese și plecară într-o învălmășeală gălăgioasă împreună cu contesa ca să-și găsească dormitoarele care precis fuseseră aerisite pentru prima dată după mult timp. Dacă n-ar fi fost atât de șocată de sosirea tatălui ei, s-ar fi amuzat la ideea că ducele de Lyne ar fi dat nas în nas cu Fiicele Periculoase.

Rămasă singură cu tatăl ei, întrebă:

– De ce-ai venit, tată?

– Am venit, răspunse el, pentru că nu mă descurc cu ce s-a întâmplat.

Tresări.

– Tată, știi la fel de bine ca mine că lumea bună va găsi un alt subiect pe care să îl deteste în mai puțin de o săptămână. Dacă nu cumva a și uitat.

– Nu și Haven.

– Haven e un măgar.

– Este foarte adevărat ce spui, pisicuță, dar e și duce. El ține baierele pungii cu bani.

Sprâncenele i se uniră brusc.

– Iar tu ești Jack Talbot. Ești mai bogat decât ei toți la un loc.

Tatăl ei tăcu.

– Nu și fără ajutorul lor, Sophie. Așa a fost înțelegerea încheiată pentru titlul pe care mama ta și l-a dorit atât de mult. Ei investesc, eu exploatez cărbunele. Și voi deveniți toate niște lady. Nu am cum să fac bani fără nobili. Iar tu te-ai descurcat de minune să-i pui pe fugă pe toți. Ai făcut o treabă mult mai bună decât aș fi făcut eu când i-ai spus lui Haven că e o târfă.

I se făcu frică. Toate se legau acum. Titlurile nu se acordau așa, pur și simplu, dacă nu se oferea ceva la schimb.

– Dar nu l-ai câștigat la un pariu?

El zâmbi.

– Ba da. Dar prințul George a pus condițiile. Iar eu le-am acceptat.

– Au oprit investițiile?

– Și-au acordat fondurile unui singur om. Haven a fost foarte satisfăcut de asta. După giumbușlucul tău am primit notificări de la treisprezece dintre ei până la apusul soarelui. De la ceilalți de dimineață. Tăcu câteva momente bune, după care veni lângă

ea și fu pentru prima dată în viața ei când îi văzu vârsta. Grijile. Îți vrei zestrea? Libertatea? Clătină din cap. Vreau să ți-o ofer. Dar nu am nici o zestre să-ți ofer, pisicuță. Nu-mi permit să le țin pe mama și pe surorile tale în haine noi, trăsuri poleite și... Se uită spre măsuța de lângă el. De ce naiba le-o mai trebui și colivii pe cap?

Sophie zâmbi cu inima îndoită.

– Bine măcar că n-au și păsărele.

– Să nu pomenești nimic în fața lui Sesily, că va trebui să fac rost de bani și pentru asta.

Scutură din cap.

– Tată. Credeam că suntem...

– Ai fi surprinsă să afli cât de repede se duc banii, pisicuță. Mai ales când nobilii vor să scape de tine.

Se întinse spre ea, iar ea se lăsă îmbrățișată. Mirosea a pielea și a cal, iar izul o învălui cu amintiri din copilărie, pe vremea când nu conta decât ceea ce era corect. Jack Talbot fusese întotdeauna un bărbat foarte impunător – un erou în adevăratul sens al cuvântului. El fusese cel care îi cultivase Sophiei dragostea pentru cărți, îi insuflase dorința de a visa dincolo de aristocrație. Și nu-l auzise în viața ei cerând ajutorul nimănui. Poate că ea ar fi găsit o modalitate prin care să le împiedice pe surorile ei să obțină ce doreau, dar tatăl ei – lui nu-i stătea deloc în fire să fie dramatic. Iar dacă el era îngrijorat de viitorul lor, atunci era și ea.

O sărută pe creștet.

– Am fost foarte mândru de tine că i-ai luat apărarea surorii tale. Pentru tine, șopti el. Dar acum... ne-au prins la înghesuială.

Se trase din brațele lui și îl privi fix în ochii lui căprui și limpezi.

– Haven s-a purtat abominabil.

– Și eu l-aș fi bătut până îl lăsam lat, dragoste. Să nu ai nici o îndoială. Dar lumea te-a văzut. Lumea lui. L-ai făcut de râs în fața lor.

„O să te distrug."

Cuvintele cumnatului ei, spuse în sera de la Liverpool, îi răsunară în memorie. Iar ea îl luase peste picior.

„Hai s-o văd și p-asta."

Reușise. Fără să stea pe gânduri. Numele și titlul lui îl făceau mult mai influent decât ar fi ajuns ei vreodată.

Scutură din cap.

– Nu m-am gândit ce fac.

– Gândește-te acum, zise el.

Jack Talbot își primise titlul de conte de Wight, dar nu avea nici un fiu și prin urmare fiicele sale nu aveau nici un viitor dacă nu se măritau. Nu aveau viitor. Acum nu mai aveau, pentru că Sophie li-l distrusese.

Îi aruncă o privire tatălui ei.

– Ce-am făcut?

El schiță un zâmbet.

– Te-ai pripit, fata mea. I-ai luat apărarea surorii tale pe moment, fără să te gândești pe termen lung. Iar acum trebuie să achităm nota de plată.

Știa ce avea să urmeze înainte ca el să i-o sugereze. Iar mai târziu, când se confruntă cu adevărul întunecat a ceea ce trebuise să facă, avea să-și recunoască cel mai intim secret.

Că nu își dorise niciodată mai mult ceva în viață.

– Și cum vom supraviețui? întrebă ea.

Urmă un moment de tăcere înainte ca tatăl ei să-i răspundă.

– Eversley.

Capitolul 19

Între patru pereți – Confesiuni la castelul din Cumbria!

În noaptea aceea, după ce în casă se așternu liniștea, Sophie așteptă ca și gândurile ei să se potolească. Se așeză în capul fund pe marginea patului, îmbrăcată cu unul dintre capoatele lui Sesily, dintr-un satin frumos verde ca iarba garnisit cu perle și pene, și cu o cămașă de noapte și papuci asortați.

Era mai mult un costum – o uniformă.

Trebuia să îl folosească la fel cum îl folosiseră nenumărate alte femei înaintea ei. Ca să își atragă un soț.

Își alungă greața provocată de acest gând și rămase cu privirea pironită asupra ușii dintre camera ei și a Regelui. Până acum își dăduse toată silința să amâne momentul abordării, se îmbăiase, își schimbase bandajul de pe umăr, își uscase părul în fața șemineului și îl pieptănase până începuse să strălucească. Era destul de târziu, așa că sigur el se băgase deja în pat și dormea, fără să se mai gândească la ea.

De abia schimbaseră câteva vorbe după sosirea familiei ei. Plecase imediat după aceea, mai mult ca sigur recunoscător că misiunea lui se încheiase. Cinaseră împreună, dar fără tatăl lui care dispăruse complet, iar surorile ei nu precupețiseră nici o clipă să umple golurile jenante de tăcere cu pălăvrăgeli despre Londra și lumea bună. Regele rămăsese tăcut și răspunsese doar întrebărilor care îi fuseseră direct adresate.

Surorile ei își dăduseră seama că nu era cazul să insiste.

La un moment dat, mama lor se interesase de călătoria lor – și anume, voise să știe de ce durase atât de mult.

Regele se uitase spre Sophie după ce auzise întrebarea, surprins să constate că doamna contesă nu știa că fusese împușcată și că stătuse la Sprotbrough în convalescență.

Nu fusese timp să povestească familiei ce se întâmplase și, în mod ciudat, o rană de glonț părea ceva trivial în comparație cu rana suferită de familie. Genul de rană pe care ar putea-o provoca Regelui.

Îl studiase temeinic pe parcursul cinei, memorându-i chipul, ochii, felul în care i se mișcau buzele când vorbea. Voia să-și amintească toate micile momente petrecute înainte de sfârșitul serii. Înainte de a ciocăni la ușa lui și a deturna complet viețile amândurora.

Asta dacă era în stare să o facă. Asta dacă reușea să se urnească să ciocăne.

Poate că o va refuza.

Gândul acesta o mai relaxă. Dacă o refuza, familia ei trebuia să găsească o altă cale. Dacă o refuza, putea pleca în căutarea altei vieți. În Londra nu voia să se mai întoarcă. Și nici în Mossband. Putea dispărea, iar ei își puteau vedea de vieților lor și fără ea.

El, unul, putea să trăiască fără ea.

Ea trebuia să-și trăiască viața fără el.

Gândul acesta îi provocă o durere în piept, în inima care încă îi bătea, în pofida a toate întâmplate, și expiră adânc, se ridică și porni spre ușă. Îi putea pune capăt acum. Trebuia să ciocăne; el avea să o refuze; ea pleca. Chiar dacă își dorea cu disperare ca el să o accepte.

Dar nu așa.

Nu, nu așa. Dar ideea că nu avea să-l mai vadă niciodată, să-l atingă vreodată, să nu mai fie niciodată în preajma lui...

Tortură curată.

Își lipi palma de mahonul rece al ușii și își coborî fruntea pe ea. Trase adânc aer în piept, imaginându-și că îi simțea mirosul de săpun, mirodenii și Rege.

Pe cât de mult îl dorea, pe atât de puțin își dorea să facă asta.

Se îndreptă și-și ridică mâna, gata să-și facă cunoscută prezența, când în ușa principală a camerei ei ciocăni cineva.

Își retrase mâna ca arsă și se depărtă imediat de ușa care dădea spre camerele lui. Se duse la ușă și o deschise, iar în pragul ei o văzu pe Seraphina cu mâinile în dreptul stomacului. Cea mai mare dintre surorile Talbot era cu răsuflarea tăiată.

– Mi-era frică că te-am ratat.

Sophie se dădu mai în spate și gesticulă spre cameră.

– Eu... trăgeam de timp.

Sera veni până în mijlocul dormitorului și se întoarse spre Sophie care încuia ușa cu cheia.

– Îl iubești?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Sophie și dură un moment până când încropi un răspuns.

– Contează?

Sera se așeză pe marginea patului și își trase sufletul.

– Cam da.

Sophie traversă camera și îi turnă un pahar cu apă, apoi așteptă să-l bea.

– De ce?

– Dacă nu îl iubești, nu trebuie să faci asta.

Sophie scutură din cap.

– Crezi că o să găsesc pe cineva care să mă iubească?

– Cred că nu ar trebui să te măriți cu un bărbat care nu ține la tine.

Cam târziu pentru asta.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Acțiunile mele nu au nici un efect asupra viitorului tău. Sophie se așeză lângă Seraphina. Îmi pare atât de rău, Sera. Dacă n-aș fi...

Sera o luă de mână pe Sophie și o strânse tare.

– Mi-ai luat apărarea. Nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Căzură amândouă pe gânduri, iar la un moment dat Sera începu să chicotească. Și a meritat-o cu vârf și îndesat.

– Merita să o pățească și mai rău, zise Sophie.

Chicotitul se transformă într-un hohot.

– Drept în fund în bazin!

Sophie începu și ea să râdă.

– Săracii pești!

– Oh, sper că nu mai mănâncă pește în viața lui! se hlizi Sera.

– Are o bucătăreasă franțuzoaică, pricepută la prepararea unui *poisson!*

Râseră împreună o vreme, își șterseră lacrimile de la ochi, după care reveniră încetul cu încetul la realitate și redeveniră serioase. Sophie se întoarse spre sora ei.

– Aș face din nou asta, mărturisi ea.

Evenimentele petrecute la serata de la familia Liverpool o aduseseră lângă Rege. Pentru nimic din lume n-ar fi schimbat asta.

Sera o strânse de mână pe Sophie, apoi repetă întrebarea.

– Îl iubești?

Sophiei îi veni iarăși să plângă, de data asta nu de râs, iar în adâncul ochilor Sophiei apăru o scânteie de onestitate.

– Da, șopti ea. Îl iubesc cu disperare.

Mai mult decât crezuse vreodată că este posibil.

„M-a mințit." Cât de devastat fusese când îi mărturisise. Cu inima frântă.

Nu putea face asta. Nu îl putea minți. S-ar fi transformat într-un monstru. Ariadna în labirint, nedemnă de el. Iar ea voia cu disperare să îl merite. Dacă făcea asta, nu îl putea merita.

Sera se întoarse înapoi spre ea, îi luă ambele palme și dădu glas gândurilor Sophiei:

– Nu trebuie să faci asta.

– Dar dacă nu o fac, cum rămâne cu voi? Ce-o să se întâmple cu Sesily, Seleste și Seline? Cu tata?

Sera zâmbi.

– Suntem ca iedera. Crezi că ne va da gata o iarnă mai grea?

– Ușor de zis...

Seraphina încuviință din cap.

– Este. Pentru că viața mea e bătută în piatră. Sunt ducesă de Haven. În pântec îl port pe viitorul duce. Sophie sesiză că privirea surorii ei se întristase. Din cauza asta, îți pot spune că dacă îl iubești ar trebui să-i spui. Scutură din cap. Eu nu i-am spus-o niciodată lui Haven. Și uite în ce situație sunt acum. Îi ridică mâinile la buze și vorbi în continuare. Să-i spui, Sophie. Acordă-ți o șansă să fii fericită.

Eu nu te pot iubi.

Sophie scutură din cap.

– El n-are nevoie de dragoste.

– Poate că nu știe că deja o are. Ochii Serei se încețoșară de lacrimi. Eu nu i-am spus-o niciodată, Sophie. Iar când m-am gândit că ar fi bine să-i spun că-l iubesc... îl pierdusem deja. Luă o gură zdravănă de aer. Ce vrea tata... e prea mult. Da, l-ar putea salva. Le-ar putea salva pe Sesily, Seleste și Seline. Tu ai deveni marchiză și ducesă, iar titlurile ne-ar ajuta pe toți. Dar Eversley – el te-ar urî pentru asta.

Nu suporta ideea ca Regele să o urască. Dar cum rămânea cu familia pe care o iubea?

– Nu ne poți proteja pe toți, Sophie. Nu la nesfârșit.

Se uită la Seraphina, sora ei mai mare, de care Sophie se considerase întotdeauna cea mai apropiată.

– Te iubesc.

Sera o trase mai aproape și o îmbrățișă strâns.

– Știu. Toți știm. De ce crezi că am venit la tine? Dar îl iubești și pe el. Iar dragostea nu se cântărește cu jumătăți de măsură – o să te urăști toată viața că l-ai atras într-o capcană. Eu știu cel mai bine.

Nu voia să îl prindă într-o capcană. Voia ca el să o dorească. Cu aceeași disperare cu care îl dorea și ea.

Nu putea să o facă. Nici măcar pentru familia pe care o iubea. Trebuia să găsească o altă cale.

– Sophie... te rog. Spune-i că îl iubești și mai vezi pe urmă.

Sophie se uită la ușa dincolo de care dormea el, cu speranță și groază în suflet.

– Dacă râde de mine?

– O să-l arunc în primul bazin cu pești, jură Seraphina.

Sophie pufni în râs, dar fără să fie amuzată.

– Dar dacă...

Eu nu te pot iubi.

– Dar dacă el nu mă iubește?

Sera căzu pe gânduri o vreme, apoi răspunse:

– Dar dacă te iubește?

Sophie dădu din cap că a înțeles.

– Dacă nu... atunci trebuie să plec. Mama și tata...

– O să te ajut eu.

– Cu ce bani?

– Mai sunt și avantaje dacă ești ducesă de Haven, zise Sera cu un surâs. O să te ajut eu. O să pleci unde vrei. În Țara Galilor. În Hebridele exterioare. În America. Oriunde vrei.

Departe de aici. Departe de el. Eliberată de el.

De parcă s-ar fi putut elibera vreodată de el.

Sophie încuviință din cap.

– Mâine.

– Mâine.

Încuviință din cap și se ridică, știind că nu îl putea păstra pentru totdeauna. Dorindu-și să-l fi avut măcar în seara aceea. Își strânse cordonul halatului extravagant, festonat cu pene și brocart.

– Ce halat ridicol!

Sera chicoti.

– Sesily ți-ar spune că îți scoate minunat sânii în evidență. Se întinse să-i scoată agrafele din păr, pe care îl lăsă să i se reverse peste umeri și i-l aranjă puțin. După ce se declară mulțumită, o privi în ochi pe Sophie. Nici n-o să știe ce l-a lovit.

Sophie trase adânc aer în piept, cu ochii spre ușa dintre camere în timp ce Sera se pregătea să iasă din cameră.

– Sera, o chemă Sophie, făcând-o să se oprească cu mâna pe clanță.

Seraphina se întoarse.

Sophie nu știa ce voia să-i mai spună, dar cea mai mare dintre surorile Talbot înțelesese oricum. Își duse mâna peste abdomenul umflat și îl mângâie. Îl protejă.

– Spune-i. Și pregătește-te să mergi pe drumul pe care ți l-a rezervat soarta.

Sophie dădu din cap că a înțeles.

Așa avea să facă. Pentru sora ei. *Pentru ea.*

Ușa se închise cu un mic zgomot în urma Seraphinei, iar sunetul o făcu pe Sophie să străbată camera spre locul în care stătuse înainte de venirea surorii ei. Inima îi bătea nebunește; nu mai fusese în viața ei atât de nervoasă.

Dacă nu ciocănea acum, îi pierea tot curajul.

Îi promisese Seraphinei că va ciocăni.

„Dar dacă nu mă iubește?"

„Dar dacă te iubește?"

Își ridică mâna și își făcu curaj să bată. Poate nici măcar nu era în cameră. Poate avea somnul adânc.

N-ar fi vrut să-l trezească.

„Nu mai fi năroadă și ciocăne în ușa asta blestemată."

Sophie trase aer în piept, încercând să-și calmeze ritmul inimii, apoi ciocăni.

Ușa se deschise instantaneu, de parcă Regele ar fi stat de partea cealaltă a ușii, așteptând-o. Scoase un mic scâncet de mirare, iar el ridică o sprânceană.

– Te-am speriat?

– Un pic, da, zise ea și îl analiză cu atenție, zăbovind asupra buclelor brunete care îi curgeau în dezordine pe frunte, a cămășii cu mânecile suflecate până la coate, a picioarelor goale. Și era atât de îngrozitor de chipeș, încât îi era greu să se uite la el.

Era prea mult pentru ea. Ea nu era suficient de bună pentru el.

– Nu știai că răspunsul normal dacă îți bate cineva în ușă e să-i deschizi?

Ironia lui o relaxă imediat. Îl cunoștea. Petrecuse câteva zile în preajma lui.

Zâmbi cu superioritate.

– Dar nu știai că majoritatea oamenilor nu așteaptă lângă ușă să bată cineva în ea?

– Majoritatea oamenilor nu au ușă către camera ta.

Inima ei tresări când el profită de mirarea ei pentru a o admira din cap până în vârful picioarelor.

– Dumnezeule! Știu că n-ar trebui să ți-o spun, Sophie, dar ești frumoasă.

De data asta îl crezu. Într-o oarecare măsură. Își coborî privirea spre halat.

– E al lui Sesily.

– Nu de halat vorbeam.

Nu știa ce să zică, așa că îl întrebă:

– Deci mă așteptai?

– Mai mult speram decât așteptam.

Se încruntă. Ce sperase? Își luase rămas-bun de la ea mai devreme. Îi dăduse clar de înțeles că nu aveau cum să fie împreună.

– Dar după-amiază ai spus...

– Știu ce-am spus. Tăcu. De ce-ai ciocănit?

Avea cel puțin o duzină de motive, dar doar unul conta. „Spune-i."

– Eu... Nu putea. ... plec mâine.

Încuviință din cap.

– Bănuiesc că familia ta nu intenționează să mai rămână.

– Bănuiesc că tatălui tău nu i-ar plăcea.

– Ideea asta are și avantaje.

Între ei se așternu liniștea, apropoul la tatăl lui reiterându-i tot ce știa despre omul acesta și viitorul lor inexistent. Nu voia să se căsătorească. Nu voia să aibă copiii. Familia se stingea odată cu el.

Chiar dacă îl iubea sau nu.

„Spune-i."

Trase aer în piept.

– Voiam să-ți spun...

Doamne, Dumnezeule. Dar greu mai era.

– Ce-i?

Nu îl putea privi în ochi, așa că privirea îi alunecă spre mâna lui, strânsă în pumn la nivelul coapsei, încordată de parcă ar fi ținut ceva strâns. Reluă propoziția, adresându-se pumnului:

– Voiam să-ți spun că...

„Voiam să-ți spun că nu cred că pot trăi fără tine."

„Voiam să-ți spun că voi rămâne de-a pururi a ta."

„Voiam să-ți spun că..."

– Sophie...

Tonul lui era mai degrabă poruncitor decât întrebător. Atunci se uită la el, în ochii lui verzi concentrați asupra ei.

– Voiam să-ți spun că te iubesc.

Preț de o clipă, întreg universul încremeni. El nu spuse nimic. Nu se mișcă din loc. Nu își mută privirea de la ea. Inima Sophiei încetă să mai bată. Într-adevăr, singura dovadă că vorbise se materializase în roșeața care îi invadase obrajii după ce ea îi făcuse această mărturisire.

În momentul în care nu mai suportă nici o secundă tăcerea, Sophie începu să turuie:

– Mâine plec. Nu mă mai întorc în Londra. Mă duc să-mi găsesc libertatea. Iar mai devreme... am căzut de acord că asta ar putea fi noaptea noastră. Tăcu. Știu că am spus că n-aș mai suporta nici o clipă să stau lângă tine... Își coborî iar privirea spre mâna lui. Dar m-am răzgândit. Aș vrea să fiu cu tine. În noaptea asta. Doar de data asta. Aș vrea să mă dezonorezi. Pentru că oricum mi-ai distrus reputația. În ochii celorlalți. Odată m-ai întrebat cum cred că se va termina povestea asta. Sincer, nu știu. Știu doar că nu va avea un sfârșit fericit. Dar știu că în noaptea asta... cu tine... Se opri, apoi șopti: În noaptea asta aș putea fi fericită.

El rămase stană de piatră, iar când vorbi, cuvintele răsunară aspre precum pietrișul, scoase la suprafață din partea lui cea mai profundă și întunecată.

– Mai zi o dată.

Sophie se legănă de pe un picior pe altul, simțindu-se ca un copil prins cu mâța în sac, complet nesigură pe ea.

– Te rog, Sophie, o imploră el. Repetă ce-ai spus.

Nu-i putea rezista.

– Te iubesc, șopti ea.

Iar apoi pumnul se desfăcu, se mișcă din loc și se întinse spre ea, iar el își înfipse mâna în părul ei și o trase pentru un sărut prelung, profund și minunat, care îi tăie respirația și o făcu să-și piardă mințile, după care el se retrase și își lipi fruntea de fruntea ei, își plimbă degetul mare pe maxilar și o privi în ochi.

– Mai spune-mi.

– Te iubesc, spuse ea, iar cuvintele se pierdură într-un alt sărut pasional, de data asta însoțit de mâna lui care o mângâie pe spate, după care o lipi de el și o ridică de pe podea, gestul îndemnând-o să-și încolăcească picioarele în jurul ei în timp ce el se depărtă de ușă și o închise cu piciorul lui lung și musculos.

O duse în patul lui și se așeză peste ea, apăsând-o în saltea-ua moale și potrivindu-se între picioarele ei. Senzația o făcu să icnească de plăcerea de a-l simți acolo, în locul în care îl dorea de câteva zile. O asaltă cu sărutări peste față și gât, fără să se oprească din vorbit.

– Dumnezeule, Sophie... Nu ar trebui să vreau să fac asta... Nu ar trebui să o fac... Nu pot să fiu ceea ce-ți dorești tu.

Doar că ea îl dorea exact așa cum era.

Era singura ființă pe care și-o dorise vreodată.

– Nu ar trebui să îți accept dragostea, zise el printre sărutări blânde și amețitoare, în timp ce cu degetele îi desfăcea panglicile de la halat, cu buzele pe pielea moale de la gât. Nu o să mă ridic niciodată la nivelul ei. Se opri, își înălță capul și o privi în ochi. Dar, Dumnezeu mi-e martor, o doresc.

– Este a ta, spuse ea și se ridică să îi prindă buza de jos cu dinții, pe care i-o supse până când el gemu de durere și îi oferi sărutul mult așteptat.

– Și eu.

Blestemă, cuvântul răsunând ca o binecuvântare din gura lui, și îi desfăcu cordonul halatului.

– Nu te-am mai văzut dezbrăcată, zise el, începând să-i desfacă nasturii de perle de pe halat. Vreau să te văd. Vreau să te văd înainte să pleci. Înainte să pleci să-ți găsești o viață perfectă, departe de ce ți-aș putea eu oferi. O să petrec o eternitate în iad pentru asta, jură el. Dar nu-mi pasă. Vreau să te văd dezbrăcată. Vreau să te venerez până nu mai știi decât cum mă cheamă. Până nu mai știi decât de atingerea mea. Doar de locul ăsta. Vreau să te venerez până când nu mai pot închide ochii fără să te văd. Vreau să am această amintire cu tine, Sophie. Pentru totdeauna. Și când vei fi iubită de un alt bărbat, care îți va oferi viața pe care o meriți, mă voi tortura cu ea.

Îi veni să plângă. „Nu vor mai exista alți bărbați. Nu voi mai iubi pe nimeni", îi venea ei să strige – era doar a lui. Pentru totdeauna.

O voia și ea și îi făcu plăcere felul în care mătasea aluneca pe ea, dezvelindu-i pielea sub lumina lumânărilor și a privirii lui. El se retrase și se ridică de pe ea, iar ea se neliniști imediat și încercă să își ascundă goliciunea.

– Nu, zise el și o întinse înapoi pe așternuturile curate de pânză, ca să o poată vedea și atinge în voie. Atenția îi poposi asupra umărului. Cum mai e?

Grija lui o făcu să zâmbească.

– De-abia îl mai bag în seamă.

– Mincinoaso, spuse el. Hai să vedem dacă putem face cum ziceam. Își întinse palmele pe pielea ei, le coborî pe bust, peste rotunjimea abdomenului, în jos pe coapse, iar ea uită și că avea umeri, d-apoi că fusese împușcată într-unul dintre ei. Ești așa de frumoasă, repetă el. Atât de frumoasă.

Palmele îi ajunseră jos pe picioare până la papuci și alunecă din pat ca să îngenuncheze acolo, la picioarele ei goale. Îi luă un picior în palme, își plimbă degetul mare peste talpă, transmițându-i fiori neașteptați de plăcere.

– Încă mi te mai închipui în acei pantofi pe drum, zise el încet și o sărută pe gleznă, înnebunind-o de plăcere. M-am supărat foarte tare că te-ai chinuit.

Se mută la celălalt picior, căruia îi oferi același tratament, în timp ce ea scutură din cap.

– Acum nu mă mai dor.

– Nu? întrebă el și o sărută pe gleznă, strecurându-și și limba pe pielea sensibilă din jur.

Ea oftă de plăcere.

– Ești minunat.

– Bine, șopti el. Vreau să te simți mereu minunat.

Îi plăcea să o atingă, dar îl voia și pe el. Voia să îl exploreze la fel cum o explora și el. Dacă noaptea asta era singura împreună, atunci voia să își satisfacă și ea plăcerile. Se ridică, îi găsi părul moale și îl trase peste ea până când reuși să ajungă la coapsele lui lungi și musculoase, la betelia pantalonilor, ca să-i scoată cămașa.

O apucă de încheieturi, iar ea se opuse.

– Nu, șopti ea. Seara asta este și a mea.

O privi îndelung, ochii lui verzi umbrindu-se din ce în ce mai mult.

– Nu știu dacă voi putea suporta.

– Va trebui să suporți, replică ea. Vreau și eu să te explorez.

El îi dădu drumul și se ridică în genunchi deasupra ei, trăgându-și cămașa din pantaloni și peste cap, dezvelindu-și bustul și pieptul ce păreau sculptate de un maestru renascentist. Ea nu se abținu să nu-și treacă degetele peste mușchii lui, savurând felul în care lui i se tăie răsuflarea.

– Parcă ai fi David al lui Michelangelo, se minună ea, explorând formele le mușchiului încordat. Ești perfect.

El o privi în timp ce îl atingea, cu respirația gâfâită și pasională.

– Nu sunt chiar așa perfect, zise el. Dar jur că așa mă faci să mă simt.

Ea se ridică pentru a se trage mai aproape de el, ca să-i simtă căldura, ca să îl exploreze. Își lipi palma de pieptul lui, încântată de căldura și de vigoarea lui, și nu se abținu să nu îl sărute apăsat acolo, printre firele de pe piept. Dezmierdarea îl făcu să își vâre mâinile în părul ei și să-i ridice chipul spre el.

– Nu cred că mai rezist mult în ritmul ăsta, iubire.

Ea zâmbi, fericită de felul în care cuvintele lui rezonau în sinea ei.

– Ba sigur poți, milord. Să-ți aduc aminte de reputația ta?

El pufni în râs, dar care se transformă într-un geamăt când o simți că se întinde spre șlițul pantalonilor.

– Parcă stabiliserăm că reputația mea e mai mult o legendă decât realitate. Degetele ei orbecăiră în jurul nasturilor de la pantaloni, trădându-i lipsa de experiență, iar el înjură și o opri. Sophie, nu cred că e o idee bună să...

– Ba da, zise ea, surprinsă de curajul propriu. Cred că e rândul meu.

Ridică o sprânceană, fără să o scape din priviri.

– Ba mai mult al meu decât al tău, se pare.

Ea zâmbi.

– Vedem.

El se aplecă și îi prinse buzele într-un sărut sălbatic, dar o eliberă câteva momente mai târziu ca să îi șoptească:

– Ești perfecțiunea întruchipată.

Se înroși, dar apoi îi reveni curajul.

– Pantalonii, te rog, șopti ea. Am vrut să ți-i dau jos din prima noapte – când erai îmbrăcat în pantaloni de piele și erai urcat pe cabrioletă.

– Îți plăceau pantalonii ăia? Râse și se dădu jos din pat ca să se dezbrace.

Ea își aduse aminte de modul în care pielea pantalonilor îi scosese mușchii în evidență.

– Foarte mult.

Lâna gri alunecă pe podea, dând la iveală picioare lungi și musculoase, iar ea realiză că pantalonii reușiseră să le mascheze parțial perfecțiunea.

Apoi zări cicatricea.

Lungă, groasă și brutală, albă și veche, întinsă pe aproape toată coapsa stângă. Nu își putu reține un icnet la văzul ei, la durerea pe care o resimțise el în acel moment. Se întinse să pună mâna pe el, dar el se feri.

– Am uitat de ea, spuse el.

Mințea, desigur. Nimeni nu putea uita așa ceva.

– Ce s-a întâmplat?

– De la accidentul de trăsură.

Cel care îi ucisese dragostea.

Ba nu. Nu dragostea. Cel care o ucisese pe femeia care îl trădase.

Femeia din cauza căreia jurase să nu mai iubească niciodată. Femeia din cauza căreia Sophie nu mai putea avea singura ființă pe care și-o dorise vreodată.

Se întinse spre el, dornică să îi alunge durerea provocată de accident. Știu însă fără să întrebe că ar fi considerat că îi este milă de el. Și nu ar mai fi lăsat-o să facă nimic. Preferă să vină spre el, să se așeze pe marginea patului unde stătea el, cu o mână acoperindu-și zona cea mai intimă, și își lăsă privirea să alunece spre acea parte misterioasă.

– Vreau să te văd.

El râse și se întinse spre ea.

– O s-o iau ca pe un compliment, mormăi el și o trase mai aproape, coborându-i halatul peste umeri și peste brațe până când o dezbrăcă complet.

– Să înțeleg că nu te întinzi singur? Mi-ai ușura mult sarcina, zise ea, iar el chiar se întinse pe spate și o ridică călare peste el, cu genunchii de o parte și de cealaltă a șoldurilor.

Ea îl privi cu atenție, absorbindu-i frumusețea pur masculină.

– Ești... Se opri.

Regele se întinse să îi cuprindă sânii și se jucă cu sfârcurile întărite până o făcu să ofteze și să se legene peste el, făcându-l să geamă.

În felul acesta nu avea cum să îl exploreze. Îl prinse de mâini.

– Gata. E rândul meu.

Ridică o sprânceană.

– Nu vrei să te mai ating?

– Ba sigur că vreau. Dar eu vreau să te ating și mai mult.

El expiră adânc și apăsat, după care își întinse brațele și și le puse sub cap.

– Sunt gata să fiu explorat, milady.

Și o lăsă să îl mângâie și să îi descopere trupul, brațele și pieptul, să îi sărute mușchii încordați ai umerilor și pieptul până când începu să gâfâie și să îi rostească printre gemete numele.

– Mă înnebunești, șopti el. Te simt acolo, fierbinte și umedă peste mine.

Ea se apăsă de el, cuibărindu-se peste zona lui tare și fierbinte.

– Doare?

– Da, zise el. În cel mai minunat fel.

– Cum?

Se întinse spre ea și o trase într-un sărut.

– Ești foarte curioasă.

– Dacă se va întâmpla o singură dată... Se opri. Acum nu voia să se gândească la asta. Se adună. Ce fel de durere este?

– E o durere surdă. Pentru tine.

Se lăsă pe spate ca să îi vadă mădularul întărit.

– Pot să-l ating?

Scrâșni din dinți.

– N-ar trebui să te las, zise el. Ar trebui să te învelesc în halatul acela drăguț și verde și să te trimit înapoi în patul tău. Până nu-i prea târziu.

Sophie scutură din cap.

– Aș vrea să nu faci asta. Apoi îl atinse oricum și îl mângâie agale, savurând felul în care lui i se tăie respirația și închise ochii. E mai bine acum?

– Continuă.

Ordinul îi provocă un văl răutăcios de plăcere. Se supuse.

– Așa?

Regele își deschise ochii verzi și o măsură cu cea mai maiestuoasă privire pe care o văzuse vreodată, după care îi acoperi palma cu palma lui și îi arătă cum să îl atingă, cum să îl mângâie. Răsfățul îi făcu mădularul să devină și mai rigid, și mai lung. Și mai frumos.

După o perioadă mai scurtă decât s-ar fi așteptat, o întrerupse.

– Oprește-te, zise el și se ridică, după care o ridică și pe ea peste el și o sărută din nou pasional și prelung. Îi dădu drumul cu răsuflarea întretăiată și repetă. Oprește-te.

– Dar nu ai...

O rostogoli pe spate, își făcu loc între coapsele ei, îi puse mâinile în păr și o ținu nemișcată ca să o mai sărute o dată.

– Ba da. Dumnezeule. Nu mi-a plăcut niciodată nimic așa de mult cum mi-a plăcut acum. Își lipi fruntea de fruntea ei și închise ochii. Trebuie să te întorci în camera ta, iubire. Nu putem face asta.

Nu. Nu voia să plece de lângă el. Îi puse o palmă pe obraz.

– Rege.

Scutură din cap.

– Am stat o veșnicie de partea asta a ușii, încercând să mă conving că nu ești a mea. Că nu te pot avea. Dacă facem asta, Sophie... Se opri, iar ea își închipui o infinitate de feluri în care și-ar fi putut termina propoziția.

„Dacă facem asta, nu o să mi-o iert niciodată."

„Dacă facem asta, vei fi dezonorată."

„Dacă facem asta, mâine tot singură vei fi."

Se întinse și îl sărută cu blândețe.

– Nu-mi pasă. Vreau să o facem.

– Mă dorești.

– Te iubesc, zise ea cu seriozitate. Te voi iubi doar pe tine.

– Și cum îți voi mai putea refuza vreodată ceva după aceea?

Își ridică șoldurile peste ale lui, testându-și forța mișcării, încântată de felul în care privirea lui se tulbură.

– Dar nu trebuie să mă refuzi.

– Sophie, șopti el și se suci, astfel încât mădularul rigid se așează pe miezul ei umed, iar cu vârful se jucă în punctul în care îl dorea cu disperare. Plăcerea o inundă.

Repetă mișcarea. Doamne, Dumnezeule!

– Rege, nu te opri.

Nu se opri, ci împinse și mai adânc, se balansă spre ea, întinzând-o cu blândețe înainte de a se opri și a-i rosti numele. Privirea ei zbură spre a lui.

– Ești foarte strâmtă, iubire. E totul în regulă?

Era o senzație ciudată și tulburătoare, cumva perversă și minunată. Încuviință din cap.

Iar el îi oferi ce voia, penetrând din ce în ce mai adânc până o umplu cu senzații care nu se asemănau cu nimic din ce mai trăise. Și era atât de aproape de ea. Erau împreună în acest moment unic, în această noapte unică. Nu va uita niciodată acest moment. Avea să-și aducă aminte de acest moment până când își va fi dat ultima suflare. Momentul în care Regele fusese al ei. Pentru totdeauna.

Lacrimile începură să-i curgă, iar el încremeni.

– Nu. Dumnezeule. Nu. Dădu să iasă din ea. Sophie, dragoste. Îmi pare rău.

– Nu! țipă ea și-și strânse coapsele în jurul lui. Nu. Nu te opri.

– Te doare.

– Ba nu mă doare. Atingerea lui nu avea nici o legătură cu durerea. Absolut nici una.

– Iubire, am ochi, zise el. Îți văd lacrimile.

Scutură din cap că nu.

– Nu mă doare. Mă simt foarte minunat.

O sărută și o ținu ca să se uite în adâncul ochilor ei.

– Și atunci ce-i?

„Asta mă doare. Clipa asta. Adevărul din spatele ei. Faptul că asta e tot ce voi avea din tine."

Asta însă nu-i putea spune. Așa că îi spuse singurul lucru care conta:

– Te iubesc.

– Aș putea să te ascult la nesfârșit spunându-mi-o, zise el. În noaptea asta o să te fac să mi-o spui iar și iar. O să te fac să mi-o zici când o să ai orgasm. O să-ți văd cuvintele pe buze în momentul în care o să mi te prăbușești în brațe, după care te voi ajuta să-ți revii.

I-ar fi putut spune-o oricând. Cuvintele o eliberaseră, așa că le repetă iar și iar precum o rugăciune în timp ce el se ridică deasupra ei, se legănă în ea prelung și încet, răvășindu-i trupul și mintea. Era încordată ca un arc, disperată să atingă punctul culminant și își deschise ochii ca să se uite în ochii lui, tânjind după plăcerea pe care doar el i-o putea oferi.

– Te iubesc, șopti ea, iar cuvintele îi lansară într-un ritm mai profund, mai accelerat și mai viguros, făcând-o să uite de tot cu excepția numelui lui, a trupului lui, a cât de mult îl iubea.

– Uită-te la mine, Sophie. Vreau să vezi.

Se uită și scoase un țipăt când atinse din nou punctul culminant, apoi se lăsă pradă plăcerii, a sunetului numelui ei pe buzele lui în timp ce el se rostogolea în ea.

Era minunat.

Se rostogoli de pe ea, ținând-o strâns aproape, atent la bandaj și își plimbă degetele peste umărul bun.

– Sophie... zise el, lăsând numele să se topească și să-i învăluie în camera caldă și întunecată.

El era minunat.

Oftă și se cuibări mai aproape de el, iar el o sărută pe creștet, dezmierdarea blândă tentând-o aproape la fel de mult ca și restul interludiului.

Erau minunați împreună.

Dar nu aveau să mai fie niciodată împreună.

Și cu acest gând insidios reveni la realitate, în brațele bărbatului pe care îl iubea și care nu avea să o iubească niciodată. Care avea alte planuri în viață. Planuri care nu includeau dragostea.

Poate că înainte de noaptea aceasta ar fi putut trăi fără dragoste. Înainte de a-i face mărturisirea. Înainte de a afla că nu va mai

putea fi cu el fără să-și dorească cu disperare ca și el să o iubească.

Dar nu putea. Așa că trebuia să plece. În seara asta. Să fugă în întuneric, să scape de povara familiei și a planului lor nesăbuit de a-l obliga pe marchizul de Eversley să se însoare. Nu voia să se căsătorească așa cu el.

Singura variantă în care voia să se căsătorească cu marchizul de Eversley era din dragoste. Iar asta n-avea să se întâmple. Așa că trebuia să scape cumva de aici și să trăiască toată viața din amintirile acestei nopți.

Cu amintirea încântării lui când îi spusese adevărul. Când își mărturisise dragostea. Amintirea aceasta îi era de ajuns.

Ce minciună!

Se strecură din brațele lui și se așeză pe marginea patului.

„Trebuie să fie de ajuns", își spuse ea, făcând abstracție de adevăr.

Trebuia.

Capitolul 20

Regele capturat!

Trebuia să se însoare cu ea.

Într-adevăr, ar fi fost mai bine dacă i-ar fi spus asta înainte să facă dragoste cu ea aici, în patul lui. Înainte să o dezonoreze, să îi distrugă reputația. Îl atrăsese însă fără putință de scăpare ideea de a face dragoste cu ea, faptul că fusese dispusă să îi ofere totul, fără promisiunea unui titlu. Faptul că nu-i păsa de promisiunea unui titlu. Faptul că îl voia doar pe el, nu numele, nu averea. Faptul că îl iubea.

Îl iubea.

Știuse ce se va întâmpla din secunda în care i-o spusese. Știuse că o va avea acolo, în patul lui, pe așternuturile reci de pânză în care se străduise să adoarmă și în schimb se gândise doar la ea. Știuse că îi va lua fecioria și odată cu ea și viitorul.

Știuse că se vor căsători.

Îl iubea.

Ar fi vrut să i-o spună din nou, de parcă nu i-ar fi spus-o deja de zeci de ori. Nu credea că se va putea sătura vreodată să o audă spunându-i acele cuvinte. De adevărul lor.

Sophie Talbot îl iubea.

Dragostea ei îl făcuse să și-o dorească complet, fără să mai stea pe gânduri. Chiar dacă n-ar fi putut găsi niciodată o cale să o iubească și el.

Știa că era egoist și arogant și culmea lăcomiei, dar îi sesizase sinceritatea și i-o văzuse în ochi, și i-o simțise când îl atinsese.

Și voia să aibă parte de lucrurile acestea.

Pentru totdeauna.

Așa că o posedase fără să mai stea pe gânduri. Fără să-i mai spună adevărul – că dacă îl lăsa să o aibă se va căsători cu ea. Se temuse că l-ar fi oprit dacă știa, temându-se că îi va cere să o iubească în schimbul mâinii ei.

Așa că recursese la cea mai perversă înșelăciune. Acum trebuia să se mărite cu el, după ce își distrusese complet reputația. Și, deși asta făcuse parte din înțelegerea lor modificată întruna, nu exista nici o variantă prin care acum o mai lăsa să îl părăsească.

Niciodată.

Îi trecu prin cap, așa cum stăteau întinși și tăcuți în patul lui, scăldați de lumina lumânărilor și de umbre, cu pielea ei moale lângă el, cu răsuflarea calmă, victime ale plăcerii, cu declarația ei de dragoste încă plutind în aerul încărcat, că ar fi trebuit să-i spună ce urma.

Ar trebui să o ceară de soție.

Merita să fie cerută de soție.

Putea să o ceară ca la carte – să organizeze un târg de vară în piața din Mossband, un bal mascat, bijuterii și să-și declare public intențiile.

Doar că Sophie nu și-ar fi dorit ceva atât de extravagant. Oftă în brațele lui, se cuibări și mai aproape de el, iar el o sărută pe creștet.

Avea să o ducă iar în centrul labirintului. Cu un platou cu tarte cu căpșuni făcute de Agnes și cu o pătură moale de lână. Trebuia să dea o fugă până la Mossband să ia un coș cu chifle dulci

de la Robbie brutarul. Regele zâmbi pe întuneric. Acestei lady îi plăceau dulciurile. Avea să o aprovizioneze cu plăcere tot restul vieții.

De îndată ce o ducea în labirint și îi spunea adevărul – că deși din cauza trecutului său îi era imposibil să îi promită dragostea, era dispus să îi promită restul. Că avea să-și dea toată silința să o facă fericită. Și oricât de sărăcăcioasă ar fi fost oferta lui, ea îl iubea și urma să fie de acord. Avea să spună da și să mănânce dulciuri, iar apoi el urma să o așeze pe pătură și să o dezbrace și să-i lingă zahărul de pe buze, având drept martori doar cerul și soarele.

Nu era o petrecere în piața din Mossband, dar avea avantajul că se petrecea repede. O trecea granița și se însura cu ea în Scoția. La ora asta a doua zi puteau fi căsătoriți deja.

Și avea să fie a lui. Pentru totdeauna.

Ea se crispă în brațele lui, se trase de lângă el și se mută pe marginea patului. Unde se ducea? Parcă bărbatul era cel care se furișa în toiul nopții, nu? Avea planuri pentru ea. Presupuneau și mai multe sărutări. Mai multe atingeri. Voia să o mai audă spunându-i că îl iubește.

Iar ea pleca.

Se întinse după ea și o prinse de mână.

– Ce faci?

Se întinse să-și ia halatul, pe care îl ridică și îl îmbrăcă.

– Eu...

– N-ai nevoie de halat, Sophie, zise el pe cel mai seducător ton. Îți țin eu de cald.

Ea își lăsă capul în jos, jenată de cuvintele lui. Îi va face mare plăcere să o învețe să nu se rușineze de dorință. Într-o bună zi, avea să-i vină dezbrăcată în pat. Imaginea aceasta îl excită imediat.

– Sophie, îi ceru, vino înapoi în pat.

– Nu pot, răspunse ea și se ridică ca să-și pună halatul la loc și să-și lege haotic cordonul. Nu vreau să fim prinși.

– Nu o să fim, zise el și se mută în pat ca să o tragă spre el și să îngenuncheze în fața ei.

Nu mai conta oricum dacă erau prinși. O lua de nevastă.

Îi dădu o șuviță minunată castanie după ureche și îi desenă conturul obrazului cu degetul mare. Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse până acum.

– Rămâi, șopti el și se aplecă ca să îi fure o sărutare lungă și pasională, savurând felul în care limba ei se mula pe limba lui dezmierdare cu dezmierdare, până în punctul în care respirația amândurora deveni întretăiată. O trase și mai aproape, alintându-i pielea moale a urechii cu dinții și limba. Rămâi, iubire. Mai sunt multe de explorat.

Ea oftă, dar veni oricum spre el.

– Nu pot, zise ea cu un nod în gât. Am avut o înțelegere – o singură noapte.

Asta fusese înainte, desigur. Înainte de a-l iubi. Înainte de a face dragoste cu ea.

Doar nu-și imagina că acum o mai putea lăsa să plece – doar nu-și imagina că o noapte era de ajuns. Și cu toate astea, îl părăsea. Îi îngheță sângele în vene.

– Unde te duci?

Îl privi în ochi.

– Departe. Departe de locul ăsta.

Departe de el.

– Și dacă vreau să rămâi? Ce se întâmplă atunci?

Scutură din cap.

– Nu pot. E prea mult pentru mine.

Ceva din cuvintele ei, ceva blând și pur, și trist, îl făcu să realizeze că îl părăsea pentru că de fapt ar fi vrut să rămână. Pentru că credea că el nu îi va putea oferi ceea ce își dorea.

Și probabil că pe termen lung nici nu ar fi putut.

Poate n-ar fi devenit niciodată bărbatul pe care îl merita.

Dar al naibii să fie dacă n-avea de gând să încerce. Al naibii să fie dacă nu voia să își petreacă toată viața încercând să o facă fericită.

Se dădu jos din pat și o ajunse din urmă în dreptul ușii dintre camerele lor.

– Sophie, zise el. Așteaptă.

Ea scutură din cap și ar fi putut să jure că zărise lacrimi în ochii ei când se întoarse și trase de ușă. Își schimbă planul. Nu mai

aștepta până mâine să o ceară de nevastă. Acum o cerea. Nu mai suporta nici o secundă să o vadă tristă.

O iubea.

Doamne, Dumnezeule.

Încremeni când realiză limpede că o iubea, atât de limpede încât se gândi că poate o rănise. *O iubea.* Nu mai voia să o facă să sufere niciodată. Era în stare să facă orice să nu o mai vadă tristă. Era în stare să facă orice pentru ea.

Pentru totdeauna.

Și voia ca ea să știe acest lucru. Imediat.

– Sophie, așteaptă, zise el, neputând să-și mascheze tonul vesel când ea trase de ușă, disperată să scape de el. Voia să o prindă și să o ducă înapoi în pat ca să îi spună cât de mult o iubește. Iar și iar, până când i-o spunea de tot atâtea ori ca și ea.

Până când îl credea, așa cum o crezuse și el.

Voia să o ceară de nevastă, să pecetluiască mica lor înțelegere cu un sărut și să facă dragoste cu ea până când soarele se ridica sus pe cer și o picta în auriu.

Ea îl iubea.

Acum însă ea încremenise cu privirea pironită pe ceva din dormitorul ei, cu groaza întipărită pe chip. Regele se opri și el cu un bolovan în stomac când o văzu că scutură din cap.

– Nu, șopti ea cu mâna încleștată de ușă. Nu, zise ea din nou, mai tare. M-am răzgândit.

Se răzgândise.

Jack Talbot păși pragul și zări dintr-o privire patul, după care se uită spre Rege. Care era dezbrăcat.

Contele îl privi surprins.

– Eversley.

Rege se uită doar înspre Sophie.

– Cu ce te-ai răzgândit?

– Ai dezonorat-o, zise tatăl ei.

Înțelese într-o clipă și simți furie și un val de durere de nesuportat. Regele se răsti la el:

– Se pare că a avut și ea un rol destul de mare.

În ochii ei albaștri apăru o licărire de durere, care aproape îl convinse.

– Rege – nu vreau asta.

– Ba ai vrut, nu-i așa? Ai vrut să-mi întinzi o capcană.

Trădat de femeia pe care o iubise.

Scutură din cap.

– Nu. Jur că nu am vrut.

– Ai vrut să mă încolțești, repetă el, enervat de vocea lui sugrumată. De felul în care aceste cuvinte îi aduceau aminte de o altă femeie. De alte vremuri. De o altă dragoste care nu fusese dragoste. Ai vrut să fii ducesă.

– Nu, zise ea. Voiam să plec. Îi putea percepe tulburarea din voce. Părea autentică. Ți-am spus, voiam să plec!

– Plecai ca să poți să fii prinsă. Ca eu să fiu prins.

– Ba nu! țipă ea.

– M-ai mințit.

Nu îl părăsea. Nu plănuise ca aceasta să fie ultima lor noapte. *Nu îl iubea.*

Ultima constatare îl distruse. Se uită în ochii ei.

– M-ai mințit.

Ea făcu ochii mari, uimită de furia cuvintelor lui.

– Nu am mințit, zise ea și se apropie el ca să îl atingă.

El se dădu mai în spate. Dacă îl atingea nu știa ce ar fi făcut. Nu se simțise niciodată atât de devastat. Nici măcar în noaptea în care murise Lorna.

Pe Lorna nu o iubise niciodată cum o iubise pe Sophie.

Asta îl durea mai tare ca orice altă lovitură.

– Ai vrut să *mă însor* cu tine.

Își înghiți nodul din gât.

– Nu, zise ea.

Sesiză minciuna și asta îl pustii complet. Nu își mai putea controla furia.

– Nu mă mai minți!

Tatăl lor păși între ei.

– Mai țipă o dată la ea și n-o să te mai poți prezenta la nunta voastră.

– Ai aranjat să atragi în cursă un alt duce folosindu-te de fiica ta drept momeală, iar acum te grăbești să-i iei apărarea?

Regele nu mai apucă să-și sublinieze întrebarea cu un pumn în fața viitorului său socru, că Sophie începu să țipe și ea:

– Bine! Am vrut să mă mărit cu tine!

N-ar fi trebuit să fie șocat, dar tot era.

N-ar fi trebuit să se simtă devastat, dar așa se simțea.

Chiar dacă nu o credea, spera că era adevărat.

„Am vrut să-ți spun că te iubesc."

Ce idiot fusese! Nu voise niciodată să creadă ceva atât de mult cât voise să creadă că îl iubește. Dar nu mai putea. Îl trădase, Ariadna și Minotaurul în labirint. Și la fel ca monstrul acela blestemat, nici el nu se așteptase la așa ceva.

– Am vrut să mă căsătoresc cu tine. Da. Nici o femeie zdravănă la minte n-ar zice nu să se mărite cu tine. Ești... Făcu o pauză cu ochii înlăcrimați. Ești perfect. Îl distrugea cu cuvintele ei simple, cu felul în care i le spunea, cu vocea abia ridicată, de parcă nici ea nu le credea întru totul. Nu trebuie să te însori cu mine. Gândește-te la celelalte – nici pe ele nu le-ai luat de nevastă.

Pe celelalte nu le dezonorase. Nici nu se atinsese de ele. Nu le cunoscuse niciodată moliciunea pielii sau felul în care părul li se răsfira pe așternuturi sau felul în care buzele lor roșii și pline arătau acoperite cu tartă de căpșuni și sărutări.

Pe celelalte nu le iubise.

O studie cu atenție minute bune, urând-o pentru că plângea, pentru felul în care lacrimile ei îl impresionau chiar când trebuia să-i înfrunte minciunile. Urând-o pentru că îl făcea să iubească din nou. Pentru că îl făceau să o iubească. Pentru că îl făceau să urască că o iubea.

– N-oi fi tu cea mai drăguță sau cea mai interesantă, dar sigur ești cea mai periculoasă dintre surori, așa-i, Sophie? zise el, urându-se pentru ce-i ieșea din gură în timp ce ea ieși valvârtej din cameră.

Se gândi că avea să se mai urască de o grămadă de ori pe parcursul acestui mariaj.

Voia să o pedepsească la fel cum îl pedepsise și ea. Să îi ofere tot ce își dorise, ca apoi să-i ia totul înapoi.

Regele se uită la viitorul său socru.

– V-ați ales cu o nuntă, rosti el și se întoarse ca să se ducă la birou, de unde scoase o foaie de hârtie și ceva de scris. Acum ieșiți afară.

*

Regele o chemă pe aleea de la castelul Lyne a doua zi după-amiază.

Sophie sosi coafată și îmbrăcată într-o rochie mov-închis, oferită de Seleste. Sora ei jurase că rochia – mai strâmtă decât ar fi dorit Sophie – îi stătea atât de bine încât sigur reușea să îi atragă atenția Regelui. O rochie răpitoare, cu fusta din satin lucios și decolteu adânc și conduri asortați.

Totodată era și prea strâmtă, dar Sophie era pregătită să facă tot ce era posibil ca să încerce să îl convingă pe Rege că nu mințise, așa că faptul că se lăsase îmbrobodită într-o rochie nouă și pantofi incomozi i se părea un preț mic de plătit. Poate că dacă îi plăcea rochia o lăsa să-i explice tot ce se întâmplase. De ce se dusese noaptea la el. De ce plecase.

Poate că o lăsa să plece. Să o lase să plece și să se elibereze de el. Să îi dea șansa să își găsească altă femeie. Una pe care o credea.

O aștepta pe capra cabrioletei la care înhămase doi armăsari negri superbi care tropăiau în colb. Se uită la el cum stătea cu maxilarul încordat, pălăria trasă pe frunte, frâiele în mână.

– Ți-ai recuperat cabrioleta.

– Nu și roțile, răspunse fără să se uite spre ea.

O încolți sentimentul de vină.

– Îmi pare rău.

– Părerile tale de rău mi se par cam goale de conținut, Lady Sophie, rosti el cu nepăsare și pregăti frâiele să pornească la drum. Hai să mergem, în curând se întunecă.

Era trei după-amiaza.

– Unde mergem?

Se întoarse spre ea cu o privire rece și neclintită și atât de... netipică lui.

– Urcă, milady.

Bărbatul acesta, tonul lui nu îi erau familiare. O măcina tristețea, dar și o doză bună de frustrare. Se uită după o scară pe care să se urce. Nu era. Nu se întinse să o ajute să urce.

Se uită în ochii lui, iar el ridică întrebător o sprânceană.

Acum nu mai putea da înapoi. Nu acum. Își ridică fustele – mai sus decât s-ar fi cuvenit să facă o lady – dezvelindu-și picioarele și genunchii, se ținu de roata imensă a cabrioletei și se sălta lângă el.

El nu comentă nimic, ci plesni cu pricepere din frâie și porniră la drum. După câteva minute de tăcere, Sophie decise că era momentul perfect să se explice:

– Îmi pare rău.

Nu îi răspunse.

– Nu a fost în intenția mea ca lucrurile să se petreacă așa. Nu mi-a păsat că ești marchiz. Sau că vei fi duce. Făcu o pauză, dar el nu dădu nici un semn că o ascultase măcar. Îmi dau seama că nu mă crezi, dar nu ți-am spus decât adevărul. Nu am vrut niciodată să mă întorc în Londra. Nu mi-am dorit niciodată să mă mărit cu un aristocrat.

„Iar apoi m-am îndrăgostit de tine."

Ar fi vrut să-i spună asta. Dar nu ar fi suportat să nu o creadă.

Nici nu-l putea învinovăți că nu îl credea.

– Mi-am distrus familia, spuse ea. Seraphina a fost exilată din casa lui Haven, cu copilul. Nici una dintre surorile mele nu mai are un pețitor de nădejde. Tata și-a pierdut investitorii influenți în minele lui. Din cauză că eu m-am purtat nesăbuit. Da. O clipă am luat în calcul și varianta în care să te păcălesc să te însori cu mine. Dar doar pentru că te doream cu disperare. Nu a avut nici o legătură cu titlul tău. Nici cu familia mea. Nu am avut nici un alt motiv în afară de faptul că te-am vrut al meu. Făcu o pauză, apoi șopti ultimele cuvinte: Pentru totdeauna.

– Să nu-mi mai spui niciodată cuvintele astea. Răspunsul lui veni rece și furios. Nu avem nimic pentru totdeauna. Nici unul dintre noi nu merităm.

Cuvintele o dureră, dar refuză să plângă. Își mută privirea spre drumul care se întindea înaintea ochilor lor.

– Când am ciocănit la ușa ta azi-noapte... „Am vrut doar să-ți spun că te iubesc." Asta nu îi spuse cu voce tare. Deja mă răzgândisem. Nu mai voiam să mă căsătoresc cu tine, zise ea în schimb, fără să știe dacă spunea adevărul sau nu. Nu am vrut să te împovărez cu persoana mea.

– Nici n-o să mă împovărezi, zise el cu răceală și distant. Nu-ți face griji.

Nu-i păsa de tonul lui hotărât.

– Unde mergem?

Nu îi răspunse, ci coti de pe drumul principal pe unul secundar, apoi pe o alee care șerpuia spre castelul de piatră care se înălța în zare precum un castel din poveștile cu Cavalerii Mesei Rotunde.

În fața clădirii era o trăsură cu șase cai înhămați și gata de drum, semn că cineva tocmai sosise. Regele trase de hățuri și opri cabrioleta în spatele trăsurii, după care sări jos și ciocăni în ușa turnului. Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise și în prag apărură ducele de Warnick și o tânără într-o rochie ecosez verde și negru.

Warnick ieși zâmbind din turn, îl bătu cu drag pe spate pe Rege, după care se întoarse spre ea.

– Lady Sophie, zise el și veni să o ajute să coboare. Văd că viitorul dumitale soț a și început să te neglijeze.

Sophie tresări.

– Viitorul meu soț?

Warnick își înclină capul într-o parte și o studie curios, apoi reveni la Rege.

– Nu ai cerut-o încă de soție? Nu-i puțin cam târziu?

Regele nu se uită spre ea.

– Știe că o să ne căsătorim. Îi place să facă pe timida.

Sophie se forță să zâmbească.

– Firește, spuse ea, încercând să-și mascheze tulburarea. Doar că nu știam că și dumneata știi, Excelență.

Ducele râse.

– În Scoția avem reguli relaxate, milady, dar cele care privesc martorii la nunți sunt destul de ferme. Știu, pentru că sunt preotul oficiant.

Sophie tresări.

– Preotul nostru oficiant.

– Da! Nu-ți face griji, am mai fost pe la nunți. Astăzi o să tratez totul cu maximă seriozitate.

– Astăzi, zise ea.

– Da.

– O să ne căsătorim, *astăzi*.

– Aha, zise scoțianul masiv cu un zâmbet. De ce altceva te-ar fi adus Regele până în Scoția?

– Firește, zise ea. De ce altceva?

Îi venea să urle.

– Ești o mireasă frumoasă, dacă pot spune asta, continuă ducele, de parcă situația era cât se poate de normală. Desigur, ultima dată când te-am văzut erai îmbrăcată mult mai... interesant.

– Tacă-ți gura, Warnick, mârâi Regele.

Sophie tresări, dar nu putu să se simtă jenată de hainele de valet, pentru că acum era prea uluită de faptul că urma să se căsătorească.

– O să ne căsătorim aici. În casa dumitale.

Warnick se uită spre clădirea masivă.

– În una dintre ele. Din nefericire, nu-i cea mai arătoasă.

– Nu mai intrăm, zise Regele. Sunt sigur că scoțienii înțeleg graba cu care vor oamenii să se căsătorească. Se uită spre fata în rochie ecosez. Tu ești cel de-al doilea martor?

– Da, milord, zise ea.

– Și cum te cheamă? întrebă el cu o octavă mai jos decât vorbea de obicei.

– Catherine.

Îi zâmbi, iar Sophiei începu să-i bată cu putere inima când văzu gropițele de pe chipul lui frumos.

– Ei bine, Catherine, poți să-mi spui Rege.

Fata îi întoarse zâmbetul călduros, iar Sophiei îi veni să îl pocnească. Rău de tot.

Regele se întoarse spre Warnick, care urmărea cu interes scena.

– Hai să terminăm odată.

Warnick încuviință din cap.

– Presupun că putem sări peste dulcegăriile de la început cu jurămintele.

– Așa e, zise Regele.

– Știu și eu, izbucni Sophie. Mi se pare că tânăra Catherine este destul de interesată.

Sprâncenele negre ale lui Warnick se ridicară întrebător spre Rege.

– Deci jurămintele.

Regele pufni afectat.

– Orice dorește logodnica mea.

– Dragi credincioși, intonă ducele, ne-am adunat astăzi aici ca să-l unim pe acest bărbat – arătă spre Rege – cu această femeie – flutură mâna spre Sophie – în sfânta taină a căsătoriei.

– Oprește-te, ceru Sophie.

– Milady? întrebă ducele, foarte nervos.

– Acum e ceremonia?

– Da, zise Regele.

– Pe aleea castelului ducelui de Warnick?

– Ah. Vezi? Nu-i place castelul, sublinie Warnick, după care continuă: Castelul din munți e mult mai frumos.

– Nu, nu. Nu de castel ziceam. Castelul este minunat. Dar în drum... N-am putea găsi un loc mai... autentic?

Regele se holbă la ea câteva clipe, apoi zise:

– Dacă m-aș fi însurat cu o mireasă mai autentică, poate m-aș fi obosit să găsesc ceva mai de soi.

I se tăie respirația.

– Ești groaznic.

– Într-adevăr, așa se pare. Nu-i așa că ne potrivim perfect?

– Poate ar trebui să mai așteptăm și să amânăm ceremonia, zise ducele, uitându-se de la Rege la Sophie.

– Poate ar fi mai bine, spuse ea.

Nu avea de gând să se mărite cu el. Nu așa. Nu când el era furios. Se întoarse spre cabrioletă și făcu câțiva pași înainte de a călca pe o piatră extrem de ascuțită. Icni de durere și se aplecă să-și inspecteze condurul.

– Cred că niciodată ar fi momentul potrivit pentru lordul Eversley.

– Mai bine te-ai uita pe unde mergi, spuse Regele, cu privirea spre piciorul ei. Era pentru prima dată de când îl întâlnise pe aleea de la castelul Lyne când își manifesta emoțiile. Era livid.

– Păi îmi pare rău că nu m-am pregătit pentru o nuntă printre bolovani. Tu ar trebui să fii mai atent unde mă duci, i-o întoarse ea. Mi-am rupt pantoful din cauza ta.

Warnick pufni în râs.

– O să ne căsătorim. Aici. Chiar acum, zise Regele cu răceală și hotărâre, mutându-și privirea de la ea. Aruncă o privire cruntă spre duce. Dă-i drumul.

Sophie se opri și se întoarse spre el.

– Nu cred că ai înțeles, începu ea. Nu o să...

Catherine îi întrerupse, adresându-se din pragul castelului:

– S-a terminat.

Toate privirile se întoarseră spre ea.

– Poftim? întrebă Sophie.

– Am zis că s-a terminat. Catherine arătă spre ea. Tu ai spus „O să ne căsătorim aici". Arătă spre Rege. Iar el a spus: „O să ne căsătorim aici și acum". Am fost martoră, la fel ca Alec. Se uită spre duce. Ai auzit și tu, nu?

– Am auzit, confirmă Warnick, surprins de intervenția ei. E așa de simplu? Nu trebuie să rostească și jurămintele?

Catherine scutură un umăr.

– Căsătoria în sine contează, nu ceremonia. Se uită la Sophie și Rege. S-a terminat. Am fost martori la intenția voastră de a vă căsători, așa că acum sunteți căsătoriți. Zâmbi. Felicitări.

Nu putea fi adevărat.

Warnick ridică din sprâncene, apoi dădu din cap.

– Mi se pare corect.

– A fost mult mai puțin dureros decât mă așteptam, afirmă Regele.

– Nu! exclamă ea.

Dacă trebuia să se mărite cu el, voia să aibă parte de ceva care să îi evoce o ceremonie. Nu ce se întâmplase aici. Nu putea accepta așa ceva.

Ducele se uită la ea.

– Nu vrei să te măriți cu el?

– Nu așa, zise ea.

– Doar așa se va întâmpla, răspunse Regele. Am vrut să se termine cât mai repede.

Sophie îl privi în ochi cu ură. Cu dragoste.

– Milady, dorești să te măriți cu el? întrebă din nou Warnick, serios de data asta.

Nu își mută privirea de la Rege. Nu putea. Și spuse adevărul. Făcu jurământul în locul acesta ciudat.

– Da.

Ochii Regelui scăpărară de furie, apoi își mută privirea. Luă o cutie de pe podeaua cabrioletei și se duse să o lase pe podeaua trăsurii.

Din punctul de vedere al Sophiei, avea două opțiuni. Putea sta să se uite cum o lasă aici, pe aleea ducelui de Warnick și a lui Catherine, oricine ar fi fost și ea, sau îi putea spune adevărul. Absolut tot adevărul. Să-l lase apoi să ia o decizie.

Cu o lună în urmă ar fi ales prima opțiune.

Acum însă devenise o altă Sophie, așa că se luă după el, fără să-i pese că prima lor ceartă ca soț și soție avea loc imediat după nuntă, pe care oricum o ratase.

– Nu asta mi-am dorit, zise ea. Nu așa.

– Mă tem că nu am avut chef să chem jumătate de oraș la biserica St. George.

– Nu trebuia să ai chef să faci nimic. Nu ți-am cerut niciodată să mă iei de soție.

– Aici ai dreptate. Nu te-am cerut de nevastă.

Închise ochii, supărată de ce îi spusese.

– M-am gândit că nu vrei să te pricopsești cu mine.

Regele se duse în fața trăsurii și a celor șase roibi, perfect asortați, și le testă fiecăruia în parte harnașamentul.

– Nici n-o să se întâmple asta, zise el și deshămă un armăsar ca să-l înhame din nou de trăsură. O să fim căsătoriți, dar nu văd nici un motiv pentru care să mai interacționăm vreodată.

Cuvintele o dureră. Gândul că îl va avea atât de aproape, dar în același timp atât de imposibil de departe, o făcu să-i vină să urle de nervi. Nu voise niciodată să se întâmple ce se întâmpla acum.

– Ți-ar fi așa de simplu?

– Da, chiar îmi e, zise el și se mută la următorul cal. Am șase case prin Anglia. Alege-ți una.

Se uită la el.

– O aleg pe cea în care stai și tu.

Mâinile îi ezitară pe harnașament, foarte puțin, abia perceptibil.

– Vrei castelul Lyne? Râse cu amărăciune. Cum să nu. Tata va fi mai mult decât încântat să locuiești cu el. Cu tine, care reprezinți absolut tot de ce s-a temut el să nu aibă drept noră.

Ignoră durerea provocată de cuvintele lui glaciale.

– Nu aleg castelul Lyne. Aleg casa în care stai și tu. Astăzi castelul, mâine casa din Mayfair. Aleg să trăiesc cu soțul meu, pe care îl...

„Iubesc."

Se opri, dar el îi auzi cuvântul nerostit.

– Nu mai e nevoie să minți, Sophie. Te-ai ales cu mariajul pe care ți l-ai dorit. Nu mai am nevoie să-ți aud declarațiile de dragoste. Și ți-ai ratat șansa de a trăi cu mine când m-ai mințit și m-ai păcălit să te iau de nevastă.

Făcu tot posibilul să contracareze lovitura.

– Voiam să plec.

– Ca să te găsească tatăl tău. Știu cum funcționează planurile astea. Au funcționat bine.

– Nu, zise ea. Voiam să plec de la castel. Să plec din Cumbria. Nu am vrut niciodată nimic de la tine, cu excepția lucrului despre care știam că nu mi-l poți oferi.

– Dar totuși te-ai priceput să mi-l ceri, rosti el, plin de mânie. Lady Eversley, scuipă el și se duse să verifice harnașamentul următorului cal. Marchiză. Viitoare ducesă. Bravo ție!

– Nu am avut nevoie de titlu, Rege. Nici de căsătorie. Făcu o pauză. Nu am vrut să mă căsătoresc cu tine. Am vrut doar să te iubesc.

Se mai uită o dată la harnașament, îl prinse bine, după care ocoli caii ca să o înfrunte direct.

– Să nu-mi mai spui niciodată cuvintele astea. Am obosit să le tot aud. Am obosit să le mai cred. Dragostea nu-i decât o minciună sfruntată.

– Nu și pentru mine. Niciodată n-a fost pentru mine.

– Minciuna ta a fost cea mai urâtă dintre toate, spuse el, iar ea îi sesiză durerea. Chiar când mă luptam cu adevărurile trecutului – chiar după ce aflasem că Lorna m-a trădat, că nu îi păsase decât de titlul meu –, tu mi-ai oferit un alt adevăr. M-ai tentat cu viitorul pe care l-aș fi putut avea.

O podidi plânsul în fața acestei mărturisiri la care nu se așteptase. Nu putea suporta așa ceva.

– Rege...

Îi făcu semn să tacă.

– M-ai amenințat că o să mă vindeci, zise el. M-ai atras cu jurămintele tale frumoase. Tăcu. M-ai făcut să cred că aș putea iubi din nou.

Se întinse spre el, dar el se feri și deschise portiera trăsurii.

– Urcă.

Se urcă, ușurată că putea avea intimitate, nerăbdătoare să ajungă înapoi la castelul Lyne, recunoscătoare pentru șansa de a încerca să-l convingă să o ia de la început. Se așeză și se uită spre el, care rămăsese în prag. Nu se urcă lângă ea. Nu venea cu ea. O cuprinse neliniștea.

– Unde mă trimiți?

– La Londra, rosti el indiferent. Nu asta ți-ai dorit încă de la început? Să revii în lumea bună ca o eroină cuceritoare? Ca următoarea ducesă de Lyne?

Simți un bolovan în stomac. Nu era deloc ceea ce își dorise.

– Nu mi-am dorit nimic din toate astea, și o știi și tu.

– Păi, Sophie, se pare că astăzi nimeni nu face ce vrea. O privi, ochii lui verzi scăpărând de furie. Ironia știi care e – că ți-aș fi oferit orice mi-ai fi cerut. Ți-aș fi oferit dragostea mea pentru totdeauna, dacă nu te-ai fi grăbit atât să mi-o furi.

Cuvintele o devastară mai puternic ca orice lovitură. Nu apucă *să-și revină, că el închise portiera, iar trăsura se puse în mișcare.*

Regele urmări cu privirea trăsura ce se îndepărta pe drum, legănându-se și cotind până o pierdu din ochi. Până când o pierdu din ochi pe ea.

Și rămase singur în Scoția, proaspăt însurățel, fierbând de furie și încă ceva, mult mai periculos. De durere.

– Uau. Asta a fost cea mai ciudată nuntă la care am fost martor.

Warnick se sprijini de zidul jos de piatră care marca șanțul odinioară plin cu apă al castelului, cu un trabuc în mână și cu privirea spre el.

– Nu cred că ai asistat la prea multe nunți, zise Regele. Prea ai masacrat-o pe asta.

– Am încercat să o fac să semene cât de cât cu o ceremonie. Să vă aduceți aminte de ea.

Regele nu credea că o va uita vreodată.

Fir-ar al dracului de coșmar să fie!

Se însurase cu ea. Era soția lui. Dumnezeule! Ce făcuse?

– Mai zic atât... începu Warnick.

– Te rog nu mai zice nimic, replică Regele, neputând să își desprindă nici acum privirea de pe culmea de pe care dispăruse trăsura. Nu mă interesează ce vrei să spui.

– Mă tem că acum ești pe proprietatea mea, amice, îl luă scoțianul peste picior. M-ai rugat să îți aranjez o nuntă. Ți-am dat o trăsură și șase dintre cei mai buni cai ai mei.

– Nu erau priponiți bine, zise Regele, cu mintea la ea în trăsură, străbătând Marele Drum al Nordului. Apucase să-i verifice pe toți?

– Ba erau priponiți bine, replică Warnick. Ești tu nebun.

– Era mâncare în trăsură? Și apă?

– Tot ce-ai cerut, răspunse ducele.

– Apă fiartă? se interesă Regele. Îi trebuie pentru ceai, pe care o să-l găsească în cutia pe care o adusese de la castelul Lyne. Bandaje curate?

Poate avea nevoie de ele.

– Și miere, întocmai cum ai cerut, zise Warnick. Niște obiecte cam ciudate, dar are tot ce-i trebuie. O să se simtă ca acasă.

Acasă.

Cuvântul i-o evocă pe Sophie, aplecată pe balconul din biblioteca castelului Lyne, râzând la el. În bucătărie, mâncând plăcinte alături de servitori. Pe marginea artezienei din labirint, cu cartea în mână.

În patul lui, topită toată de plăcere.

Plăcere și minciunile ei încântătoare.

Își trecu o mână prin păr, enervat că îi bântuia gândurile. Plecase deja. Se uită la Warnick.

– Sunt gata pentru următoarea cursă.

Warnick ridică una dintre sprâncenele lui negre.

– După soția ta?

Rege îi trase o înjurătură foarte obscenă printre dinți.

– Spre nord. Hai până la Inverness.

– E o cursă cam lungă. Drumurile sunt periculoase.

Perfect. Așa își mai abătea mintea de la ea.

– Nu vrei să te bagi?

– Ba vreau să mă bag în orice, se lăudă Warick. Și dacă tot ești așa de distrat, aș putea chiar câștiga. Le trimit vorbă băieților. Când ai vrea să pornim?

– Mâine, zise Regele. De îndată ce putea scăpa de locul ăsta și de amintirile lui.

Warnick se uită spre cabrioletă.

– Văd că ți-ai reparat iubita.

Regele urmări privirea prietenului său, supărat că trăsura pe care odinioară o iubise atât de mult era acum impregnată cu amintirile despre ea.

– Nu mulțumită ție.

Ducele zâmbi.

– A fost fată deșteaptă să-ți vândă roțile.

– Nu erau ale ei ca să le vândă. E o hoață.

– Și ce crezi că nu știam? E foarte convingătoare.

„Am vrut să-ți spun că te iubesc."

Nu fusese niciodată atât de convins de ceva în toată viața lui. Nu își dorise niciodată atât de mult ca un lucru să fie adevărat. Afurisita de cabrioletă era plină cu amintirea ei. Roți de trăsură vândute, sfidarea ei minunată de mai devreme, când își ridicase fustele și se urcase singură pe capră. Fusese un măgar că nu o ajutase.

Iar acum trebuia să bată drumul înapoi la castelul Lyne, cu amintirile care pângăreau perfecțiunea cabrioletei – nu mai era un loc sigur, golit de orice, destinat doar vitezei și competiției. Era plin cu gânduri despre ea. Cu minciunile ei minunate.

„Te-am dorit. Pentru totdeauna."

– O să ți-o vând, zise el.

Warnick tresări.

– Cabrioleta?

– Pe loc ți-o vând, zise Regele.

Ducele îl studie câteva clipe.

– Cât vrei pe ea?

Valorase o avere, cu capra făcută pe comandă, cu roțile înalte și speciale, cu arcuri perfect echilibrate, concepute să mențină călărețul cât se poate de lejer și confortabil pe parcursul curselor lungi. Cântărea cu câteva zeci de kilograme mai puțin decât celelalte cabriolete. Fusese construită la indicațiile precise ale Regelui la cel mai bun meșteșugar din Anglia.

Iar acum nici nu se mai putea uita la ea. Ea i-o distrusese.

Scutură din cap.

– Nu vreau bani. Nu o mai vreau. Se uită la cai și se întoarse înapoi spre duce. Vreau o șa.

– Îmi dai cabrioleta, zise Warnick. În schimbul unei șei.

– Dacă nu o vrei... zise Rege.

– Oh, nu. O vreau, replică Warnick cu accentul lui scoțian, șocat de data asta, și se duse la ușă să trimită un servitor după o șa.

– Bine, zise Regele și se duse să dezlege unul dintre murgi. Să-mi aduci și celălalt cal când ai timp.

Cei doi bărbați tăcură minute în șir, în așteptarea șeii care trebuia să sosească de la grajdul lui Warnick, după care Warnick îndrăzni să deschidă vorba:

– Dacă îmi dai voie...

– Credeam că ai înțeles că nu vreau să aud nimic.

Lui Warnick puțin îi păsa de ce voia Regele.

– N-am văzut nici un bărbat atât de devastat de dragoste.

– Nu o iubesc, se răsti el.

Ce minciună nenorocită.

– Mare păcat, zise Warnick, strivind ce mai rămăsese din trabuc cu tocul cizmei. Pentru că ea te iubește mult.

Îl trădase. Pentru titlu. Pe care i l-ar fi oferit de bunăvoie. Fără să stea pe gânduri. Alături de dragostea lui.

– Nu se limitează totul la dragoste.

În acel moment sosi șaua, iar Regele se grăbi să o potrivească pe spinarea calului. Warnick rămase tăcut și îl cercetă cu atenție, după care îi oferi și răspunsul.

– S-ar putea să fie adevărat ce spui, dar când mă uit la tine, mi-e greu să te cred. Și dacă mă uit mai bine la tine, sunt al naibii de recunoscător că m-am ferit de ea până acum.

– Păi să știi că ar trebui să fii, replică Regele și se ridică în șa.

– O să vrea copii, să știi, zise Warnick. Toate vor copii.

Cuvintele îi readuseră în memorie imaginea fetițelor cu ochi albaștri. Cele pe care fusese sigur că nu le va avea niciodată.

Nu se înșelase cu absolut nimic. Neamul lui se stingea odată cu el.

– Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să se mărite cu mine.

Capitolul 21

Marchizul cel mizerabil face o greșeală enormă

Se întoarse la castelul Lyne odată cu lăsarea întunericului, lumina obscură învăluind deja casa și ocupanții camerelor – soarele apunea târziu vara în ținutul de nord. Era fericit că avea parte de liniște și de întuneric – condiții optime pentru a se putea îmbăta. Urma să plece a doua zi la casa din Yorkshire.

În bibliotecă nici nu se punea problema să se mai poată duce pentru că era plină cu amintirea ei, așa că se îndreptă spre singurul loc în care știa că poate găsi un scotch rezonabil. În biroul tatălui lui.

Nu se aștepta să-l găsească pe tatăl lui acolo.

Și sigur nu se așteptase să o găsească pe Agnes în brațele tatălui ei.

Se despărțiră în momentul în care ușa se deschise, iar Agnes se întoarse imediat cu spatele la ușă. Doamne Dumnezeule – își prindea corsajul.

Doamne, Dumnezeule.

Regele se întoarse cât de repede putu cu spatele la scenă.

– Eu... Dumnezeule. Îmi cer scuze.

Apoi realiză de fapt ce văzuse. Îl prinsese pe tatăl lui în flagrant cu Agnes.

Tatăl lui, *ducele,* în brațele menajerei.

– Poți să te întorci, Aloysius, rosti ea încet.

Se întoarse spre ei, acum stând fiecare în capătul ferestrei de pe peretele opus al biroului. Îi cântări cu privirea, tatăl lui cu părul cărunt și distins, iar Agnes la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Îi aruncă tatălui lui o privire sfidătoare.

– Ce naiba faci?

Ducele ridică o sprânceană neagră cu un surâs afectat pe buze.

– Cred că poți să-ți dai seama și singur.

Agnes se înroși.

– George, îl mustră ea.

Regelui nu-i venea să creadă că auzise bine. Nu mai auzise până acum pe cineva să i se adreseze tatălui său decât cu formula ce îi respecta titlul. Adevărul era că i-ar fi trebuit câteva clipe să își aducă aminte cum îl cheamă pe tatăl său.

Iar Agnes îl pronunțase fără nici o ezitare.

Tatăl lui se întoarse și îi făcu cu ochiul lui Agnes.

– Nu mai suntem copii, Nessie. Nu cred că l-am șocat.

– Ba m-ați șocat, zise Regele. De când... Scutură din cap și se uită la Agnes. De când profită de tine?

Îi pufni râsul pe amândoi, de parcă ar fi făcut cea mai bună glumă.

Chiar că-i venea să omoare pe cineva. De parcă n-ar fi fost deja cea mai urâtă zi din viața lui.

– Nu-mi arde de glume, zise el. Ce naiba se întâmplă?

– Se întâmplă că toată casa e plină de musafiri, iar Agnes a insistat să ne furișăm în loc să spunem adevărul. Tatăl lui se duse lângă bufet și turnă două pahare de scotch. Își ridică privirea spre Rege. Vrei să bei?

Regele încuviință din cap și rămase cu gura căscată când ducele turnă în al treilea pahar pe care i-l înmână cu un zâmbet cald și necunoscut lui Agnes, după care veni să-i dea și lui paharul.

– Care este adevărul, tată?

Ducele de Lyne îl privi în ochi.

– O iubesc pe Agnes.

Nici dacă tatălui său i-ar fi crescut aripi și ar fi început să zboare prin cameră Regele n-ar fi fost atât de șocat.

– De când?

– Dintotdeauna.

Dintotdeauna.

Dumnezeule, ce mai ura cuvântul acesta!

– Și cât de mult e dintotdeauna? Regele sorbi din pahar, sperând că alcoolul îi va lumina mintea. De parcă era cel mai obișnuit lucru din lume.

Se uită la tatăl lui.

– Cincisprezece ani. Ducele îi întâlni privirea și continuă pe cel mai serios ton: De când ai plecat.

Îl cuprinse furia. Și frustrarea. Și bineînțeles gelozia. Tatăl lui o avea pe Agnes. El n-avea pe nimeni.

– Nu te-ai însurat cu ea.

– Am cerut-o în fiecare zi în acea perioadă, spuse ducele cu privirea spre Agnes, și blestemat să fie Regele dacă nu înțelese că era adevărat. Se iubeau. Nu a vrut să zică da.

Regele se întoarse spre Agnes.

– De ce naiba?

Ducele își ridică mâinile.

– Poate înțelegi tu.

Agnes nu îi luă în seamă remarca.

– Sunt menajeră.

– Oh, da. Mult mai bine decât să fii ducesă, replică Regele.

– Chiar e mai bine, zise ea.

Iar în cuvintele ei i se păru că o aude pe Sophie, încălțată în conduri, nas în nas cu el pe Marele Drum al Nordului, bombănind întreaga aristocrație cu el cu tot. „Arogant, insipid, n-ai nici un scop în viață, te bazezi doar pe titlul și pe averea ta, care ți-au parvenit fără nici un efort din partea ta. Și tot eu sunt cea care vrea să te păcălească să te însori cu mine?"

Agnes îi explică:

– Nu vreau ca toată lumea să creadă că l-am păcălit. Să creadă că s-a procopsit cu mine și îi sunt povară din cine știe ce motiv stupid. Nu vreau ca aristocrația să-și bage nasul între noi.

– Lasă aristocrația, Nessie, zise tatăl său și se duse spre ea.

– Ușor de zis, greu de făcut, răspunse Agnes și îl mângâie pe obraz. Nu vreau să mă mărit cu tine. Vreau să te iubesc. Și îmi ajunge.

Cuvintele căzură ca un bolovan peste Rege. Încremeni.

– Ce-ai spus?

„Nu am vrut să mă mărit cu tine. Am vrut doar să te iubesc. Nu vreau să îți fiu povară."

– Aloysius?

De câte ori i-o spusese? De câte ori îi spusese că nu vrea să se mărite. Că nu voia să treacă prin asta. De câte ori îi spusese el că nu mai avea de ales?

Comisese o greșeală colosală.

Se uită la tatăl lui.

– Dar cum rămâne cu Lorna? Pe ea ai gonit-o. N-ai vrut să mă lași să mă însor din dragoste.

– Am gonit-o pentru că nu o interesau decât banii tăi. Titlul tău. Tatăl lui trase aer adânc în piept și continuă: Nu m-am gândit niciodată că o să se întâmple ce s-a întâmplat. Nu mi-am dorit moartea fetei. Nu am vrut niciodată să pleci. Lyne sorbi cu sete, apoi se uită la pahar. Erai plin de furia tinereții, iar eu nu eram suficient de matur. Te-am lăsat să pleci, spuse el cu privirea spre lichidul de culoarea ambrei. Nu mi-am imaginat niciodată că o să fii atât de... Tăcu.

Agnes termină propoziția:

– Atât de ca el. Amândoi sunteți foarte mândri, încăpățânați, nu vreți să ascultați nimic. Regele se uită la tatăl lui, înțelegând în sfârșit fisurile din marele duce de Lyne. Recunoscându-le în felul în care se crăpase fațada lui glacială și inexpresivă, transformându-l într-un bărbat obișnuit.

Ducele se uită la el.

– Pe Lady Sophie ai adus-o ca să mă enervezi. Așa că te-am lăsat să faci ce ți-ai dorit. Pentru că e mai simplu să fiu omul care îți dorești tu să fiu, decât să fiu omul care mi-aș dori eu să fiu. Se uită la Agnes. Dar pe ea nu cred că o interesează titlul tău.

Agnes zâmbi.

– Aș paria tot ce am pe faptul că urmărește ceva mult mai valoros.

„Am vrut doar să te pot iubi." Iar el o făcuse pachet și o trimisese cu trăsura.

Se uită la tatăl lui.

– M-am însurat cu ea.

Tatăl lui încuviință din cap.

– Am vorbit cu tatăl ei astăzi. Mi-a spus că fata l-a costat ceva investiții. Ceva legat de Haven și un lac?

– Un bazin cu pești.

– Ceva de genul. Mi-a zis că el a forțat mariajul.

Dar nu era adevărat în cazul lui. Nu chiar adevărat. Sophie o spusese cu gura ei: Regele ar fi putut refuza. Fuseseră surprinși într-o situație atât de scandaloasă – *ea* era scandaloasă – încât nimeni n-ar fi putut contesta această decizie.

Dar el chiar voise să se însoare cu ea.

Chiar dacă voise să o pedepsească, o voise doar pentru el.

Pentru totdeauna.

– Ea nu a vrut.

– Fată deșteaptă, zise Agnes cu privirea spre tatăl lui.

Era deșteaptă. Nu o merita. Ea merita pe cineva infinit mai bun.

– Am obligat-o.

– Băiat deștept, rosti tatăl lui și o privi în ochi pe Agnes. Poate ar trebui să public anunțuri de căsătorie fără aprobarea ta. Atunci te-ai mărita cu mine.

Regele lăsă paharul din mână.

– În Scoția se rezolvă repede.

Ducele ridică o sprânceană.

– La Gretna Green?

– Pe aleea din fața castelului lui Warnick. Închise ochii. Nici măcar nu ne-am rostit jurămintele.

Nu era adevărat. Ea și le zisese. Îl privise drept în ochi, mai mândră, mai puternică și mai curajoasă decât el. Și spusese suficient de tare cât să audă toată lumea „da". Și nu fusese în viața lui mai furios ca acum. Ce dobitoc sinistru fusese.

Tatăl lui redeveni serios.

– Ai încurcat rău de tot lucrurile?

Era singură într-o trăsură în noaptea nunții ei. Când ar fi trebuit să fie cu el.

– Da.

– Te iubește?

– Da. Închisese ușa în fața cuvintelor, prea ocupat să pretindă că putea trăi toată viața fără ea acum, după ce trăise cu ea. Să pretindă că putea trăi măcar o zi fără ea. Se uită la tatăl lui și spuse singurul lucru care conta: O iubesc.

Ducele de Lyne îi făcu semn din cap către ușă.

– Atunci ai face mai bine să te duci să repari ce-ai stricat.

Regele deja se urnise din loc.

Goni ca nebunul pe ulițele pustii din noapte, opri la toate hanurile de pe drum, fără să dea de urma Sophiei. După fiecare oprire se simțea din ce în ce mai frustrat și speranța îi pălea din ce în ce mai mult când se gândea la greșelile pe care le făcuse, disperat să o găsească și să îndrepte lucrurile.

„Și cum se termină povestea asta?"

„Sper că se termină cu bine."

Trebuia să se termine cu bine. De el depindea. O găsea el până la urmă. O gonise de lângă el plângând și nu avea de gând să se oprească până nu o găsea și se asigura că nu o să mai plângă niciodată. Era în stare să călărească fără oprire până în Londra dacă era nevoie. O găsea la Mayfair.

Ar fi făcut orice să se asigure că nu mai plângea niciodată din cauza lui.

Se aplecă pe spinarea armăsarului și, pentru prima dată de când realizase că o iubește, își permise să își imagineze cum ar fi să fie a lui. Pe deplin.

Pentru totdeauna.

Și-o imagină în brațele lui, în patul lui și în casa lui, plină de cărți, tachinări și copii. *Copii.* Familia lui nu se mai stingea odată cu el. Avea să-i dăruiască copii – fetițe drăgălașe cu înclinație spre aventură, exact ca mama lor, care era cea mai aventuroasă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Din clipa în care coborâse pe spalierul de la casa Liverpool, Sophie Talbot îl purtase într-o aventură continuă. Nici nu mai era Sophie Talbot.

Lady Sophie, marchiză de Eversley.

Soția lui.

Dragostea lui.

Fir-ar să fie, chiar niciodată nu era în stare să țină pasul cu ea?

De-abia îi răsărise gândul în minte, când luă o curbă periculoasă și zări o trăsură la câteva sute de metri în față, cu felinarele exterioare legănându-se în întuneric. Era destul de mare ca să fie exact cea pe care o căuta și pe măsură ce se apropie de ea auzi tunetul copitelor, mai mult ca sigur produs de șase cai.

Ea era.

Dădu pinteni calului, dornic să o ajungă cât mai repede din urmă. Dornic să o recucerească.

Să o iubească.

Voia să-i dăruiască o pisică. Neagră. Cu lăbuțe albe și bot alb. Poate așa îl ierta.

Înjumătăți cei două sute de metri, îi mai înjumătăți o dată, încă o dată, iar în apropierea următorului cot de drum văzu că era trăsura căutată. Trăsura Sophiei, împodobită cu blazonul familiei

Warnick la spate. Nu se mai abținu și începu să o strige în timp ce trăsura lua încă un cot.

– Sophie! strigă el și-și forță calul să mai facă un efort. Într-o clipă era lângă ea, iar apoi ar fi fost din nou a lui.

Dacă îl mai primea înapoi.

Gândul acesta îl duru.

Trebuia să îl primească înapoi. Era gata să facă orice să o recâștige. Era în stare să recurgă la orice – să oprească trăsura și să o ia pe calul lui, precum tâlharii de odinioară. Urma să o ducă într-un loc frumos și retras, unde avea să își îndrepte toate greșelile. Acolo i-ar fi putut demonstra cât de mult ar putea-o iubi – mai mult ca oricine altcineva.

Avea de gând să-și petreacă toată viața demonstrându-i-o.

– Lady Eversley! strigă el de data asta, de parcă numele ei de căsătorie ar fi putut convinge întregul univers că o merita.

Se săturase să fie departe de ea. Acum voia să fie cu ea. Pentru totdeauna.

Trăsura coti, iar Regele profită să taie curba și să se apropie. Ajunse atât de aproape încât auzi pocnind mecanismul roții din față. Mai auzise același sunet o singură dată, în noaptea aceea, când nu știuse ce prevestea.

Frica îl făcu să uite de orice altceva.

– Oprește! strigă el, forțându-și calul la maximum. Își imploră armăsarul să alerge și mai repede și strigă din nou: Oprește trăsura!

Prea târziu.

Curba era prea strâmtă și trăsura prea mare, iar roata pocni din nou. Țipă disperat „Nu!" în speranța că vizitiul îl va auzi, dar sunetul se pierdu într-un scrâșnet imens, urmat de copitele cailor în timp ce trăsura se înclină, catapultându-l pe vizitiu în aer înainte ca vehiculul să se răstoarne pe o parte și să fie târât încă zece metri de caii îngroziți.

– Sophie! strigă el și sări din mers de pe cal, disperat să ajungă la ea. Nu! Nu, nu, nu, repetă el întruna în timp ce alergă spre trăsură, înhăță un felinar și se cățără pe ea, smulgând portiera să o caute.

„Vreau să fie în viață. Dă Doamne să o găsesc în viață. Fac orice să nu moară."

– Trebuie să fii în viață, iubire. Am atât de multe să-ți spun, zise el în beznă, dorindu-și ca ea să îl audă. Nu vreau să te pierd, Sophie. Nu acum, când abia te-am găsit. Încă nu ne-am încheiat socotelile.

În trăsură era întuneric, așa că ridică felinarul mai sus în căutarea ei.

– Să fii în viață, zise el. Să nu mori, te rog! Dumnezeule, să n-o lași să moară!

Cuvintele i se transformaseră într-o litanie deja când găsi o grămadă de mătăsuri – rochia aceea frumoasă mov pe care o purtase mai devreme.

Rochia nu era pe ea. Ea nu era în trăsură.

Simți o ușurare imensă, bine-venită și binecuvântată, iar inima începu iar să-i bată.

Era în viață.

Iar imediat își dădu seama de încă ceva, devastator.

Îl părăsise.

Capitolul 22

Marchiza e grăbită, nefericită până la adânci bătrâneți?

Sophie își petrecu plângând primele ore ale călătoriei din Scoția.

Lacrimile îi curseseră nestingherite în timp ce își amintise fiecare minut petrecut alături de el, fiecare conversație, fiecare atingere. Furia lui nemascată din noaptea în care fuseseră găsiți de tatăl ei, când Regele semănase, așa dezbrăcat și furios, cu Minotaurul trădat.

Diferența era că ea nu-l trădase.

Ar fi dat orice să stea cu el acolo, în centrul labirintului imposibil. Pentru totdeauna. Dar nici unul dintre ei nu o merita.

O spusese și el înainte de a o trimite cu trăsura lui Warnick, când îi adresase acele ultime și devastatoare cuvinte.

„Ți-aș fi oferit dragostea mea pentru totdeauna, dacă nu te-ai fi grăbit atât să mi-o furi."

Lacrimile i se uscaseră în cele din urmă și petrecuse ore infinite cu privirea goală spre peisajul de afară, presărat cu oi, vaci și căpițe de fân, până la căderea nopții, când nu se mai putea uita la nimic. Și nu se mai putea gândi decât că până la urmă îi distrusese reputația. În ochii tuturor.

Pentru totdeauna.

Și așa, pe întuneric, își regăsi puterea. Se hotărî ce avea să facă mai departe.

Îi lăsase un săculeț plin cu bani, bandaje și leacuri, și credința implacabilă că nu mai voia să o vadă vreodată. Că nu avea să o revadă.

Iar când trăsura se oprise să schimbe caii, diligența le blocase drumul, ocupată tot cu schimbarea cailor și vizitiilor. După care plecase cu un pasager nou, îmbrăcat în rândaș.

La urma urmei, nu își putea lua viața de la capăt îmbrăcată într-una dintre rochiile frivole ale surorii ei. Vizitiul lui Warnick nici nu observase că plecase.

Zorii pătrunseră în diligență colorându-i interiorul în nuanțe argintii, deconspirându-i pe ceilalți pasageri în diverse stadii de moțăială. Sophie se întrebă oare unde mergeau acești oameni. Se întrebă unde mergea ea. Poate avea să se întoarcă la Sprotbrough.

Numele orașului îi aduse aminte de Rege.

De momentul în care o scosese din cadă.

De momentul în care o sărutase în spatele tavernei.

De momentul în care o ascunsese de oamenii tatălui ei.

Lacrimile îi inundară iarăși obrajii. Nu. La Sprotbrough nu se putea duce.

Trăsura începu să încetinească, iar Sophie închise ochii, alungând amintirile care o măcinau, atingerea lui dragă, râsul cu care o tachina, vocea lui gravă și minunată când îi șoptea numele.

Niciodată n-ar fi putut scăpa de amintirea acelei voci.

– Sophie!

Sări cât colo. Imposibil!

Ceilalți pasageri începură să se trezească, iar bărbatul care stătea chiar lângă fereastră trase perdeaua să zărească sursa gălăgiei. Se ridică.

– Nu-i nici un han pe aici.

Sophie închise ochii.

– Ne-au prins tâlharii? întrebă panicată femeia de lângă ea.

– Nu cred, răspunse bărbatul. Dar arată ca un nebun.

Sophie își lungi gâtul să se uite pe fereastră.

Inima începu să-i bată nebunește.

Nu arăta ca un nebun. Arăta perfect. În schimb, părea cam furios.

– Sophie Talbot, ieși din trăsura asta afurisită înainte să vin eu să te scot de-acolo!

Bărbatul de lângă geam îi trase un cot femeii de lângă el.

– Te cheamă Talbot?

Femeia scutură din cap că nu.

Le întrebă și pe celelalte femei pe rând, dar pe Sophie o ignoră. După ce primi răspunsuri negative din partea tuturor purtătoarelor de rochii, bărbatul lăsă geamul în jos și strigă:

– În diligența asta nu-i nici o domnișoară Talbot. Se întoarse spre publicul fascinat deja și zise: Nu mă crede.

Sophie se făcu mică și își coborî șapca, încercând să treacă neobservată. Portiera se deschise brusc, anunțând intrarea luminii dimineții și a soțului ei care o zări imediat, după care îi cercetă hainele.

– Chiar nimeni din țara asta afurisită nu se uită la încălțăminte?

Sophie se uită spre condurii ei strâmți.

– N-am găsit nici o pereche de cizme să-mi vină.

Bărbatul de la fereastră tresări.

– E fată!

– E, da, rosti Regele sec, deloc amuzat. Ce ți-am spus eu de diligențe, Sophie?

Se încruntă la el.

– Acum câteva ore m-ai trimis la Londra și mi-ai promis că nu vrei să mă mai vezi niciodată. Nu prea mă interesează ce ai de zis despre metodele mele de a călători.

– Ah. Ceartă între iubiți, explică femeia de lângă ea cu o oarecare voioșie în glas.

– Nu suntem iubiți, se răsti Sophie.

– Dacă a urmărit diligența după tine, o să-i fii, zise bărbatul de la fereastră, după care își lăsă șapca pe ochi și se lăsă pe banchetă.

– Nu știi nimic. Nici măcar nu mă place.

– Ieși din trăsură, Sophie.

– Du-te, Sophie, trebuie să ajungem și noi unde avem treabă, zise un alt pasager.

– Și eu la fel! insistă ea.

Regele ridică o sprânceană.

– Oh? Unde te duci?

Habar n-avea. Încă nu știa. Dar tot nu voia să-i spună nici măcar atât.

– Sprotbrough. Poate-ți mai aduci aminte? Doctorul ăla frumos?

– Îmi aduc aminte, iubire. Minut cu minut.

– Nu-mi mai zice așa.

– De ce nu? Te iubesc.

I se tăie respirația. Era o bestie.

– Ieși afară, rosti ea încet, urându-l că îi spusese că o iubește. Pentru că o făcuse să-și dorească să fie adevărat.

– Urcați sau coborâți, milord, zise vizitiul din spatele Regelui. Am și eu un program de respectat.

Nu-și mută privirea de la ea când răspunse încet:

– Urc eu? Sau cobori tu?

– Vin eu dacă nu vrea ea, zise o altă femeie din trăsură.

– Du-te, fată, o îndemnă bărbatul de la fereastră.

Făcu abstracție de toți.

– M-ai gonit de acolo.

– Am fost un măgar.

– Ai fost.

– Zi că-i zici bine, fată, spuse vecina ei. Să nu te lași.

Regele întinse unul dintre brațele lui vânjoase spre ea.

– Te rog, Sophie. Am să-ți spun multe. Vrei să ieși să mă asculți?

Spre imensa recunoștință a vizitiului, în sentimentele amestecate ale pasagerilor și în ciuda tuturor nedumeririlor personale, Sophie coborî din trăsură. Aceasta se puse în mișcare imediat,

lăsându-i singuri pe Marele Drum al Nordului, cu un singur cal drept martor.

Se întoarse spre el când zgomotul diligenței se pierdu.

– Ce...

O opri cu un sărut profund și prelung, cu o dorință care o tulbură în aceeași măsură în care o ispiti, și îi prinse chipul în palme. Se pierdu aproape instantaneu în dezmierdările lui, devastată de faptul că nu își închipuise că o va mai săruta vreodată.

Nu ar fi trebuit să-l lase să o sărute. Nu era corect că el voia cu atâta disperare să o sărute.

De-abia mai respirau când se opriră din sărut, iar ea observă că lui îi tremurau mâinile. Îi luă palmele.

– Rege?

– Am crezut că ai murit, șopti el, apoi îi acapară iar buzele cu aceeași patimă.

Se trase de lângă el.

– Ce zici? N-am murit. Eram într-o diligență.

– Trăsura s-a răsturnat.

Făcu ochii mari, aducându-și aminte cu ce grijă verifica harnașamentul cailor înaintea oricărei călătorii – sechele după ce se întâmplase cu Lorna.

– Cum?

– S-a rupt o roată, zise el. Am văzut-o când a căzut. Scutură din cap. N-am putut face nimic. Ai fi putut muri.

Îl apucă strâns de mâini, știind că retrăia momentul – cel mai urât coșmar al lui.

– Și vizitiul?

– A scăpat. Printr-o minune.

– Slavă Domnului!

– Dar ai fi putut muri, repetă el.

Îi lipi palmele pe obrajii ei.

– Sunt cât se poate de teafără.

– Am fost la un pas să te pierd, zise el încet și tulburat. Iar apoi, după ce-am văzut că nu erai în trăsură – că trăiai – mi-am dat seama că te-am pierdut din nou.

Îi dădu drumul și trase adânc aer în piept, încercând să se distanțeze de cuvintele lui. De adevărul lor.

– M-ai gonit.

Se întinse spre ea.

– Sophie...

Se feri de el.

– Ți-am spus că te iubesc, iar tu m-ai gonit.

Trase o înjurătură în timp ce își trecu mâinile prin păr.

– Știu. Am greșit. Dumnezeule!

– Nu am vrut să mă mărit cu tine, continuă ea, supărată de tristețea din cuvintele ei. De slăbiciunea pe care și-o trăda. Nu așa.

– Știu, zise el.

– Nu sunt sigură că știi, spuse ea, constatând că nu mai suporta să se uite la el. Se întoarse cu privirea spre drumul pe care dispăruse diligența.

Era prinsă într-o cursă. La fel ca și el.

– Nu pot fi măritată cu tine, Rege. Nu așa. De aceea am plecat din trăsură. Se opri și se uită spre el, întâlnindu-i frumoșii ochi verzi. Îl iubea prea mult ca să fie măritată cu el în lipsa unei încrederi reciproce. A dragostei. Ți-am spus tot adevărul. M-am dezgolit în fața ta. Ți-am spus de dragostea mea. Și n-a fost de ajuns. Meriți mai mult decât să fii captiv într-un mariaj pe care nu-l dorești. Scutură din cap și adăugă: Și eu merit mai mult.

Se întoarse să plece, fără să știe încotro, dar știind că nu mai putea rămâne lângă el. Regele strigă după ea:

– Vreau.

Închise ochii, dar nu se opri.

– Dumnezeu mi-e martor că meriți într-adevăr mai mult, dar îmi pare rău, Sophie, nu vei avea mai mult de-atât. Ești soția mea. Și te doresc. Bucățică cu bucățică. Te iubesc. Mai mult decât ai putea s-o știi vreodată. Și am fost un măgar sinistru. Ar fi trebuit să te ascult. Ar fi trebuit să te cred.

Nu mai rezistă și se întoarse spre el. El venea spre ea, vorbind întruna:

– Ar fi trebuit să te cer de soție noaptea trecută. Înainte să fac dragoste cu tine. Dar ca un imbecil ce sunt, am vrut să te cer ca la carte. Voiam să te duc în labirint, iubire. Cu tarte cu căpșuni. Ți-ar fi plăcut? Se opri în fața ei. Te rog, Sophie!

– Mi-ar fi plăcut, răspunse ea încet.

– Așa o să fac, îi promise el. De îndată ce ajungem acasă. Te duc acolo. Așa o să fac.

– Nu-i nevoie. Suntem deja căsătoriți.

– Ba da, așa o să fac. Dumnezeule. Așa o să fac. Dă-mi mâinile.

I le dădu, uimită să-l vadă îngenunchind în fața ei.

– Nu. Rege.

I le sărută pe rând.

– Nu avem martori, dar nu-i nimic. Te iubesc, Sophie Talbot. Te iubesc pentru frumusețea ta și pentru deșteptăciunea ta și jur aici, în fața ta și a lui Dumnezeu și a Marelui Drum al Nordului, că ieri am vrut să mă căsătoresc cu tine, că și astăzi vreau să mă căsătoresc cu tine și că am cele mai serioase intenții să vreau să mă căsătoresc cu tine pentru tot restul zilelor noastre.

Rămase cu privirea pironită în creștetul lui, minunându-se de buclele lui minunate, nevenindu-i să creadă că era aici și că o voia.

– Mă crezi? Nu am vrut să-ți întind o capcană.

Se ridică și își lipi fruntea de a ei.

– Am fost un măgar. Am fost supărat și șocat și... Tăcu. Am vrut să-ți întind o cursă, cred. Și pe urmă, ca un nebun, te-am gonit. Închise ochii. Am văzut trăsura răsturnându-se și... Deschise ochii. Dumnezeule, Sophie. Să știi că am simțit că mor în clipa aceea. Nu știu ce m-aș fi făcut...

– Sunt teafără. Îi lipi palma de pieptul ei, în dreptul inimii care îi bătea tare și sincer. Rege. Sunt în viață. Zâmbi. Văd că ți-ai făcut un scop în viață să mă salvezi.

El își ridică mâna pe maxilarul ei și îi înălță chipul ca să se uite în adâncul ochilor ei.

– Te voi salva întotdeauna. O sărută, apoi continuă: Te-am gonit pentru că eram speriat de tine. Speriat de cum mă făceai să mă simt. Speriat de viața pe care m-ai făcut să vreau să o am. Te-am gonit pentru că mi-a fost teamă că nu voi fi niciodată bărbatul care să te merite. Vreau să fiu acel bărbat, Sophie. Am nevoie să te iubesc. Am nevoie ca tu să mă iubești din nou. Am nevoie de tine ca să-i înveți pe copiii noștri ce-i iubirea. Copii. Sper că nu te deranjează, dar mi-ar plăcea să am câteva fiice cu păr castaniu și ochi albaștri, care să îndrăgească cărțile.

– Mă iubești?

Își împleti degetele printre ale ei și îi duse palma la buze.

– La nebunie.

Scutură din cap.

– N-am crezut niciodată că dorința mi se poate împlini, rosti ea încet. N-am crezut niciodată că sunt suficient de interesantă. N-am crezut niciodată că cineva mă va iubi. Să fiu cinstită, nici nu m-a deranjat prea tare. Îmi aveam familia alături și eram fericită. Apoi te-am întâlnit pe tine. Făcu o pauză. Iar tu mi-ai dat viața peste cap.

– Ba aș zice că tu mi-ai dat mie viața peste cap.

Zâmbi.

– Și eu care n-am vrut decât să ajung la Mayfair.

– Îți pare rău că Mayfair nu mi-a fost în drum?

Scutură din cap.

– Absolut deloc. Deși m-aș fi putut lipsi de evenimentele de pe parcurs.

– Prea palpitante. Îi mai fură o sărutare. Să nu te prind că mai călătorești vreodată cu trăsura.

– Înainte de a te cunoaște pe tine nu am fost niciodată entuziasmată de ceva, zise ea.

– Nu te cred, spuse el.

– Așa e. Își vârî degetele în părul lui și îl trase spre ea. Înainte să te cunosc pe tine n-am furat niciodată un valet.

Apoi îl sărută lung și pasional. La sfârșit, el o mușcă încetișor de buză.

– Hoață.

Încă o sărutare.

– Povestea se termină cu bine, zise el cu hotărâre. Iar ea îl crezu. Mai spune-mi o dată, îi ceru el. Vreau să fiu sigur că nu te-am pierdut.

–Te iubesc. Ești soțul meu. Ești Regele meu. Tăcu, apoi îi șopti: Acum mai zi tu.

Iar el repetă, iar și iar, până când ea uită că existase o vreme când nimic din ce se întâmpla acum nu era adevărat.

Epilog

Surpriza Sophiei de la St. James
Noiembrie 1833

–Este foarte jenant, zise Sophie de la înălțimea banchetei cabrioletei soțului ei. Chiar trebuie să fim văzuți de toată mulțimea asta?

– Este marți, mijlocul zilei, răspunse el sec, serios și minunat. Da. Trebuie.

Se înroși.

– E absurd.

– Vrei să-ți dau niște vești care să-ți mai abată gândurile?

Se întoarse spre el, fericită să îl audă râzând. Zâmbi.

– Arăt ca o caraghioasă?

– Arăți perfect. Îi luă mâna înmănușată și i-o sărută. De dimineață am primit vești din idilicul Sprotbrough.

Deveni serioasă. Mary, John și Bess deciseseră până la urmă să se stabilească în Sprotbrough.

– Și?

– Doctorul tău mi-a raportat că Mary e cea mai bună asistentă de pe partea asta a canalului și că John are un talent deosebit la anatomie. Doctorul speră că un asemenea cap combinat cu degetele lui iuți îl vor transforma într-un chirurg genial într-o bună zi. Iar Bess îi dă bătăi de cap guvernantei.

Sophie zâmbi.

– Și doctorul?

– Sunt sigur că nebunului îi place la nebunie să ciopârțească.

Zâmbi.

– Cred că e minunat. Povestea s-a încheiat cu bine pentru toată lumea. Avea mari speranțe că Mary va deveni mai mult decât asistenta doctorului.

Trăsura coti la stânga, iar Sophie își ridică mâinile să-și scoată legătura de pe ochi.

– Chiar e nevoie să fiu legată la ochi?

Regele o prinse de mâini înainte să-și atingă scopul.

– Să știi că nu te comporți ca o adevărată Soioasă S.

– Nici măcar surorile mele n-ar accepta să fie plimbate legate la ochi în fața întregii Londre.

– Nici măcar Sesily?

– Poate Sesily, îi dădu ea dreptate.

De îndată ce Eversley și ducele de Lyne își uniseră forțele să refacă reputația lui Jack Talbot în rândurile aristocrației, surorile Sophiei se întorseseră triumfătoare în Londra. În vreme ce contele de Clare și Mark Landry fuseseră acceptați cu bucurie de Fiicele Periculoase respective, Derek Hawkins nu fusese la fel de norocos.

Sesily îl împinsese cu forță pe valet din calea ei când Derek își făcuse apariția în ușa de la intrarea în casa familiei Talbot și, în fața întregului Mayfair, îl pusese la punct pe acel pompos și arogant individ.

Din acel moment, Sesily devenise cea mai discutată membră a familiei Talbot din Londra.

Până acum.

– Mâine ziarele de scandal vor vui, zise ea. Parcă văd titlurile.

– Sophie cea fără de vedere?

Râse.

– Nu-i un titlu suficient de obscen.

– Legată la ochi în dormitor?

Se înroși din nou, imaginea părându-i-se încântător de scandaloasă.

– Asta-i prea obscen.

Își coborî vocea.

– Mă bucur să îți pot arăta cât de obsceni o să fim diseară.

Se întoarse spre el și îi spuse pe același ton scăzut:

– Mi-aș dori să nu fim în public.

El gemu, iar ea simți că o ia cu călduri pe sub pătura cu care era învelită.

– Nu-i frumos că-mi distragi atenția de la surpriza pe care vreau să ți-o fac, zise el și opri trăsura. Am ajuns.

Sophie dădu să-și desfacă legătura.

– Pot să...

– Încă nu, zise el, iar cabrioleta se clătină, semn că se dăduse jos.

– Rege! chițăi ea. Să nu îndrăznești să mă lași aici în fața tuturor!

Iar apoi vehiculul se puse iar în mișcare, iar el se aplecă spre ea și îi șopti încet și întunecat:

– Niciodată. N-o să te părăsesc niciodată.

Se întoarse spre el, iar el îi desfăcu legătura și constată că era foarte aproape de el. Îl putea săruta. Privirea îi alunecă spre buzele lui, iar el zâmbi, apoi îi făcu o promisiune.

– După ce intrăm, iubire.

Își înălță privirea spre ochii lui.

– Ești un bandit.

– Și tu nu?

Nu mai apucă să-i răspundă, că el o ajută să coboare pe stradă, unde câțiva privitori se uitau la ea, calculând fără îndoială viteza cu care puteau vinde povestea aceasta ziarelor de scandal. Marchiza de Eversley, adusă cu cabrioleta și legată la ochi la banala St. James, adusă de soțul ei, probabil nebun și sigur îndrăgostit nebunește.

Sophiei însă nu-i mai păsa de nimic acum, după ce îi zărise privirea entuziasmată. Scutură din cap.

– Nu pricep. Unde suntem? Se uită spre fațadă. O librărie?

– Nu-i o librărie ca toate librăriile, zise el și aruncă o privire arogant de îngâmfată.

Sophie se uită spre firma lucioasă de deasupra.

– Librăria Matthew și Fiii. Încremeni, apoi se întoarse spre el, surprinsă și voioasă. Matthew?

Regele rânji.

– Ăsta a fost primul nostru nume.

Sophie ridică o sprânceană.

– Numele valetului meu.

– Cred că de fapt te referi la valetul meu, dar da.

Matthew era acum valetul lor, angajat cu bucurie la casa din Mayfair.

Sophie râse.

– O librărie.

Apoi zâmbi din nou. Zâmbetul acela o făcea să îl iubească mai mult pe zi ce trecea.

– Vrei să intri?

Deja ajunsese la ușă înainte să termine întrebarea. Scoase o cheie din buzunar și apăsă pe clanță.

– Te previn că e goală. M-am gândit că ai vrea să cumperi tu cărțile. Deschise ușa și o împinse spre încăperea întunecată și tăcută pe care ea deja începuse să-și facă planuri cum o va umple cu cărți din toate colțurile lumii. Nu intră, ci rămase în prag și se întoarse spre el în fața tuturor din St. James.

– E perfectă.

Chipul lui fu inundat de o zăpăceală fericită.

– Dar nici nu te-ai uitat înăuntru.

Scutură din cap.

– Nici nu trebuie. E perfectă.

El se aplecă spre ea.

– Tu ești perfectă.

Îi mângâie chipul, fără să-i pese că o lady nu-și atingea lordul în public. Fără să-i pese de nimic în afară de el.

– Matthew și Fiii. Înclină din cap. E posibil să nu se potrivească numele.

– Îl putem schimba, zise el repede. Dacă nu-ți place. Pe Matthew nu-l deranjează – ba cred că mai degrabă e încântat că îi poartă numele –, dar îl putem schimba fără nici o problemă.

– Nu la asta m-am referit.

El scutură din cap, iar ea sesiză că era ușor nervos din cauza ei.

– Sophie, nu contează. Nu vrei să te uiți primprejur?

Voia și chiar mult, dar momentul era prea perfect.

– Ba da, zise ea, prefăcându-se nesigură. Dar cred că e important să ținem cont că preț de câteva luni nu o să știm dacă numele se potrivește.

– Cui îi pasă de... Se opri. Câteva luni?

De data asta fu rândul ei să rânjească.

Se apropie de ea, iar dacă s-ar fi considerat într-adevăr o lady, s-ar fi depărtat de el. Mai erau și avantaje dacă erai una dintre Soioasele S.

– Și ce nume i-ai da, Sophie?

Îi plăcea la nebunie mârâitul lui emoționat.

– Păi, zise ea. Nu știu precis, dar ai ceva împotriva variantei Matthew și Fiicele?

Când ziarele de scandal raportară evenimentele petrecute în aceea după-amiază, titlurile principale nu o vizară pe marchiza legată la ochi. Nu, ci pe marchizul îndrăgostit la culme care, într-un moment de adorare nestăpânită, uită de bunele maniere și își sărută nevasta în miezul zilei, în pragul unei librării noi, în fața tuturor celor din St. James. Asta înainte să o ia în brațe, să o treacă pragul și să trântească ușa cu o cizmă mare și neagră.

Nota autorului

Sursa mea de inspirație pentru această carte și pentru toate cărțile din seria „Scandaluri și ticăloși" au fost bârfele mondene despre celebrități – ceva ce cititorii care, ca și mine, îndrăgesc în secret la *US Weekly*, Defamer.com și *Tattler* vor remarca imediat. Cu greu se poate imagina o perioadă mai asemănătoare cu cea din zilele noastre decât începutul anilor 1800, când ziarele de scandal vuiau la fel de tare și de puternic ca astăzi. *Scandaluri și ticăloși* este invenția mea, dar în vremea în care au trăit Sophie și Rege erau zeci de ziare de scandal, dintre care multe sunt la fel de fermecătoare ca și atunci. Sunt profund îndatorată colecției vaste și fascinante de la New York Public Library și British Library. O lectură mai puțin fascinantă a lui Peter Nicholson, Esq., a existat cu adevărat și a publicat *Un tratat popular și practic pentru zidari și cioplitori în piatră* în 1828 – textul perfect cu care Sophie l-a putut tachina pe Rege în călătoriile lor.

Când am început să scriu această carte, nu am intenționat să împușc nici un personaj. Dar Sophie este, la urma urmei, o Fiică Periculoasă.

Îi sunt îndatorată doctorului Daniel Medel pentru multe lucruri care mi s-au întâmplat anul acesta și nu în ultimul rând pentru rapiditatea cu care mi-a răspuns tuturor întrebărilor panicate referitoare la medicina de secol XIX și pentru că mi-a spus doar în treacăt că Sophie urma să moară.

Ca de fiecare dată, erorile sunt în totalitate din vina mea.

Apariția acestei cărți nu ar fi fost posibilă fără redactorul meu formidabil, Carrie Feron, a minunatei Nicole Fischer și a echipei remarcabile de la Avon Books, printre care îi menționez pe Liate Stehlik, Shawn Nicholls, Pam Jaffee, Caroline Perny, Tobly McSmith, Carla Parker, Brian Grogan, Frank Albanese, Eileen DeWald și Eleanor Mikucki. Sunt profund recunoscătoare acestei

echipe și agentului meu, Steven Axelrod, datorită cărora există Sophie și Regele.

Îi mulțumesc lui Ally Carter pentru că mi-a dat acum mult timp ideea titlului și lui Lily Everett, Carrie Ryan, Sophie Jordan și Linda Francis Lee pentru că au crezut și au fost încântați de această carte. Nu o să știți niciodată cât de mult a însemnat asta pentru mine și cât de tare vă prețuiesc prietenia.

Și, ca întotdeauna, îi mulțumesc lui Eric – cel mai priceput hoț de tarte pe care îl cunosc.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon